PETRA NEOMILLNEROVÁ
NAKAŽENÍ
PÍSNĚ ČARODĚJKY
FANTOM Print

PETRA NEOMILLNEROVÁ

NAKAŽENÍ

PÍSNĚ ČARODĚJKY

FANTOM Print
2007

Copyright © 2007 Petra Neomillnerová
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 978-80-7398-000-9

PROLOG

Čas nás míjí a kolem nás se lidé rodí i umírají, trpí a radují se, prosí nás i proklínají a už tisíce let po nás chtějí totéž. Dáváme jim to, tu líp, tu hůř, tu dráž, tu zadarmo. Obdivují nás, pohrdají námi, honí nás, zabíjejí i uctívají, jako bychom ani nebyli lidé. Jenže my jsme a jakkoli nás čas nezchromí tak rychle jako ostatní, nevyvinil nás život z ničeho. Rveme se, milujeme, podvádíme, rozcházíme a scházíme, zrazujeme i pomáháme. Máme děti, chtěné i nechtěné, milované i opomíjené. Máme milence. Máme přátele. Máme nepřátele. Máme pomlouvače, odpůrce, ty, kdo jdou s námi, i ty, kteří by nám rádi pomohli pod zem.

Máme bolesti, máme nemoci, máme strachy i výčitky, dluhy i viny. Jsou noci, kdy pláčeme do polštářů, a jiné, kdy je propotíme při rvavých hrách touhy. Jsou dny, kdy nevíme kudy kam.

Možná tomu lidé nevěří, možná tomu věřit nechtějí, ale ti, kdo k nám přišli dostatečně blízko, aby viděli, vědí jedno – když jsme zranění, krvácíme stejně tak jako vy. Jen déle.

1. KAPITOLA

Křičící dítě se konečně utiší a já zvednu ruku z jeho čela.

„Přežije to?“ Špinavá ženská, která se vedle mě sklání, páchne potem a starým omastkem. Nakrčím nos.

„Přežije, jsou to zarděnky. Dávej mu hodně pít.“

Žena přikývne. „Co jsem dlužná, paní?“ zeptá se opatrně.

Mávnu rukou. Jsem tu sice už podruhé, ale neklesla jsem ještě tak hluboko, abych brala peníze i od ženských z pazderny. Přitáhnu si plášť a klestím si cestu hloučkem přihlížejících.

„Je to černá nemoc?“ nese se světnicí, která připomíná spíš noru.

Obrátím se. „Ne, není to černá nemoc. Obyčejné zarděnky, jen malá je slabá, a tak jsou horečky vysoké. Některá děcka je nejspíš měla, a ani jste si toho nevšimli. Uzdraví se.“

„A kdyby neuzdravila,“ babice s několika zkaženými zuby v ústech si odplivne, „jen bude o jednoho parchanta míň. Množí se to jak krysy.“

Udělám krok k ní. „Není to tak dlouho, co ses množila taky, Darjo, nemám pravdu? Není ti ani padesát.“

Couvne. „Kdo si to má pamatovat? Ty vypadáš pořád jako holka.“

„Už špatně vidíš,“ odseknu a odkopnu krysu, která využila příležitosti a ohlodává pohozenou vepřovou kůži.

„Není to černá nemoc,“ obrátím se ke všem, „nejsou to neštovice. Jo, a umyjte ty hrnce, jinak na běhavku pojdete všichni.“

Kdosi se uznale zasměje. Nadávkami tu člověk zmůže víc než zaklínadlem, ale kdyby přišly neštovice, nestačilo by to. Vědí to oni a vím to i já.

*

Zažila jsem je. Zažila jsem epidemii neštovic, kdysi dávno, ještě jako mládě, dotkla jsem se jejího hnisu a zoufalství, přežila ji a pochopila. Stála mě hodně, desítky let ve vyhnanství.

*

Jdu Dolním městem a vyhýbám se lejnům a stružkám splašků, které tečou ulicí. Ano, ta epidemie tenkrát mě stála hodně a nevydělala jsem na ní ani zlatku tak jako jiní. Jako Ignácius. Kopnu do kamínku, když na něj pomyslím. To z jeho laboratoria se nakažené pokrývky dostaly mezi lidi, to do jeho pokladny proudily dary z měst decimovaných epidemií. Děti jsou zvědavé a my s Vierem tenkrát málem ještě děti byli. Strčili jsme nos tam, kam se nemá, a zaplatili. Nos… smrdí to tu příšerně, celé Dolní město je jedna velká stoka. Kočka s otřepenýma ušima opodál dáví krysu. Třicet let v zapadlém Grabsteinu… Nadhodím na rameni brašnu s léčitelským náčiním. Třicet let, než jsem se vrátila do hlavního města, a Ignácius mezitím hrabal a hrabal a opevňoval se na svém postu. Nové volby do Velké rady se blíží, a pokud Ignácius vyhraje… Nedokončím myšlenku. Kdosi mě udeří do ramene, tvář rozcuchaného muže blízko u mé, rve mi z rukou brašnu a řve. Jsem tak překvapená, že se ani nebráním. Přepadení jsou sice v Dolním městě na denním pořádku, ale to, že někdo obere mě, mě, čarodějku, která jako jedna z mála do ghetta vůbec chodí, ženskou, která tu pomáhala na svět kdekterému dítěti a kdekoho taky doprovodila pod zem… Vztek mě uštkne horkým jazykem.

„Ty parchante," šlehnu po muži zaklínadlem a ten se chytne za bok a padne do bláta.

„Zmetku," sehnu se, abych zvedla tašku, ale v tom se objeví druhý. Jeho ránu odrazím kouzlem štítu, nejsem válečnice, ale kdysi jsem se k pár bitvám připletla, brašnu však už sebrat nestihnu. Mordýř ji popadne a mizí přes plot, rozběhnu se za ním, ale už ho nevidím. Dolní město je bludiště malých dvorků, barabizen s provalenými střechami a stok, které si samy razí cestu ulicemi, těžko tu někoho honit.

Když se obrátím, vidím, jak se zraněný pokouší vstát. Kopnu ho ze strany do kyčle.

„Nikam, chci vědět, kdo vás poslal."

„Vyliž si, čubko."

Prudce ho uhodím sevřenou pěstí do žaludku a celé to ještě vylepším dalším žahnutím kouzla.

„Tak kdo?"

Mlčí.

Usměju se. „Jak chceš.“ Znamení Orthrune míří tam, kde to chlapa vždycky bolí. Trhan obrátí oči v sloup, polkne a rty se mu pohnou.

„No?“

„Říkali…“ Znovu vidím jeho bělma, ale tentokrát bez mého přičinění. Hlava se mu sveze na stranu a já se ani nepokusím nahmatat tep. Vím, že je konec. Někdo se zatraceně čile postaral, aby byl konec. Zvednu se a po pár krocích se přistihnu, že skoro běžím. V zádech tuším pohledy a vím, že přesně takhle se cítí liška, když honci vypustí psy.

* * *

„Zas výroční zasedání.“ Viero, můj dávný přítel Viero zkřiví rty, jako by si chtěl odplivnout.

„Už tě konečně zvolí do Velké rady, ne?“ Desmond stojí ve dveřích, sníh ve vlasech a zmáčený límec.

„Hovno.“

„Hm.“ Des hodí plášť na křeslo a stočí se u hořícího krbu jako kocour.

„Hnus, to počasí venku. Že se taky stavíš.“

Viero nafoukne tváře. „Tobě se člověk nezavděčí, chlape. Když chodím často, nadáváš, že ti dělám do ženské, když zřídka, stěžuješ si, že na vás zapomínám.“

„Taky že mi děláš do ženské.“ Desmond natahuje zmrzlé ruce k ohni. „Pořád.“

„Omyl, chlapče. Ty děláš do mé ženské, já byl totiž první.“

„Nechte toho,“ řeknu ostře a přitáhnu kolena k bradě. Pozoruju oba muže ze svého místa pod oknem. Čarodějové, spolužáci, chlapi, kteří zahřívali mou postel. Přátelé.

„Jestli zas zvolí Ignácia za předsedajícího, balím to tu. Dneska mě přepadli v Dolním městě. Někdo je musel poslat,“ povzdychnu si a za huňatou srst k sobě přitáhnu Rváčku.

„Jestli zas zvolí Ignácia, zabalíme to tu – všichni, Moir.“ Z Vierova hlasu se náhle vytratila hravost. „Vypakuje nás. Má nás plné zuby a navíc, obávám se, že ví, že víme. A pokud jde o Dolní město, nemáš tam lézt. Ta sebranka si neváží žádné péče. Pch, někdo poslal… tam tě zamordují, aby ti ukradli boty.“

„Mě ne,“ namítnu.

„I tebe, kotě. Nelam si teď hlavu s lůzou, s námi zatočí Ignácius osobně.“

Povzdychnu si a znovu se mi vybaví noc před mnoha lety, druidský háj, kalleswaldský háj, já, Viero, Laeg, pokrývky zamořené neštovicemi a pak vidění, vidění, které rozbořilo mou důvěru k učitelům, k Bratrstvu, které mě vyléčilo z dětinských iluzí o poslání a spravedlnosti a které mě, bohům budiž žalováno, poslalo do Grabsteinu.

„Přituhuje," řeknu a slyším ve svém hlase podezřelé škrábání nervozity.

„Zatraceně jo. Ignácius a jeho věrní přitahují otěže. Tentokrát volby nebudou těsné, tentokrát…"

„To tam bude Ignácius sedět do tisícovky?" Des shrne za uši tmavé vlasy a vstane. „Ta jeho snaha nepustit nikoho k lizu…"

„Je hlavně snahou zahladit, co se dá," dokončím jeho větu. „Ty neštovice určitě nejsou jediný hříšek. Bude toho hodně."

„To si piš." Viero přejde k oknu a vyhlédne do ulice. Přes jeho ramena vidím ptáky, kroužící na nebi. Není už mladý, můj přítel Viero. Ani já už nejsem mladá, Desmond zrovna tak, a Ignácius? Možná v nás správně vidí hrozbu, v nás, kteří jsme už přestali být dětmi, nezodpovědnými kůzlaty, kterým stačí občas dobře prodat elixír, vetřít se ke šlechtickému dvoru nebo ve správný čas na správném místě být a potom o tom mlčet. Nejsme už mladí a čas nás stačil nakazit mnohým poznáním zlého.

„Nenapijeme se?" Desmond vytáhne z kapsy svého pláště slibně vypadající láhev. Vivi odtrhne pohled od protějšího domu. „Jasně. Napijem se a zapomenem."

Když sahám po sklenici, šťouchne do mě Rváčka studeným čenichem a zakňučí.

„Musím ji pustit ven, mládenci."

Seběhnu ze schodů a prudce otevřu dveře do dvora. Fena vyrazí ven a pak… koutkem oka zahlédnu pohyb. Byl to klam? Udělám krok, prsty pročísnu vzduch a zatnu zuby. Ruka mi trne a já vím, že jsem se dotkla chvatně zavřeného portálu.

„Přituhuje, Vivi. Měl jsi pravdu," pomyslím si a obrátím se zpátky ke schodům.

* * *

Donberg v časném jaru dokáže zkrušit i srdce plnější nadějí, než je to mé. Špinavé stružky tečou po dláždění, tající sníh odhalil hromady odpadků, mrtvolky ptáků a lejna, psí, koňská i lidská lejna. Nechce se mi ven, klímám, klímám s hlavou opřenou o kožešinou potažené opěradlo křesla a přemýšlím. Léta plynou, děti kolem nás dospívají, ti, kdo byli mladí,

stárnou, starci umírají. Starci, které si já pamatuju jako děti. I dlouhověkost může být skličující, zvlášť když se každé čtyři roky sejde konkláve čarodějů a poslušně znovu zvolí do svého čela ty samé. Kdybych tak nevěděla, kdybych si nepamatovala, kdybych si neuvědomovala, že jsem tu jen podmínečně, jen pokud budu tichá a nenápadná, tak bych snad… Snad? Nikdy. Nikdy bych nemohla hodit svůj kámen do poháru Ignácia s kupeckýma očima, Sidonie, která už staletí třepetá řasami při Ignáciových bonmotech, nebo Eusébia, stále stejně pevně držícího klíč ke skříni s některými choulostivými spisy. A pak přikyvovači, přikyvovači jako Undina, Svatovlad a Tovje, lhostejný Myrzil, kterého trápí dna a přílišná náklonnost ke kořalce, dobrácká obtloustlá Mara Valerie, uzobávající při jednání koláče s omluvným úsměvem přejedeného pinčla, Antje, věčná milenka, okradená časem o jiskru i lesk, a Rabe. Zarazím se. Proč vlastně mlčenlivý Rabe s ledovýma očima, s kůží jako kůra stromu, Rabe, před kterým si prý nepřátelští vojáci raději párali břicho kamenem, než aby mu přišli pod ruku? Možná právě proto, skousnu ret.

Pode mnou hospodyně v kuchyni tluče nádobím, no ano, dlužíme jí výplatu za dva měsíce a včera byl večírek, ale bohové, nač ten rámus.

Rváčka ohlušivě zaštěká a já otevřu oči.

„Desi? Desmonde?“

„To jsem zas já.“ Viero stojí mezi veřejemi a kožešinová čapka mu stíní oči.

„Cos mi přinesl?“

„Zimu. Popravdě,“ hodí čepici na stůl, „obcházím věrné kvůli volbám.“

„Jak to vypadá?“

„Všechno frndou ke zdi, kotě. Bojí se, bojí se skoro všichni.“

„Takže?“

„Ty, Desmond, pár kolegů z ročníku a dvě tři koroptvičky, které jsem loni obšťastnil a ony jsou ještě moc mladé a hloupé, aby poznaly malér, když se do něj řítí. To nestačí.“

„Poptám se, co se děje.“

Vstanu a stojím teď proti Vierovi, cítím santal z jeho voňavky, a když zvednu oči, překvapí mě na Vierově tváři síť vrásek, kterou jsem dříve nevídala.

„Je to hodně zlý?“

Jen kývne a já ho z náhlého popudu obejmu, skloní se ke mně, jede mi jazykem po tváři až ke koutku úst a pak dovnitř, jako před lety, jako před řetízkem let, strávených jinde a s jinými.

„Mrzí mě to, Vivi.“

„Zapomeň na to, lištičko. Zatím jsme vždycky přežili, ne?“ Jeho ruka mi sklouzne po zádech a pak se ozve usilovné kašlání.

„Taky mě to mrzí, děti, a nejvíc mě mrzí, když mi přítelkyni balí nejlepší kamarád. Co si myslíte, že děláte?“

Otočím se. „Chodíš jako duch. Co bychom dělali? Počítáme mrtvé, s volbami to vypadá mizerně.“

Desmond nerozhodně krčí obočí. „Možná byste mohli počítat mrtvé i s jazykem ve své vlastní puse, ne? Půjdeme někam na večeři?“ zavrčí.

„Na večeři? A kam?“ prohrábnu si vlasy. „U Laně jsme dlužní, v Půlnoci zrovna tak. Vyrazil jsi něco ze zákazníků?“

„Jen z Kunze, a to je pár švestek. Co tvoje afrodisiaka, lišti?“

Zašklebím se. „Časy jsou zlé. Lidé dnes vrážejí peníze do jiných věcí než do svého, eh…“

„Ocasu,“ doloží Viero. „Připadám si, jako by po mně přeběhlo stádo koní, jdem do Půlnoci. Založím vás.“ Rozhlédne se, sebere ze stolu srstnatou pokrývku hlavy a kývne na mě.

„Namalovat oči, princezno, a vyrážíme. Počkáme venku.“ Vytáhne z kapsy dýmku s dlouhým úzkým troubelem. „Ani se nesvlíkej, Desi. Potřebuju někam mezi lidi.“

Desmond se mlčky otočí ke dveřím. Pohádají se, pomyslím si, vím to. Takové věci vím, koneckonců, jsem v čarodějnickém cechu už pěkně dlouho.

„Budu tam hned,“ slíbím jim výhružně a zabočím do ložnice.

„Známe tvoje hned,“ zasměje se Viero a Desmond kýchne. Za oknem padá mokrý, těžký sníh.

* * *

Když druhý den ráno mířím do Bertholdova kutlochu, bolí mě hlava z vypitého vína a z trpkých úvah. Nedopadne to dobře, pomyslím si a pak kloubem prstu vyťukám do dřeva opryskaných dveří známý rytmus. Otevřou se pomalu a ztěžka, jak by ne, když jsou vyztužené železem.

„Slečna Moire?“ Berthold se nezměnil, od doby, kdy jsem ho neviděla, jeho tvář, podobná tváři lišky, jen trochu pohubla.

„Máš se?“

„Jako každý v těchhle mizerných časech. Čím mohu sloužit, slečno?“

Trochu šaškuje, po tom, co jsme spolu prožili, minimálně ví, že titul slečna mi patří jen zdánlivě.

„To samé, co od tvého otce. Trochu rozumů.“

Přikývne.

„Ty, Berte, kdyby to mělo stát nějaké peníze… Nejsem na tom nejlíp.“

„Slečno Moire…“

„Neříkej mi tak, stačí Moir,“ zavrčím podrážděně a Berthold znovu kývne.

„O penězích se nebudeme bavit. Pokud by náklady byly tak velké, že bych je nemohl nést, vymyslím řešení.“

Usměju se na něj. „To nebude třeba, chci jen to, co se k tobě doneslo. Jak jdou kšefty?“

Upře na mě oči. „Zle. Hodně mrtvých poslední dobou. Od smrti otce se všechno nějak… přiostřilo.“

„Hm. No, k věci. Potřebuju vědět, jak to stojí s volbami do Velké rady. Sháním drby, střípky, náznaky, všechno.“

„Moir, to je horká polívka.“

„To vím.“

„Nerad se pletu mezi čaroděje, otec to udělal a…“

„To taky vím. Navíc tě nemůžu chránit ani tak jak v hagiotikánském hnízdě.“

„Nalili vodu do děr?“

„Tak trochu. Takže… víš něco?“

Berthold se zamyslí a pak pokrčí rameny. „Vím, nevím… myslím, že takhle je to pokaždé, až na to, že… doneslo se mi, že se při zasedání pohádali Ignácius a Rabe. Prý hrozně. Ovšem, říkaly to služebné, které servírují občerstvení, může to být hloupost.“

„Nemyslím. No a dál? Kdo se dál hádal?“

„Prý paní Antje.“

„Antje?“ Olíznu si rty. „To jí není podobné. Vždycky jí šlo jen o to, s kým zalézt pod peřinu.“

„No, taky stárne.“ Berthold odhodí na záda cop a v hlase má teď něco, co mi připomene jeho otce. „Johane, ráda bych tě tu měla,“ pomyslím si. Jenže Johan je mrtvý a na jeho smrti mám svůj podíl. Vzpomenu si na zvuk jeho berlí a žaludek se mi stáhne.

„Takže se rvou mezi sebou?“

„Vypadá to tak. Proč se o to zajímáme?“

Zvednu obočí. „Vivi kandiduje. To nevíš?“

„Má hanba, ale nevím. Tak pan Viero. Mám se podívat, jestli nemá stín?“

„Pokud má, tak magický. I když, podívej se, škodit to nemůže. O jeho šancích jsi neslyšel nic?“

„Vůbec nic. Mluví se ale o Longinovi.“

„Zřejmě náhrada za Antje nebo Rabeho. Však víš, není zlý, ale.

„Nerad se hádá, že?“

„Asi tak. A o peníze se taky nehrdlí.“

„Takových je tam víc.“

„Takové tam potřebují, Berte.“ Přitisknu dlaně ke spánkům, jak mě zabolí hlava.

„Je vám zle?“

„Kocovina.“ Zašklebím se. „No nic, půjdu. Buď opatrný,“ dodám tiše, „nerada bych, abys skončil jako otec.“

Berthold se po mně ohlédne. „Táta mi chybí. Věděl, kam sáhnout, kde se zeptat. Bez něj jsem slepý.“

„Taky mi chybí, Berte. Byl to přítel, ten starý rošťák. A nepodceňuj se, slyšela jsem na tebe chválu.“

„Umím sledovat zanášející paničky, ne hrát velkou hru,“ nakrčí Berthold nos. „Proti otci jsem žabař.“

„Naučíš se.“

Doufejme, že se naučíš, dřív než tě zabijí, proběhne mi hlavou, ale ústa se usmívají. Bert mě doprovází ke dveřím a mlsně mi pokukuje do výstřihu.

„Tohle máš taky po otci,“ dloubnu ho do žeber. Zatváří se ctnostně a u dveří mi vysekne dvorskou poklonu.

„Přijďte zas, slečno Moire.“

„Doufám,“ zahučím, „doufám, že se sem ještě dostanu.“ Neurčitě mu pokynu rukou a šlápnu do kaluže.

* * *

Město si utírá nos a uslzeně se prodírá všedním dnem. Donberg, královské město, univerzitní město, město tak přecpané mágy, že nemůžete projít ulicí, abyste nějakému nebo nějaké nešlápli na nohu. Když byl zdejší král Friedrich mladý, zajímal se, ten neduživý mládenec. Rád se přitřel k pitkám studentů Institutu, rád nesměle zabloudil rukou do výstřihu některé z adeptek. Je to pryč. Friedrich je téměř stařec a to, co na něj vím, ho mému srdci nepřibližuje. Bezděčně zatnu ruku v pěst, když si vzpomenu na Grainne. Na malou Grainne s průzračnýma očima, které jsem v lůně zabila Friedrichovo dítě. Najednou pocítím silnou touhu znovu ji vidět. Je teď daleko, dál než jen pár dnů cesty. Myslím na listí dubů, když mi předloktí pevně sevře kostnatá ruka. Na okamžik jako bych pocítila něco známého, ale pak trhnu hlavou a prsty se mi samy zkříví do znamení.

„Opovaž se, lišče.“ Rabe mě chytí i za druhé zápěstí.

Zvednu k němu oči. „Nešlehnu tě, Mistře Rabe. Ctím tvé šediny.“ Prameny, které mu vroubí tvář, jsou opravdu šedé, ale já nepochybuju, že bývaly časy, kdy si Rabe své jméno zasloužil. Zkřivím rty.

„Nikdy jsi se na šediny neohlížela, a teď, když ti hoří koudel u zadku, s tím nezačneš, děvče. Nečenichej.“ Ukazovákem se dotkne mého nosu.

„Nečenichej, jdi domů a začni balit. Seber své kumpány a vypadni, liško, he?“

Hrdlo mi stáhne vztek. „Neutíkám… ne, když někdo dupne, Rabe.“

Vsune mi ruku pod paži a přitiskne mě k svému boku. „Dobrá, projdeme se.“ Vleče mě ulicí, v odpoledni překvapivě pustou. „Počkej do voleb, jestli máš pocit, že musíš. A pak zmiz, nebo naliju vodu do děr, jasné? Vypráskám tě odsud i s tím tvým černým kocourem, a to mám pro zrzečky slabost. Pletete se. Ty, Viero i Desmond se pletete do věcí, které se vás netýkají.“

Nadechnu se a…

„Netýkají, děvče, a vím, co říkám.“

„Proč nevypráskáš Ignácia?“ zeptám se potměšile, „slyšela jsem, že…“

„Tohle je právě jedna z těch věcí, o kterých mluvím.“

„Mám tu práci,“ odseknu.

„Udělat potrat poběhlici z Dolního města, to zvládnu sám, pokud tě to trápí.“

„Nepřijdou za tebou.“

„Jak to víš?“ ušklíbne se a já jsem náhle na pochybách, kolik mu vlastně může být let. Je starý, starý podle toho, co jsem slyšela. Husarské kousky, zapadlé staletími. Konečně se mu vytrhnu.

„Vyhrožováním nic nezmůžeš, Rabe.“

Vezme mě za ramena a přiblíží svou tvář k mé. „Pak přijmi dobrou radu, lišče, od ctitele zrzek. Uteč, uteč, nebo kameny zavalí tvou noru a ani tvoje zpupné srdce ti nepomůže. Zmiz, než přivedeš své blízké do maléru.“

Odstrčí mě a dlouhým krokem zamíří pryč. Chvěju se zimou, zimou, protože strach si nepřipouštím. Nesmím.

* * *

„Bohové, ještě Rabe. S tím jsem nepočítal.“

Tentokrát se schůzka spiklenců koná u Viviho. Hladina vína v karafě klesá, ale nálada se nelepší.

„Proč se naváží zrovna do tebe? Nekandiduješ, nebereš velké kšefty… Proč nesejme Ignácia?“

„Ptala jsem se.“

„A…“

„Nic. Ať se do toho nepletu.“

„Nemohl to být on, kohos tenkrát neviděla?“ Viero nervózně luskne prsty.

Znovu si vybavím dávnou scénu, zapátrám v paměti jako už tolikrát, muž, skloněný nad přikrývkami, záblesk, slepota a chuť hnisu na patře. Mávnu rukou.

„Toho, koho jsem neviděla, jsem prostě neviděla. Opravdu nevím, Vivi. Celá ta léta nevím.“

„Jak moc vážně to myslel, Moir?“ ozve se Desmond, ustarané vrásky na čele.

Shrnu rukáv. „Takhle vážně.“ Předloktí mi zdobí řádka modřin. „Docela dost.“

„Do prdele.“

Pokrčím rameny. „Byl přesvědčivej.“

Viero se mi zadívá do očí. „Chceš to zabalit? Jestli jo, Moir, chápu to. Nechci tě dostat do nepříjemností.“

„Tss,“ jen syknu, „nejde po tobě, ale po mně. Neproseklo se náhodou něco?“

„Ta vaše stará věc?“ vloží se do rozhovoru Desmond. „Neštovice?“

„Třeba. Třeba taky ne.“ Náhle je mi těžko, jako bych ztrácela domov. Znovu. „Jsem na ráně. Ty potraty, Grainne… Friedrich mě nemůže ani cítit. Rabe má pravdu. Kameny zavalí noru a…“ Polknu a Des mě obejme kolem ramen. „Lišti…“

„Každopádně do voleb zůstáváme, Vivi, a pak se uvidí.“

Přítel se na mě smutně usměje. „Uvidí. Přestávám věřit, že to dopadne dobře. No co, ty máš svůj Kaleswald a já…“

„Ten rozpadlý zámeček po tetince, ne?“

„Jo, ten. S krysami a netopýry.“

Desmond vstane. „Nakonec jsem na tom nejhůř já. Nemám ani háj, ani zámeček, do ničeho nestrkám nos a zaručeně to odskáču.“ Nakrčí nos. „Když má člověk dobré kamarády, nepotřebuje nepřátele.“

„Ještě si stěžuj. Nechali jsme tě snad někdy ve štychu?“ Viero káravě pokývá hlavou. „Nikdy, chlapče, nikdy.“

„Víš, kdo tě taky bude volit?“ zavede Desmond řeč jinam. „Jasmína, říkala mi to. Řekla, že ti to dluží za hagiotikány, no, však víš.“

„Parchant.“

„Kdo?“ naježí se Des a já zvednu obočí.

„Ty. Zmetek z pekla. Máš moc velký štěstí na ženský, panáčku.“

Desmond se načepýří. „Štěstí? Prostě si umím vybrat.“

„Pch, to osud ti je přihrává, loajální, charakterní saze. Ty moje koroptvičky mě samozřejmě poslaly, no, víte kam.“

„Někdo jim to už mezitím udělal líp?“ Desmondův hlas zní zlomyslně, jako by Vierovi ještě nezapomněl líbací scénu.

„Někdo jim dobře poradil,“ vstoupím do začínající hádky. „Jsou ještě mladé, Vivi, zbytečně bys jim kazil život.“

„Poradil, udělal, nejspíš oboje. No, zamrzí to.“

Zadívám se do tmy. „Tohle jsou prkotiny.“ Víno mi kysne na jazyku vzpomínkou na Rabeho ledové oči. „Ale jestli nás budou odtud chtít dostat…“

„Dají nám nažrat hlíny,“ doloží Desmond pesimisticky a sklouzne na kožešinu vedle mě.

„No co, jsou ještě zapadákovy na hranicích, romantické vesničky v horách, ležení zločinců…“ Vierovi dnes zlomyslnosti nějak nejdou přes rty.

„Je na čase se ohlédnout po spojencích,“ zakroužím vínem ve sklenici. „Jinde než tady… Bratrstvo není jediné.“

Oba muži se na mě zadívají. „Lišti, aliance s druidy nebo layelánci ti navždy zavře bránu sem, domů.“ Viviho hlas je konejšivý, ale zní v něm úzkost.

„To vím, ale pokud vytroubí halali…“

Desmond povzdychne: „Všechno jde šejdrem.“

*

Na naše hlavy se snáší ráno šedé jako holubí peruť. Promnu si zarudlé oči, vztáhnu dlaně k dohořívajícímu ohni v krbu a zavelím: „Spát, chlapi. Mučednictví se nepočítá.“

„Přespíte tady?“

Mlčky kývnu a takřka poslepu se dopotácím do pokoje pro hosty.

„Sladké sny, děti,“ huhlá Viero a v téhle situaci to zní jako sžíravá ironie.

* * *

Velký sál donberského Institutu je přeplněný lidmi. Lidmi a spory, ambicemi, intrikařením… Moci sem tak nejít, přeju si toužebně, když z galerie obhlížím shromáždění. Více než osm desítek čarodějů, kolik je to plánů a plánů v plánech? Hm, osmdesát… a možná ještě dalších osmdesát šťastnějších, které spolkový život nezajímá. Zachrastím deseti kameny ve váčku a rozhlédnu se. Thea v šatech podivné barvy, která

tentokrát potvrzuje, že nikdo nemládneme, pobledlá Jasmína, Udin, neodbytný jako vždycky… Očima hledám v hemžení pod sebou Rabeho, mám chuť za ním jít a zeptat se, co vlastně myslel tím přepadením na ulici, ale nikde ho nevidím. Jistě. Je příliš dobrý pro obyčejný plebs a kdesi vzadu jsou salonky, ve kterých se vaří výsledky voleb. Do řiti. Přihladím k bokům černé hedvábí a jdu. Vivimu bude moje přátelská pomoc dobrá.

*

Zastihnu ho v hovoru s kolegy. Mezi obočím má šikmou vrásku a koutky úst svěšené.

„Děje se?“ zastavím se u hloučku a zvednu k Vierovi oči.

„Ani ne. Jestlipak víš, kdo se taky cpe do Rady?“

„Vím, ronperský zrzek Rudyard. Dostane se tam?“

„Těžko. Tlačí ho ta parta z přístavních měst, ale těžko. Ovšem já mluvil o Longinovi.“

„Hm, Longin. Nic proti němu nemám.“

„To nikdo,“ ozve se hubený dlouhán, kterého si pamatuju z dávných večírků. „Jenže proč zrovna on?“

„A místo koho?“ zajímám se. „Místo miláčka Rabeho?“

„Místo Antje.“

„Zestárla a už netáhne? Nebo zestárli ostatní a sex při jednáních už je nezajímá?“

Vybavím si bílou tvář, roubenou komplikovaným účesem, vysoké lícní kosti… I ji čas dostihl, pomyslím si.

Z davu se vynoří udýchaný Desmond.

„Sehnal jsem někoho, ale slavné to není. Všichni mají staženou pr… Moir, kde lítáš?“

„Větřím,“ pokrčím rameny. „Vážím šance.“

„A závěr?“ Desmondovi modře prosvítá rašící strniště na tvářích.

„Longin vyhodí ze sedla Antje. Nikomu nevadí, hm? A dnes to bude stačit samo o sobě.“

„Co Rabe?“

„Hledám ho a nenacházím. Mimochodem, Ignácius plánuje čistku.“

„Čekal jsem to.“ Vivi jen krátce kývne.

„Mě uvaří na potratech, chce prý, aby každý zákrok schválila Rada… Absurdní. To půjdou raději k andělíčkářkám.“

„Vůl,“ zahučí Gregor, který právě dorazil s občerstvením. „Je to vůl a takového většina našich kolegáčků volí. Smečka tupců.“

Znovu se prsty dotknu kamenů, které použiju při volbě. Prý tajná, to jistě. Po tom, co tahám při sobě kameny půl dne, pozná i adept, komu patřily. Ale dnes, dnes už to není podstatné. Možná dřív. Dnes vyložíme karty na stůl a ukáže se, že neuhrajeme ani betla. V zádech cítím pohledy, pohrdlivé, nepřátelské, soucitné. Polknu.

„Tak kdy už ty volby začnou, kurva?“

* * *

Jsem sama v šeré místnosti, na stole se ve světle svíček lesknou obří poháry, pod nimi jména. Zatnu zuby. Ignáciův přetéká, Myrzilův, Mary Valerie, Longinův, všechny plné, zrovna tak Svatovladův… Vierův je poloprázdný, přesto však plnější než Antjin. I do Rudyardova hodili své kameny jeho věrní, Antje zřejmě žádné věrné nemá. Upustím do její číše kámen, jako oběť ženě, prokleté podobnou pověstí. Další z bílých valounů do Vierova poháru, jeden do Myrzilova, za dávnou přízeň ve zlých dobách… Sevřu kameny v dlani. Rabeho pohár. Pohár muže, který mi vyhrožoval. Pohlédnu na Ignáciovu číši a vhodím valoun Rabemu.

„Požerte se,“ přeju si usilovně, když sypu ostatní kameny do vázy, která pojímá hlasy, co nebyly použity. Moci tak přesypat to kamení, rozmetat ho, tak jak to dělají vzteklé děti. Ničemu by to nepomohlo, jistě. Magická ochrana pohárů je silná a nepochybuju, že po celou dobu mě sledují ostražité oči. Pokus o manipulaci a volby by se opakovaly, ostatně cejch nezvladatelné anarchistky už tak sedí na mém čele dostatečně pevně na to, abych mohla být perlustrovaná celkem bez důvodu. Nakrčím nos, naposledy obhlédnu číše a zavřu za sebou dveře. Těžká plenta se vlní, jak za ní čekají další. Ztichnou, když vyjdu.

„Vysypala jsem všechno kamení na zem,“ ušklíbnu se do jejich údivem otevřených očí.

Kdosi se nejistě směje.

*

„Číčou ke zdi, co?“ Viero se opírá o zeď vedle pultu s topinkami a oči má zamžené vypitým vínem.

„Jistě, cos čekal? Rudy se tam taky nedostane. A nebuď tak kyselej, čtou.“

„Čtou furt.“ Vivi pokrčí rameny a natáhne se po sklenici. „Ale máš pravdu, jen ať se fábory třepetají. Ostatně, vypadáš dobře v téhle svízelné chvíli.“

Povytáhnu si kalhoty. „Někdo sem jde,“ ukážu bradou na čaroděje, oblečeného stejně černě jako já.

„Zdravím tě, Mistře Rabe.“

Zachmuří se a jizva, přetínající jeho nos, ztmavne.

„Opilá, děvče?“

„Spíš vzteklá. Mimochodem, volila jsem tě.“

Na okamžik nadzvedne koutky v parodii úsměvu.

„Vím. Jsi chytrá holčička.“

Viero se mlčky odsune, ale Rabe ho zadrží.

„Ty taky poslouchej, synku. Dokončili jste tu, co jste chtěli?“

Viero nejistě pokrčí rameny.

„Řekněme, že jsme se pokusili.“

„Dobrá. Je tedy na čase jít.“

„Vyhrožuješ?“ Tentokrát už mi srdce nebuší, čekala jsem to. „Vyhrožuješ tady, kde všichni lapají útržky myšlenek jak hladoví psi?“

„Teď nemají co chňapat,“ řekne Rabe pohrdlivě. „A výhružkami bych to nenazýval. Prostě jen posílám nezvedené děti hrát si na jiný dvorek. Jsem starý muž, děvče. Mám rád svůj klid, už se špatně soustředím.“

„Moc toho nenaspíš a zlobí tě zažívání? Ano, to bude stářím.“

Zavrtí hlavou a obrátí se směrem k sálu. „Za chvíli budou vyhlašovat výsledky. Jděte se dívat, bude to poučná podívaná.“

„Rabe…“ z náhlého popudu se chci ptát, ale muž jen zavrtí hlavou a projde sálem jako dravec hejnem potěru.

„Ranař. Co proti nám má?“ Viero zamyšleně točí sklínkou v prstech.

„Nejspíš nic,“ odpovím a pak mi dojde, co jsem řekla. „Nemá proti nám nic, Vivi,“ zašeptám, zaražená poznáním pravdy.

„Pojď,“ popadnu přítele za rukáv. „Jdem na to vyhlášení. Však říkal, že to bude poučné.“

*

Aula, pokrytecky tichá, plná hladových očí… Hlasy, Desmond, který mě drží za ruku, abych neudělala něco nepředloženého, a vztek. Jistě, znala jsem výsledek, ale přesto mě rozzlobil. Rozpačitý Longin se uklání a já, bozi vědí proč, ho už nemám ráda. Proč jsem ho vlastně nevolila, toho klidného, uvážlivého muže? Kvůli Antje? Možná. Antje teď stojí na pódiu jako na

pranýři, tvář ještě bělejší než obvykle. Ona také musela vědět, a přesto nebyla dost připravená. Zklamaný Rudyard, posupně se ušklíbající Vivi a Rabe, zlomyslně gratulující Ignáciovi. To není tak snadná oběť jako vílí černovláska, na kterou čas položil svou ruku, pomyslím si. Je možné, že se vzpírala? Že hrála s Rabem? Těžko. Kdyby byla důležitá, kdyby byla důležitá pro starého rváče s jizvou přes nos, pomohl by jí tak jako teď sobě.

„Volils Rabeho?“ obrátím se k Desmondovi, který tiše nadává.

„Cože?“

„No tak volil?“

„Jo,“ hlesne překvapeně.

„Vyzná se, parchant,“ neubráním se obdivu.

„A Longina?“

„Taky. Mám ho docela rád.“

Zavrtím hlavou a znovu se otočím k pódiu. Chlapi.

„A nebylo ti divné, že zrovna Longina volilo tolik lidí?“ hodím ještě přes rameno.

„Ty už taky vidíš mordýře za každým rohem,“ šeptá Desmond a Viero, který, nevítaný, zmizel z pódia, přiloží rty k mému uchu.

„Jdou po nás, to je jasný. Chystají úplný zákaz spolupráce se Společenstvem, změnu systému pověření, nové atestace.“

Je víc než jen zklamaný, je vyděšený a já ho konejšivě pohladím po zádech, jako bych tišila jankovitého koně. Co čekal?

V hrudi cítím prázdnotu. Ztrácím domov, ztrácíme ho všichni. Zvednu oči k Desmondově napjaté tváři a jen vzdáleně ke mně doléhá Ignáciův hlas.

„…někteří nerozvážní… ohrožují svojí činností… rázně ukončíme… společenstvo druidů uznává… nepřijatelné praktiky… Neslučitelné a nemorální… udržíme klid a pořádek…“

„Jdeme. Tohle poslouchat nemusím,“ popadnu Dese za ruku a Viero se vydá za námi.

Naposledy se ohlédnu do sálu a očima najdu Rabeho. Směje se.

2. KAPITOLA

Už skoro svítá, ale Desmond stále sedí u stolu a zírá před sebe.

„Je ti zle?“

„Jo.“

Nejistě zašermuje lahví vínovice a pokusí se mě obejmout.

„Jsme v prdeli, Moir.“

„No, však to není poprvé.“

„Takhle je to poprvé.“ Slova se mu jen ztěžka přehoupnou přes rty. „Nemáme peníze, kšefty, nic. Tentokrát nepomůže ani Vivi. Králův poradce? Dostanou ho pryč.“

„To už dostali,“ uvedu Desmonda do reality. „Poděkovali mu už před měsícem, teď radí Varald.“

„Šplhoun Varald?“ ujistí se Des, že se nepřeslechl.

„Jo, ten.“

„Co ten může radit?“

„To, co mu do hlavy nalije Ignácius, sokolíku. Jdem spát.“

Za dveřmi zaštěká Rváčka a já vzdychnu.

„Tak ještě pustit čubu. Jdi si lehnout.“ Zní to jako rozkaz a také to rozkaz je, protože Desmond nerozhodně mžourá na další láhev. „Zničíš si játra.“

„Dávno žádný nemám,“ huhlá, ale zvedne se a motá směrem k ložnici.

„Přijdeš brzo?“ Natáhne ke mně ruku.

„Hned.“

Předjaří vábí Rváčku ven pachy noci a já se klepu zimou u dveří. Postel, to je to, co potřebuju. Pocity a zvuky se v mé unavené hlavě splétají v podivnou melodii beze slov. V melodii, která pukne zvířecím nářkem. Strnu. Spala jsem? Snila?

Kdesi v zahradě vyráží Rváčka zvuky, které věstí smrt.

Rozběhnu se mezi stromy, šedé tělo feny na tajícím sněhu, zbarveném krví.

„Rváčko, Rváčinko…“ přitisknu ruce k boku, ze kterého se valí rudá tekutina smíšená s jakýmsi mokem. Fena se zoufale pokouší vstát.

„Lež, lež, děvče.“ Trochu se vzpamatuju, zkrvaveným sněhem omyju tvář a z otupělého mozku vydoluju Slova.

Zpívám. „Jsi léčitelka, kurva,“ nadávám si, ale kdesi uvnitř buší panika a lítost jako srdce zvonu.

Rváčka tlumeně kňučí, rychle ztrácí síly, zranění je smrtelné, může být smrtelné, když…

Prudce se otočím po zvuku kroků. Desmond, zahalený v plášti, pospíchá zahradou.

„Co se stalo?“

„Někdo chtěl zabít Rváčku. Desi, někdo…“

„Vidím, Moir. Vezmeme ji dovnitř, krvácení už jsi zastavila, ne?“

Sehne se ke zvířeti, trepky promočené sněhem, s námahou zvedne fenu a míří k domu.

„Rychle, Moir, kdo ví, jestli chtějí zabít jen ji.“

*

Sedím na posteli, chvějící se ruce mezi koleny. „Nechceš…“

„Nechci pomoct, lišti. Zvládnu to sám. Vlez si do postele, do řiti. Jsem z tebe nervózní.“

V ložnici, tak opletené ochrannými kouzly, že se v ní skoro nedá nadechnout, Desmond léčí Rváčku. Fena tiše supí, apatická, jako už těžce zraněná zvířata bývají.

„Jak to vypadá?“ Přikleknu k nim.

„Žádná sláva. Nevím, co to bylo, ale zasáhlo to plíce, ledviny…“

„Magický útok,“ pohladím fenu po veliké hlavě.

„Vypadá to tak.“

„To byla poslední výstraha. Mělo mě to napadnout už po tom přepadení. Chtěli mé věci jako volty, Desi. Balíme.“

Desmondovy tmavé oči se na mě dívají, pokryté stínem beznaděje.

„Já…“

„Nehloupni. Tohle nemůžeme vyhrát. Co Jasmína?“ napadne mě pak. „A Amelie?“

„Myslíš, že i je…?“

„Nevím. Nevím, ale měly by si taky začít pakovat. A zčerstva. Hon začíná, Desi.“

*

Z hlubiny spánku se vynořím jako z kalné louže a můj první pohled patří Rváčce. Dýchá. Když se dotknu jejího čenichu, pálí horečkou a já si přitáhnu její hlavu na klín. Panika mě opustila a síla z mé ruky se teď už lije jistě. Mázdra z feniných očí mizí.

„Moir?“ Desmond sebou trhne a pak se na lůžku posadí.

„Tady jsem.“

„Jak jí je?“

„Snad líp.“

„Musím za Amelií.“

Zvednu hlavu. „Jen běž. Proberu knihy.“

Knihy, které tady budu muset stejně nechat, pomyslím si a pod žebry se zahryzne pocit křivdy. Poplácám fenu a jdu se oblékat.

*

Zrovna se pokouším nalít si lok řebříčkového odvaru do staženého hrdla, když vzduch zadrnčí zvukem tětivy a přímo před stolem se otevře portál. Prsty mi zacukají a Desmond shrábne z příborníku nůž.

„Balíte?“ Rabe se chladně rozhlédne po místnosti. Nadechnu se a záblesk mu sjede po rameni, prořízne kazajku až na kůži.

„Náno bláznivá.“ Čaroděj mezi nás vlije kovem řinčící clonu a s rozmyslem si odplivne do krbu.

„Hysterko.“

„Chtěls mi zabít fenu, parchante.“

„Cože?“ Rabe se na mě dívá s překvapením, které nejspíš svědčí jen o dlouhé praxi v přetvářce.

„Fenu?“ zavrtí hlavou. „Děvče, neměl bych větší nesnáz způsobit ti bolest a toho tvého,“ pohlédne opovržlivě na Desmonda, „bych zabil s nejledovější lhostejností, ale nezranil bych ti zvíře. Hledej viníka dál, pokud máš na to čas. Ostatně, kdybys mě poslechla, čuba by byla zdravá. Otálíš zbytečně.“

Desmond přehodí v dlani nůž.

„A ty se drž zpátky, synku. Šetřím jen ženské.“

Na chodbě se ozvou šouravé kroky, Rváčka se na chvějících nohou vpotácí do jídelny a s dojemnou snahou dodržet každodenní rituál těžce zvedá hlavu na stůl.

Rabe se k ní skloní.

„Nedotýkej se jí.“

„Kuš. Chceš si ji vzít s sebou? Tak mlč. Takhle při koních běžet nedokáže.“

Obratné ruce prohmatávají bok, Rabe hlubokým konejšivým hlasem šeptá něco zvířeti a pak se znechuceně podívá na svou dlaň. Leží na ní zašlemovaný kovový osmistěn.

„Dej mi to,“ syknu velitelsky.

„Nesmysl. K ničemu by ti to nebylo a navíc, já to našel. Málem ji, chudáka, nechala běhat s tímhle dárkem.“

Zamrazí mě. „Je to, je to… zářič?“ Fascinovaně hledím na ten kousek kovu a myslím na všechny magicky preparované tretky, které se upevňují na kůži odsouzených. Nelze před nimi utéct, nelze utéct s nimi.

„Tak je?“

Rabe si mě změří a pak krátce kývne. „Je. Někdo se zatraceně stará, abyste se mu neztratili. Někdo, kdo ví, jak na feně lpíš. Prohlédněte své koně, he? A neztrácejte čas. Zítra v poledne vás tu nechci vidět. Když to nepůjde po dobrém, přijdu stěhovat a ne sám, jasné? Do té doby,“ nadechne se, „do té doby se pokusím zabránit podobným, eh, věcem, jako byla tahle.“

Propletu prsty a přitisknu pěsti k ústům.

„Měla bys někdy plakat, Moire,“ zakašle čaroděj zlomyslně.

„Neříkej, že by to na tebe udělalo dojem,“ odseknu.

„Ne, ale byla by to změna. Spuštěné rusé vlasy, slzy… No, skoro ti ji závidím, Desmonde.“

Desmond stiskne zuby a já se ušklíbnu. „Čarodějnice nepláčou, starče.“

Rabe pohodí rameny. „Možná je to chyba.“ Švihne rukou, vzduch se zachvěje a šlachovitý muž se takřka protáhne do nicoty.

„Nezapomeňte na stanové dílce, děti. Jaro bude deštivé.“

Seberu ze stolu skleněnou misku na máslo a s rozmyslem ji hodím proti stěně.

„Do řiti, kurva fix.“

* * *

Desmond odešel za Jasmínou a já připnu Rváčku na řemen. Je třeba vyřídit ještě tolik věcí a zbývá málo času. V laboratoři vytáhnu ze skrýše za hromadou starého skla truhličku. Peníze v ní mi neříkají paní, ale teď není čas zdržovat se podružnostmi. Gorjan je beztak někde ukradl a ten, kdo měl dodat zboží, už takřka rok mešká. Možná nepřijede

vůbec, pomyslím si. Doba je divoká, kdo by dnes myslel na halucinogenní afrodisiaka…

Nejprve sejdu do kuchyně k Hanne a na stůl vysázím její výplatu na tři měsíce dopředu.

„Odjíždíme.“ Hospodyně lomí rukama, ale já ji zarazím. „Dáš pozor na dům a taky na sebe. Kdyby se něco dělo, jeď k příbuzným. A kdyby,“ nechce mi to přes rty, „vypukla nějaká nákaza…“ Ženská se modlí k jakýmsi bohům a já ji popadnu za kypré předloktí. „Kdyby začala nákaza, zmiz na venkov. Okamžitě, rozuměla jsi?“

Kývá a oči má plné slzí. Z tebe by měl Rabe radost, pomyslím si a zatahám Rváčku za ucho. Na důkaz, že je jí už lépe, má mordu plnou rozličného smetí.

„Pojď.“

*

Obejdu hospody, pekárnu, rovnám účty a loučím se… loučím se s Donbergem, jak jsem ho znala. V nose mě náhle zaškrábe pach spáleniny. Točím se po směru a pak strnu. Tam, kde obvykle vykukovala vížka Vierova domu, věžička, ve které jsme strávili pár let po studiích, se valí kouř.

„Vivi.“ Rozběhnu se, fena mě vleče kluzkou břečkou ulice a přes závoj, který mi přece jen vstoupil do očí, vidím spáleniště.

*

„Jsem naživu, lišti.“ Viero ve špinavém plášti komanduje nádeníky odklízející suť, hlas rázný jako vždycky, ale uvnitř… Stisknu mu ruku a do mé mysli vstoupí tichý pláč i poděšený údiv chlapce, ponechaného za trest ve tmě.

Obejmu ho.

„Pokusili se zabít Rváčku,“ šeptám mu do ucha. „Rabe v ní našel zářič.“

„Rabe? Byl u vás?“

„Ano, dopoledne. Dal nám čas do zítřka.“

„Mně nedal ani to.“

Vrtím hlavou. „Tady to nebyl Rabe. Nejspíš ne. Kam půjdeš?“

„Zřícenina po tetičce… je za hranicemi. Bratrstvo už tam není jisté v kramflecích. Jsou tam layelší a ta parta z Chladného větru.“

„Desmond šel varovat Jasmínu.“

„To je rozumné. Po tomhle…“ ukáže na spálený dům.

„Naše věž shořela,“ zavrčím.

„Moir, ty jsi sentimentální.“

„Naše věž shořela, ublížili Rváčce a zatraceně to odserou,“ začínám se dostávat do formy.

Viero se na mě mlčky dívá.

„Jsi blázen, lišti. Ale někdo z nás holt blázen být musí.“

* * *

Do pevného vysokého kufříku skládám elixíry. Halucinogeny, afrodisiaka, to, co se dobře prodává, i to, bez čeho se neobejdeme. Červená tinktura podporující mantické schopnosti, hořký prach, drcené démanty, popel z baziliška, oměj, rulík, muchomůrky… durman. Všechen ten krám by otrávil půlku města. Flakóny cinkají, zaháním chuť protáhnout si nos trochou bílého koření, vdechnout ho a zapomenout. Místo toho se rozhlédnu kolem sebe. Světlo, polarizované barevnými skly zasazenými v ocelových rámcích, jiskří na fiolách, Desmondem pečlivě zbavovaných prachu. Hodiny strávené s prachovkou, Desovo pohodlné křeslo, tisíce malých každodenních úkonů. Pravidelný život. Zatáhla jsem ho do toho, uvědomím si. Sám by tu cestu nezvolil, snad by zatrpkle lamentoval v podvečer při sklence vínovice, snad by podepsal nějakou petici a pak zapomněl v náručí pečlivě učesané dívky, kterou rodiče poslali na magická studia v naději, že najde lepší partii, než by jí kynula v malém městě.

Podepřu ruce o bok a v duchu přeříkám, kam ještě musím jít. Magdalena, Berthold, určitě Berthold, karta, kterou ještě můžu hrát. Kam půjde Jasmína, napadne mě? Jasmína, pro kterou tolik znamenají babské sedánky u sladkého bílého vína, ona, která se živí tím, že prodává mastičky na pleť a nádavkem k nim rady paničkám? Nad střechou jako by se prohánělo bouře. Unaveně zvednu hlavu. Bojují tu kouzla s kouzly? Možná. Před mýma očima se zamihotá plamen svíčky a pak ohnivé jazyky oblijí celý dům.

„…zloba, zmar a nenávist, v plameni shoří jako list,“ přistihnu se, že zaklínadlo vyslovuji nahlas. Do nosu mi vstoupí pach ozonu a hřmění ustane.

„O co vám jde, do řiti?“ zanadávám a prachovnice o sebe zazvoní.

„Moir…“ ozve se zdola. „Moir,“ volá Desmond a já vím, že mě čeká ještě jeden důležitý rozhovor.

*

„Radíš mi, abych tě opustil a odjel s Jasmínou?“ Desovy tmavé oči nejsou jen rozezlené, jsou i zraněné. „Blázníš? Nebo mě chceš schválně urazit? Co jsem udělal špatně?“

„Nic. Neudělal jsi nic špatně, já jen… prostě, Amelie je tvá dcera a časy jsou…“

„Zlé, ano, to vím. Časy jsou zlé, takže tě mám nechat odejít samotnou a odjet s Jasmin a Ami do Wasaheimu, co? Schovat se za hranicemi a počkat, až tě Rabe a jeho kumpáni chytí, oslepí, umučí… Tos měla na mysli?“

„Desi, oni jdou po mně, ne po tobě.“

„O důvod víc, proč s tebou zůstat, ne?“

„Přijdeš kvůli mně o domov.“

„O domov přijdu stejně. Moir,“ Des teď mluví vemlouvavě, jako s nemocným, „přestaň přebírat zodpovědnost za ostatní. Přestaň se ke všem chovat jako k malým dětem. Pamatuješ na grabsteinskou záplavu?“

Jen mlčky kývnu. Jak bych mohla zapomenout na den, kdy jsem se utopila, kdy kalná voda povodně naplnila mé plíce, kdy jsem se stala, opravdu stala rozvodněnou Rainou a přijala její hněv za svůj?

„Samozřejmě, pamatuješ. Já taky. Ta chvíle, kdy jsi zmizela pod vodou, byla nejhorší v mém životě. Nejhorší selhání, největší hanba, a ty mi teď jakoby nic nabídneš, abych si zachránil zadek a tebe nechal ‚honu na lišku‘. Opravdu to myslíš vážně?“

Sama nevím, jak to myslím, chlapče, povzdychnu si v duchu. Všechno se zamotalo. Pak se rozhodnu.

„Vybral sis sám, sokolíku, takže jdi balit knížky. A s rozumem. Dva nákladní koně toho moc neunesou.“

* * *

Hanne pláče, Rváčka se přičinlivě motá pod nohama v předtuše dobrodružství a my taháme vaky, koše, měšce.

„Moir,“ popadne mě za rameno Desmond, oblečený v jezdeckém, „jak zaplatíme Hanne?“

„Zaplatila jsem jí.“

Podívá se na mě podezíravě. „Nemělas peníze.“

„Ale ano,“ řeknu unaveně. „Měla. Měla jsem tu patnáct tisíc zlatých od Gorjana. Na sladký prach, však víš.“

„Lišti, říkalas, že už s ním neděláš. Je to kuplíř.“

„Vím, že je to kuplíř. Jinak by nepotřeboval tolik ‚abystálů‘.“

„Unáší ženské.“

„Pomluvy. Když vezme na vůz holku, co utíká z domova, není to únos, i když se tak její rodina ráda tváří. Gorjan na sebe větší riziko nevezme, nevyplatí se mu to. Mimochodem, co to má společného s tím, že jsem mu stopila patnáct tisíc babek?“

„Ále nic,“ nehodlá se Desmond dál hádat. „Jen když to praskne, obviní tě Bratrstvo z krádeže.“

„Z něčeho mě obviní tak jako tak,“ odseknu lehkovážně. „Není to jedno? Nebo máš někde ulitý prachy, lepší nápad, jiné řešení?“

„Co když si pro ty peníze Gorjan přijde?“

Usměju se. „On v tom umí chodit, Desi. Pochopí.“ A když se na mě přítel ještě pořád dívá nechápavě, dodám: „Začíná válka, kotě, a ve válce jsou jiná pravidla.“

„Válka. Máš pravdu. Pořád jsem nevěděl, co cítím, teď to vím. Válka. Doufejme, že se bude týkat jen Bratrstva.“

Desmond popadne vak a nese ho ke stáji. Zarazím se. Předtucha mnoha smrtí, mnoha přervaných osudů mi na chvíli sváže nohy svým mrazivým objetím. Zhluboka se nadechnu, abych ji zahnala, ale pocit přicházejícího zmaru visí před mýma očima jako dým nad bojištěm.

Rváčka mi olizuje ruku a já stále zírám do zdi, jako bych spatřila vlastní sudbu.

*

„Přišels nám zamávat na cestu?“ Rabeho náhlé příchody už mě ani nedělsí. „Ještě není poledne.“

„Vím, že není. Popravdě, přišel jsem prohlédnout fenu. Čeká vás dlouhá cesta,“ zašklebí se.

„Možná delší, než si myslíš, Mistře. Rváčce už je hej.“

„Zato ty jsi bílá. Jde ti to k vlasům, ale…“

„Nevyspala jsem se. Příliš ochranných kouzel, Rváčka pod peřinou… Znáš to.“

„Neznám,“ zavrtí hlavou. „Pod mou peřinu už dávno žádná rváčka nezavítala.“

„Tvá chyba, Rabe. Zřejmě máš jiné priority. Přišel ses podívat, jak utíkáme?“ změním téma.

Přisvědčí očima. „Jistě. Zavzpomínat na bujná léta mládí, kdy jsem se žoldáky plenil taková hnízdečka lásky, jako je to vaše.“

„Hnízdečka…“ vydechnu pohrdlivě.

Desmond stojí ve dveřích. „Můžeme jet.“

Rabe pokývá hlavou. „Ubude mi práce, až budete pryč. Vy i Viero.“

„A Jasmína?“ Nedá mi to.

„Jasmína je moudrá žena. Nikomu nepřekáží, ale čím míň vás tu zbyde, tím větší bude klid.“

„Klid k čemu?“ zeptá se Desmond a já vidím, jak mu za noc vystoupily vrásky.

„Možná k boji, synku.“

Zimomřivě si obejmu ramena. „Válka,“ vyslovím znova a jako by se tím má představa zhmotnila.

„I to se může stát.“ Rabe teď vypadá starý jako sám čas.

„Zmizte už. Nemám čas tu tvrdnout,“ pobídne nás pak.

„Proč tu vlastně jsi?“ zeptám se zpříma a Rabe mi odpoví stejně přímočaře.

„Chci vás dostat z města živé, děvče, proto. Chci, abyste odsud odtáhli celí.“

Otočím se na patě.

„Onyx je nasedlaná, Desi?“

„Onyx i Vrba a oba nákladní.“

„Vidíš, Rabe, nebudeš čekat dlouho.“

„To bych prosil.“ Čaroděj založí ruce na prsou.

„Tak do sedel.“

* * *

Dolní město působí v počínajícím jaru obzvláště skličujícím dojmem, a bohům budiž žalováno, páchne jako kupka hnoje. Zabahněná děcka, bizarně obalená do šálů a kazajek, které už zjevně přečkaly víc zim než jejich nositelé, šlehají klacky vodu ve stokách a bojují s potkany věčný boj o zajímavé odpadky. „Ve dne naše, v noci vaše“, nepsané pravidlo, které se občas pokouší zlomit nějaký srdnatý hlodavec. Kopyta našich koní rozstřikují nečistotu a spolehlivě upoutávají pozornost drobotiny.

„Paní, dejte na chleba, paní…“

Rváčka štěkne, ne ve zlém, ale hluboký hlas zaduní jako zvon a děti se rozprchnou.

„Na chleba? Na kořalku pro rodiče,“ lamentuje Desmond.

„Nech na hlavě,“ okřiknu ho. „Kdo ví, kdy sami budem žebrat.“

*

Magdalenina hospoda hučí stesky opilců, kteří už po poledni tiší žízeň. Magda mě zahlédne a rozběhne se ke mně s přetékajícím korbelem v ruce.

„Teto, motýlky…“ tahá mě za plášť její nejmladší. Usměju se. Stejně mě prosila její sestra, která už zdatně pomáhá matce.

Fouknu do kornoutu dlaně, motýli zatřepetají křídly, žlutí, modří…

„Proč je jich tolik černých, teto?“ zeptá se okaté děvče zklamaně.

„Asi je jejich rok.“

*

„Magdaleno,“ chytnu šenkýřku za rukáv, „přišla jsem se rozloučit. Odjíždím.“

Něco v mém hlase ji varuje, letitá zkušenost s nepříjemnostmi otevře ženě oči dokořán.

„Na dlouho?“ zeptá se tiše.

Dívám se na ni, ztěžklou a unavenou za tu dobu, co ji znám. Ústa by se ráda smála, ale oči vidí příliš mnoho zlého.

„Na dlouho. Přituhuje a já… však víš, že jsem se s některými nikdy nesnesla.“

Němě přisvědčí a pod korunou plavých copů jí běží myšlenky.

„Kdo nám pomůže, když ty tu nebudeš?“

„Rabe,“ doporučím zlomyslně. „Mistr Rabe slíbil, že se toho ujme.“

„Ten černý?“

„Ano, ten. Ty,“ stisknu jí předloktí, „kdyby se něco dělo, seber děti a zmiz. Jsi chytrá ženská, poznáš, když se chystá bouřka.“

„Válka?“ polkne a oči se jí zamlží.

„Snad ne, ale jistotu nemám a mít nebudu. Buď opatrná.“ Ohlédnu se po Desmondovi, který přičinlivě vyrábí motýlky a barevná světla.

„Musím už jít. Psi za mými patami štěkají.“

Usměju se na Magdu, pohladím dítě, hvízdnu na Rváčku a jdu. Magdalena stojí a z korbelu v její ruce odkapává pěna.

*

„Kdo další?“ Desmond vede koně a snaží se nešlápnout do lejna.

„Berthold. Poslední návštěva a pak…“

„Je na čase, Moir, přestává se mi tu líbit.“

Pokrčím rameny. „Dneska mám pocit, že se mi tu nelíbilo nikdy.“

*

Berthold nalívá pálenku do sklínek. „Tak přece?“

„Hm,“ brouknu a Desmond se neklidně podívá z okna. „Už je to tak.“

„Ledacos jsem slyšel…“

„Copak?“

„Možná jen drby. Paní Moire, upřímně, nechci se motat mezi čaroděje. Otec…“

„Tvůj otec se motal a zemřel při tom, to jsi chtěl říct? Berte, nechci tě do toho tahat, jen…“

Usměje se. „Já vím. Naslouchej a čenichej. To mi nemusíte říkat. Nemůžu zasáhnout, na to jsem malý pán, ale paběrkovat, to zvládnu. Mí lidé ledacos slyší.“

„Díky,“ plesknu dlaní do desky stolu a vstanu. „Musíme jet. Jen…“ najednou se mi to nechce říkat, „jen kdybys nás musel prodat, tak…“

Berthold se po mně otočí a rty má semknuté. „Není to pěkná práce, kterou dělám, ctihodná Moire, ale přece jen mám čest. Můj otec, no, však víte, co si myslel o ženských. O matce neřekl slovo dobrého, o matce své matky taky ne a o té mojí? Nechtěl bych opakovat všechna ta jména, co jí dal. Ale o vás, o vás vždycky mluvil, jako by vás chtěl strčit do vitríny a pálit před ní kadidlo.“

Nadechnu se, ale Bert mě přeruší. „Nezaručuju, že něco nezazpívám, když na mě kat posvítí červeně, to vám stejně nezaručí nikdo, ale prodat,“ podívá se na mě zpříma, „to by bylo, jako bych prodal tátu. Co vám mám říct, paní Moire, je mi to líto.“

Mávnu rukou, potom si rukavicí otřu nos a natáhnu se po klice.

„Bohové s tebou.“

„Nepotřebujete…“ nerozhodně pohledem ukáže k truhle s důkladnými zámky. „Vím, že na tom teď s penězi nejste zrovna nejlíp.“

„Vyřešila jsem to, ale díky za nabídku. Kdo ví, kdy nebudeme mít na chleba,“ zopakuju větu, kterou jsem už dnes jednou řekla, a Desmond se ošije.

„Koně venku jsou neklidní.“

Rváčka mi čenichem narazí do stehna. „Máš pravdu. Je nejvyšší čas. Hlídej si zadek, Berte, ve městě začíná velká hra.“

Muž s liščíma očima přikývne a otevře nám dveře.

„Bohové s vámi.“

Cinká uzdění a do vlasů mi vane znepokojivě vonící vítr.

„Kdo ví, jestli bohové v tomhle počasí vystrčí nos.“

3. KAPITOLA

Fena štěká. Rváčce jediné je do skoku, potom co jsme projeli donbergskou branou a stočili koně k jihozápadu.

„Chceš se zastavit v Kalleswaldu?“ promluví konečně Desmond a v hlase má slzy, které jako čaroděj a chlap nechce ukázat světu.

„Ne,“ odpovím. „Ne teď. Potřebuju mluvit se Staršími Společenství, mít jistotu, že…“

„Co když nás pošlou do pr… prostě pryč? Minule z nás moc nadšení nebyli, ani z tebe ne, natož ze mě.“

„Pak by už zbýval jen Kalleswald,“ připustím.

„Budem se živit moukou ze žaludů,“ zavrčí Desmond. „Vlastně, nebydlí už tam někdo?“

„Bydlí,“ kývnu. „Laeg.“

„Tak Laeg. Někdo v plandavé říze s vousy až na zem?“

„Když jsem ho viděla naposled, tak vousy až na zem neměl.“

„Ty se s ním nějak znáš?“ Desmond se tváří podezíravě.

„Znám. Znám ho déle než tebe. I Vivi…“

„Aha, tvůj a Viviho kamarád. Bisexuál na drogách?“

Představím si Laega a začnu se smát. Desmond si uraženě srovná manžety rukavic a pak popožene koně.

„Moir, takhle se do tmy pod střechu nedostanem.“

*

No, nedostali jsme se. Cesta má vždycky kouzlo nepředvídatelného, zvlášť cestujete-li se zvířaty nebo s dětmi.

„To je normální, že utekla za srnou. Rváčka je dravec, má lovecký pud.“

„Normální? Jak pro koho. Uvědomuješ si, že jsme ji honili skoro do soumraku? Co teď míníš dělat?“

„Tábořit.“ Při pohledu na vzteklého Desmonda těžko přemáhám smích. „Prostě tábořit.“

„Lišti, v noci může být mráz.“

„Já vím. Však si poradíme. Odsedlávej.“

*

Koně jsou bezpečně upoutaní, Rváčka na řetězu a kožešinou podšité houně pod zadkem.

„Lišti, víš, kolik mi je?“ Desmond přejede rukou po strništi tmavých vousů a vzdychne.

„Vím, táhne ti na stovku. Jsi mládě, Desi,“ ušklíbnu se a klackem přikulím polínko do ohně. „Kluk.“

„Jo, kluk. Je mi skoro sto, třicet let jsem se plácal na Institutu, neumím nic jiného než čarovat a teď se tu s tebou objímám v pangejtu a nemám nic než dva koně. Neříká se tomuhle selhání?“

Chce se mi zařvat, ale místo toho Desmonda obejmu. Větve stromů skřípou, jako by si před pučením protahovaly kosti, a na pláštích se nám v drobných studených krůpějích sráží mlha.

„Desi, my nekončíme,“ šeptám mu do ucha a cítím, že se k obvyklé vůni tabáku a kolínské přimísil pach koňského potu. „Nekončíme, jen prostě musíme začít dělat věci jinak.“

„Snažím se dělat věci jinak,“ huhlá a studenýma rukama se mi dobývá do poklopce. „Jak se tohle rozepíná, prosím tě?“

* * *

Klátíme se v sedlech, ostrý vítr proniká pod plášť a oči se klíží… Už mě netěší cesta, najednou toužím být v cruachanské doubravě, dorazit do cíle a mít jistotu… Odpočívat, spát, jenže chvíle, kdy budu moci jen malátnět u hořícího krbu, je ještě daleko.

„Viero?“ Možná že jsem jméno vyslovila nahlas, protože se ke mně Desmond otočí.

„Vivi?“

„Moir…“ Viero kdesi v dálce je unavený, smrtelně unavený.

„Jak ti je?“

„Jde to.“

„Byl za tebou Rabe?“

„Nikdo, nikdo za mnou nebyl, ale tak nějak jsem cítil, že mi hoří koudel. Moc očí v zádech, holčičko. Víc než obvykle.“

„Vzals… něco?“ Pomyslím na Vierovu krásnou knihovnu, na jeho sbírku porcelánu, na vyřezávanou postel, ve které jsme…

„Lišti,“ teď se usmívá, „jsi zkažená. No, moc jsem toho vzít nemohl, jen co se vejde do bryčky. A vy jste v pořádku?“

„V rámci možností. Hlavně jsme pořád na cestě. Vivi, všímáš si něčeho, eh, zvláštního?“

Zamyslí se. „Ne. Zatím ne, a vy? Moir, ty pořád myslíš na nakažené raabské deky, co?“

Potřesu hlavou a přimhouřím oči, jak se snažím představit si jeho tvář. „Samozřejmě. To, co se stalo, musí mít důvod. Jiný mě nenapadá.“

„Ani mě.“ Naše smutky se protnou kdesi v prostoru.

„Kdyby se to vrátilo, dokážeme to tentokrát zvládnout?“ zeptám se, nejspíš zbytečně.

Viero mlčí. Popoženu koně a nadechnu se vlhkého vzduchu. „Pokusím se do toho zainteresovat druidy, Vivi. Mám strach.“

„Dávej na sebe pozor, lišti.“ Viero se ke svým obavám ani nemusí přiznávat, cítím je stejně zřetelně jako chlad na své tváři.

„Budu. Taky se opatruj.“

*

„Co říkal?“ Des zasmušile zírá do koňské hřívy.

„Zatím je klid. Zatím.“

„Zájezdní hostinec, Moir,“ ukáže před sebe bradou, „to potřebujem.“

„Potřebujem,“ přisvědčím. Zájezdní hostinec, postel a medovinu, hodně medoviny.

*

Hospoda je víc než lidová… Drůbež, naražená na rožních, sice slibuje docela slušnou možnost nasycení, ale rozkřičená banda vojáků mi na náladě nepřidá. Za očima mě píchá z únavy, nevyspání a ochranných kouzel, která pro jistotu stále stloukám.

Horká medovina hřeje, jenže hluk netlumí.

Vstanu a Desmond ke mně zvedne oči. „Jdu čůrat,“ zašeptám mu do ucha a on na mě vyplázne jazyk. Postel, napadne mě… nedržíme přece smutek za padlé. Propletu se hospodou a na zahradě se snažím do ničeho nešlápnout.

Jako obvykle zaženu pocit slabé závisti chlapům, zašněruju poklopec a zamířím zpátky k osvětlenému obdélníku dveří.

*

„Napij se s náma, holka.“ Čísi ruka směřuje k mému zadku, ale čarodějky bývají rychlé, zvlášť popuzené čarodějky na válečné stezce.

„Nech si své ruce pro sebe, synáčku,“ stisknu mu zápěstí a ruka zmrtví. Vztek ve mně klíčí jako jedovaté bejlí. „Sama si vybírám, s kým se napiju.“

„Nějaká fajnová.“ Kolega postiženého si zjevně nevšiml, že jeho druh vyděšeně svírá ochrnutou paži, a hrne se ke mně.

Desmond na mě gestikuluje, ale voják si to vyloží jinak.

„Však se tě ten tvůj panáček dočká, my si chcem taky máknout.“

Mákne si. Uhodím ho na kořen nosu, ošklivě to chrupne, krev se valí a voják nadává.

„Kurvo jedna.“

Polknu pak ještě jednou a vím, že už to nepomůže. Ve vlasech cítím dotek větru, dlaně mi mravenčí, jak ožívají Síly, veškeré sebeovládání posledních dnů mě příliš vyčerpalo a já vím, že nedokážu odolat pokušení. Stavení se zachvěje.

„Já tý děvce ukážu, já jí rozsekám pr…“

„Kušuj, idiote.“ Desmond se ke mně dostal překvapivě rychle. „Kušuj, jestli nechceš, aby spadla střecha.“

Zle se usměju a pohnu prsty, dubová deska stropu praskne jako led na jaře, vzdušný vír se točí uprostřed jizby, v ruce kuchaře zadrnčí nůž.

„Moir,“ Desmond se mě sice nedotýká, ale cítím jeho ruku na svém lokti, „jsou jen ožralí, nic víc. Když teď začneš, pobiješ tady polovinu lidí. Lišti, vím, že toho máš dost, ale neblázni.“

„Neblázním,“ vypravím ze staženého hrdla, „kurva, jsem unavená k smrti. Ticho,“ zaječím, když kdosi u rohového stolu otevře pusu. „Ticho tady bude.“ Celá se třesu nahromaděnou probuzenou Silou a podlaha pod mýma nohama tančí.

„Omluv se ctihodné.“ Teď už Des nestojí u mě, ale drží pod krkem vojáka… „Omluv se, jestli chceš, aby ti hlava zůstala na krku.“

Chlap civí. Všichni civí.

„Kurva, co je to za babu?“

„Čarodějnice, ty hovado.“ Desmond rozezleně syčí, vlasy mu povlávají ve větru, prýštícím z mých prstů.

„Tak to, kurva, jo. My nevěděli…“

Zavrtím hlavou a konečně můžu promluvit. „Příště neplácej po zadku Zubatou. Desi," těžce se opřu o přítelovo předloktí, „pojď do postele. Hned."

Rozhlédne se po místnosti, z lavice shrábne pláště a otočí se k hostinskému: „Pokoj pro dámu."

Pobledlý muž ukáže ke schodům. „Je tam jen jeden," zakoktá a já se vydám naznačeným směrem.

Postel zapraská, když na ni padnu, ztuhlá vztekem, kterému nebylo dáno vytrysknout. Desmond se schoulí vedle mne, a když mě obejme, cítím, že mám tvář mokrou pláčem. Temnota na nás spočívá s tíhou přikrývky nemocného.

* * *

Rváčka štěká. Jaro se smilovalo nad těmi, kdož ho toužebně vyhlížejí, vybouchlo svým obvyklým přívalem zrození a mladé listí dubů se leskne ve slunci. Konečně Cruachan. Pobídnu Onyx, zamlaskám na fenu a mrknu na Desmonda.

„Jsme skoro tu."

Sklesle se na mě podívá, tvář zarostlou a zaprášený plášť. „Já vím. A oni taky, Moir… Cítím v kostech, že nás vyrazí."

„Co by nás vyráželi?"

Pokrčí rameny. „Aspoň tu čubu si zavolej. Jestli tam někoho povalí, kreditu nám to nepřidá. A utři si tu šmouhu…"

Srovná Vrbu s mou vrankou a nasliněným prstem se pokouší odstranit z mé tváře špínu.

„Vypadáš jako dítě, Moir," šeptne mi do ucha a já vím, že se ho právě dotklo jaro.

Ušklíbnu se. „Chlípníku."

„Nechceš se na chvíli zastavit?"

„Desmonde, mohu ti velmi zevrubně popsat, co si myslí druidi o obcování čarodějů v posvátných doubravách. Mám s tím velké zkušenosti, jak víš."

„Uf, tady už je to taky posvátné?"

Obrátím oči v sloup.

„Co je zas špatně?" všimne si Desmond mé grimasy. „Snažil jsem se tě jen trochu rozveselit."

„Jsem veselá až dost," odvrknu a ukážu před sebe. „Ostatně, přišli nás přivítat."

Mezi stromy se ukáže několik postav, které k nám směřují.

„Moir, koukni na ty vousy. To ne…“

Desmond vyhlíží, jako by se modlil, neohlížím se na něj a popoženu koně.

„Laegu,“ poznám jednoho z příchozích. „Laegu,“ nakloním se ze sedla dolů a obejmu muže, který ke mně vztahuje ruce, „co nejsi doma v Kalleswaldu?“

Desmond se škaredí a nad našimi hlavami padá sluneční světlo na listy dubů.

* * *

„Ty tady máš chlapa,“ obviní mě. Koně jsou odsedlaní, vaky složené u srubu, Rváčka se povaluje na podlaze a mě čeká rozhovor se Staršími.

„Laega? Nehloupni, znám ho už léta.“

„To mě má uklidnit? Lepí se na tebe.“

Založím ruce na prsou a výhružně se na Desmonda zamračím. „Žárlíš?“

„Jo. Naposled jsi ho viděla v létě, říkal to.“

„Jistě, žije v Kalleswaldu.“

„Skvěle, takže každá návštěva Kalleswaldu – dovádění s druidem. Moir, navíc je starej.“

Desmond se chystá upadnout do pohoršeného mlčení moralisty, ale k jeho škodě znám jeho pestrou milostnou kariéru, včetně perliček v podobě pokusu o znásilnění a přeraženého nosu prostitutky z doby, kdy nad rozumnou míru holdoval jistým preparátům.

„On tu byl dřív,“ řeknu, protože mě vztek lechtá na patře, a Desmond se chytne za hlavu.

„Proč jsi mě sem tahala, když tu byl dřív? Hm? Dobře, uznávám, že ti teď asi zajistí víc bezpečí, ale…“

Ještě než ho stačím seřvat, vpadne do chaty Grainne. Malá Grainne, která už vlastně není malá. Jak je to dávno, co jsme ji sem provázeli, zamlklé děvče s pevně utaženými copy? Devět let? Už to tak bude.

„Moire,“ pověsí se mi na krk. „Přijela jsi? Věděla jsem, že sem jednou přijdeš. I Laeg to říkal.“

Zkrásněla a vyrostla. Hříva kaštanových vlasů jí teče po zádech, v tváři září pihy a její hruď vyhlíží jako stvořená ke kojení dětí… nebo k potěše milence. Připomene mi svou sestru, královnu, jenže ta už odkvětá. Rychle, jako všechny plemenice.

„Copak Laeg…“ pitvoří se Desmond, ale roztaje, když ho Grainne sevře v objetí.

„Desmonde, ty krásně voníš.“

„Nesmysl, týden jsem se nemyl. Připadám si jako tulák.“

Dívka se usměje. „Možná, ale nevypadáš tak. Přijeli jste na návštěvu?“

„Spíš k jednání,“ zachraptím. „Grainne, potřebujeme tady nějakou dobu zůstat. S kým si mám o tom promluvit?“

Zvážní. „Stalo se něco zlého?“

Přisvědčím. „Vaši Starší už budou vědět. Pamatují si…“

„Promluv si s Brid. Je zdejší, z Cruachanu. Když ona řekne… bude se Staršími snazší řeč. Moire,“ najednou se ke mně přitiskne jako dítě, „vůbec ses nezměnila.“

„Jsem čarodějka, holčičko, neměním se tak rychle.“

Zadívá se mi do tváře. „Máš unavené oči.“

„Celá jsem unavená,“ povzdychnu a pohladím ji po tváři. „Promluvíš s tou Brid?“

Dívka přisvědčí a vyběhne ze srubu.

* * *

Vlhko mi vzlíná zmáčenými nohavicemi a nutí mě kýchnout. Zatracená příroda. Z Desmondovy tváře nemizí ukřivděný výraz a tuším, že ani se Staršími to nebude jednoduché.

„Moire,“ Grainne tiše pootevře dveře, „Brid čeká.“

Vstanu a uvědomím si, jak ztuhlá po cestě jsem. Stárnu, pomyslím si.

„Už jdu.“

Desmond se ke mně otočí. „Co já?“

Vzdychnu. „Desi, jestli to teď nevyjde, vyrazí stejně mne jako tebe. Nekomplikuj mi to.“

Nakrčí nos.

„Vrátím se,“ slíbí mu Grainne a já s pobavením sleduju, jak se ze zamlklého děvčátka stala moudrá žena. Grainne mě vede vyšlapanou cestou k chatě, ověšené suchými jeřabinami.

„Brid je trochu zvláštní,“ zašeptá, „snad se shodnete.“

„Snad,“ pomyslím si a lehce zaklepu na dveře.

„Běž za Desmondem, necítí se tu…“

Děvče vědoucně přikývne. „Žárlí na tebe?“ zeptá se a já za těmi slovy cítím holčičí touhu po velkém zamilovaném příběhu. Pokrčím rameny.

„Snad žárlí. Přišel kvůli mně o domov, není mu lehko.“

Grainne skousne ret a zarazí se.

„To nic," usměju se s námahou. „Ať Brid nečeká."

*

Otevřenými dveřmi padne do chaty světlo, skromný svit probouzejícího se jarního slunce.

„Zdravím tě, Brid," pokynu hlavou a snažím se přivyknout šeru. Žena, sedící u stolu, vstane a já se překvapením zarazím. Je stará, vrásky se táhnou v ostrých brázdách od nosu dolů k bradě, rozrývají čelo, brázdí krk, okolo kterého se vinou popelavé vlasy. Takhle nevypadala žádná z mých Mistryň, ani jediná, a kolik staletí přešlo nad jejich hlavou…

„Nedbám o sebe tak, jak bych měla, uznávám." Bridin hlas je hluboký a lahodný, nehodí se k její tváři, spíš k jejím očím barvy medu. Ty jediné jsou opravdu mladé a sálají životem.

„Omlouvám se, ostatně, co na tom sejde." Už jsem spolkla překvapení a nenápadně druidskou obřadnici hodnotím. Moudrá je, ale také tvrdý soupeř, když dojde na lámání chleba.

Druidka zvedne hlavu. „Možná sejde, má milá, možná ano. Víš, mnohé z našich Laega chtěly, mnohé… ale jen ty máš tvářičku jako dítě."

Ošiju se. „Nechtěla jsem mluvit zrovna o tomhle, ale když už na to přišla řeč… Nevěřím, že Laeg dámy o Beltine zklamal, není to řeholník, a mezi námi, není to ani blázen."

„O Beltine? O to přece nejde, má milá."

„A o co tedy? O to, že tu moc přítelkyň nemám?"

Brid přihodí do krbu jabloňovou větévku. „Ani přátel, Moire. Bereš si, co chceš, a na ostatní se neohlížíš. Na to si tu nepotrpíme."

„Mám odejít?" Vstanu od stolu, ztěžka polknu vztek a nadechnu se, abych zahnala tlak v hrdle. „Moc jsme si nepopovídaly."

„Odpusť, čarodějko," Brid také vstane a položí mi ruku na předloktí, „je lépe si některé věci vyříkat předem. Jen tak mimochodem, jak se snáší Laeg s Desmondem?"

Ušklíbnu se. „Laeg to snáší dobře, Desmond hůř. Není tu doma a ví to."

Brid si povzdychne. „Čekala jsem to."

„Neměla jsem na vybranou, Brid," řeknu tiše. „Vyštvali nás. Málem mi zabili fenu, Vierovi podpálili dům. Nemohla jsem čekat."

„Viero je ten druhý? Ten z kalleswaldského háje?"

Přisvědčím. „Ten druhý."

Brid se otočí k polici. „Dáš si medovinu? Bude se nám lépe mluvit."

Přijmu od ní kalíšek a znovu se svezu na lavici. Pátrám v tváři druidky, hledám pochopení, lež, možná přetvářku. Hledám pravdu ve svitu očí a Brid si podvědomě sedá do stínu.

„Friedrich si myslí, že když bude mít zem plnou čarodějů, bude důležitější. A nejen on, myslel si to i jeho děd a děd jeho děda a….“

„Institut není zas tak starý.“

„Ne tak starý jako naše duby, ale je v Donbergu dost dlouho, nemyslíš?“

Položím ruce na desku stolu. „Dlouho… a splnil svůj účel. Ostwegen, naše bezvýznamné království, získalo určitý lesk. Je pravda, že Bratrstvo má zájmy ještě v Posensku, Wasaheimu, Lutii i v Altmarku, ale tady je v sedle nejpevněji.“

„A tak zem pomalu zabíjí?“

„Viníš mě?“ syknu.

„Tebe ne, Moir. Postavila ses jim a vypráskali tě z domu. Ostatně, kolik ti bylo, když jsi vstoupila do Institutu. Patnáct?“

Propletu prsty a opřu o ně bradu. „Třináct.“

„Ještě dítě. Berou už takhle mladé?“

„Někdy,“ vzpomínky přicházejí, ale dveře jim otvírám nerada, „když někdo postrčí, nebo není zbytí. Má matka zemřela při porodu a já… byla jsem dítě, se kterým jsou starosti.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“

„Poslali mě do školy u Hestina chrámu. Špatná volba.“

„Dívčí škola a pak Institut?“

„Tak. Třináctileté děcko v místě, kde jsou šedesátníci pokládaní za mladé. No, jak vidíš, přežila jsem. Nebili mě, nebo tak. Pokud jsem jim šla na nervy, strčili mě do karceru. Na den, na dva… Naučila jsem se žít si po svém, tiše. A pak, pak jsem se seznámila s Vierem. Skoro mě vychoval, je, eh, je jako můj starší bratr.“ Prudce zatoužím, aby tu Vivi byl.

„Myslela jsem, že jste milenci.“

Odkašlu. „To taky.“

Dívá se na mě svýma klidnýma očima. „Moc to nechápu, ale to nevadí. Ty tu nechceš zůstat natrvalo, že?“

„Brid, ovšem že ne. Ale nevyhnali mě pro nic za nic. Když se něco stane…“

„Čekáš epidemii?“

„Možná epidemii. Válku, povodně, kdo ví. Kdyby se něco stalo, chci být někde, kde můžu bojovat, chápeš?“

„Chápu,“ kývne Brid. „Háje nejsou pro tebe. Brzo by ses tu nudila, ale zotavit se tu můžeš. Řeknu, doporučím, aby ti pomohli. Tobě i Desmondovi.“

„Díky,“ nakloním se k ní. „Brid, co se tenkrát stalo s těmi dekami? Jednali jste s Radou? Měla bych to vědět, než…“

Unaveně zvedne dlaně k očím. „Starší ti řeknou, Moire. Každopádně byl klid, až doteď.“

„Až doteď,“ zopakuju po ní. „Nerada nosím špatné zprávy, Brid.“

Hořící jabloňové dřevo voní a medovina se převaluje v hliněných hrncích. Piju.

„Co Grainne?“ napadne mě se zeptat.

Druidka se po mně podívá. „Čekala na tebe trpělivě, Moire. Neměla bys ji zklamat.“

Únava na mě dolehne vahou mokrého pláště. „Budu se snažit. Omlouvám se, musím spát, já…“

„Odpočiň si,“ usměje se Brid. „A o jedno tě prosím… Dva muže už tu máš, nech ostatní na pokoji.“

Zoufale rozhodím rukama. „Jsem stará a unavená.“

Brid zavrtí hlavou. „Já jsem stará. Ty, Moire, ty jsi lovec.“

Vyjdu z chaty a paprsky zapadajícího slunce mi ještě stihnou olíznout bradu.

4. KAPITOLA

Kapky deště dopadají na dřevěnou střechu, šelestí v listech dubů cruachanského háje, stékají po mohutných tělech dubů a vracejí se do vod potoka. Otevřu oči. Desmond vyhlíží ze dveří, zimomřivě zabalený do pláště.

„Kde je Rváčka?“

„Pustil jsem ji ven.“

„Desi, bude honit zvěř.“

„Ať honí, ne? Jsme v lese. Lišti, vstáváš?“

Zívnu. „Už jo. Co ty?“

„Myslel jsem, že bych si šel taky zalovit. Co tady jiného?“

Zamručím. „Jasně, půjč si od…“

„Od Laega ne, lišti. Už tak si toho na můj vkus půjčujeme dost.“

„Desmonde,“ vložím do svého hlasu varovnou notu, „nehřebči mi tady.“

„Jdu lovit,“ urazí se.

„Jo, jdi. Třeba ti to vyčistí hlavu.“

Narazí si kožešinovou čepici a je pryč. Líně se posadím v posteli. Co bude vlastně lovit a čím? Zavrtím hlavou a pak si znovu přitáhnu přikrývku až k bradě.

*

Než vstanu, je poledne. Mokrá tráva mi hned zmáčí boty, když mířím středem půlkruhu srubů k velkému stavení. Zničehonic se mi ke stehnu přitiskne Rváčka, chlupy mokré a mordu ještě umazanou od krve.

„Pytlačíš, co? No, nejsi v naší rodině jediná,“ poplácám ji po hřbetě. „Co nedáváš pozor na Dese?“

„Na Desmonda dává pozor někdo jiný.“ Grainne na mě mává od chaty, tváře červené chladem.

„Jo?“

Pospíchá ke mně a horlivě kývá. „Přišel si dopoledne půjčit luk a Carlin se nabídla, že půjde s ním.“

Nafouknu tváře. „Skvěle. To potřeboval, cizí babu, co projeví zájem.“

Grainne se na mě dívá pátravě. „Nevadí ti to?“

„Ne. Holčičko, jsme spolu dlouho. Už dávno nemáme oči jen jeden pro druhého.“

To jsme vlastně neměli nikdy, pomyslím si a pohladím Grainne po vlasech.

„Dá se tu sehnat něco k jídlu?“

Grainne mě vede vyšlapanou cestičkou, Rváčka se nám snaží podrazit nohy a v mracích se znovu sbírá déšť.

„Nechceš si zatím promluvit s ostatními, než uvařím?“

Je jaksi provinilá a já si s mírným pobavením uvědomím, že se jí Desmond líbí. Možná dětská láska.

Dveře zaskřípou a já chytím Rváčku za obojek. V prostorné chatě sedí kolem stolu dobrá polovina zdejšího osazenstva. Pohledem přejedu po tvářích, které se ke mně obrátí. Muži, zarostlí vousem, ženy s dlouhým vlasy spletenými do copů, vrásky, měkce ležící na tvářích. Bezděčně se prsty dotknu krku. Jakpak se tu asi vyjímám s načerněnými řasami, ve vestě z barvené kožešiny?

Laeg mi přisune židli a já omluvně ukážu na fenu. „Nemám čubu kam dát. Pytlačí.“

„Přivaž ji k chatě.“ Muž, který na mě promluvil, má zastřený hlas někoho, kdo dlouho křičel v mlze, a vybledlé modré oči.

Zavrtím hlavou. „Odkouše se. Není zvyklá být sama.“

Laeg přitáhne Rváččinu hlavu k sobě. „Nech ji tady, nepřekáží.“

S úlevou se stočím na židli a natáhnu se po jeho hrnku. „Co v tom máš?“

„Jen maliník.“

Polykám odvar chutnající po listí ohřátém sluncem a přes okraj pozoruju své mlčící společníky. Stárnou jinak než my, uvědomuju si, dokonce i Laeg, kterého tak důvěrně znám po mnoho let, bude mít brzo vrásky jako Rabe. Starý čaroděj se mi vetře do vzpomínek a mně se docela nesmyslně zasteskne po zlomyslných hovorech v Půlnoci, lokále páchnoucím kouřem z dýmek, nacpaných konopím, stýská se mi po křiku opilců pod okny, po kočičích hlavách dlážděnì i po Dolním městě, špinavém a přelidněném. Povzdychnu a Laeg překryje svou dlaní hřbet mé ruky.

„Kde je tvůj přítel?“

„Desmond? Loví s Carlin, nebo loví Carlin,“ zašklebím se a Brid, sedící na druhém konci stolu, zvedne obočí.

„Nechceš jít pozdravit naše bohy?“ Laeg mluví polohlasem, ale v chatě je tak ticho, že slova pod dřevěným krovem zrovna zvoní.

„Proč ne. Když mě tu mají chvíli snášet…“ Vstanu, přísně nakážu Rváčce, aby zůstala na místě, ze stolu vezmu nádobku s medem a ohlédnu se po svém průvodci. Oči přítomných si mě měří přísně a zkoumavě.

„Věříš v nějaké bohy, Moire?“ zeptá se Brid a já se na okamžik zarazím, odložím med na stůl, propletu prsty a zabořím svůj pohled do jejích očí.

„Věřím, Brid. Věřím, ale jménem jim neříkám.“ Omluvně se zazubím a následována Laegem vyjdu ze dveří.

*

„Čí je to oltář?“

Pohladím velký oblý kámen, který se leskne v dešti.

Laeg sleduje mou ruku. „Don, bohyně Matky. Myslel jsem…“

Položím na kámen misku s medem a ze země seberu naklíčený žalud. Sevřu ho v dlani a pak pomalu skutálím vedle misky.

„Je to takhle správně?“ mrknu na druida.

Ten pokrčí rameny. „To ví bohyně, já ne. Neurazila ses, doufám. Nikdy jsem se neptal, ale…“

Opřu se o oltář. „Ne, neurazila. Nejsem neplodná, jestlis měl na mysli tohle.“

„Tady se říká…“

„Ono se říká věcí. Třeba Desmond má osmnáctiletou dceru, však víš. S čarodějnicí.“

„No, vím. Naše ženské jsou z něj celé pryč.“

Povytáhnu obočí. „Jsi už druhý, kdo mi to říká. Zastřihni si taky kotlety, Laegu, Brid si na tebe stěžovala.“

„Brid?“

„No ano, když jsme spolu mluvily. Říkala, že to o Beltine flákáš.“

Obejme mě kolem ramen a vede dál mezi duby. Směje se. „Neflákám, přísahám.“

„Říkala, že flákáš. Nejsou ti druidky dost dobré?“

„Nejsou jako ty, Moir. Jak jste se snesly s Brid?“ změní náhle téma rozhovoru.

„Nakonec snesly. Meče zazvonily, ale jsme obě už moc okřesané, než abychom se do sebe pustily. Nic by to nepřineslo.“

„Máš tady velkého zastánce, lištičko. Grainne. Pořád o vás mluví, o tobě i o Desmondovi. O tom, cos pro ni udělala.“

Stisknu rty, jak se mi vrátí nevítaná vzpomínka. „Udělala? Udělala jsem jí potrat a ani jsem nepotrestala toho, kdo jí ublížil. Není mi nic dlužná, ta vaše zatoulaná holčička.“

„Dlužná snad ne, ale přesto je ti vděčná. Jak žije její sestra s někým, kdo…“

„Kdo zneužil malou holku z přízně? Královna žije s Friedrichem tak, jak jiné s trůnem pod zadkem. Nevídají se. Snad občas, když Friedricha napadne, že by mohl zkusit zplodit syna, ale často to není.“

„Ostwegen nečekají dobré časy, jestli král nebude mít syna.“

„Nesmysl, vdá některou z těch holek za souseda. Prašť jako uhoď, Friedrich taky není dobrý král.“

Déšť ustal, ale mraky leží nízko a háj je temný.

„Kam jdeme?“

„Ještě je tu jeden oltář, Cauldronův. Je moudré zajistit si pomoc ze všech stran, nemyslíš?“

„Snad.“

Mlčky se vyhýbám kalužím, abych nemusela odpovídat na Laegovo sýčkováni.

„Moir, tys mu to neřekla?“ Laeg mluví tiše, ale v tónu hlasu je naléhavost.

„Komu, Cauldronovi?“

„Moir, Desmondovi přece. Neřeklas mu, že celá ta léta, co s ním žiješ, že…“

„Ne, že celá ta léta spolu máme poměr, to jsem mu neřekla. Měla jsem? Teď není vhodná doba.“

„Já vím. Připadám si, připadám si jako zloděj, Moir. Nikdy jsem to takhle nemyslel.“

„Ještě ty začni,“ cítím, jak mě zmáhá únava z nezvyklého prostředí. Únava a vztek. „Jsi přítel, háj je můj druhý domov, moje skrýš, Desmond to bude muset pochopit.“

„A já budu muset pochopit, že nespáváš v mé chatě, já vím. Jde to špatně.“

Položím Laegovi ruce na ramena a jen se dívám. Čtu a naslouchám. Vidím.

„Je to mizerná situace pro všechny tři. Desmond není Viero. Vzpomínáš na Viviho?“

Druid se ušklíbne. „Jistě. Nikdy na něj nezapomenu. Bydlíme spolu, šoustáme spolu, je jako moje mladší sestra,“ zopakuje Vierovu dávnou větu. „Myslel jsem si tenkrát, že jste úplní blázni. On se s Desmondem snáší?“

„Jo,“ přikývnu. „Chodili spolu do školy.“

„Budu se muset víc snažit,“ povzdychne Laeg a ukáže na tmavý obelisk. „Jsme tady. Oltář rohatého boha.“

Tentokrát nesbírám žaludy, nemám už med, a tak přitisknu dlaně na chladné tělo kamene. Nevolám ani neprosím, prostě jen stojím ve slabém mrholení a les kolem mě hučí jako rozvodněný tok.

„Jestli mě slyšel, nevím,“ obrátím se k druidovi, „ale doufám, že pochopí, že v jeho lesích lovíme bez zlého úmyslu. Ledacos tíží naše svědomí, ale sem jsme ubližovat nepřišli.“

Laeg povzdychne, pak se skloní k mému uchu, šeptá a já jen konstatuju, že za ta léta, co mě zná, už pro něj háje nejsou tak posvátné jako dřív.

* * *

Dny míjejí, jaro řádí jako hospodský rváč a zvyk pomalu zahlazuje smutek z vyhnanství. Čekáme, jak už to tak utečenci dělají… Na zprávy, na záchvěv naděje, na úplněk… Sedím se zkříženýma nohama na zápraží chaty a dívám se na soumračnou oblohu. Pozítří mě čeká jednání s druidy a také Angus, který mi možná má ještě pořád za zlé dovádění s layelánci v kalleswaldském háji. Usměju se, jak mě vzpomínka ještě po letech hřeje. Mládí a divokost, drzost děcka, které má život za hru. Píseň dubů a dlaně layelských čarodějů na nahé kůži, jejich šavle odhozené v trávě. Poprvé za ta léta mě napadne, jak by layelánci snesli odmítnutí svých milostných snah. Vrazím pěst pod bradu. Nejspíš by se odmítnout nenechali, žoldáci magie, rváči, táhnoucí z války do války. Semleli by tě, holčičko, řeknu si dnes z hloubi zkušeností prožitých let a vstanu. Desmond se vynořil ze tmy a míří ke mně, Rváčka poštěkává. Do nosu mi stoupá domácká vůně polévky, zvědavě nakouknu do hrnce, který drží v rukou, a mrknu na něj.

„Tys sbalil nějakou kuchařku, šibeničníku. Přiznej se.“

Uculí se na mě polichoceně. „Sbalil. Carlin mi uvařila polívku ze smržů.“

„Šikovná holka.“ Otevřu dveře a lákám Desmonda nesoucího hrnec dovnitř. „Ale divím se, že tě nedonutila sníst to u sebe.“

Des postaví polévku na stůl a sveze se na lavici. „Víš, chtěla, lišti. Jenže chlap v mém věku a postavení už za polívku nechodí.“

Směju se dlouho a srdečně. Desmond přelévá polévku a bryndá po stole.

„Desi, my jsme opravdu bestie,“ řeknu, když nořím lžíci do misky.

„Jsme,“ odpoví spokojeně a ulomí kus chleba, „koneckonců se to od nás čeká.“

Rváčka brousí kolem stolu a venku padá noc.

* * *

„Kde se pořád couráš?“ Desmond shodí plášť a natáhne ruce ke krbu.

Zvednu obočí. „Já? Tys nebyl celej den doma. Hele, že ty ses zaplet s tou druidskou cácorkou?“ zaútočím.

„Nezaplet,“ ohradí se. „Jen jsem s ní byl rybařit.“

„No, nevzpomínám si, že bys tomu někdy říkal ‚rybaření‘.“

„Hele…“ namíří na mě prst, „ty mlč. Beztak tu na mě všichni koukají, jako bych měl takovýhle parohy,“ gestem ukáže nejméně šestnácteráka.

„U čarodějů se tu asi sexuální nevázanost vyžaduje,“ rýpnu do něj. „Chtěla Carlin něco speciálního? Hm, zvrhlého?“ mrknu na něj.

„Nechtěla nic. Civěla na mě jak na obrázek a nahazovala udice. Kdyby se sebou tak ty druidky něco dělaly. Není ošklivá, ale…“

„Copak?“

„Nemá ani oholený nohy. Když si představím, že…“

„Hele, tys byl v pokušení,“ jehlička žárlivosti je jen slabá, Carlin v tom zřejmě neumí chodit.

„Ale nebyl. Jsem z toho tady nervózní, chlapi mají vousy málem až na zem a ženské si neholí bobra. Dá se s tím pracovat?“

Dívám se na něj s rukama složenýma pod bradou. Přece jen je to městský kocour.

* * *

Jaro udeřilo plnou silou, Grainne rozpustila copy, zpěv dubů sílí a Carlin, která se ještě nevzdala naděje, prohloubila výstřih.

Kolem mě prošlo jaro lhostejně, jako by mě ani nevidělo. Potloukám se háji a nevšímám si pohledů, pro jistotu žádných pohledů.

*

„Přinesl jsem ti mléko, Moire.“ Laeg stojí ve dveřích našeho srubu se džbánem.

„Kravský?“

„Kozí, víš, že kráva tu není.“

„Kozí nepiju. Udělej z něj sýr.“

Druid mě pohladí po tváři. „Jsi bledá, lištičko. Kde je Desmond?“ rozhlédne se kolem podezřívavě.

„Někde se courá a zkoumá, jestli se už Carlin začala holit.“

„Cože?“

Druidi nemají pro takovéhle vtípky pochopení.

„Třeba ne, Laegu. Nevím. Každopádně na něj Carlin bere. Nosí mu jídlo v miskách.“

„A já tobě mléko,“ Laeg si sedne na schody a džbán postaví vedle sebe.

„Rváčko,“ zařvu, ale už je pozdě. Fena spokojeně líže bílou kalužinu a Laeg vrtí hlavou.

„Jedna jako druhá.

Sedět ve srubu mě nebaví. Přehodím přes záda vestu, hvízdnu na fenu a druid se zvedne také.

„Chceš se projít?“

Přimhouřím oči. „Jo.“

*

Připadám si jako děcko. Líbat se s někým v lese, s ušima našpicovanýma… Jestlipak Des už druidku povalil do mechu, uvažuju. Nejspíš ne, i když, člověk nikdy neví.

Laegův jazyk mi počítá zuby. Odstrčím druida a opřu se zády o strom. Nevyhovuje mi to.

„Laegu…“

Sklopí oči. „Já vím, je to ubohé.“

„O tohle nejde.“

„Jde o to,“ Laeg se jemně dotkne mého rameno, „kurevsky o to jde. Miluju tě, Moire, a nic s tím nenadělám. Desmond tě taky miluje a těžko předpokládat, že on s tím něco dělat chce. A pak je tu spousta jiných, kteří čekají jen na kývnutí. I tady.“

„To ne.“

„Ale Moire…“

„Laegu, jestli z toho tady bude nějaká výtržnost, Brid a Angus nás s potěšením vykopnou.“

Druid mlčí a prsty bloudí v mých vlasech. Hruď se mu zvedá, stromy mi šeptají cosi o jaru, otevřu ústa a pak… odstrčím Laega znova.

„Máme společnost,“ zašeptám a ukážu mu přes rameno.

Brid nese koš bylin a kolem úst se jí skládají vrásky.

„Můžeš na chvíli?“ Sedíme s Desmondem před srubem a hrajeme karty.

„Jistě, Brid.“

Měřím si ženu, která tu stojí jako zosobněné špatné svědomí. Snad aby podtrhla naši odlišnost, má dnes na sobě šedivou kytli a blůzu z hrubé látky. Pokusím si ji představit v hedvábí a bez utažených copů. Ta se taky neholí, odhadnu a vstanu.

„Jdeme?“

Desmond se za mnou dívá a výmluvně vrtí hlavou. Jsme tu cizinci a vždycky budeme.

*

„Moire, o něco jsem tě prosila, tehdy, když jste přijeli,“ Brid zvolila tón laskavé učitelky.

„Prosilas mě o spoustu věcí, co přesně máš na mysli?“ nadzvednu v potměšilém úsměvu koutky.

„Chtěla jsem, aby tu byl klid, a zatím. Laeg chodí jako zmámený, Carlin se strojí jako poběhlice a o ostatních ani nemluvím. Nevšimla sis, že je kolem tvé chaty někdy docela živo?“

„Živo? Kdy?“

„Co kdybys při milování aspoň zavřela okenice.“

Nechci se druidky dotknout, ale smích se mi dere přes rty zcela neodbytně.

„To nemyslíš vážně, Brid. Nejsme děti, nikdo z nás. Copak to druidi nedělají?“

Brid se na mě podívá vyčítavě. „Chtěli jste azyl. My jsme tu doma, ne vy.“

„Dobrá, ale tohle je příroda. To, že si jedinci opačného pohlaví poskytují jistou, eh, potravu fyzickou i duševní, to je příroda. O tom zpívají vaše duby, o praskání žaludů, o míze v kmeni, ne o zapírání touhy. Brid, co je to s tebou.“

Odvrátila se ode mne a já zpola čekám vyhazov. Zasáhla jsem bolavé místo, uvědomím si. Zanícené a bolavé.

„Příroda? Dobře. Možná bys mohla mít víc rozumu než háravá fena a…“

„Brid!“ vložím do toho slova varování, „zacházíš moc daleko. Kolik z tvé výtky říká druidka ze Starších, a kolik ženská, která zbytečně a hloupě nosí ošklivou halenu a šedé copy? Ty přece ještě nejsi tak stará, abys netoužila s někým zmizet v lískách. Lžeš sama sobě, jestli si to namlouváš.“

„Jdi pryč,“ v Bridině hlase není vztek, jen smutek. „Nedomluvíme se. Ty jsi liška, před kterou žádný kurník neodolá, a já… Možná jsem

nespravedlivá. Možná neznám hru, která je pro tebe přirozená jako dech, ale… nedopusť, aby se servali, Moire. To je podmínka.“

„Chápu,“ odpovím suše a vstanu. „Chápu tě dobře.“

*

„Co chtěla?“ Desmond shrábne karty na hromádku a posune ke mně hrnek s medovinou. „Vypadáš nějak nabroušeně.“

„Chtěla, abych nechala na pokoji druidský kurník,“ zavrčím. „Taky abychom zavírali okenice, když šoustáme, jo, a máš Carlin říct, ať se neoblíká jako poběhlice. Oblíká se tak?“

Desmond obrátí oči v sloup. „Carlin? V těch jejích hábitech? Takže si máme zabalit?“

„Zatím ne, ale může se to stát. Mimochodem, jak jsi na tom s tou druidkou, co?“

Des povytáhne obočí. „To bys chtěla vědět, co?“

„Ani ne.“

„Nejsem s ní nikde. Upřímně řečeno, je milá, ale…“

„Já vím, neholí se.“

„To taky, jenže jde spíš o to, že na mě bere asi tak jako venkovskej kluk na slečinku z města.“

„Protože hezky voníš a holíš se?“

„No, s tou vůní bych to moc nerozmazával, ale v zásadě…“

Rozhlédnu se kolem a pohled se mi utopí v moři zeleně. „Ty, Desi, blbě jsem se trefila do Brid. Prohodila jsem něco o jejích copech a blůze a ona…“

„To bude stejné jako s Carlin. Ve skutečnosti by na sebe rády natáhly hedvábí, jenže to druidi nemůžou. Možná bys měla promluvit s Grainne, dřív než si taky přestane holit nohy.“

„To bych měla,“ zahučím a očima ukážu ke srubu. „Jdeme?“

Desmond přikývne.

„Tak nezapomeň zavřít okna,“

* * *

Choulím se pod pokrývkou. V noci je zima a příliš ticho pro někoho, kdo vyrostl v místech, která nechodí spát.

Desmond se ke mně otočí.

„Dneska jsem mluvil s Vierem,“ zašeptá a já už vím, o čem se snažil celý večer mlčet.

„Špatné zprávy?“

Vzdychne. „Je u něj Jasmína a Amy.“

„Ale… U něj doma?“

„To ne. V nějakém městečku poblíž.“

„To je snad dobře, ne? Nebo žárlíš na Mínu?“ rýpnu si.

„Na Jasmínu? Ne. Ale kolik bylo tobě, když tě Vivi sbalil?“

Pochopím. „Jo tak, Amy…. Mně? Mně bylo patnáct, ale to byl taky Viero o pár desítek let mladší.“

Posadí se na posteli. „On tě připravil o panenství, Moir? Nikdys mi to neřekla.“

„To nebyl on, Desi,“ odkašlu si a Desmond pohoršeně odfrkne. „Tak nebyl?“

„Ne. Co tě kouslo?“

„Mám prostě strach o Amelii. Je to moje dítě, Moire, a doba je zlá.“

„To chápu.“

Chvíli mlčí, jeho dlaň putuje po mých zádech neklidně a jaksi rozpačitě.

„Lišti, když on nebyl první, tak…“

„Tak kdo?“ Cítím, jak ve mně vztek zvedá svou hadí hlavu. „Až budu chtít říct, řeknu. Víc od Viera nevíš? Ne drby, něco o Bratrstvu, o Velké radě?“

„Neříkal. Mluvili jsme o tobě.“

Zvrátím hlavu do polštáře. „O mně?“

„O tobě, o Laegovi, o Amelii,“ hlas se mu najednou zlomí, „upřímně, myslím, že nic o Bratrstvu neví. Odřízli nás úplně.“

Smutek mého druha zasáhne i mě. Potřesu hlavou. „Vrátíme se do hry, jen se bojím, že to nebude pěkné. Bojím…“ Slovo zůstane v temnotě viset jako ohněm vypálené.

„Taky se bojím.“ Desmond shodí Rváčku z postele a pevně se ke mně přitiskne. Lůžko pod námi praská, Rváčka si hlasitě olizuje tlapu a duby venku zpívají. Když pochopím smysl jejich písně, poprvé v životě zalituju, že jim rozumím.

* * *

Druidské oltáře jsou nakonec docela útěšlivé, pomyslím si a položím na ten Donin pár blatouchů. Rváčka poštěkává a já líně sním o jiné době, o době, která by mi dopřála koupat se v potocích a povalovat v trávě bez předtuchy hrůzy. Nebylo by to tu tak zlé nebýt stálého očekávání tragédie.

Přejedu dlaní po kameni, zavřu oči a pak, až je otevřu, uvidím ji.

Carlin. Stojí opodál ve stínu stromů a dívá se na mě. Rváčka k ní vyrazí a radostně ji olizuje. Zdá se, že Desmond mívá občas při venčení společnost.

„Jak se máš, Carlin?“ prohodím lehce. „Ta včerejší smaženice byla skvělá.“

Vidím, jak druidka stáhla rty. Zřejmě její pochoutka nebyla určena pro mě.

„Děkuju,“ odpoví upjatě, pak jí to však nedá. „Modlíš se k Don?“ zeptá se ostražitě.

„Ani ne,“ postrčím blatouch po kameni, „jen běžná slušnost k hostitelce.“

„K Don se obvykle modlí ženy, které si přejí potomka.“

Tak odtud vítr fouká. Potřesu hlavou. „Tak to vůbec ne.“

„Ach, ty možná nemůžeš…“ schválně nechá konec věty viset ve vzduchu jako kouř z jedovatého bejlí.

„Nejspíš můžu, ale nechci. Ostatně, čarodějky vesměs mohou, jen se do mateřství nehrnou,“ usměju se na ni. „U druidů je to jiné?“

„Jsi s Desmondem už dlouho?“ Zdá se, že Carlin vytáhla na válečnou stezku.

„Dlouho? Ani ne. Něco přes deset let. Laega znám víc než třicet… Vlastně jsem s Desmondem jen chvíli.“

„Už jste mohli mít hodně dětí,“ nedá se druidka odvrátit od tématu. Snad Dese opravdu miluje, pomyslím si. Měla bych ho varovat.

„Desmond přece dítě má,“ vykročím směrem k osadě. „Dcerku. A na mě zatím podobné touhy nepřišly, život je dost složitý i tak.“

Carlin vypadá zklamaně, obrátím se k ní. „Desmond není ideální otec, o Amelii se dozvěděl, když jí bylo šestnáct… pokud pomýšlíš na jeho chovné využití.“

Zrudne, spíš vzteky než studem, a já nemám v úmyslu ji šetřit.

„Pohraj si, Carlin, jestli cítíš touhu, ale nesnaž se mě vyhodit ze sedla. Já si své zájmy hlídám,“ odrecituju přátelsky. „Přeju ti hezký den.“

Zvednu ze země kámen, hodím ho Rváčce a ta se rozběhne. Pospíším si za ní, a když se po chvíli ohlédnu, stojí Carlin ještě pořád u Donina oltáře. Stojí tam a přísahala bych, že na mou hlavu přivolává všechny nehody, co jich jen je.

* * *

„Proč mě o úplňku vždycky bolí hlava?“ pomyslím si vztekle a pokusím se upravit vlasy do jakž takž přijatelného účesu. Už chápu pevně utažené copy druidek, v lesním vlhku se ničemu jinému nedaří.

Desmond šustivě listuje knihou. „Moire,“ odhodlá se, „co když nás dneska vykopnou?“

„Ne.“ Dnes už vím jistě, že ne, nechodím kolem oltářů zbůhdarma. „Ne, mluvila jsem s Brid.“

„Co říkala?“

„Co by,“ vzdychnu. „Nejsou padlí na hlavu. Věštili a znamení byla, ehm, nepříznivá. Velmi nepříznivá.“

Des sklapne foliant. „Není to nějaký nesmysl?“ V hlase má neklid, únavu, snad strach. Ani se nepokouším číst v jeho mysli.

„Není. Nemá smysl si nic nalhávat, svou práci znají, Desi. Koneckonců, jsou tu déle než my, déle než ty duby kolem nás. Mimochodem, ty duby viděly už mnoho a teď zrovna nejásají.“

„Nepřeháněj, kotě. Jak jásá dub?“

Čaroděj krčí nos, jako by mi chtěl naznačit, že už mi z lesní tišiny přeskočilo.

Mlčky přiložím dlaně k jeho spánkům. „Takhle…“

Proti své vůli zavře oči, a když je zas otevře, leží v nich překvapení. Mnoho překvapení a stopa úzkosti.

„Dá se tomuhle věřit?“

Mlčky přisvědčím.

„Pokud ano, tak mi řekni, ke kterému bohu se tady modlit, lištičko. Bude nám horko.“

Svinu na zátylku vlasy do uzlu. „Bude, ale ty ses ptal, jestli nás vykopnou. Kdepak, Desi. Přinejhorším nám strčí do ruky větvičku jmelí a přinutí nás bojovat.“

„I to je dost zlé,“ zavrčí Des.

„Zvedni zadek, škarohlíde. Čekají nás.“

Okna velkého srubu září, jako by celé stavení bylo krbem, žhoucím do noci.

*

Hovor připomíná hučení včel v letním parnu, když však otevřu dveře, zmlkne. Oči všech se na nás upřou klidně a zkoumavě. Známé tváře a za nimi přátelství i zášť.

„Je k nevíře, jak málo se měníš.“ Angus, sedící po pravici Brid, vstane a vztáhne ke mně ruku. „Dokonce i za kliku bereš pořád stejně zbrkle.“

Proti své vůli se usměju. I Angus ve mně stále vidí dítě, stejně jako Rabe. Nebudu teď na Rabeho myslet, zaženu násilím vzpomínku a pohlédnu starému druidovi do očí.

„To se ti jen zdá, Angusi. Čas mě pokryl jizvami a já přes ně jen patlám tělku.“

Kdosi se zasměje a Brid se vloží do hovoru. „Angus ti chtěl jen polichotit, liško. Ví dobře, co celá léta děláš a jak to děláš.“

Zdvihnu obočí. Těžko poznat, jestli Brid mluví v dobrém, nebo naráží na cosi, co druidi mohou považovat za prohřešek. Pozoruju ji a snažím se poznat, co v ní z naší nedávné hádky zůstalo.

„Snažím se dělat to, co je potřeba, nejčistěji, jak jen to jde,“ zvolím diplomatickou odpověď. „No, ne že by se mi to vždycky podařilo, ale snahu mám.“

Suchý a jaksi neduživý muž zhruba v Angusově věku ošklivě zakašle a pak zazní jeho chraplavý hlas. „Grainne říkala.“

Dojde mi, odkud ho znám. Viděla jsem ho před lety v Grainnině mysli, tenkrát, když jsem zabila plod v jejím lůně a nedopatřením otevřela bránu k její minulosti.

„Dědeček?“ zeptám se. „Grainnin dědeček?“

Stařec nadzvedne koutky. „To říkala, když byla malá, předtím, než ji ti… odvlekli.“

Kývnu hlavou. „Vím.“

„Jen bozi vědí, co má v hlavě, čarodějko.“ Stařec položí dlaně na stůl. „Brid si přeje, abychom ti dovolili zůstat, tobě a tvému muži.“

„Desmond není můj…“ zarazím se, když po mně Des bleskne pohledem.

Vyzáblý druid netrpělivě trhne hlavou. „Vím, že není, ale spáváte pod jednou přikrývkou pěkných pár let. Zkrátka, Brid se za vás přimlouvá, Grainne, Laeg… Máš tu příznivce, liško, ale také odpůrce. Proč ti máme pomáhat, jaké důvody převáží misky vah na tvou stranu.“

Zatnu pěst, až mi zbělají klouby, a nadechnu se. Desmond, sedící po mém boku, po mně střelí známým pohledem, který zřetelně říká „pozor na jazyk“.

„Vyložme karty na stůl,“ říkám a můj hlas mi zní cize. „Neumím možná naslouchat dubům tak jako vy, ale tomu, co říká vítr mezi větvemi, tomu rozumím. Je to zlé a nezbývá než přichystat se na boj. Nákaza se nevyhne ani vám, i vás poznačí. Neodmítejte naši pomoc, Angusi, Brid…“

„Figole,“ šeptne Grainne a ze mě pojednou spadne napětí.

„Ano, i Figole. Jistě, můžeme bojovat na vlastní pěst, ale o mnohé jsme přišli, nemáme spojence a naše uši jsou bez vyhnaných přátel hluché. Možná

se od vás lišíme, žijeme jinak, máme jiné zvyky, ale rozdíly mezi námi leží na povrchu, mezi hedvábím a lnem, mezi copy a loknami. Nevěřím, že bychom měli jiné názory na povinnost, přátelství, soucit. Nabízíme loajalitu," vyslovím zvolna a důkladně a potom přehlédnu shromáždění. Brid má pevně sevřené rty toho, kdo napjatě čeká výsledek.

„Jsi nadaná, Moire, všechna čest," promluví opět Figol a jeho kostnaté ruce připomínají údy kostlivce, „když slyšíš dokonce i tady, nejen ve svém háji. Jsi nadaná, ale příliš mladá, neukázněná, divoká… Máš pravdu, přichází zlá doba, čas velkých změn."

Pokrčím rameny. „Zlé časy jsou každé, v kterých žiješ, a změny… Však víš, Figole, čas i voda plyne."

„Jak říkám, neukázněná," pokračuje druid, jako by mě neslyšel. „Tentokrát ale spadne hřebínek vám i nám, tentokrát kosa zasviští i v našich řadách. Ostrá kosa."

Figolův hlas zesílil, plní místnost jako dým, jako mlha, vylákal z koutů temnotu a ta se teď plíží mezi stolovníky.

„Dáváš nám vinu?" zeptám se těžce a odpověď dopadne jako kámen na nehybnou hladinu.

„Nenesete vinu, ale Hel stele pro vás stejně jako pro ostatní. Zůstaňte, Moire. Lépe čelit hrozbě v táboře než před ní utíkat jako štvaní. Věřím, že se umíte ohánět."

„Někdy to nestačí," odtuší tiše Desmond, ale Figol ho slyší.

„Někdy nestačí ani všechno, co můžeš dát, chlapče, ale to neznamená, že není naděje. Vám mladým se ještě chce žít," dodá trpce a já z nitek bolesti v jeho hlase upředu obraz nemoci, která kus po kuse tráví jeho tělo.

„Figole, možná bych ti mohla…"

„Nemohla!" nenechá mě dořící. „Nech si svou pomoc pro jiné, liško. Bude jí třeba."

* * *

Bloumám mezi duby a poslouchám jejich píseň. Všechno se změnilo. Já i Desmond, Laeg a možná i stromy nad mou hlavou. Jsem zmatená a ztracená bez pravidelných pitek u Jednorožce, bez návštěv v Magdině hostinci, bez únavných zákaznic a rváčů s nejistýma očima, kteří se kradou za noci na dvůr a tiše žádají o zacelení rány pod žebry. Stýská se mi po městské noci, která nikdy nespí.

Kolem mě se mihne Rváčka, v patách s jakýmsi loveckým psem. Hrají si. Aby ne, brzo bude hárat. Kopnu do kusu větve a zvířata se o něj tahají. I o

mě se tahají, Desmond a Laeg, mlčky a nenápadně, zato urputně. Nikdy se nesejdou pod jednou peřinou, nakrčím nos a přitom je to jediné řešení, které bych viděla ráda. Nechci volit, volit mezi lety strávenými s Desmondem a tichým souručenstvím, které mě váže k Laegovi. Viero, ten kdyby tu byl… ale není a ani na něj nelze hodit každou starost.

Stromy zpívají a v jejich zpěvu je napětí jako před bouří. Čekají zlou zprávu, oči se mi zatopí slzami. Čekají zlou zprávu a já si vůbec nejsem jistá, že jsem k boji připravena.

* * *

Zvednu hlavu od knihy. Mezi chatami je nezvykle živo, neobvykle živo na tohle hnízdo. Polední slunce bere trávě barvu a v chvějícím se vzduchu ulpívají slova.

„Posel, posel je tady."

Vyskočím ze židle tak prudce, až to Rváčku probudí, a rozběhnu se k hloučku, který se skrývá ve stínu dubu.

„Posel? Odkud?" Předtucha mi vysušila jazyk. „Z města."

Brid ke mně obrátí hlavu. „Ano, z města. Je to tu znovu."

„Neštovice?" hlesnu.

„Tak. Objevily se v prý v jedné z usedlostí za Raabou a taky v hlavním městě. Je to jako požár, však víš."

Vím. Hruď mi svírá obruč úzkosti, sžíravý strach o Desmonda, o Viera, o Grainne… Rozhlédnu se, jako by smrt kolem rozvěšovala sítě.

Muž s tváří pokrytou prachem na mě kývne. „Ty jsi z Bratrstva?"

Přisvědčím. „Slyšel jsem, že onemocněla i nějaká čarodějka, Valerie, či co. Je to možné?"

Polknu. „Ne. Nemůžeme onemocnět, všichni jsme prošli ‚impregem', ochranou proti nákaze. Valerie?" Zamrazí mě. „Mara Valerie z Rady?"

Jezdec pokrčí rameny. „Možná ta. Prý na tom není dobře."

Před očima se mi zatmí a žaludek se zatetelí v hrdle. Kosa už zasvištěla.

*

Opřu se o zeď chaty. „Mara umírá."

„Moire, to je nesmysl. Mara se nemohla nakazit." Desmond mě konejšivě objímá kolem ramen.

„Že nemohla? Nevzpomínáš, co říkal Figol o té kose v našich řadách? Co když je to něco, co neznáme? Něco horšího?"

„Uvidíme,“ zdráhá se Des přijmout myšlenku, že tentokrát se voda vaří i pro nás.

„Zeptám se,“ řeknu rázně a zamířím ke dveřím.

„Koho? Ve městě nikdo z našich nezůstal.“

„Možná zůstal,“ pohodím hlavou. „Možná jo.“

*

Berthold… vstoupit do jeho mysli není těžké, ale komunikovat není schopen, a tak z ozvěny jeho myšlenek zbývají jen střípky starostí, chtíče, obyčejný lidský strach. Zavrtím hlavou. Takhle je mi na nic, musela bych do města a ptát se. Kdo další? Rabe, napadne mě, zeptej se Rabeho. S podivným pocitem si vybavím jeho tvář, úzké oči v síti vrásek, kostnaté ruce…

„Co mi lezeš do hlavy, spratku?“ Je to, jako by mluvil vedle mě, síla spojení mě zaskočí.

„Umírají na neštovice i čarodějové?“ Tahle odpověď mě nejvíc zajímá a taky všechno rozhodne.

„Pořád se pleteš do věcí, od kterých je lépe držet se dál, liško.“

„Jen jednu odpověď. Ano, nebo ne.“

„Mara je mrtvá, děvče.“

Jeden úder srdce popadám dech.

„Načůrala sis do kalhot, nebo co? Taky jsme smrtelní.“

Pohodím hlavou. „Je to svinstvo, Rabe. A ty víš, od koho pochází.“

Čekám hněv, možná vztek, úlek, ale v Rabeho mysli najdu jen únavu.

„Vím. Vím, a má výstraha platí. Drž se dál.“

„Nebudu…“

„Pak si přičteš následky.“ Zlobí se a na letní den lehá mráz.

„Někdo jiný ponese následky,“ stisknu zuby a hněv zledovatí i mně.

Spojení pojednou zmizí a mně se v uších chvěje povzdech. Byl můj, nebo jeho? Zamířím doubravou k Doninu oltáři a cestou se sehnu pro oblázek. Když ho pokládám na menhir, cítím, že moje srdce je stejně ztěžklé.

* * *

Nezůstane u jediného posla. Nemoc se jako povodňová vlna žene krajem, valí se městy a nechává za sebou vylidněné vesnice. Lidé umírají a u měst otvírají svou hnilobnou tlamu hromadné hroby. Lidé umírají… a nejen obyčejní lidé.

*

Desmond je pobledlý, když ke mně míří. „Říkají, že se nakazil i Rudyard.“

„Musíme něco dělat.“

Nad stolem, vytaženým ven, se setkávají pohledy těch, kdo ještě v osadě zbyli.

Laeg vstane. „Pojedu do Raaby, jistě čekají.“

„Jdu s tebou,“ vyskočím a Desmond mě chytne za ruku.

„Laeg to v Raabě zvládne sám, i jiná města potřebují pomoc.“

Vzpomínky dotírají. Ti, které jsem před lety v Raabě zachránila, teď možná znovu mřou. Když nepomáhá imprego, ani už jednou přetrpěná nemoc nemůže chránit, pomyslím si.

„Kurva, svinstvo to je,“ uhodím pěstí do stolu. „Figole, Brid, nemůžete vést nějaká jednání s Radou? Vždyť víte…“ nechám slova doznít v bzučení včel.

Brid sepne ruce. „Víme. I jednání jsme začali, jenže oni mřou, Moire. Donberg je jeden zanícený vřed a ti z Bratrstva bojují o život stejně jako všichni ostatní.“

„I Ignácius?“

„Ignácius se zavřel ve své rezidenci a nikoho nepřijímá.“

„To je mu podobné,“ usykne Desmond. „Zmetek.“

„Není možné přinutit Bratrstvo, aby zasáhlo?“ zeptám se ještě.

Figol pokrčí rameny. „Bratrstvo přece zasahuje. Jenže bojuje proti dvojí nákaze, a to je zlé.“

*

Noc leží na mých ramenou tíhou propocené pokrývky a Laegova ruka je vlhká.

„Odjíždíš?“ zeptám se.

„Jistě. Je potřeba chránit lidi, dokud to půjde.“

„Můžeš se nakazit.“ Sobectví ve mně zvedá hlavu. Nechci se nechat smrtí okrást o milence, o žádného z milenců.

„Ty taky, každý z nás.“ V hlase má smutek. „Zůstaneš tady?“

„Blázníš? Když jsou potřeba léčitelé?“

„Tak vidíš. Desmond tu zůstane?“

„Ne, taky půjde.“

Laeg mi rukou čechrá vlasy. „Chtěl bych… aspoň jednou mezi našimi duby, lištičko. Brzo bude náš čas.“

Zběsile polykám, pach dubové kůry mi stoupá do nosu.

„Nezapomenu, slibuju.“

Obejme mě hladově a osaměle. Něco uvnitř mě brečí a za zadkem mi štěká Rváčka.

„Nezapomenu.“

* * *

Skládám do brašny flakony s léky, masti, obvazy. Desmond sedí na posteli a pozoruje mě. Je bledý.

„Nemůžeme jít spolu?“ zeptá se jako dítě, které matka nechává poprvé u příbuzných.

Ruce se mi zastaví. Vím, že nemůžeme, a on to ví taky.

„Můžeme, Desi. K čemu to bude?“

„Je mi divně, Moire. Tak divně, jak mi nebylo už léta. Všechno se, eh, láme, necítíš to?“

Sednu si vedle něj. Cítím hlavně zmatek. Mám dluh vůči Laegovi a vůči Desmondovi vlastně taky. Jestli zemřeme, jestli zemřeme, neublížím ani jednomu, ale odejdeme se lží.

Nadechnu se.

„Lištičko, tohle není žádná z her, který jsme už hráli, víš to, viď?“

Projedu mu rukou vlasy. „Ty ne, ale já už tuhle hru znám. Jenže teď je horší. Nemysli, mám strach, Desi.“

„Můžeme odejít. Viero určitě má nějakou volnou cimru,“ nadhodí.

„To myslíš vážně?“

„Snad ani ne.“

Zavrtím hlavou. Nemůžeme odejít, nemůžeme utéct, na to jsme tu zůstali příliš dlouho. Někde uvnitř zvedá hlavu touha na všechno zapomenout, nasedlat koně, najít jinou zem, zem, ke které nemáme povinnosti, namíchat nějaké dryjáky a bezstarostně si žít. Bezstarostně a bez cti.

Dloubnu Dese do žeber.

„Věřil bys, že někdy polezem do takovéhle pasti jen kvůli pocitu povinnosti? My dva?“

„Myslíš, my lehkoživky?“

„Přesně tak. Lehkoživky. Desmonde, možná že se opravdu něco mění. My, Bratrstvo, Ostwegen. Připadám si jako hrnek, který chce zadržet povodeň.“

„Moire, pořád jsi ale krásnej hrnek.“

Převalím se na bok, kolena přitáhnu k břichu a tvář schovám v dlaních. Chvil, kdy se chci vrátit domů, tam, na místo, které už si ani nepamatuju, není moc. Tohle je jedna z nich.

„Chci domů, Desi,“ šeptám. „Domů.“

„Nojo,“ šeptá mi Desmond do ucha, „jenže jediný doma, který mám, jsi teď ty.“

Zamrazí mě, když ho k sobě přitáhnu. Který z mých druhů je moje „doma“?

* * *

Nasedlaní koně pohazují hlavami a duby, duby naříkají. Zpívají o nemoci, umírání, listy padají na zem, spálené horkem nastupujícího léta. Slunce je nelítostné a já se ohlížím po Desmondovi.

„Desi…“

Slova mi nejdou přes rty.

Otočí ke mně pohublou tvář, náhle si dokážu představit, jak bude vypadat, až zestárne, pokud se toho dožije. Skousnu si ret a rozhlédnu se po Rváčce.

„Kde je ta čuba?“

Desmond mě vezme za zápěstí. „Však ona přijde, Moire. Ty, napadlo tě někdy, že bychom spolu mohli mít dítě?“

Ztuhnu rozpaky a v tu chvíli na mě zezadu skočí Rváčka. Láteřím, šťastná, že mě vysvobodila z nutnosti hledat odpověď.

Desmond ještě okamžik čeká a pak mě políbí. V ústech mám známou chuť jeho slin, ale přesto otázka stále visí mezi námi. Nechci na ni odpovědět. Ne teď.

5. KAPITOLA

Poprvé jsem se dotkla nákazy. Je strašná. Tam, kde neštovice ustupovaly, zeje teď bezedná studna, ve které mizí má síla beze stopy. Těla pokrytá boláky žádají pomoc, ale já jen přikládám obvazy, podávám vodu a stokrát za den podstupuju muka volby.

Zesláblá ruka ke mně zvedá kojence, ale děti nepřežívají. Děti a starci ne. Pohladím zmítající se tělíčko a pak se dotknu matčiných spánků. Je mladá, má naději, že se tělo ubrání, a já pak večer uložím nehybné tílko jejího dítěte k ostatním mrtvým.

Mrtví, plné jámy mrtvých. Všudypřítomný pach rozkladu a beznaděje. Slzy, které už nikdo nemá sílu prolít. Úmorné vedro.

Nedokážu z nákazy uzdravit, a tak jen skoupě odměřuju Sílu těm, o kterých myslím, že ji dokážou přeměnit ve vůli k životu. Den po dni. Den po dni se brodím mezi umírajícími a čekám, že najdu boláky i na své kůži. Den po dni volám do noci jména přátel a Laeg, Desmond i Grainne mi vyprávějí příběhy stejně beznadějné, jako prožívám já. Jsem vyčerpaná. Vyčerpaná k smrti.

* * *

Sedím a ztěžka žvýkám přismahlou kaši. Dneska umřel Venci, okatý osmiletý kluk, který mi z hostince nosíval jídlo. Chtěl být kovářem, dětské ruce se dychtivě natahovaly po perlíku, kdykoli se mihnul kolem strýcovy kovadliny. Už nebude. Hel tentokrát roztáhla svou zástěru rychle, kosa zasvištěla a tmavé oči se zavřely za tři dny. Ne za tři dny, dřív, to když víčka zatížily puchýře nalité hnisem. Mechanicky polknu a sousto se mi vzpříčí v krku. Nemám hlad, vlastně nemám hlad ani žízeň, nemůžu spát a dnem se ploužím jak zbitá.

Venci zemřel a matka ho ani neoplakala. Nemůže, je to už třetí dítě, které pohřbívá, a jedno potratila, když jí stouply horečky. Doufá, že půjde brzo za svou drobotinou. Nepláče a já taky ne. Snad ani neumím plakat.

*

Mířím přes rynek, oči rudé nevyspáním a šaty páchnoucí jako morem, když slyším chraplavý hlas vyslovit své jméno. Obrátím se. Laeg se opírá o bok kobyly, tváře propadlé nočním bděním.

„Moire."

„Laegu, co tu děláš? Stalo se něco? Je něco Grainne, nebo…"

Takřka zrudne. „To ne, já jen… Blíží se slunovrat."

Zarazím se. Slunovrat, duby, Laegovy ruce na mých bocích, krev ve slabinách.

„Tak slunovrat," opakuju bezmyšlenkovitě.

„Asi to je nevhodný nápad," řekne ochraptěle a mně se sevře srdce.

„Není."

„Vím, jaká je doba, ale nikdy jsme nezapomněli, Moire. Přese všechno je léto, holčičko," přitiskne se ke mně v dusném parnu podvečera.

Kývnu. „Je léto, máš pravdu. Je léto a my ještě nejsme mrtví. Převléknu se a potom otevřu portál…"

V hostinci přes nahé tělo obléknu černou tuniku, a dokonce hřebenem projedu vlasy. Je možné, že už jsem se několik dní nečesala? Snad je. Když se vracím k druidovi, pohání mě touha.

* * *

Duby zpívají jako vždycky, kalleswaldský háj, posvátný druidský háj, který se ke mně kdysi po mém lehkovážném excesu s layelskými čaroději přivinul jako kocour, znovu otevřel svou náruč. Žádné boláky, žádné umírání… smrt je daleko odsud, a dokonce ani Laeg není tak vyčerpaný, jak vypadal. Objímám ho stehny, a když jeho tělo naráží do mého, zní mi v podvědomí neoblomný soud dubů. Naposledy. Naposledy, co jsme tady takhle, uvědomím si, sevřu druida v objetí, slzy mi konečně tečou po tváři, nechci teď myslet na Desmnonda, hrbícího se nad nemocnými v některé z vesnic, nechci myslet na mrtvé děti, na jejich umírající matky. Křičím, znovu a znovu, noc se přelévá do svítání a pak do čistého, slunečného rána.

Naberu do dlaní vodu z tůňky a polonahý Laeg si ke mně přisedne.

„Co Desmond?“ Tváří se starostlivě.

Pokrčím rameny. „Jsme spolu dlouho, já mám občas jiné, on, předpokládám, taky. Nevyprávíme si o tom.“

„Tak jak víš, že má jiné.“ Tón Laegova hlasu mě přiměje podívat se mu do očí.

„Trápí tě svědomí, nebo co? Pokud to bereš takhle, podvádíme Desmonda už deset let.“

„No právě,“ vede druid svou. „Co ho znám osobně, je to těžší. Teď mam pocit, že jsem mu opravdu svedl ženu.“

Zasměju se. „Ty ne, to háj. To ty stromy, když mezi ně vstoupím, vždycky dopadnu takhle. S layelánci, s tebou…“ Pohladím dlaní trávu. „Aspoň mám sílu přežít další den.“

Pátravě se po něm podívám. „A ty?“

Vzpomenu si na noční sýčkování dubů a záchvějů se. Slyšel je taky?

Usměje se smutně. „Já mám zas na chvíli proč žít, Moire. Ptala ses na druidky, na Beltine… Všechna ta léta, ty víš, že tě miluju, viď, lištičko?“

Uvážlivě přisvědčím. „No ano, vím. Nikdy jsem nepochybovala.“

„Vidíš, druidky taky nepochybovaly. Která ženská stojí o chlapa, co patří jiné? Spal jsem s některými, však víš, jak to chodí, ale…“

„Brid ti to má za zlé.“

„Nemá,“ potřese hlavou. „Už nemá. Tomuhle neporučíš. Koneckonců, přišel jsem i teď, ne? Uprostřed smrti, Desmondovi za zády, co naděláš? Nic.“

„Nic,“ pokrčím rameny a rozhlédnu se po doubravě. „Nejraději bych tu zůstala, schovaná pod větvemi dubů.“

„Nejraději bych tě tu taky viděl. V bezpečí a v slunci, jenže ty tady nezůstaneš, Moire. Nikdy jsi nezůstala v bezpečí a stranou.“

„Hm,“ rukou zčeřím vodu. „Nemůžu tady zůstat. Mám povinnosti.“

Laeg se na mě dívá očima tmavýma jako tůně, u které sedíme. „Máš povinnosti, takže naposledy?“

Hrdlo se mi stáhne. Vyřknul to slovo, které mě straší od noci.

„Naposledy.“

Opřu se čelem o kůru stromu, nechci, nemůžu se Laegovi dívat do tváře, nechci ani slyšet píseň dubů, jediné, co hledám, je zapomnění. Svaly břicha se stáhnou a někdo zanaříká. Snad já, snad Laeg, možná háj.

* * *

Znovu jsem mezi umírajícími a síla, načerpaná divokou nocí, je pryč. Hel vítězí, ne, netriumfuje, možná jen unaveně přijímá další a další příchozí ve svém temném domě a já jí je, celkem bez odporu, přenechávám. Bezmoc je příliš skličující, a když přijdou nové zprávy, jsou zlé. Figol se nakazil, v hlavním městě umírá Sidonie, která vedla špitál, ve Velensteinu bojuje s nemocí Ulrika, obtloustlá, dobrácká Ulrika, která mě učila přírodní magii. A já? Já, která od dětství nepotřebovala bohy, se modlím. K Don, k Vidarovi, k Cauldronovi, k bezejmenným bohům svého dospívání. Kdo zastaví nákazu? Oni snad? My? Já? Pociťuju nejasnou vinu, jako bych svou omezeností způsobovala další neštěstí. Občas mluvívám s Vierem. Čeká, čeká, až neštovice dorazí do Wasaheimu. Řešení nezná, stejně jako ho neznám já. Rozpoutat nákazu je snadné, ale když se mordy nemoci jednou vydají rdousit, kdo je uváže na řetěz.

V domě, který míjím, pláče dítě. Nahlas. Vstoupím tam. Když je schopné takhle řvát, má ještě slabou naději.

* * *

Další z dusných dnů, kdy mouchy dohánějí nemocné k šílenství. Stírám pot z čela, Rváčka se povaluje přede dveřmi s jazykem vyplazeným až na plece. Kolikátá je to vesnice, kterou procházím? Snad čtvrtá, pátá. Jak je možné, že ještě vůbec žiju a vyprovázím další a další do vyprahlé hlíny? Kolik jsem jich zachránila? Snad patnáct, dvacet, možná ani to ne. Malé vyhrané šarvátky, prohraná válka. Nákaza decimuje zemi a já ani nemyslím na to, co bude dál. Zůstanu tu poslední, abych vykopala hroby? V prsou mě pálí horký letní vzduch.

Rváčka vstane, zaštěká a běží. Vykouknu z vrat.

„Desi," zvednu ruce v gestu přivítání, šťastná, že vidím někoho, kdo neumírá. Desmond se na mě dívá překrvenýma očima a pod opálením je v tváři šedý únavou.

„Desi," obejmu ho a cítím, jak se jeho ramena vzpírají mému stisku. „Co je?"

Stáhne obočí. „Moire, tys měla s Laegem poměr celou tu dobu, co jsme spolu?"

A je to tady. Skousnu ret. „Poměr není to správné slovo. Prostě jsme se jen sešli o každém slunovratu v kaleswaldském háji. Nic víc, nic míň."

„Tak při každém slunovratu, he? Takže i při tomhle?"

Můj vztek zvedne hlavu. „Říkám při každém."

„Skvělé. Takže tys píchala s tím opelichaným druidem, zatímco já jsem jako vůl, jak soumar trčel u nemocných. Lízal ti frndu, když já pohřbíval nemluvňata. Víš, co jsi?“

Založím ruce na prsou. „Co jsem, řekni.“ Nadechne se a pak spolkne zlé slovo.

„Za tu dobu, co spolu jsme, spalas s Vierem?“

Ale no tak, to přece nechceš slyšet, pomyslím si a Desmond si mé mlčení vysvětlí jediným možným způsobem.

„Takže spala. Má životní láska a můj nejlepší přítel. Jste mi oporou ve zlých časech, oba dva. *Tohle je naše věž, Moire. Vychoval jsem tě, Moire,*“ pitvorně napodobí Viviho.

Pozorně si ho změřím. „Co se děje, Desi?“

Zatne pěsti, až z kloubů zmizí krev. „Amelie se nakazila.“

Strnu. „Do prdele.“

„Mluvil jsem s Jasmínou. Pojedu za nimi.“

„To je rozumné,“ kývnu. „Nechceš…“

„Nechci nic.“

Je unavený, zbídačelý a zesláblý. Sevře se mi srdce.

„Odpočiň si.“

„Tady ne. Hned jedu dál, chtěl jsem ti to jen říct.“

„No, řekls mi to. Nedáš si aspoň panáka?“ Dotknu se jeho lokte a on cukne.

„Ne.“

„Desi, nevyšiluj. Taky jsi měl ženské, za ta léta, co líháme v jedné posteli.“

„Měl? Jak to víš?“

„Nevím, předpokládám. Nepídím se po podobných věcech. Ostatně, co copatá Carlin?“

Ošije se. „Nelezu pod duchnu s každou copatou, která mi zkříží cestu. A nech ji být. Právě ona mi řekla, že…“

„Aha, odtud vítr fouká. A z kterého sedla jsem ji vyhodila? Z tvého, nebo z Laegova? Odkud jsem ji vyštípala, že ti zčerstva vyšvitořila novinky o kaleswaldském háji?“

„A není to snad pravda? Vypadám teď přede všemi jako paroháč. Co vypadám, jsem paroháč. Všichni kolem kapou na neštovice a ty… liško, jsi coura.“

Ruka mi sama vylétne, dopadne na Desmondovu tvář, jako by měla svou vůli.

„Tohle nemám zapotřebí,“ zasyčí čaroděj, zamne si čelist a zamíří ke koni.

„Možná nemáš.“ Stojím na žhnoucím slunci a svírám zápěstí své pravačky jako chyceného hada. Kopyta udeří do udusané země, vyděšené slípky se rozlétnou a prach štípe v očích.

„Jen táhni,“ křiknu zle a obrátím se zpět k domu s pevně zavřenými okenicemi. Skláním se nad nemocné a tentokrát nešetřím. Síla ze mě plyne a večer se mi z nosu spustí krev a žilky v očích popraskají. Sedím na prázdném lůžku v dusné komoře a pod postelí supí Rváčka. Čekám. Čekám na Desův hlas, na zvuk kopyt a pak i na slzy. Ničeho se však dnes v noci nedočkám.

* * *

„Vivi…“ vydechnu do kalného rána. „Vivi, mám problém.“

„Nakazila ses?“ Odpověď mi zadrnčí ve spáncích nepředstíraným strachem. Jsem za něj vděčná.

„Ne.“

„Prasklo to s Laegem?“

„Jo,“ přisvědčím úlevně, „jak to víš? Ozval se ti Des?“

„Houby, neozval. Ale časem na to přijít musel, kotě. Střečkuje?“

„Řekl mi, že jsem coura.“

„Ale, najednou. Jako by tě za ta léta neznal.“

„Jede za tebou. Jak to vypadá s Amy?“

Zarazí se a já tuším, že hledá odpověď. Proč je tak daleko, kurva.

„Zatím docela dobře. Je mladá, silná… Nemusel jezdit, Jasmína a já uděláme, co je třeba.“

„Nějak ho to všechno sebralo.“

„To věřím. Má strach o Amy a na tobě, lišti, na tobě lpí. On a ten druid taky, jsi zamilovávací typ.“

„Zamilovávací?“ opakuju nevědomky.

„Jasně. Podívej na mě.“

„Na tebe? Ty na mě kašleš, kamaráde.“

„Kdepak, já tě miluju. Poučeně miluju. Já na rozdíl od Dese vím, že to s tebou lepší nebude.“

„Hm.“ Vesnice za oknem se probouzí a s ní i má práce.

„Mohl jsem ti napráskat na zadek, když ti bylo patnáct, a nepomohlo by to.“

„Udělal jsi to.“

„Co? Semlel ti zadek? Jen jednou, když ses předávkovala Rudým srdcem, lišti. Jen jednou.“

„Vivi, až k vám dorazí…“

„Jasně, až k nám dorazí, uklidním ho, dám mu pár pohlavků a pošlu zpět do tvé milující náruče. Bez starostí.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Ale myslela. Záleží ti na něm, jinak bys s ním nezůstala roky, kotě. Nehraj to na mě. Na neštěstí pro Dese, záleží ti i na druidovi.“

„Viero, ty dobře víš, že já vás všechny…“

„Miluju. Jo, vím, že nás všechny tak nějak hromadně miluješ, ale problém je v tom množném čísle, lišti. Jednou přijde chvíle, kdy si budeš muset vybrat, aspoň na chvíli.“

„Hm.“ Jsem unavená, bezbranná, vyhořelá.

„Škoda, že Rabe není mladší, bylo by po problémech.“

„Cože?“

„A ne? Povalil by tě do trávy a pak by nás nejspíš všechny nechal na pokoji. Bohužel už má jiné zájmy.“

Vzpomenu si na Donberg. „Víš něco z domova?“ To slovo mi samo přešlo přes rty, ani jsem nechtěla.

Ve Vierově hlase je stesk. „Umírají, Moire. Zvlášť staří, Ignácius se prý zabarikádoval ve své rezidenci, Svatovlad je na tom zle. Friedrich zuří, celkem právem, řekl bych. Má zemi narvanou čaroději až po střechu a epidemie ji rdousí. Jestli Posenští udeří…“

„Neudeří, nákaza se neptá a dostali by to taky,“ mávnu rukou.

„Přeceňuješ mozky generálů.“

„Nepodceňuju nemoc.“

Za dveřmi kdosi zašramotí, Rváčka vyskočí a já se pomalu zvednu z postele.

„Vivi, Vivi, slib, že mě nikdy neopustíš,“ vyslovím větu, kterou jsem Vierovi říkala jako malá holka.

A on odpoví stejně jako tenkrát. „Nikdy tě neopustím, lištičko.“

Hrdlo mám stažené, ale venku už někdo shání ctihodnou.

„Díky, Vivi. A kdyby se Des ozval…“

„Dám ti vědět, lišti. Dávej na sebe pozor.“

„I ty, bratře.“

Na chvíli zavřu oči a přitisknu prsty na víčka. Když sevření stesku povolí, shrnu si vlasy z tváře a sáhnu po klice.

„Už jdu.“

* * *

Noc plyne za nocí, koloběh naděje a umírání, ztrácení sil a malých, bezvýznamných znovuzrození. Týden jsem Desmonda nezavolala, proč, měl se ozvat sám, zeptat se, pochopit… Týden je dost a on mlčí. Přívaly vody padají na udusaný rynek, dusna vystřídal prudký déšť, utlouká klasy, jako by k nemoci měl přibýt ještě hlad. No co, strávníků ubylo.

Vyčerpaně si přitisknu dlaně k vyzáblým ramenům a pak s pohledem z okna zašeptám Desovo jméno. Jednou dvakrát, moje mysl jako stavěcí pes větří a čenichá… Hledá a nenachází. To se mi ještě nestalo, s Desmondem ne. Nechce? Zabolí mě urážka, zrada a pak i vina. Nechce? Srdce se mi sevře… nebo nemůže. Donberg už není domov, Donberg je past. Hledám znovu a jinak, zoufale, hledám stopy, výkřik nebo nicotu. Neslyším.

*

Svítání bije proudy deště do střechy, když vdechnu do stínů jiné jméno. Viero se ozve takřka okamžitě.

„Co se stalo?“ V hlase má děs a já vím, že jsem ho probudila ze zlého snu do zlé skutečnosti.

„Ozval se ti Desmond?“ zeptám se naléhavě a hlt naděje mě hřeje na patře.

„Ne. Upřímně, nesháněl jsem ho, Amy není nejlíp, mám jiné starosti. Trucuje?“

Naděje zešedla. „Netrucuje, Vivi. Nemůžu ho sehnat.“

„Ale no tak, lišti, prostě vyvádí. Zahýbalas mu deset let, to zabolí.“

„Neslyším ho. Vůbec, chápeš?“

Viero chápe, jako chápal vždycky. „Jel vůbec sem?“

„Jel do Donbergu.“

„Vůl. Když ho nedostane Ignácius, sejme ho Friedrich. Nejnovější donbergskou zábavou jsou pogromy na čaroděje.“

„Cože?“

„Co by, Friedrich zuří, lidi mřou, někomu je to třeba dát za vinu. A tady ani nejsou daleko od pravdy.“

„Kurva. Musím za tebou, Vivi. Otevřu…“

„Neotevřeš nic,“ okřikne mě jako malou holku. „Jak dlouho léčíš?“

„Na tom nesejde.“

„Sejde. Měsíc, možná víc, co? A kdys naposled otvírala portál?“

„O slunovratu,“ odseknu.

„Moc dobře to nešlo, co?“

„Nešlo, ale…“

„Přijdu já. Mám tu jen jednu nemocnou, ne desítky jako ty. Neudělej žádnou pitomost, Moire, stačí, že trotlí Desmond, jasné?“

Pokývu, nesmyslně, protože mě nemůže vidět, ale zdá se, že to stačí.

„Vydrž, kotě. Za chvíli jsem tam.“

*

Rváčka štěkne, snad má ještě hrůzu z portálů po tom, co jí kdosi rozerval bok a plíce, a pak mě Viero obejme. Nepláču, nemám ten dar, ale plakala bych, kdybych mohla. Vypadá starý, jako by se v jeho tváři sečetly všechny ty opravdu prožité roky, jako by spadla maska.

„Jsi hubená,“ řekne ostře. „Hubená, nevyspalá a vyčerpaná. Ať tě ani nenapadne jet do Donbergu.“

Zvednu hlavu a dívám se na něj.

„Pojedeš, co?“

„Pojedu zítra.“

Unaveně si sedne na úzké lůžko. „Sháněl jsem Dese. Ani já ho neslyším, ale mrtvý není, to bych poznal.“

„Tohle je možná ještě horší,“ hlesnu.

„Nesmysl. Takhle je naděje.“

„Co Amy a Mína?“ změním téma.

Stáhne rty. „Dokážeme Amy udržet při životě, ale nedaří se nám ji léčit.“

„Stejné jako tady. Co to pustili ven za svinstvo? Proč?“

Pokrčí rameny. „Nemyslím, že to udělali úmyslně. Prostě se to zvrtlo.“

„Tak zvrtlo. A co ty pogromy?“

„Fridrich hledá viníky, a nejen on. Lidé si potřebují na někom vybít vztek, zahnat strach aspoň na chvíli, pobavit se popravami…“

„Fridrich hledá viníka. Má ho pod nosem, idiot.“

„Ignácius je příliš silný protivník. Stačí mu jiní, méně draví. Zatkli Theu, Jorgu, Jeremiase…“

Uplivnu si. „Jeremy sotva ví, co se kolem něj děje. Je naložený v bílém prachu, co ho znám.“

„Teď ne.“

Představím si Jeremyho abstinenční příznaky a zatnu zuby. „Svinstvo.“

„Jo, to je. Čekalas snad od Fridricha a Ignácia něco jiného?“

Stisknu dlaně mezi koleny. „Ani ne. Přesto musím jet.“

Vierova kůže je šedá jako kůže někoho, kdo dlouho neviděl slunce.

„Rád bych tě zastavil, ale nemůžu, lišče, takže jsem aspoň vzal pár kuldů, co mi zbylo… Nějaké šperky, Helin amulet a…“ zarazí se mu slova v hrdle, „a černou tinkturu, kdyby to šlo moc špatně. Tobě, nebo někomu jinému.“

Nemůžu promluvit, dívám se, jak z brašny vyndává váček, cetky, broušenou fiolu s jedem. I Vivi myslí na nejhorší. Polknu.

„Dnes opatřím nemocné, dám vědět Laegovi a jdu.“

„Hon na lišku začne, Moire. Nespoléhej na nic, nevěř nikomu.“ Vierova ruka hledá mou, je ledová, bez života.

„Mám jednu kartu,“ řeknu ztěžka.

„Rabeho?“ Viero pochybovačně vrtí hlavou.

„Rabeho. On jediný může…“

„Což o to, nejspíš může, otázka je, jestli chce.“

„Přinutím ho chtít,“ zvednu hlavu a po nose mi steče slza.

„Lišče…“ Viero mě povalí na lůžko, ležíme v pevném objetí, bez hnutí, beze slova. Nečekám na chtíč a on také ne. Prsty hmatám po jeho kůži, po známé kůži toho, kdo mi kdysi, před řádkou let dlouhou jako šňůra černých perel, byl bratrem, milencem i otcem.

„Nikdy mě neopouštěj, Vivi,“ šeptám, opakuju to jako nápěv, jako zaklínadlo, jako verš tak dlouho, dokud věta neztratí smysl a nerozplyne se v pouhý rytmus dechu.

* * *

Slunce vysouší kaluže a vlhké dusno oplétá kůži.

„Odjíždím,“ obrátím se k starostovi a dotáhnu sedlový řemen.

„I ty, ctihodná? Necháte nás tu umřít?“

V zátylku mi trne únavou. „Přijde někdo jiný. Já mám práci, ošklivou práci, to mi věř.“

Dívá se a v očích nemá smutek, jen prázdnotu.

„Přežijete,“ plácnu ho po zádech. „Někdo vždycky přežije.“

Vsunu nohu do třmenu, vytáhnu se do sedla, hvízdnu na Rváčku a klisna odskočí, vyrazí ráda, jako by utíkala z morového pachu vesnice. I já utíkám, utíkám s vědomím, že není kam.

*

V lese voní smůla, soumrak milosrdně ztlumil žár léta, patami pobízím unavenou klisnu, po jejímž boku oddychuje Rváčka. Spěchám, i když

nedoufám v dobré zprávy. Snad zastihnu alespoň Laega, snad bude doma, snad zdravý, snad…

Zapadající slunce bleskne mezi stromy a já znovu, už potolikáté, zavolám Desmonda. Do mé mysli nevstoupí jeho hlas, ale srdce se mi přesto sevře. Vidím, cítím bolest a tmu, chuť krve na patře, strach a zuřivost. Pak pocit zmizí. Sklouznu z koně, zády se opřu o strom a rukama obejmu hrudník. Mám pocit, jako by mi někdo holí zpřerážel žebra, ale nebolí mě zranění, je to žal.

*

„Laegu, nebudu jíst.“ Ruka mi podává misku kaše, na mé odmítnutí druid nedbá.

„Jez.“

„Nemůžu.“ Ne, nemůžu, zas jiná ves, jiná umírání a někde…

„Věděl jsem, že to nedopadne dobře.“ Laeg si shrne vlasy za uši a bolestně mi tím pohybem připomene Desmonda. „Taková věc plodí jen…“

„Nesmysl. Jen to přišlo ve špatné době, Desovi onemocněla dcera.“

„Cože?“ Zvedne hlavu a ohromeně se na mě podívá.

„Amy má neštovice.“

„Jel za ní?“

„Pokud ano, tak nedojel. Laegu, stavil se v hlavním městě a… Jsou tam pogromy, Ignácius po nás jde, dostali ho.“ Poprvé jsem to řekla nahlas a trochu se mi ulevilo.

„Dostali ho.“

„Neměl jsem…“

Dlaní uhodím do stolu, až misky nadskočí. „Nech toho. Znám tě déle než jeho. Jsi můj přítel, on taky. Spím s tebou každý slunovrat. A co, kurva? Blbá čubka Carlin mu to neměla napráskat jen proto, že jí nevyhrnul sukni. Do prdele.“

Uhodím do stolu znovu a Rváčka vyskočí.

„Lehni,“ zařvu a Laeg mě obejme kolem ramen.

„Jdi si lehnout. Mám tu ještě práci a pak… musím, musím si něco rozvážit.“

„Rozvážit? Co?“

Hledí na mě zpříma, oči ve ztrhané tváři jasné jako úsvit.

„Desmond nedojel, jeho dcera je nakažená. Kdo jiný za ní má jet než já? Dlužím mu a tohle je cesta, jak dluh splatit.“

„Jsi blázen, Laegu. Blázen. Je u ní Vivi a Jasmína, její matka. Udělají, co je třeba.“

Vezme mě za loket a vede k lůžku, jako slepce, jako umírajícího.

Vytrhnu se mu. „Nikam nejedeš. Máš tu povinnosti a já nemám na vaše hřebčení náladu ani sílu.“

Vezme mě za ramena a přidrží kus od sebe v napřažených pažích.

„Moire, nemůžeš nás aspoň chvíli považovat za dospělé?“

„Považuju vás za dospělé,“ jsem tak unavená, že mi i řeč dělá potíže, „a předpokládám, že se tak budete chovat. Takže seď na zadku.“

Dívá se na mě tak, že bych mu nejraději jednu vrazila. Správný Laeg, slušňák, odjíždějící kurýrovat dceru svého soka. Můj svět se rozpadá, drolí se pod nelítostnou podrážkou nemoci a zmaru.

„Dost na tom, že jsem utekla já,“ vytrhnu se mu. Oči má rudé nevyspáním.

„Moire…“ zanaříká.

Nadechnu se, pak očima ukážu na postel. „Ještě ne. Ještě tu máš práci.“

*

Zvednu se nad druida na kolenou. V nose cítím prach, kůži mám vysušenou a napjatou jako na bubnu. Přitisknu se k němu vztekle a teprve potom mě přemůže zoufalství, smutek a prázdnota. Laeg je uvnitř mě, a přitom tak daleko, že už ho nezavolám. Zůstaneš sama, soudím se nenávistně. Sama, a nejspíš už ne moc dlouho.

Zatnu zuby do Laegova ramene, až vykřikne.

„Mám strach,“ syknu, „já mám takovej strach.“

*

Ráno mě probudí hořká chuť neštěstí, která se mi usídlila na patře. Laeg už v posteli není. Vyskočím, ztuhlá, bolavá, vyčerpaná.

„Kde jsi?“ křiknu a otevřu dveře. „Laegu, kde, kurva, jsi?

*

Nemusela jsem tolik křičet. Druid sedí u stolu a s námahou žvýká černý chleba.

„Moire,“ zvedne ke mně unavené oči, „pojedu.“

„Nesmysl. Proč? Možná se Desmond objeví, jak mu pak vysvětlíš, žes jel za jeho dcerou? Jaký je důvod? Tvá práce je tady.“

Laegovy prsty neklidně drobí krajíc. „Třeba chci ulevit svědomí, třeba tak. Mohl jsem to udělat dřív a snáz, ale teď mám dluh a věřitel možná odešel. Komu ho splatím?“

„Co to meleš? Dluh? To já mám možná dluh, tobě po Desovi nic není.“ Cítím, že se do mě dává zimnice.

„Co když je? Měl jsem za ním jít už dávno.“

„Nechtěla jsem.“

„Já vím, že ne, jenže… jenže, Moire, po celá ta léta, co se známe, to s tebou myslím vážně. Chtěl jsem s tebou žít, pro mě to nikdy nebyl jen letní tanec mezi duby, jen hra.“

„A co by se změnilo, kdybys mu to řekl, do řiti. Nejste schopní žít pod jednou peřinou, ani jeden z vás. Zhádali bychom se, všichni tři, a co z toho?“

„Nevím, Moire. Nepřipadal bych si jako zloděj, jako lhář, jako coura. Promiň, asi jsem sobec. Dělám to hlavně kvůli sobě.“

„Bezva. Ulevujte si, mládenci a na mě se neohlížejte. Pitomí, přecitlivělí chlapi, kteří si hrají na hrdiny. To teď potřebuju, to tahle zem teď potřebuje nejvíc. Rytíře. Táhni,“ zaječím a hodím po něm hliněný hrnek. Zasáhne ho do tváře. „Táhni, ty idiote.“

Laeg ani nepohne hlavou, nehybně a mlčky čeká, až se vyzuřím. Pak přinese sedlový vak.

*

Nasedlaní koně lhostejně oždibují sluncem sežehlou trávu, Rváčka poštěkává a v mém žaludku roste balvan.

„Nejezdi, Laegu.“

Obrátí ke mně pohublou tvář. „Musím. Vím, že se to teď nehodí, ale… Moire, podváděli jsme ho tolik let. Připadám si jako…“

„Zato já si připadám skvěle. Jeden chlap nezvěstnej, druhej nepříčetnej z výčitek svědomí, alespoň Viero že neblbne.“

„Postará se o tebe?“ zeptá se Laeg starostlivě a já zatnu pěst.

„Starejte se o vlastní zadek, já udělám to samé. Vyvádíš zbytečně, ty čestnej troubo…“

Druid stiskne rty a vyšvihne se do sedla.

Kurva, nějak mi to poslední dobou s chlapama nejde. Vsune nohu do třmenu.

„Laegu, dej na sebe pozor.“

Obrátí koně. „Ty víš, že jsem tě vždycky chtěl víc než jednou ročně. Víš, že jsem…“

„Mlč a jeď, jestli musíš,“ pohodím hlavou.

Nechci slyšet ta slova, nechci se dívat na soupis svých dluhů, nelítostně zřejmý.

„A neboj, taky jsem tě milovala. Tebe, Dese, Viviho…“ bezmocně rozhodím rukama. „Neumím to jinak.“

Usměje se a pobídne koně. Dívám se za ním a duby v mé mysli naříkají.

6. KAPITOLA

Tahle cesta vždycky vedla domů, do bezpečí. Kam po ní jedu teď? Všude jsou hroby, hřbitovy přerůstají vsi, osamělá stavení páchnou rozkladem, jen v lese je ticho, stromy, zdravé a nedotčené lidskou bídou, zvedají větve, na květy padá pyl. Nic nekončí, opakuju si znova a znova, když se snažím čerpat Sílu, vyhojit, uzdravit rány.

„Desmonde," zkusím to už po tisící a odpoví mi hluché prázdno.

Je už mrtvý? Tolik lidí umřelo, proč by nemohli i ti mí? Nejsme nesmrtelní. Čas nás šetřil a my jsme uvěřili pohádce o věčnosti. Žádná věčnost, nářek, zvratky a červi, to nás čeká. Těžce se zvedám z mechu a rozhlédnu se po Rváčce. Písknu, podruhé, volám a pak se přižene. V tlamě nese strženou srnu. Žaludek se mi zatřepetá v krku, prudký pach krve v poledním slunci, ale pak se přemůžu.

„Kus já, kus ty," velím nekompromisně a vytahuju nůž. Smrt mi pojednou připadá méně děsivá.

*

Kolik mi ještě zbývá? Den cesty? Snad. Spíš spadnu, než sesednu z koně a rozhlédnu se po návsi. Je tu pusto, ticho, žádné křičící děti, které by okukovaly návštěvníky, odkvétající měsíček u zdi domu. Připnu Rváčku na řemen, kobylu přivážu k plůtku a vydám se tam, kde býval hostinec.

Dům kupodivu není cítit smrtí, jen prázdnotou a sluncem. Nahlédnu dovnitř. U stolu sedí žena s rukama v klíně a u zadního stolu host. Má fena zaštěká. Zacloním si oči a pak…

„Grainne, co tu děláš?"

Hostinská vyskočí, jako by až dosud spala, a Grainne, malá Grainne mi jde vstříc.

„Desmond?"

„Nevím o něm, maličká,“ odpovím chraplavě a pak ji k sobě přitáhnu. „Co tu děláš?“

„Doufala jsem, že pojedeš tude, Moire. Nezlobíš se?“

Polknu. „Proč jsi tady? Jestli taky začneš s nějakým nesmyslem, naplácám ti zadek a pošlu tě domů.“

„Nemám už doma,“ řekne tiše, „dědeček umřel.“

Zprudka vydechnu. „Byl nemocný, Grainne. To se dalo čekat.“

„Čekala jsem to,“ přisvědčí, „ale…“

Po tváři jí tečou slzy. Pozoruju je takřka závistivě. Také bych chtěla plakat, ale nejde to.

„Já vím. Když se to stane, je to zlé, i když to čekáš. Kdy?“

„Před týdnem.“

„Na neštovice?“

Kývne.

„Takže už jsou i v Cruachanu?“

„Jsou všude.“ Grainne stále pláče, slzy jí proudí z očí a najednou vypadá zase tak, jako když jsem ji viděla poprvé. Nešťastné dítě.

„Nebreč,“ postrčím ji ke stolu.

„Laeg je pryč,“ vzlyká, „Desmond taky, dědeček umřel…“

Sevře mě předtucha. „Brid je v pořádku?“

Grainne popotáhne. „Zatím, ale všichni rychle ztrácíme sílu. Co se stane dál?“

Zatnu zuby a vezmu děvče za bradu. „Dál najdu toho, kdo to celé spískal, a oběsím ho na jeho vlastních střevech, holčičko. A vím, kdo mi s tím pomůže.“

Nenávist se zrodila znovu, silná a znecitlivující. To jsem potřebovala. Tohle není doba na milkování, přežijí jen bestie. Po páteři mi stoupá mráz a tentokrát se mu poddávám ráda.

*

„Pojedu s tebou.“

„Nesmysl. V Donbergu jsou pogromy na všechny, kdo se kolem čarodějnictví jen ochomýtli. Město je past, nákaza se v něm rychle šíří, panika udělá svoje a lidé zjančí. Je třeba léčit, Grainne, špínu nech jiným.“

Zvedne ke mně oči. „Je tam má sestra, Moire. Prosím. Neteře a…“

„Ano, neteře a taky král. Chlap, který tě znásilnil, když jsi byla ještě děcko.“

„Už proto musím…“

Narovnám se a za cop ji přitáhnu k sobě. „Chceš ho zabít, Grainne? Jestli ano, řekni mi to rovnou. Je to šílenství, nebude mít zábrany tě nechat popravit, nikdy je neměl. Nedovolím to.“

„Nechci ho zabít,“ šeptne, „ale on mou sestru chránit nebude, sama jsi řekla, že nemá zábrany. Necítí k ní lásku ani úctu. Nechá ji umřít.“

Rozbolí mě hlava. Po všech ranách a ztrátách si na krk uvázat Grainne. Bát se o ni, chránit ji v Donbergu, který už není můj domov. Nedokážu to, nebudu schopná, „ne, Grainne. Jeď domů.“

Dívám se na ni a vidím vzpouru.

„Jeď, nebo… Dokážu tě přinutit, maličká.“

Ohrne rty, pak vstane. „Objednám jídlo.“

„Objednej.“ Mám hlad, uvědomím si, zapomněla jsem jíst. „Zkus sehnat taky něco pro Rváčku,“ křiknu za odcházejícím děvčetem.

Fena, která zaslechla své jméno, tiše zamručí.

*

Ponořím lžíci do ovocné polévky.

Grainne se na mě rozpačitě usmívá přes misku. „Hostinská říkala, že maso nemají.“

„Na tom nesejde, zvěřiny jsem se najedla dost.“

„Lovíš?“

„Rváčka loví,“ připustím. „V Croachanu se naučila pytlačit. Uživí nás obě.“

Dívka pomalu a způsobně vyjídá nakyslou tekutinu.

„Opravdu mě chceš poslat zpátky?“

Povzdychnu si. „Čemupak na prosté větě ‚Jeď, nebo…‘ jsi nerozuměla?“

„Moire,“ zaprosí.

„Zabili by tě tam.“

„A co když zabíjí tebe? Co Rváčka? Co Onyx?“

Usměju se. Bojuje všemi prostředky, ještěřice.

„Když chytí tebe, budou mít i mě, to víš. Oslabí mě to.“

Grainne svěsí hlavu. „Moire, je tam má sestra, nemůžu se té povinnosti vyhnout. Když mě nevezmeš, pojedu sama.“

„Všechno posraným navrch,“ syknu vztekle. „Sbal se. A slib mi jedno… Pokud se dostanu do problémů, zůstaneš stranou, zachráníš si kůži, postaráš se o fenu a klisnu, pokud to bude možné, a vzkážeš těm, kteří přežijí, že…“ zatnu zuby, tohle poslední pořízení mi dává zabrat, „že jsem je nechtěla

podtrhnout, nikoho z nich. Grainne,“ pokračuju, „tobě se Desmond líbí, viď?“

Nezrudne, jen usilovně polyká. „Hm, mně se líbil vždycky. I tenkrát, když jsem u vás bydlela jako malá. Představovala jsem si, že je to můj táta.“

Promnu si oči. „No, není to tvůj táta. Jestli on přežije, a já ne, dej na něj pozor.“

Předtím nezrudla, teď ano. „Jako…“

„Ne, tak ne. Nech ho vybrečet, mluv s ním, vem ho do hospody, chápeš mě?“

Vypadá, jako by se měla rozplakat. „Chápu. A co Laeg?“

„Toho uzdraví háj, Desmond už žádný háj nemá ani žádný domov. On je, eh, loajální, běžel po mém boku mnoho let, cestami, o které nestál. Dlužím mu.“

Vstanu, zapotácím se, před očima se mi zatmí vyčerpáním. Teď na to není čas, okřiknu se.

Grainne čeká u dveří s vakem v ruce.

„Spala jsem s Ossianem, půl roku před tím, než jste přišli. Už taky umřel na neštovice.“

Položím jí ruku na rameno a vystrčím ji ze dveří. Co na to mám odpovědět?

* * *

Doma je doma, opakuju si. Doma je doma a donbergské hradby se cení jako vybité zuby hospodského rváče. Horka nepolevují, nejen nemocní, celá zem trpí horečkou. Horečkou a noční zimnicí. Okolo nohou našich koní štěkají toulaví psi, zdivočelí hladem. Máchnu rukou a smečka zmizí, ocasy stažené. Nemohu se odhodlat je zabít, i když se mi v mysli líhne představa zbídačelých poutníků, kteří je nedokážou odehnat. Jednou… jednou se psi nasytí. Rváčka za svými žebravými druhy vyběhne a já ji nechám. Ona zábranu zabíjet nemá.

*

Ohlédnu se po Grainne. „Máš z návratu strach?“

Zvedne hlavu. „Z návratu a z něj?“

Pokrčím rameny. „Ne z něj, ze vzpomínek.“

Král Friedrich se kdysi věnoval své švagrové až příliš, příliš na to, že jí bylo čtrnáct a bylo třeba vdát ji jako pannu. Napravila jsem jeho chybu,

zabila dítě v Grainnině lůně a probudila její paměť. Friedrich mi to nikdy nezapomněl, věru nebyl příliš vděčný za tu práci, kterou jsem pro něj odvedla. Friedrich… příliš pošetilý, náladový, neduživý a také neschopný zplodit syna. Jestli nemoc dostihne i jeho, království na tom nebude dobře. O državu se servou případní ženiši vdovy s Friedrichovým mladším bratrem. Je mi po tom něco? Snažím se vykřesat jiskru zájmu, lásky k domovu, špetku soucitu. Necítím nic. Desmonde, Desi… na okamžik se mi zdá, jako by se někde něco pohnulo. Strnu… a osamím v prázdnotě.

„Jsi bílá."

„Co?"

Grainne se dotkne mého lokte. „Úplně bílá, vypadáš jako…"

„Jako co vypadám, dítě? Jako utahaná stará ženská?"

„Jako někdo, kdo hodně zabíjel."

Překvapila mě. „Ne tak moc, kotě. Nejsem válečná čarodějka."

Druidka svěsí hlavu. „Já vím, že ne, jen jsem to tak plácla."

„No, nenarozených jsem zabila dost, víc než layelánec v bitvě," ušklíbnu se.

„Tak jsem to nemyslela."

Pátrám v jejích očích, také je vyčerpaná a vyhlíží ne jako ten, kdo zabíjel, ale jako ten, kdo nad mrtvými truchlil. Rváčka se rozštěká, po cestě před námi se vleče žena s děckem snad tříletým.

„Rváčko, nech je," zařvu ochraptěle a pobídnu koně. Žena strhne děcko do úvozu.

„Neboj se," chlácholím ji, „nejsme nakažené."

Schová dítě za záda. „Jak byste mohly, jste přece hexy. Samy jste nákazu přivolaly."

Potřesu hlavou. Sami, ano, my sami jsme dovolili nákaze, aby přišla. Mlčeli jsme, já, Viero i ostatní, a někdo zatím sčítal mince.

„Nepřivolali," nakloním se ze sedla k ženě. „My sami na ni teď mřeme, tentokrát si nevybírá. U vás ve vsi nikdo nebyl?"

„Kdo by?" má strach, ale nenávist a zoufalství jí nedovolují mi ustoupit.

„Čaroděj, druid, někdo takový."

„Nikdo nepřišel, a možná je to lepší. Říká se, že…"

„Co se říká?"

„Že až budou všichni čarodějové na márách, nákaza ustoupí."

„Pěkné," ušklíbnu se, „pěkné, ale nevěř tomu. I kdyby nějaký čaroděj nákazu přivolal, zastavit ji může zas jen cech. A cech se snaží, už jen proto, že umíráme jak mouchy a nejsme na to zvyklí."

Přitáhnu Onyx uzdu. „A malému dej napít, cesta ho vyčerpává. Léta jsme lidi udržovali naživu, zničehonic to nezměníme."

Ženská se za námi dívá ještě hodnou chvíli. Pochybuje? Možná. Ale já už vím, co mě čeká v Donbergu. Vím to a netěším se tam.

* * *

„Hanne, jsi tam? Hanne?“ buším pěstí do zavřených vrat a připadám si hloupě. Jistě že není. Naše hospodyně nikdy nebyla padlá na hlavu a nejspíš zmizela hned, jak vypukla epidemie. Okna domu jsou zatlučená, ale barák stojí. Pořád stojí dům, který jsem deset let pokládala za domov. Zalovím v brašně a vytáhnu klíč. Vzala jsem ho jen jako talisman, ale teď se hodí. Zaskřípá v zaneseném zámku a západka povolí. Když jsme tu bydleli my, zavíral dům ještě jeden zámek, magický, ale ten je pryč a s ním jako by odešla i duše jednopatrového stavení. Je tiché, jakoby omráčené.

Strčím do dveří a Rváčka se vřítí dovnitř. Útroby se mi zauzlují. Hledá Desmonda, uvědomím si. Pro Rváčku jsou věci vždycky jednoduché. Slyším rachot, jak běhá domem. Co když tu Des je? Není, odpovím si sama. Není, ty náno, kdyby byl, věděla bys to už od hradeb. Věděla bys to, i kdyby byl mrtvý? Strnule čekám vysoký podivný štěkot, ale k uším mi dolehne jen obvyklý hlomoz, který k Rváčce patří. Obrátím se ke Grainne.

„Jsme doma,“ řeknu s námahou a ona tiše vejde. Chápe.

Stojím v hale pokryté prachem, křesla potažená prostěradly vypadají, jako by v nich každý večer rokovaly vzpomínky. Je tu uklizeno, Hanne tedy nevynesli nohama napřed. Utekla včas.

Jdu po skřípajících schodech (tolikrát jsme na ně s Desem nadávali), hledám známky varovných kouzel, „oken“, portálů. Nenacházím je, ale pocit bezpečí, který jsem tu mívala, je pryč. Jsou tu, někde tu jsou, jen já jsem moc unavená, málo schopná, příliš zaujatá. Nenajdu je, ale vím o nich.

Grainne se vynoří z pokojíku pro hosty.

„Tady jsem spala, pamatuješ?“

Usměju se. „Samozřejmě.“

Všechno si pamatuju, holka, říkám si v duchu a je mi čím dál hůř. Město je zplundrované a těch pár lidí, které jsme potkaly, na nás zrovna přívětivě nehledělo. Pamatují si mě, nebo je na mně tak moc vidět, že jsem čarodějka? Podívám se do zaprášeného zrcadla. Ano, je to vidět, pro toho, kdo čaroděje zná. Kůže je hladká, ale oči staré. Úzkostlivě studuju svou tvář, každý záhyb, kosti, které teď trčí z tváře, ostrou bradu, výrazný nos a vlasy jako oheň za oblakem prachu. Nebudím důvěru, stejně jako ji nebudí had. Jsem v tom už moc dlouho, pomyslím si. Od dětství, nikdy jsem nežila jinak než s čaroději,

nikdy nepracovala jinak než kouzly, málokdy pochybovala. To všechno zemřelo. Institut už neotevře svou bránu, aby spolkl další dávku dětí, v aule už se nebude intrikovat. Padnu na schody jak ztlučená. Nemám jinou rodinu, chce se mi křičet. Nezabíjejte nás, zašeptám, obstaráme to sami.

*

Ještě sedím na schodech, když kolem mě prolétne Rváčka. Zvednu hlavu.

„Moire," Grainnin hlas se ozve zezdola, omluvně, opatrně.

„Co je?" Nemůžu si pomoci, všechna bída na mě padla a nechci vidět nikoho, vůbec nikoho.

„Měla bys něco sníst." Usměju se, jak mi tou větou připomněla Laega.

„No dobrá," zvednu se ztěžka. Nakonec, hlad snad i mám, jen ho teď nejsem schopna cítit.

*

Všechno je tak poklidné a domácké, když sedím s Grainne u stolu. Je praktická, pomyslím si, praktičtější než já. Zvednu úhledně ukrojený krajíc. Desmond vždycky říkal, že krájím chleba, jako bych podřezávala žoldnéře, tak vztekle i tak křivě. Desmond… je horší být bez něj tady než na cestě. Bolestí zatnu zuby a Grainne v tu chvíli promluví.

„Chtěla bych…"

„Copak?"

„Když dědeček umíral, tak…"

„Byla jsi u něj?"

Kývne. „Byla, jak by ne. Já a Brid. Mluvil, víš, mluvil o tobě víc než o mně."

„Opravdu?" Snažím se ji neranit lhostejností. „Co říkal?"

„Mluvil o krvi, o mučení… že tvůj život provází boj, že je to tvůj… úděl, Moire."

„Figol asi nebyl moc rád, že jsme se u vás objevili."

„Byl," odsekne Grainne skoro uraženě, „dovedeš naslouchat hájům, a to pro něj bylo důležité. Ale o tom boji, o tom mluvil až do konce."

„Možná do mě vkládal příliš nadějí, holčičko. Nejsem válečnice, dělám, co umím, a v boji toho neumím moc. Párkrát jsem se sice motala okolo bitev, ale třeba proti layelským bych se udržela tak na dvě nadechnutí, víc ne."

Propletu prsty. Layelští… bezstarostné časy mládí, náhodných pletek, lehkomyslných rozhodnutí. Layelskými to začalo, mrouskání pod duby mě dovedlo až sem, řetězec náhod, vztahů a souvislostí, osudem upředený do popravčí smyčky.

„Kdo kromě Figola ještě zemřel, Grainne?“ Vím, že ji to bolí, otázka mezi námi visí jako prapor kouře.

„Angus,“ odpoví a já vím, že smutku ještě dneska není konec, „Velena, Odras, taky Carlin.“

„Cože? I ta? Vždyť…“

„Myslela si na Desmonda, já vím.“

„O to nejde,“ mávnu unaveně rukou, „ale není to tak dlouho, co ona, právě ona, Desmondovi řekla o tom, že s Laegem léta spím. Šlo to s ní tak rychle.“

Grainne pobledne. „Tak ona… nakazila se v Bodhranu. Přišli jsme pozdě.“

„Bodhran je co?“

„Beibald, malá vesnička, nebudeš ji znát.“

Bozi vědí, že kdyby mi Carlin přišla pod ruku, po svých by neodešla, ale vědomí její smrti mě vyděsilo. Zubatá obchází, je čím dál blíž. Chce se mi utíkat, schovat se, ale život mě poučil o pošetilosti takových přání. Kde je asi Rabe, napadne mě nesmyslně. Je naživu má jediná karta, se kterou ještě můžu hrát? Musím za Bertholdem, ale zítra, až zítra, alespoň tu jednu noc si daruju.

Rváčka poštěkává u zadních dveří jako už tolikrát, otevřu je a bezmyšlenkovitě civím na sluncem spálenou zahradu. Fena pobíhá po svém opuštěném teritoriu, občas přidřepne a já se bezvýsledně bráním žhavým hrotům vzpomínek. Tady jsme opékali sele, támhle dováděli v podzimním listí a na tomhle stromě zůstaly viset Desmondovy kalhoty, když jsem mu je ve vzteku vyhodila z okna. Zavolám ho. Tentokrát moje mysl slídí jako honicí pes, dere se do zavařených dveří, do temných koutů. Ticho, podivné ticho. Smrt? Smrt poznám, nebo ne? Čelem se opřu o omítku domu a teprve štěkání Rváčky mě přivede zpět.

*

„Grainne,“ houknu do chodby, „dnes v pokoji pro hosty nespíš. Nemůžeš tam spát,“ zašeptám tiše, „sama bych do rána zešílela.“

* * *

Proberu se z tíživých snů s pocitem, že mě čeká cosi nepříjemného. Otevřu oči a nepříjemnosti vyvstanou živě a neodbytně. Grainne se vedle mě neklidně vrtí, pohybuje rty jako dítě odtržené od prsu. Dotknu se jejích vlasů. Desmond má alespoň Amelii, já nikoho. Sepnu ruce na břiše, kyčelní kosti vystupující z beder jako ostří sekery. Nechtěla jsem dítě, nikdy, nikdy za celá ta léta. Zpomalit, svázat se s někým pevněji než jen dočasným sdílením lůžka, ne… To ne. Ušklíbnu se. Ano, a nebo se nevázat, tak jako Jasmína, použít některého z kolem potulujících se plemeníků a pak se sama sklonit nad kolébkou, místo muže si vzít do postele dítě a spojit svou cestu s ním.

Vzala bych ho na nebezpečnou cestu, napadne mě, když spustím nohy z postele. Věci jsou lepší tak, jak jsou, stačí, že přivádím do maléru přátele. Zamrazí mě při myšlence, jak zranitelná bych byla, kdyby místo Grainne ležela na lůžku má dcera. Ignácius by se nerozpakoval, o tom nepochybuju. Obrátím se k druidce. Bude si Ignácius brát servítky teď?

Snad, možná si nebude jist, jak moc na Grainne lpím. A nebo to nebude potřeba, nejspíš je schopen mě dostat jinak. Mířím do lázně. Všude leží prach a voda je ledová.

*

Grainne maže chleba medem a já se hrdinsky snažím udržet žaludek v klidu.

„Půjdeš dnes do paláce?“

Přikývne. „Jistě. Chci vidět Mare.“

„Říkají jí tu Maria,“ připomenu jí necitelně.

„Pro mě je Mare. A ty děti… jistě mají i jiná jména než zdejší.“

Hledám v Grainniných očích pochybnost a nenacházím ji.

Je ještě mladá, povzdychnu si v duchu, a přeceňuje svou tučnou, pohodlnou sestru, zkrocenou, zdomácnělou, ztěžklou porody.

„Uvidíš, co tam najdeš.“

Druidka se sklesle zakousne do chleba, vycítím obavu, zklamání, vztek.

„Neslibuj si moc,“ varuju ji. „Překousla i to, že tě Friedrich znásilnil. Neexistuje moc věcí horších, než je tohle. Mare není bojovnice.“

„I Figol to říkal,“ připustí.

Pohladím ji po tváři. „Tak vidíš. Pomoz, pokud můžeš, ale hlavně chraň sebe. I vy máte velké ztráty a je před námi práce, spousta práce.“

Zamyšleně si olizuje z prstu med a najednou zas vypadá jako malá holka.

Obejmu ji. „Grainne, nerada tě tam pouštím.“

„Proč má matka umřela tak brzo,“ odpoví otázkou, na kterou neumím odpovědět.

„Kde je tvůj otec?“ napadne mě pak.

Odvrátí hlavu. „Neznala jsem ho. Byl…“

„Kníže, ne? Friedrich s tvou sestru vyženil i državy kolem Cruachanu.“

„Z Chladného větru.“

„Co?“ hvízdnu a Grainne se na mě pohoršeně podívá.

„Kde přišel hrdlořez z Chladného větru k vdané paní?“

„A kde ty k layeláncům?“ odsekne a já se konečně začnu smát.

„Prostě se sešli pod jednou peřinou?“

„Tak. Ale když matka cítila, že těhotenství nedopadne dobře, vyžádala si na otčímovi slib, že mě pošle k druidům, na vychování.“

„Bála se, že by manžílek poznal, že nejsi jeho?“

„Poznal by to určitě.“

Zapátrám v její tváři. Je v ní cosi zvláštního, přiznám si.

„Snad. Chlapi jsou na tyhle věci tupí.“

Grainne nešťastně pokrčí rameny, a tak raději zmlknu.

„Drž se,“ popřeju jí. Teď už se nedivím, že se tak liší od královny. Vybavím si Figolovu tvář. Jakpak se asi vyrovnal s tím, že jeho dcera počala dítě s mnichem z podivného řádu těch, pro něž je smrt obyčejnější než chleba. Potřesu hlavou. Život s námi tluče o každý roh.

Seberu ze židle brašnu a Rváčka se mi sama přitiskne ke stehnu.

„Jdu, Grainne.“

Vstane, tvář má bílou. „Moire,“ vykřikne.

„Copak?“ podepřu ji. Vyděšeně na mě zírá. „Nic. Nic, jen…“

„Jdi odsud, Grainne. Dívají se sem. Není tu bezpečno,“ povzdychnu těžce a pak otevřu dveře do sluncem žhnoucí uličky.

„Nejspíš tu už nikdy bezpečno nebude.“

* * *

Mířím k Bertholdovi a každý kámen, na který šlápnu, bolí vzpomínkou. Tady za těmi zabedněnými dveřmi byla pekárna, támhle švec, který mi ušil výstřední červené holínky, nad kterými Bratrstvo dlouho kroutilo hlavou, tudy se jde do Půlnoci, kde jsme často propili víc, než jsme měli po kapsách (prudce zatoužím po jejich kořalce smíchané s cukrem a mátou), a tudy k Magdaléně.

Magdaléna… Zrychlím, Rváčka napne řemen. Ne, nechtěla jsem tam chodit, ale nedá mi to. Co najdu? Zabedněné dveře, nebo na podlaze

rozházené hračky dětí, které je už nikdy nevezmou do ruky. Dolní město je pusté, je vidět, že tady epidemie nasytila své horečnaté břicho.

Polknu. Dveře do Magdina hostince jsou otevřené. Strčím do nich a… „Paní Moire?!!“

Od stolu vyskočila Magdina nejstarší dcera Alina a má fena divoce štěká.

„Alino, co tu děláš? Kde je Magda, kde děti?“

Dívka odstrčí Rváčku a odhrne vlasy z čela. „Máma odjela, vzala děcka, Grega a…“

„Grega?“

„Jo, toho karbaníka.“ Alina si přemýšlivě okusuje nehet. „Asi se to mámě rozleželo, on ji dlouho uháněl, a pak, jak všichni začali kapat,“ pokrčí rameny.

„A proč jsi tu zůstala ty?“

Natřese si sukni. „Snad už jsme z nejhoršího venku a lidi chtějí jíst a pít pořád. Teda, ti, co jsou naživu.“

„Hodně jich umřelo?“

Podívá se na prsty a začne vypočítávat: „Holky od Mušle skoro všechny, Andreas, ten chmaták, Josa, Mili, Karl, ten, co dělal se Stínem souboje, pak Bromsky, překupník, Agnesa…“

Drmolí jména, ale já už neposlouchám. Znala jsem je, šila jejich rány, rodila i potrácela jejich děti. Tolik práce nazmar, tolik bolesti kvůli čísi touze po moci, kvůli čísi chybě. Obrátím se ke dveřím.

„Nemám teď čas, holčičko, ale jestli to půjde, tak se zastavím.“ Ano, čas nemám, protože i když mi nikde neumírá dcera, teď vím, proč se sem Desmond vrátil. I mé mlčení je vina tak obrovská, že ani nedohlédnu jejího dna a do boje musím, i kdyby to mělo být naposled.

„Moire, udělali jste to vy?“

Trhnu sebou, Alina na mě polekaně kouká.

„Jak, my?“

„No vy, čarodějové. Lidi říkají leccos a na rynku každý týden stínají jednoho od vás. Myslela jsem, že ty musíš vědět, kde se nemoc vzala.“

„Nevím, děvče, kde se vzala, protože kdybych to věděla, věděla bych taky, jak ji zastavit. Je hloupost stínat čaroděje, Alino. Nikdo jiný než lidé z cechu to nespraví.“

„Co když tě chytí?“

„Budu se snažit, aby nechytili, co jiného.“

„Uděláš mi motýlky?“

Usměju se. Dětinská prosba mi připomene lepší časy. Mávnu rukou do vzduchu, kolem se třepotají desítky pestrých křídel a Alina tleská.

Zvednu ruku na pozdrav, mlasknu na fenu, vykročím a rozesmátá dívka za mnou křikne: „Pozdravuj Desmonda.“

Ztuhnu a Alina si toho všimne.

„On je…?“ vyhrkne zaraženě.

„Nevím, holčičko, to já nevím.“

* * *

K Bertholdovi je to jen pár kroků. Pospíchám, rozbolavělá po Alinině otázce, a pod vlasy mi stéká pot. Dolehne ke mně ozvěna kroků, jeden, dva, čtyři lidé pravidelně rázují po nerovné dlažbě. Hlídka, uvědomím si. A každý týden stínají. Už-už chci vyslovit zaklínadlo, které nás skryje očím, ale pak se zarazím. Ignácius o popravách ví, určitě ví a možná, možná i vybírá ty, kteří přijdou pod nůž. Proč by nepomohl hlídkám.

Přehoupnu se přes plot, těžké tělo Rváčky zláme větve bezu, skrčím se do stínů zpustlého dvorku mezi střepy, psí čumák v klíně, a pak je ucítím. Vnímám je kůží, cítím je, jejich kroky mi duní v hlavě. Mají to, mají cosi, co reaguje na magii, na Sílu, na nás. Ty hlídky čaroděje loví, uvědomím si. Měla jsem štěstí, že jsem se dostala do domu a přespala tam, aniž by mě našli. Nebo mě neměli najít. Znovu si vybavím městskou bránu, já a Grainne, unavené před zavřenými vraty. Je tam ještě jedna branka, o kus dál, a Jurgen, kterému jsem před lety vyléčila ošklivý zánět v kloubech, mě jí vždycky pouštěl. Teď to udělal zas. I Ignácius nejspíš občas na něco zapomene.

Kroky se zastaví a já umlčím svou mysl, vnímám jen teplo slunce a tvrdost kamení pod sebou. Sama jsem teď kámen, nebo si aspoň přeju jím být. Rváčka frkne.

„Zatracenej krám,“ biřicův hlas se ozve nepříjemně blízko, „zas to svítí.“

„Co by tady čaroděj dělal, v Dolním městě. Sem nelezou.“

Objímám Rváčku a prosím bohy, aby nezačala vrčet. Možná bych dokázala hlídku ochromit, oslepit, zabít, možná ne. Když jim dali hledač, dali jim určitě i jiné věci. Zatnu zuby. Vídala jsem to ve válce, pouta z preparovaného kovu, obušky, které ochromí vůli. Dokážeme na své uplést účinné biče. Ignácius, špinavá prodejná svině. Ignácius, o hodně lepší čaroděj než já. Zadržím dech a pak… „Jdem. Bozi vědí, co to zas našlo. Ukazuje to na každej kobylinec.“

Nad mou hlavou si někdo virtuózně odplivne. „No, i hovno může bejt kouzelný,“ dí plivající uvážlivě a pak, pak hlídka konečně znovu vykročí.

Opírám se zády o plot ještě dlouho po tom, co zmizela. Možná zbytečně dlouho.

*

Slídí, nalili vodu do všech děr. Teď už se neodvažuju jít do Bertholdova domu. Ignácius o něm ví, musí o něm vědět. Zabil ho, zlomil, uplatil? Je tolik možností, ale já s ním musím mluvit. Musím, už kvůli Johanovi. Johana nikdy nikdo nezlomil ani mu nezavřel hubu stříbrem, pokud si to on sám nepřál. Můžu jen doufat, že jeho syn je ze stejného dřeva.

*

Deru se Bertovi neomaleně do hlavy. Většina lidí je přístupná určitým formám telepatie a tahle je velmi prostá.

„Jdi ven," ponoukám ho, „do sadu. Pospíchej," opakuju pořád a po chvíli už vím, že slyšel. Klušu s Rváčkou po boku mezi jabloněmi a nohy mi kloužou po hnijících jablkách. Letos je neměl kdo vysbírat, v Dolním městě už nejsou děti. Poslouchám bzučení vos a je mi úzko.

*

„Moire?" Otočím se.

Bert je v tváři přepadlý, nos mu přetíná čerstvá jizva a hřbety rukou mají podivnou barvu.

„Berte," zvednu ruku, abych se dotkla jeho tváře. Není to jen gesto přátelství, chci vidět a vědět, k tomu dotyk pomáhá.

Zavře oči a čeká.

„Co je?"

„Neměla by ses se mnou bavit, možná…"

„Co možná?"

„Možná mě sledují."

„Hráli si s tebou?" bradou ukážu na jeho nos.

„Hráli. Friedrichovy stráže měly pocit, že se paktuju s čaroději."

„S kým ses paktoval?"

Ušklíbne se a je zase sám sebou. „S nikým, ale ví se, že jste občas zašli. To stačí, podezírají každého a jednou týdně…"

„Stínají, já vím."

„Jo, stínají, pálí, vplétají do kola. Lidé se bojí, Moire, a popravy proti strachu pomáhají.“

„To bych řekla. No, neztrácejme čas. Co víš? Je Rabe naživu? Longin? Antje? Povídej.“

„Tihle všichni žijí, ale jinak je to zlé. Co nezmohla nemoc, dorazil Friedrich. Zuří. Zuří, protože vypadá jako vůl. On, dobrodinec čarodějů, a teď tohle. Nenávidí vás.“

„Až na výjimky, že?“

Bert kopne do padančete. „Samozřejmě. Ignácius je pořád dobře zapsán, Longin také.“

„I Longin?“

Pokrčí rameny a připomíná teď lišáka obzvlášť silně. Lišáka, kterého potrhali psi.

„I ten.“

„A ostatní?“

„Někteří jsou neviditelní, zbytek lovná.“

„Chápu. Kdo není dost silný, poslouží k obveselení davu.“

„Tak. Jsi dost silná, Moire?“ V hlase má strach.

Teď pokrčím rameny já. „Spíš ne. Desmond zmizel. Berte, nestavoval se u tebe?“

„Ne. Ale taky jsem ho neviděl na pranýři. Věděl bych, kdyby přišel do kamene. Některé věci se ke mně ještě donesou.“

„Do města mě pustil Jurgen,“ řeknu nevýrazně.

„Aspoň ten má ještě rozum. Lidi šílí strachy, paní Moire,“ přejde zničehonic k obřadnějšímu oslovení a já vím, že tím chce dodat svým slovům váhy. „Nešetřili by tě.“

„Ani jsem nečekala, že to bude jinak.“ Sednu si do trávy a pozoruju Rváčku, jak se cpe navinulými jablky. „Hodně čarodějů se při léčení nakazilo, zbytek popraví Friedrich. Co druidi,“ napadne mě. „Taky jsou v nemilosti?“

„Druidi snad ne. Evald na ně drží.“

„Evald už větří trůn?“ Snažím si vybavit králova mladšího bratra. Býval to suchar, dlouhý pobyt v knihovnách se mu do tváře vepsal výrazem někoho, kdo právě objevil myší trus na nočním stolku, ale zdravý rozum snad má. Asi víc než Friedrich, určitě víc.

„Aby nevětřil. Friedrich na tom není se zdravím moc dobře. To by bylo, aby přežil zrovna on.“

„Možná přežije ten, komu to někdo přeje, aby přežil, Berte. Už nevěřím ničemu.“

Sedne si vedle mě do trávy a na okamžik mi stiskne dlaň. „Víra v nedůvěru je taky víra, to říkal už můj otec.“

Zašklebím se a z náhlého popudu po něm hodím jablko. Chytí ho a zakousne se do něj.

„Lepší to nebude,“ vypraví ze sebe mezi žvýkáním. Rváčka se spokojeně stulí vedle mě a vosy bzučí, jako by bylo docela obyčejné léto.

* * *

V sadě bylo dobře, ale je třeba vrátit se do světa za branou. Bojovat, pokud tu mám vůbec být, slídit, větřit a utíkat, dokud nenastane vhodná chvíle.

Rabe, napadne mě a pokusím se ho zavolat. Neodpoví. Vím, že slyší, ale neodpoví. Poštve na mě někoho? Vklouznu do města a podél zdí se vracím domů. Musím, Onyx čeká, potřebuje džber vody a plný žlab. Život je plný závazků, povzdechnu si, závazků, kterým je nutno dostát.

Proklínám se, že jsem nezvolila jiné oblečení. Která ženská chodí v kalhotách? Jedině čarodějka nebo žoldačka. Komár na holém zadku, to jsem já. Stačí jen plácnout a mají mě. Tisknu v dlani řemen. Zabijí Rváčku, když mě bude bránit? Už-už otevírám portál, abych čubu poslala zpátky do cruachanských lesů, k bezpečnému pytlačení, když ucítím známé napětí. Je tu někdo z cechu, někdo… rozhlédnu se a pak ji poznám. Ctihodná Antje. Z náhlého popudu popoběhnu a doženu ji.

„Zdravím, ctihodná.“

Otočí se ke mně, tvář pod líčidlem propadlou. „Neměla ses vracet, pověsí tě,“ vyjede na mě bez úvodu. „Všechno je to kvůli vám.“

„Kvůli nám?“ povytáhnu obočí. Buď je Antje ještě víc mimo, než jsem tušila, nebo se právě připravuje na hysterický záchvat.

„Jistě. Ty a ti tvoji souložníci. Do všeho jste strkali nos, ambiciózní, omezená děcka.“

Odkašlu si. „Překvapuje mě, že zrovna ty mluvíš o souložnících, ctihodná Antje,“ zašklebím se. „Tví, ehm, přátelé mají jistě delší prsty než ti mí, a pokud jde o, řekněme, společenskou aktivitu, tak dlouho jsi přece zasedala ve Velké radě…“ nechám větu rozplynout v horkem chvějícím se vzduchu.

„Jsi drzá.“

„Já jsem drzá a ty naživu. Ještě pořád máš mocné přátele. Prý se každý týden popravuje.“

Zabodne do mě tmavomodré oči, kterým už čas ubral trochu lesku. „Zmiz odsud, nebo půjdeš jako první.“

„Co je s Rabem?“ odpovím jí na výhružku otázkou.

Rozesměje se. „Vysoko myslíš. Zrzečky měl sice vždycky rád, ale jestli doufáš, že si ten starý darebák kvůli tobě spálí prsty, tak…“

„Hledám spojence, ne milence, Antje. Nemusíš se bát housenek na svém zelí.“

Pohodí pečlivě vyčesanými vlasy. „Mé zelí už to není dlouho. A ty si dávej pozor. I když přežiješ, nakonec tě odkopnou, protože ti povolí kůže a vyhasnou oči.“

Rváčka mě táhne kamsi k plotu. „Neodkopnou,“ vydechnu přes rameno, skoro soucitně, „nedrží se mnou kvůli kůži, Antje.“

„To teprve uvidíš,“ zasyčí na mě čarodějka a v poledním slunci její šminka prohraje boj s vráskami a potem. „Ale možná že neodkopnou. Ne každá čeká šest set let, aby to zjistila.“

Bezmocně rozhodím rukama a zabočím do úzkého průchodu. Antje je dosud krásná, ale jen pro toho, kdo krásu hledá. Dokonalost už čas nenávratně porušil a zklamání zručně črtá svým rydlem další vrásky. Náhle si připadám prastará, jako by část z Antjiných let dopadla na mou hlavu. Z Donbergu se laskavost nejspíš odstěhovala jinam. Před očima se mi točí tmavé kruhy jako větrníky.

7. KAPITOLA

Míříme k domovu, Rváčka na vodítku táhne, neklidně větří a na mě padá malátnost. Z únavy, z beznaděje, ze zabedněných oken a ze vzpomínek. Už necítím ani vztek. Necítím nic. Opelichaná slepice přeběhne přes cestu a Rváčka za ní vyrazí.

Syknu. „Kurva, prsty mi zlom, ty náno. Zpět, zpět," křičím, ale za plůtkem už létá peří. Pach krve mi v dusném žáru stoupá do nosu a houpá mi žaludkem.

„Fuj, čuně."

Fena se po mně ohlédne, pak ale dál hltá bílé peří potřísněné krví.

Zvednu ze země řemen, táhnu ji pryč, a když zvednu oči k nebi, shlíží na mě slunce jako temně rudý míč.

Protřu si oči. Známé uličky se přede mnou klikatí jako v tíživém snu. Rváčka se vzpírá.

„Doma dostaneš jídlo, do psí kundy. Co blázníš?"

Vzepře se na zadních, těžké tělo se opře do obojku a znovu se mi vyrve.

„Rváčko," řvu, „Rváčko," pádí ode mě pryč, snad za tou pitomou ohlodanou slepicí. Namáhavě se nadechnu a mávnu rukou. Domů trefí, stačí jen zabočit za roh a… konečně se dostanu ke dveřím, vytáhnu klíč, abych se schovala v milosrdném stínu, vsunu ho do zámku a ten povolí…

Povolí a já už vím, proč Rváčka utekla. Nejsem doma. Prostora kolem mě je vysoká a tmavá, takové bývaly sály ve starém traktu Institutu. Kdepak doma, potřesu hlavou a chlad mě trochu vzpamatuje.

„Že na tebe nebudeme muset být zlí, lištičko?"

Otočím se po hlase, ale nepotřebuj u vidět, abych věděla, kdo mluví.

„To na mě potřebuješ parťáka, Uwe?" Uwe Morgana znám už dávno, což neznamená, že mě není ochoten zabít. Zabije každého, za koho mu zaplatí, a zabije ho rád. Čaroděj vrah je povolání jako každé jiné.

„Ne," ušklíbne se na mě, „ale nedali jinak. Prý jsi nebezpečná."

„To jsem," nadechnu se. Konečně jsem zase našla touhu po boji. Možná že už si ji moc dlouho neužiju, ale je tady. Jaké to asi je, umřít? No, možná na to brzo přijdu.

„Neprotahuj to," ozve se ze tmy a já vím, že druhý protivník také není žádné štěně.

„Ráda tě vidím, Cedriku, donášení už není finančně zajímavé, že ses dal na tohle?"

Obtloustlý holohlavý muž se nezdržuje konverzací, snad proto, že má strach. Sekne proti mně rukou a cosi zavrčí. Nastavím zrcadlo právě včas, aby odrazilo zaklínadlo.

„Jo," vykřiknu, když vidím, jak se Cedrik sune na kolena.

„Idiote," Uwe se pohrdavě ušklíbne nad amatérským výkonem, „tak hloupá není."

Blesk z jeho ruky se zaklikatí skoro neslyšně a já to se zrcadlem ani nezkouším. Vrhnu se na zem, kutálím se v prachu a v paměti hledám jedno slovo.

„Gwibio," zasyčím a doufám, že druidské finty ještě Uwe neprobádal.

Zjevně ne. Uskočí saltem ke zdi a z jeho ruky znovu vyšlehne blesk. Nestačím zaklít, a tak jen vztáhnu pravačku a nůž, protože nůž je to, co se mi zabodlo do stehna, se zbrzdí. Rána je mělká, naštěstí.

Pomalu se sunu ke dveřím a snažím se nespouštět oči ani z jednoho z mužů. Cedrik ještě zvrací. Měl zůstat udavačem, pomyslím si.

„Nehraj si, malá." Uwe nemá strach, jen se baví. Na okamžik vyhledám jeho oči. Možná tuhle práci dělá hlavně kvůli tomu. „Nehraj si, nebo si pohraju já, potom co tě dostanu. Ale máš fantazii, to se mi líbí."

Nemám své bojové amulety, nemám zbraně, a hlavně nemám Uweho zkušenosti. Možná že mě strach brzo najde, ale zatím tu není. Co víc, teď, poprvé po dlouhé době, znovu opravdu žiju.

„Můžeme si porovnat poznámky, Uwe," zachraptím.

„Bude čas," odpoví mi a pak se ze stropu začnou lít potoky blyštivého deště. Přitáhnu kolena k břichu a s námahou držím clonu nad svou hlavou. Prorážejí ji a padají mi na kůži jako živý oheň. Oheň… clona vzplane, plameny se syčivě rvou s krůpějemi jedu, který se mi prožírá do masa. Oheň… vybuchne náhle Uwemu před tváří. Slyším jeho křik přes nářek vlastní bolesti.

„Čubko…"

Stěny se míhají kolem mě, omráčená účinkem jedu se pomalu otočím k Cedrikovi a ještě stačím koutkem oka zaznamenat kopí namířené na mé břicho. Clona přijde příliš pozdě, zbraň mě odhodí až ke zdi, mrákotná strnulost zaplaví hrudník, stiskne krk a milosrdně zažene bolest.

„Ty tlustá hroudo hoven,“ slyším nadávat Uweho, „chtěl jsem ji při vědomí.“

„Tak to máš smůlu, sokolíku,“ řeknu. No, alespoň myslím, že jsem to řekla, protože dál už je jen křečovitá temnota.

* * *

Věděla jsem, že se mi nebude chtít probouzet. Už jsem párkrát měla kryptinová pouta a vždycky to bylo stejně zlé. Ruce mi ztuhly až k ramenům a v lýtku mám křeč. Když k tomu připočítám dávení vyvolávající bolest v okolí bránice, už mi těžko může být hůř. Pootočím hlavu a setkám se s Uweho očima.

„Probrala se, šikovná holka. Musíme tě předat celou, lištičko. Škoda.“

„Perverte.“ Cedrikův hlas zní znechuceně.

Pokusím se posadit, abych viděla i na něj, ale Uwe mi položí podrážku na krk.

„Lež, maličká. Musíš se zotavit.“

Vůz drkotá po kamení a jeho otřesy mi do páteře vystřelují jehly.

„Perverte?“ vypravím ze sebe sípavě.

„Přehání. Jen jsem se díval, zlato.“

„Díval,“ v Cedrikově hlase zní odpor, „a navíc stejně nic necítila.“

Naštěstí, pomyslím si. Nechci být objektem jakýchkoli Uweho experimentů, dokonce ani erotických ne.

Cedrik se kdesi nad mou hlavou vrtí v polštářích. „Dobře, že brzo budou tyhle věci vyřešené.“

„Je spousta věcí, které je třeba vyřešit,“ konverzuju tak nenuceně, jak mi jen moje poloha dovoluje. „Spousta věcí. Ignácius, nákaza, kanibalismus v cechu…“

Uwe se směje. Je šílený, napadne mě. Ve smíchu se ozývá nezaměnitelný tón veselí dítěte, které právě stáhlo z kůže živou kočku a teď ji topí v bazénku se zlatými rybičkami.

„Kanibalismus. Mohl jsem…“

Po téhle kúře se na šibenici budu těšit, napadne mě.

„Přestaň s tím,“ okřikne ho Cedrik, kterému vůčihledně přibývá sebevědomí, jak se blížíme k místu určení. „A ty,“ slyším ho teď docela zblízka, „ty se už můžeš těšit na Desmonda. U Hel se jistě sejdete. Hrdličky.“

Na jazyk se mi hrnou hořké sliny, ale udržím se, abych se nezeptala. Místo toho myslím na Rváčku a na Onyx a taky… v poslední chvíli se zarazím. Číst v mysli umí Cedrik nejlípe ze všeho. Vrátím se zase ke klisně.

„Ostatně, tvůj přítel Berthold už taky může dělat poslední pořízení. Pomáhat strůjcům epidemie, to v Donbergu trestají lámáním v kole."

„Jaká je tvoje definice slova přítel, Cedriku? Někdo, od koho kupuješ informace? Pak by to odpovídalo."

Sykne.

„Lžeš."

Pokusím se pokrčit rameny. „Když myslíš. Se mnou tu měl přece něco do činění kdekdo, to už jsi zapomněl, proč mě vyrazili? Potraty, sešívání rváčů, léčba kapavky… kdekdo mi dluží."

Uwe se uchechtne. „Zapomeň, Moire. Pochcípali, a ti, kteří ne, ti na tebe budou stejně na náměstí házet hovna. Jako bys to nevěděla."

Skoro nahmatám Cedrikovo uspokojení. „Jsi vyřízená," konstatuje. „Udělala jsi spoustu chyb."

„Udělala," souhlasím, „skoro všechny kromě té, kterou jste udělali vy. Nespojila jsem se s křivým hajzlem, který nechá semlít i ty, co mu lízali boty, když na to přijde."

Ještě než znovu upadnu do bezvědomí, s překvapením zjistím, že ránu, která mě do něj přivedla, mi neuštědřil Uwe, ale Cedrik.

* * *

Hlasy, hlasy, hlasy… „Nemáš tolik pít," vzteká se Desmond u mého ucha. „Ty jsi ale zřízená," konstatuje Viero. „Vstávat, slečno," to byla Mistryně Vilma. Kurva, jak hluboko jsem se propadla do času? Pokusím se překulit na břicho, ale v tom mě kdosi zvedá.

„Je naživu," zahřmí mi nad čelem mužský hlas a já se bolestí zajíknu. Tohle je horší než kocovina. Opatrně jazykem přejedu seschlé rty.

„Jsem," zachrchlám, jako bych měla smrt na jazyku, a otevřu jedno oko.

Rozložitý chlap s oholenou hlavou mě zvedá ze země, opatrně, jako by čekal, že začnu zvracet. Nezklamu ho. Ještě než stačím něco říct, zatočí se kolem mě potemnělá místnost a přes zuby se mi derou hořké žaludeční šťávy. Přidrží mě v předklonu, a dokonce mi i odhrhne vlasy z tváře.

„Nejspíš bere nějaké drogy," říká Cedrik štítivě a Uwe se směje. Nedivím se mu, taky bych se zasmála, kdybych právě neměla žaludek v krku.

„Spíš dostala něčím po hlavě," zabručí můj pomocník. „Takhle dobité většinou nejsou."

Dávení konečně přestane a já si svázanýma rukama otřu obličej. Rozhlédnu se.

Uwe a Cedrik vypadají, že jsou už na odchodu, za dlouhým stolem sedí řádka chlapů jako soud. Snad je to soud. Hledám mezi nimi známé tváře. Hledám a nenacházím. Pokosily řady radních neštovice, či neochota stát se popravčí komisí? Nejspíš to první. Pokusím se stát rovně.

„O co jde?“ řeknu tak suše, jak jen jsem po čísle s vyprázdněním žaludku schopna.

„Moire Theben, jsi obviněna z toho, že jsi spolu s dalšími spolčenci vyvolala epidemii černé smrti, že jsi zákeřně a vědomě škodila obyvatelstvu Ostwegenu. Také jsi obviněna z vlastizrady a ze zločinného spolčení proti králi této země, Jeho Veličenstvu Friedrichovi III. Chceš k tomu něco říct?“

Obtloustlý muž deklamuje tak slavnostně, že chybí už jen rachot bubnů a černé sukno popraviště. Znovu si odkašlu a muž, který mě drží, se opatrně odtáhne. Theben, pohraju si na chvíli s názvem svého rodiště, proč jen člověk před smrtí vzpomíná na dětství? Potřesu hlavou, až bolestí syknu.

„Chci. Bojovala jsem proti nemoci, ne pro ni. Léčila jsem, ne trávila, hojila jsem, ne rány způsobovala, a mnoho lidí mi to může dosvědčit. Cech je možná příliš slabý, aby nad epidemií zvítězil, ale neodvážila bych se naši nedostatečnost nazývat vinou.“

Tlouštík si přitáhne kožený fascikl. „Máme tu svědectví.“

„Čí svědectví?“

„Těch, které jsi zkrátila na životě.“

„Ale… Přečti mi nějaká.“

Vítězně vytáhne jeden z listů.

„Obviněná Moire Theben přišla ve dni sedmnáctém po úplňku v srpenci tohoto roku a…“

„V srpnu jsem byla v Cruachanu,“ namítnu.

„To nic nedokazuje. U příslušníků vašeho cechu je obvyklé, že se rychle přemístí na vzdálenosti, které by jinak člověk nemohl překonat. …v srpenci tohoto roku a podala mi k pití hořkou tekutinu. Do dvou dnů se objevila vyrážka a pak…“

„Ten, kdo to vypověděl, je naživu?“

„Ne, zemřel.“

„Ach tak. Máš takových výpovědí ještě hodně?“

Soudce sebevědomě přisvědčí a řetěz na jeho hrudi se houpe do rytmu. Nový primátor? Kam se asi poděl Helm Spirkl, jeho předchůdce. Dostihly ho neštovice, nebo ho v tomhle tanci neuchránila ani jeho schopnost podplatit ty správné lidi?

„Takže máš? Nemusíš je už číst. Nejspíš se mě netýkají a nejspíš ani nejsou podstatné. Za něco mě odsoudit musíte, ne?“

Muž na konci stolu cosi brblá a zmlkne teprve, když se na něj primátor káravě zadívá. Cítím, jak na mé vědomí padá clona slabosti. Kousnu se do rtu.

„Tohle je soud?“

Primátor se ke mně obrátí. „Ne, zatím jsi jen obviněna.“

Dívám se na něj a sál se kolem mě míhá jako dětský vlček.

„Kdo mě bude hájit?“

Za mými zády se zahihňá Uwe a já už na primátorovu odpověď nečekám.

„Nikdo, chápu. Předvoláte svědky, které potřebuju pro svou obhajobu?“

„Nejsou takoví svědci.“ Primátor se mnou zjevně ztrácí trpělivost.

„Tak proč potom tolik cavyků,“ zeptám se ještě. „Proč na jednu vraždu plýtvat tolik času?“

Od stolu náhle vyskočí drobný mužík a v mžiku mi zašermuje pěstí před obličejem. „Ona vás zpupnost přejde. Všechny vás přejde, vy, vy nákazo… Hříšná, bezbožná lůzo.“

Dívám se na něj trochu užasle a pak ho poznám. „Michke, co blázníš? Zrovna ty. Je Anna v pořádku?“ ptám se muže, u kterého jsem ještě nedávno tak často kupovala koření.

„Je mrtvá. Zabili jste ji. Vzali jste mi ji, a Mirelku taky.“

Bezděčně k němu natáhnu ruce. „Každému z nás nemoc někoho vzala, Michke. Ty nemáš ženu a dceru, já Desmonda. Amelie je nemocná. Nejsi jediný, kdo trpí… Všude jsou hroby.“

Apatykář na mě zírá nevidoucíma očima, pak se pomalu obrátí ke stolu.

Vrazím loktem do biřice, který mě drží za rameno.

„Jdem, kmotře.“

Užasle se ke mně skloní.

„Odveď ji,“ huláká primátor, snad aby zachoval dekorum.

Když mě muž postrčí ke dveřím, ohlédnu se přes rameno po Uwem a Cedrikovi. Zabiják vypadá zklamaně a mně se, přese všechno, sevře hrdlo strachem. Nestojí proti mně jen Ignácius, kdosi předvídavý vypustil ze řetězu i smečku lidí, šílených žalem ze ztráty, a ubránit se těm je zatraceně těžké.

* * *

Hned za dveřmi se k nám připojili další dva strážní. Jeden z nich si samolibě pohrává s kopím, o kterém už vím své. Ignácius nic neponechává náhodě, pomyslím si. Dobře tu holotu vyzbrojil proti svým. Potácím se a vysoký muž, který mi při zvracení věnoval tolik pozornosti, mě trochu vleče a trochu podpírá.

„Tahle je nějaká pomačkaná," osmělí se ten s kopím.

„Kušuj," okřikne ho můj průvodce. „Rozbili jí hlavu, trubci. Celou dobu zvrací. To mi scházelo ke štěstí."

„Spolužáci," podotknu. „Trochu jsme se kočkovali."

„Ty taky mlč," oboří se na mě. „Nesmíme s vámi mluvit."

„Aha," odbrouknu a v příštím okamžiku zakopnu o schod. „Ty nejsi zdejší?"

„Nejsem. A mlč, radím ti dobře. Zavřít takovému pápeří pusu…"

„Je těžký," skočím mu do řeči. „A pozor na jazyk, mohla bych být tvou bábou."

Odstrčí mě od sebe na délku paže. „Snad, ale nevypadáš na to." Utře mi rukávem nos.

„Co tam mám?"

„Krev."

Šlapeme hroznem nádvoří, klíče rachotí v zámcích, dveře zapadají. Rozhlédnu se a pochopím. Galeje za Donbergem, městská šatlava zřejmě nestačila. Nebo je příliš na očích?

Zvednu hlavu k strážnému. „Jak se jmenuješ?"

Uplivne si. „Chceš mě uhranout?"

„Ne, chci vědět, jak ti mám říkat."

Kryptin mi brání vstoupit do jeho myšlenek, ale neznemožňuje číst v očích. Naštěstí.

Vidím otupělého žoldáka, muže, který uvykl své práci, někoho, kdo uvnitř shořel na prach. Přesto mi utřel nos. Není to beznadějné, pomyslím si.

„Tak jak se jmenuješ?" opakuju.

„Bald," zavrčí a strčí do mě tak prudce, že málem narazím do zdi. „A jestli mě uhraneš, nechám tě sežrat krysám."

Nohy se mi podlamují slabostí, ale přesto mám dojem, že se v jeho hlase mihnul smích.

„Opravdovým, nebo těm lidským?" zeptám se ještě a pak mi nezvyklý tlak vyrazí dech z prsou. Bránou, která se právě otevřela, mě Bald už pronese.

*

„Co je s tebou, hexo?“ pleská mě po tváři.

Zatnu zuby, ale slzy mi dál tečou po nose. Jsem v nitru zvonu, na který někdo tluče kovovou tyčí. Nemůžu dýchat, nemůžu myslet, nemůžu…

„Zešílím,“ vydechnu z posledních sil, „sundej mi pouta, nebo zešílím. Já…“ na víc mi nestačí dech. Už vím, co to je. Clona, která nám má zabránit užít řemeslo, je drtivá. Všechno kamení, ze kterého je vězení vystavěno, teď leží na mé hrudi. Uvězňuje mě ve svém nitru jako skála, lne k mé tváři jako mokrá látka, jako neprodyšná mokrá látka, kámen mi vrůstá do úst.

„Neječ.“

Biřic se mnou třese. Tlak povolil. Třesu se, zajíkám jako topící se dítě.

„Pouta máš dole. Je to lepší?“

„Lepší,“ kývnu. „Špatně snáším clonu,“ pokusím se mu vysvětlit.

Kouká na mě nechápavě. „Clonu? Jakou?“

„Tu, která tu brání užívat magii. Jsi žoldák, ne čaroděj, takže ti vadit nemusí. Nemáš tu schopnost.“

„No, pokud bych měl ječet jako ty, jsem rád, že ji nemám. Vstaň.“

Hrabu se na nohy a rozhlížím se po tvářích mužů, kteří se tu shlukli.

„Nepotřebuje trochu…“ ptá se jeden a naznačuje gestem ránu.

„Ne,“ odstrčí ho Bald. „Zmlátili ji dost, ještě než sem přišla. A je to tak, jak jsem si myslel. Ta sebranka se pere mezi sebou, pryč od nich.“

„Nepereme se, Balde,“ vrtím hlavou. „My se jen nedokážeme ubránit té kurvě Ignáciovi.“

„Komu by ses chtěla bránit, myško,“ dloubne do mě muž s vymlácenými zuby, „ty bys měla spíš…“

„Ty bys měl držet hubu a dělat, Dohane. Zrzku odvedu sám, každou chvíli se složí nebo aspoň hodí šavli. Nemáte být někde jinde?“

Strážní se rozcházejí. Zhluboka se nadechnu, pak ještě jednou, pevně se opřu o zeď a čekám.

Bald si urovná meč v závěsu. „Pojď,“ natáhne ke mně ruku, „může se stát, že budeš za katrem bezpečnější než tady venku.“

*

Nejhorší jsou oči, vždycky, tedy i teď. Pološílené oči žhnoucí ze špínou pokrytých tváří, mázdrou potažené oči těch, kdo to vzdali, oči vybledlé pláčem. Obrátím se k Baldovi.

„Zavři už, není co tu očumovat.“

Pokrčí rameny a přirazí za mými zády okované dveře. Zámky zapadnou a já na okamžik přežvykuju paniku jako dusivé sousto. Pak zvednu koutky.

„Ráda vás vidím, kolegyně.“

*

Nemohou tu být tak dlouho, ani jedna z nich, přesto je skoro nepoznávám. Theodora má vlasy ostříhané nakrátko a vypadá, že jí je kdosi oholil nožem, Ela se krčí v cárech šatů, které snad kdysi byly plesové, a Briana, Mistryně Briana, která vždycky voněla jablky a levandulí, má teď těkavé oči žebravé stařeny. Margot, Elvyn, Fenja, vyhladovělé a apatické. Jak asi vypadám já?

„Vypadáš příšerně,“ odpoví mi Thea.

„Čteš?“

Nechápavě na mě civí. „Ne, copak se to tady dá? Máš obličej pokrytý krví. Zbil tě ten…?“

„Bald? Bald ne, Cedrik mi rozbil hlavu, on a Uwe.“

„Cedrik? Cedrik je tu taky?“ Briana se probrala z letargie a zmateně se rozhlíží.

„Ne, naštěstí tu není,“ stisknu jí rameno.

„Jmenuje se Bald?“ Thea si mě podezíravě měří, ani v kameni nezapomněla na naše staré hněvy. Kdysi líčila na Desmonda stejně jako Carlin. Pod žebry mě zabolí. Carlin je mrtvá.

„Co já vím, představil se mi tak.“

„Je to kat,“ informuje mě zlomyslně.

Nepřekvapí mě to. „Starý Viklef je už taky u Hel?“

„Viklef?“

„Starý kat. Znávala jsem ho.“

Ela nakrčí nos. „Netrávily jsme v Dolním městě tolik času jako ty, Moire. Neznáme katy jménem.“

„Šikovnej chlap,“ řeknu do prázdna a rozhlédnu se kolem sebe. Sláma, hliněný džbán, dřevěný okov, čpící močí.

„Je vidět, že si nás tu váží.“

U zdi se potácivě vztyčí plavovlasá Fenja. „Umučí nás, Moire, buď bez obav, dlouho tu nebudeme.“ Sukni má od krve.

„Krvácíš, nebo tě znásilnili?“ zeptám se polohlasem.

„Jak jen můžeš…?“ zasyčí Theodora.

„Můžu. Ptám se. Zamlada jsem párkrát byla ve válce, Theo. Je to obvyklý postup.“

„Obvyklý.“ Fenjin hlas zní bezbarvě. „Asi to opravdu nevybočilo ze zaběhané praxe, Moire, jestli to potřebuješ vědět.“

„Promiň.“ Opřu se zády o zeď a pomalu se spouštím na paty.

„Neomlouvej se, Arleta to říkala také, to o ‚běžné praxi‘.“

„Arleta?“ vzpomenu si na ráznou, hranatou ženu, která pro ránu nešla daleko. Ta měla s válkou své zkušenosti, pravda. „Kde je teď?“

„Na koho se ptá?“ Briana znovu procitla, hlas má křehký jako skořápka nemocného vejce.

„Je pryč,“ Elvyn nervózně cupuje slámu. „Nejspíš ji popravili.“

Polknu. Nejspíš nemám moc času. Arleta mohla být nebezpečná… a šla. Další kandidátkou pro oprátku jsem nepochybně já. Pokouším se vzpomenout na Baldovy ruce. Smyčku snad zadrhnout dokážou, tak jak se to má, za uchem. Znovu polknu, jako by mi už provaz tlačil na ohryzek.

„Co chlapi?“

„Chlapi?“ Elvyn na mě hledí nechápavě.

„Naši chlapi. Z cechu. Kdo tu je?“

„Rudyard, Udin, auburgský Karsten…“ zamyslí se.

„Co Desmond?“

Thea zvedne hlavu. „Ty nevíš, kde je?“

„Nevím. Pohádali jsme se a od té doby nevím, proto se ptám.“

„Tady nebyl, co já vím.“ Fenja si ovine cáry sukně kolem stehen a opatrně se posadí na pryčnu. „Jsem tu dlouho, ale nic o tom nevím. Nemusí to nic znamenat.“

„Nemusí,“ souhlasím. Kdyby ho zavřeli tady, neslyšela bych ho. No co, zeptám se, strážní taky mají jazyk a někdy mluví. Ve chvílích, kdy… nakrčím nos odporem. Špinavá, tupá, omezená smečka. Zkusím to s Baldem, rozhodnu se. Je to nejlepší alternativa. Skloním se k džbánu, naberu do dlaní vodu a přetřu si obličej. Mezi prsty mi tečou špinavé stružky, krk a ramena mám poleptané žhnoucím deštěm, žaludek sevřený jako pěst.

„Jaké je tu jídlo?“ vzpomenu si na dávná tažení.

„V první řadě to není jídlo, je to šlichta, a potom… baví se tím, že do něj plivou.“

„Dneska ho ještě nebudu potřebovat,“ usoudím a pak se poddám zimnici horší, než jakou přináší kocovina.

*

Kovově zarachotí zámek a já s leknutím otevřu oči. Vězení, klec. Co Grainne, co Rváčka, co Onyx… a Desmond?! První vlna paniky se převalí, těžce vstanu, a když oči přivyknou šeru, pochopím. Snídaně, oběd, tak

něco… Čarodějky se stáhnou od dveří jako toulaví psi. Jako psi, a to jsme se považovali za polobohy, nestárnoucí a takřka nesmrtelné.

„Jídlo, flundry.“ Je to ten s vymlácenými zuby, v ruce drží mísu čehosi neidentifikovatelného.

„He, nevoní vám to?“ Užívá si svou převahu a oštěp v jeho ruce se výhružně pohupuje.

„Zabiju tě, Ignácie,“ slíbím si v duchu a pak se vydám ke strážnému.

„Dáš mi to jídlo?“ Thea vrtí hlavou, ale já mám celé komedie plné zuby. Koneckonců, už jsem oštěpem dostala.

„Popros,“ prostomyslně se škebí a já vidím, že hlídače nejspíš vybírali z odpadu. Nu což, asi to nevadí, na to, aby znásilnili bezvědomé ženské, mnoho rozumu nepotřebují.

„Dáš mi to, prosím?“ Vím, že neslyší to, co chtěl, a je mi to jedno. Rozum mi připomíná, že potřebuju čas, bolest, vztek a beznaděj říkají: „Udeř, dokud můžeš.“

„Na kolena.“

Založím ruce na hrudi. „Podívej, přinesl jsi tu šlichtu pro nás, když mi ji nechceš dát, polož ji na zem, hm?“

„Co si o sobě myslíš, ty děvko zválená. Vrazím ti to…“

Zadívám se mu do očí. Magie tu nefunguje, ale zpívání… Položím hlas do správné tóniny a promluvím. „Dej mi to jídlo a jdi. Nechceš do žádné z nás nic vrážet, ve skutečnosti se nás přece bojíš. My jsme ty, které chodí nocí. Vzpomínáš, byl jsi kluk a z tmavých koutů tě pozorovaly oči. Dívaly se na tebe…“

Muž se rozklepe, ústa se mu zkrabatí, ruka pustí mísu.

„Běž,“ řeknu měkce, „a příště přijď jinak.“

*

Seberu ze země mísu a přičichnu k ní. „Čerstvé to není, ale aspoň do toho nenachcali. Kdo má hlad, dámy?“ nabídnu kolem. Tváře kolem mě jsou nepřátelské.

„Za tohle nás dají ubičovat, ty šílená…“

„Kuš, Theo. Za co? Není očarovaný, je jen…“

„Poznají to.“

„Kdo? Bald?“

„Poznají.“

Některá z nich donáší, uvědomím si pozdě. A, jsem tak pitomá, rozum mi neslouží, jak by měl.

„Jezte,“ postrčím mísu směrem k nim. Fenja s odporem zvedne upatlanou lžíci.

„Jsi divná, Moire. Popraví tě, když budeš dělat tohle.“

„Popraví mě, i když to dělat nebudu,“ odseknu jí.

„Mám hlad,“ naříká Briana.

„Dejte najíst té staré,“ dodám hluše a sednu si stranou. Nepatřím mezi ně, uvědomím si s hrůzou, nepatřím do cechu, k druidům ani k lidem. Zatoužím položit si Vierovi hlavu na rameno a fňukat, místo toho však opřu hlavu o zeď a nechám Smysl, aby hledal cestu. Koneckonců, na co jiného v arestě člověk může myslet než na útěk?

* * *

Bald se tyčí ve dveřích jako u úzkého vchodu zápasnické arény.

„Ty,“ ukáže na mě, „vstaň.“

Pomalu se zvedám a svaly mi mravenčí. Možná jsem se v něm spletla. Možná. Vzpomínám na všechno, co mi kdy na seně, v hájích i na šermířském sále říkali mí příležitostní učitelé. Uzliny, čelist, udeřit za ucho.

„Co potřebuješ?“ zeptám se a sama slyším ve svém hlase bzučet napětí.

Překvapivě rychle se dostane ke mně a popadne mě za loket.

„Ven,“ duní a táhne mě ke dveřím. Nebráním se. Tady se bít nechci.

Chodba je úzká, ale vzduch je v ní čerstvější než v zadýchané cele.

„O co jde?“ ptám se znovu.

Strčí do mě, až klopýtnu. „Mlč.“

Zastavím se. „Stejně mě popraví, Balde. Jestli mě napadneš, tak…“

„Drž hubu, vědmo. Jsou horší věci než poprava.“

„Smrt je jen návrat domů.“ Teď zpívám a Bald se ode mne odtáhne.

„Nedělej to, musel bych jim to říct.“

„Dobrá, pojďme.“

Drží mi ruku za zády tak, že by mi ji vykloubil, kdybych udělala rychlejší krok. Cítím jeho paži kolem pasu. Čekám.

Otevře úzké dveře a pohybem hlavy mě pobídne. Vejdu.

Postel, stůl, truhla. Tohle není cela.

„Bydlím tu,“ zavrčí v odpovědi na můj tázavý pohled.

„Dobrá, tak naposled. Co ode mne chceš?“

Vezme mě za ramena a posadí na truhlu.

„Byl tu Jurgen.“

„Cože?“

„Přimlouval se za tebe. Znám ho dlouho, ale stejně nemůžu nic. Snad ti dát najíst. Jenže po tom, co jsi udělala.“

„Co jsem udělala?“

„Viděl jsem Delfa. Oči měl jak koláče, nevěděl o sobě.“

„Nesmysl.“

„Můžu ti zlomit vaz třeba hned, vědmo. Nikdo tě nebude postrádat.“

Cítím jeho ruku na zátylku, ale dokážu se ušklíbnout. „Bude. Ti, co mě sem poslali, chtějí zblízka vidět, jak umřu. Neodpustili by ti.“

Odplivne si. „Udělali tě z tvrdého dřeva.“

„Je to všechno, co jsi mi chtěl?“

„Dám ti jídlo. Cos udělala Delfovi?“

„Nic. Promluvila jsem si s ním. Ty ženské stejně popraví, není třeba je ponižovat. Vy přece nemáte důvod nás nenávidět. Nemáte…“ řeknu naléhavě.

„Co bychom neměli? Vy jste vždycky žily jako princezny, v hedvábí, s plným břichem. Od takového, jako jsem já, by sis nenechala ani vyčistit boty a od Delfa ani koně podržet. Jenže teď je to jiné.“

„Jistě. Teď můžou Fenju znásilňovat, až krev stříká, ne?“

Odhodí meč na desku stolu. Nemá oštěp, uvědomím si.

„Neohlídám je. Nejsem tu pořád. A nakonec, nemám ani proč.“

„Nikdy tě neošetřoval čaroděj? V poli?“

„Ne,“ vyplivne na mě. „Čarodějové olizují rány jen generálům a čarodějnice jim nejspíš lížou i cosi jiného, ne?“

Zasměju se, ale zní to, jako když se sype kámen. „Nevím. Já ne. Je to už dávno, co jsem byla v poli. Možná čtyřicet let.“

„Čtyřicet?“

„Hm.“ Jsem zvyklá, že lidi nakonec vždycky překvapí, jak staří vlastně jsme. Vědí, ale nevěří.

„Jsi stará.“

„Na čarodějku ani ne. Briana je stará, já jen dospělá.“

Skoro rozpačitě vyndá z police kus chleba a sýr.

„Slíbil jsem to Jurgenovi.“

Usměju se a ukousnu si kus. „Tak Jurgen. Dej pozor, aby z toho neměl opletačky.“

Bald proplete silné prsty. „Najez se a to, no to, jak jsi dělala…“

„Zpívání?“

„Jo. Tak to už nedělej. Přišli by.“

„Někdo z cechu?“

Pokrčí rameny.

„Která jim donáší?“

Ztuhne.

„No tak. Najíst se je pěkné, ale tohle by mi pomohlo víc.“

Bald zavrtí hlavou. „Nic ti nepomůže, odsud se odchází jen na popraviště.“

Dívám se na něj tak, že se ošije.

„Jak že se jmenuješ?“ zeptá se najednou.

„Moire.“

„Tak ti říkají?“

„Co se ti nezdá?“ zahuhlám s plnou pusou.

„Divné jméno.“

„Ale moje. Původně druidské, myslím.“

Natáhne ke mně ruku a já podvědomě uhnu.

„Nechtěl jsem tě praštit.“

„Vím, já jen…“ zvednu k němu oči, „podívej, Balde, jestli chceš jít do postele, vyklop to hned. Předpokládám, že mě nepotřebuješ dostat násilím, takže co se dohodnout, hm?“

Ohryzek mu poskočí. Obrátím oči v sloup.

„Balde, nejsme děti.“

Zavrtí hlavou.

„Ne. Nemám zapotřebí tahat si do pelechu trestankyně.“

Ušklíbnu se.

„Já se zas obvykle nemrouskám s katy.“

Nadechne se, jako by chtěl něco říct, ale pak slova spolkne. Hodí mi krajíc chleba.

„Jez. Za chvíli vás odvedeme na náměstí a věř, že se ti to bude líp snášet s plným žaludkem.

* * *

Slunce jako by letos nepřinášelo naději, ale zkázu, zakusuje se mi do zad a vysává barvu z vlasů, které mi mrtvě visí kolem tváře. Klopýtnu. Není snadné jít se spoutanýma nohama, kryptin mě pálí a nutí ke zvracení, kolem zní křik strážných, ržání jejich koní a pláč. To Elvyn tečou slzy po tváři a nechávají světlejší stopy.

Ohlédnu se. Teď nejsem v čistě dámské společnosti, po mém boku se potácí Rudyard v šatech ztuhlých krví, Udinovi bolest konečně vzala z úst omleté lichotky a Karsten má popelavou tvář na smrt nemocných. Přilétne další kámen, ze zvyku syknu zaklínadlo a pak už jen lituju. Kryptinová pouta žhnou na mých zápěstích víc než roztavené železo.

„Do psí kundy,“ drtím mezi zuby.

Jeden ze strážných mě zaslechl a srdečně se směje.

„Přej vznešené dámy, pche. Ani coura by takhle nemluvila.“

„Kdyby ti ty klepeta upalovaly zápěstí, nemluvil bys jinak,“ odseknu a muž zvedne hůl.

„Nech ji,“ ozve se zezadu. „Musí na náměstí dojít po svých.“

Bald, poznám ten hlas a ohlédnu se po něm. Jede na statném valachovi a na denním světle vypadá unaveně. Najdu jeho oči, vybledlé věkem nebo pobytem v šeru. Kývnu.

Dívá se na mě strnule, jako by mě ani neviděl.

Jak se blížíme k náměstí, frekvence padajícího kamení se zvyšuje. Strážní hrozí uličníkům palicemi, ale nepřetrhnou se.

Skrčím se před přilétajícím koňským lejnem, ale Fenja to nestihne. Kobylinec ji zasáhne do tváře, ale čarodějka ani nepohne hlavou.

Ona tu umře, uvědomím si, umře na ochrnutí vůle i bez Baldova meče. Rozhlédnu se po davu, obklopujícím průvod, a vybavím si ty samé tváře o loňském zimním svátku, uctivé, vděčné. Lidé zapomínají rychle.

*

Vidarovo náměstí je bolestně známé i vzdálené zároveň, jako by se skutečnost posunula k pomezí zlého snu za tu dobu, co jsem tu nebyla. Tam, kde stávaly kramářské boudy, se teď tyčí rozměrné ležení. Starý pranýř novým pořádkům nestačil, odhaduju.

Strážní nás ženou po úzkých strmých schůdcích, shora teď shlížím na vyjevené tváře otrhaných dětí, na hlavy zavinuté v zapraných šálech i na zpocené šíje. Kolem nosu mi prolétne kámen, další už mě zasáhne do ramene. Najdu v zástupu pohublého výrostka, z jehož ruky vylétl, a zabodnu do něj pohled. Nemusím čarovat, vy sebranko, můžu mít spoutané ruce, ale nedaruju vám to. Kluk uhne očima a ztratí se v davu.

„Takhle už to není tak zábavné, co, synku?“ pomyslím si. Jeden z biřiců mě vzal za ramena a tlačí mě zády k dřevěnému sloupu.

„Bradu pěkně nahoru, vědmo. Přivážu ti krček.“ Nasazuje mi kolem hrdla kovový kruh a pečlivě ho uzamkne. Pohnu hlavou, kterou mi železo drží v nepřirozené poloze. Jsou důkladní.

Slunce pálí, kamení a svinstvo nám prší na hlavy a mě se zmocňuje ospalost.

Nespat, přikazuju si, nespat. Potřebuju veškerou sebekázeň, abych udržela oči otevřené. Pozoruju vlnící se lidskou hladinu pod sebou a pak mě do očí udeří blesk známých copů.

Grainne. Stojí přímo pod pódiem a vyděšeně se na mě dívá. Slzy jí tečou po tvářích a připomínají mi chvíli, kdy jsem ji uviděla poprvé. Vyděšené dítě. Dokonce i viníci jsou stejní, napadne mě a pak nechám svou mysl šeptat.

„Dávej na sebe pozor, Grainne. Nepleť se do toho, zvládnu to sama. Jen dej vědět Brid, Laegovi… Jsi v pořádku?“

Odpověď přijde rychle. „Já ano,“ naříká Grainne a tenhle pláč je horší než ten, který je vidět, „ty ne. Zabijí tě, Moire. Musím něco udělat. Zabiju…“

„Mlč,“ křičím mlčky, ale čarodějové kolem mě i tak vědí, Karsten varovně přivírá oči a já si vzpomenu na krystal, který nesla hlídka.

„Nezabíjej ho, nepomůže to. Sežeň…“ Víc nestihnu. I tady je krystal, jak by na to mohl Ignácius zapomenout.

Biřic, páchnoucí potem, mi vrazí hůl do slabin. Bylo by to nepříjemné i bez run, kterými je pokrytá, takhle je to nesnesitelné. Zatínám svaly břicha a doufám, že to, co mi teče po nohách, je moč, ne krev. Z dálky ke mně doléhá dívčí křik.

*

Bolest se konečně ztišila natolik, že znovu dokážu otevřít oči.

„Krvácím?“ šeptám vyschlými rty.

Karsten nepatrně pohne hlavou a stočí pohled dolů.

„Vypadá to tak.“

„Kurva.“

„Jsi blázen, liško. Popraví tě.“

„A tebe ne?“ zachraptím a Karsten se odvrátí.

Opřu se zády o dřevo sloupu a vzpomenu si na duby. Usínám, nebo možná ztrácím vědomí. Zavolám Rabeho, napadne mě. Ví, že jsi tady, zchladí mě hlas rozumu. Kdyby chtěl, už by se ukázal, náno pitomá. Asi nemá zrzečky tak moc rád.

*

Hukot naplněného náměstí se náhle změní. Otevřu oči a uvidím ji. Žena, udřená, nemladá, šedivá podruhyně.

„Má louh,“ vykřikne někdo. „Ona má louh.“

Louh a šílené oči.

„Dělejte něco, kurva,“ křičím na stráže. Bald, Bald, který má všech pět pohromadě, měl by tu někde být, měl by, ale není.

Strážní se zájmem pozorují ženu, která se motá po pranýři jako opilá.

„Hladké tvářičky, vlasy jako z hedvábí, peníze, všechno jste měli. Proč jste mi zabili děti? Ty, ty…“ Theodora stojí jako socha, tekutina se převaluje v nezavřené lahvi těsně u její brady, „zabilas je, ty namyšlená mrcho, ty taky, panáčku, a ty, a ty…“

Žena drmolí jako pomatená, panenky skoro pohltily duhovku a přes řídké zuby stříkají sliny.

„Už nikdy nic neuvidíš, tak jako moje nejmladší. Boláky jí vlezly do očí, do pusinky jí vlezly.“ Nešťastnici se klepe brada a oči se jí kalí stejně jako sebevrahům, než se vrhnou z útesu.

Nadechnu se, položím hlas nízko, žebra mi rezonují Hlasem, který zcela jistě krystal rozzáří jasněji než všechno, co zatím zažil.

„Prober se,“ dávám si záležet, aby Hlas práskal jako bič, šlehal jako ledový vítr a zněl jako přicházející bouře, „prober se,“ přikazují.

„Litujeme tvých dětí, litujeme všech dětí, které na nemoc zemřely, ale neneseme vinu. I my jsme utrpěli ztrátu, i nám mřou blízcí. Sami umíráme a vy, vy, kterým jsme pomáhali ty děti počít i rodit, chránit i léčit, co děláte? Když ne že nechceme, ale neumíme, honíte nás jako lovnou zvěř, když sami potřebujeme pomoc, dostáváme nenávist, když se máme semknout, abychom přežili, kladete mezi nás prolitou krev. Považovali jsme tohle místo za domov, teď páchne pastí.“

Podruhyně zatím došla až ke mně, spoutaná Hlasem, pohlcená. Dívám se jí do očí, víc nemůžu, kryptin se mi propaluje do kůže.

„Žádné z tvých dětí nepřežilo?“ zeptám se jí tiše.

„Jedna dcerka,“ odpoví, jako by si teprve teď rozpomněla.

„Jdi za ní, komu pomůže, když mi vypálíš oči?“

Špinavou rukou, svírající lahvičku, se dotkne mé tváře. „Pomoz, paní.“

„Nepomůžu, má milá. Se spoutanýma rukama nepomůže žádný z nás. Sami jsme nemocní.“

Žena se rozpláče, vysokým ječivým nářkem venkovských plaček, a já vím, že teprve teď opravdu oplakává své děti.

„Jdi za dcerou, ať nemá strach,“ pobídnu ji. Ohlédne se po mně a pomalu vylije obsah lahvičky na prkna pódia. Dívám se, jak bělá. Theodora vzlykne úlevou a ztichlý dav se znovu rozvlní.

Jsem unavená k smrti.

*

Bald mi snímá kovový nákrčník.

„Byl jsem jen…“

„Na tom nesejde. Theodoru nepoleptala a já jsem nevykrvácela. Jen,“ ukážu bradou na kalhoty, v rozkroku a na stehnech tmavé od krve, „nedojdu zpátky.“

„Vezmu tě na koně,“ zavrčí, „beztak už je tma.“

Strážní ženou čaroděje do houfu a Bald mě přehodí přes sedlo koně, jako bych už byla mrtvá. Opřu se čelem o koňský bok, a když zvíře vykročí, obklopí mě teplo, které obvykle provází mdlobu. Zaposlouchám se do zvuků večerního města a napadne mě, že kameny už nelétají. Pak usnu.

* * *

Noc je dusná dokonce i v sklepní kobce. Ženy kolem neklidně oddechují, v temnotě slyším, jak se namáhá staré Brianino srdce, Fenja ze spaní tichounce naříká a já, bozi vědí proč, cítím vinu. Snad že jsem ránu čekala, a přesto jsem ji nedokázala vykrýt. Rozhlédnu se kolem sebe. Všechny tu čekáme na smrt a jedna doufá ve vykoupení. Ta, která donáší. Posadím se a jen ztěžka odolám pokušení vstoupit do jejich spících myslí. Krystaly jsou jistě i tady, a i kdyby se mi to podařilo, další ránu runovou holí už bych přežít nemusela. Potřebuju čas, uvědomím si, ještě trochu času, abych našla cestu. Zatím běhám dokola jako krysa uzavřená v sudu. Nikde žádné východisko.

Do zámku se hlučně dobývá klíč a pak strážný se svítilnou otevře dveře a nahlédne dovnitř. Světlo mi padne do tváře.

„Nespíš?!“

„Ne.“ Zvednu hlavu a zadívám se na něj. Namíří na mě hrot hole a přirazí dveře. S povzdychem se zvednu. Džber páchne močí a zvětralou krví. Ne, nesním o koupelně, stačil by mi keř.

*

Páchnoucí kaší začíná další den. Právě když se rozhoduju, jestli dokážu pozřít alespoň lžíci podezřelé hmoty, vstoupí do cely Bald. Čarodějky strnou a mně dojde, že tohle ranní rozpočítávání bývá smrtelné. Kosé pohledy všech mi ukazují, na kom je řada. Vstanu.

„Chceš dámskou společnost?“ usmívám se na kata křivě a ten beze slova kývne. Za mými zády začíná plakat Elvyn a k Theodořině cti si všimnu, že i jí po tvářích tečou slzy.

„Co se děje?“ chce vědět Briana a Margot ji mateřsky obejme kolem ramen.

Vykročím z cely skoro ráda.

*

Bald mě drží za paži a vede mě známou cestou.

„Jdeme k tobě?“

Pokrčí rameny a mlčky mě dostrká až do svého kutlochu.

„Je mi to líto,“ řekne s pohledem upřeným na zeď, „král poslal přípis, že máš jít ty. Prý jsi mluvila na náměstí a taky…“

„A taky bude rád, až budu studená. Připomínám mu nepěkné věci.“

Bald povytáhne obočí.

„Hm, dělala jsem potrat jeho švegruši, když jí bylo patnáct. Přivedl ji do jiného stavu.“

„Panstvo.“ Bald nevypadá překvapeně. „Do takových věcí je lepší se nemíchat. Já jsem obyčejný hlupák a nestydím se za to. Aspoň mě nechají naživu.“

Posadím se na jeho postel. „Kat by neměl být hlupák. Starý Viklef nebyl, znala jsem ho dobře.“

„Opravdu? Většina lidí společnost katů zrovna nevyhledává, zvlášť vznešené čarodějky, nebo ne?“

„Ne. Měli jsme dost společných klientů. Věci se občas sejdou trochu… zvláštně.“

Nedůvěřivě si mě změří.

„Jsi tak malá,“ řekne pak.

„Co?“

„No, malá.“

Pokčím rameny. „Velká nejsem. Bude ti to nějak překážet ve výkonu tvé práce, nebo co?“

Sevře ruku v pěst. „Bude, ale ne tak, jak si myslíš. Víš, já nemám potíže s tím pověsit chlapa. Ani čaroděje ne. Co si budeme povídat, málokterý z nich v životě neudělal něco, za co by si šibenici beztak zasloužil. Dokážu jít do bitvy a sekat hlavy, ale pověsit ženskou, takovou malou ženskou, to není správný.“

Podepřu si bradu dlaní. „Vím, jak to myslíš, ale bude lepší, když to pustíš z hlavy. Mohlo by se stát, že bys třeba, eh, udělal něco špatně, víš. Nechci umírat jako napůl stažený králík."

„Přinesu jídlo," zahuhlá, „potom tě budu muset zavést do díry. Je to tam malé a smrdí to tam. Zatím počkáš tady."

Poděkuju mu pohybem hlavy, do řeči mi není. Pokouším se představit si smrt, blízkou, neodvratnou… Hel otvírá svou náruč, holka. Je konec pletkám, pitkám, neuvidíš už Desmonda ani Rváčku, ani Grainne… Představy nepřicházejí. Nevěřím, že umřu, uvědomím si, ale radost z toho nemám.

*

Sedíme u stolu, namáhavě žvýkám, jako by mi už krk úžila oprátka.

„Máš někoho, komu bys chtěla dát vědět, že, no, však víš."

Odložím chleba. „Ti, kteří jsou tady, to vědí a ostatní… Chlap, se kterým jsem deset let žila, je nezvěstný, další je daleko a dobře že tam je, jinak by tu seděl taky, a ten třetí…"

Bald na mě vyvalí oči. „Jsi poběhlice. Nebo se to u čarodějů tak nebere?"

„No, snad ani ne. I když, když se Desmond dozvěděl o Laegovi, odešel. Všechno se to nějak zamotalo," vzdychnu.

Bald se na mě dívá se žádostí, za kterou se asi sám stydí. Olízne si rty.

„Ty bys asi nechtěla…"

„Myslíš do postele," nešetřím jeho stud. „Těžko říct. Už jsem léta nespala s nikým, kdo nebyl našinec. Lidé s námi nebývají moc šťastní, ale teď je to, koneckonců, jedno."

Zadívám se na muže a najednou mi připadne jako velký ovčácký pes, napjatý, ochotný a dychtivý.

Přetáhnu si blůzu přes hlavu a překvapeně se na sebe dívám.

„Hodně jsem za těch pár dní zhubla," řeknu jen a soukám se ze špinavých kalhot.

*

Bylo to zvláštní, zašklebím se v duchu a napiju se zvětralého piva. Zvláštní. Těžké tělo, které mě tisklo k lůžku, pach potu, pohyby jaksi urputné a křečovité. Překotné. Vzpomenu si na Desmonda a samota mě řízne svou břitvou. Des by to takhle nikdy nedělal, ani Laeg a Vivi, o kterém se i při nejlepší vůli dalo říct jen, že je perverzní. Jakýpak byl asi v posteli Rabe,

napadne mě nesmyslně, ale hned myšlenku na muže, který mě nechá zemřít, zaženu.

„Donberg bude potřebovat dobrého kata, až bude po všem," obrátím se k Baldovi, který si rozpačitě šněruje poklopec.

„Jsem vůl," řekne provinile. „Jak tě teď vyprovodím na popraviště?"

„Co nejlíp. Ostatně, jen bozi vědí, co bude zítra."

Vyloží si to po svém. „Moire, nemůžu, chtěl bych, ale nedokážu ti pomoci. Všude jsou ty krystaly, stráže. Chytli by nás hned na dvoře."

„Na to nemyslím," uklidním ho. „Jen, řekni mi, kdo práská. Pro klid duše, hm?"

„Nevím jistě," hučí, „ale myslím, že ta stará. Za tou si posílají."

„Briana?" Snad jsem vyjekla, protože se po mně Bald vyjeveně podívá. „Briana? Vypadá, že už to nemá v hlavě v pořádku, vždycky byla tak… Učila mě bylinářství, kurva."

„Třeba to tak není," kat se omluvně usměje.

„Je to tak. Bohové, je to tak. Jsem ráda, žes mi to řekl."

„K ničemu ti to nebude."

„To nevíš." Skládačka se najednou přesypává, jako bych dostala důležitý kámen, který roztočil ostatní střípky. Uwe a Cedrik nebyli překvapením, ale je to jen sůl v očích. Spoluviníky, ty opravdové, už nikdy nebudu hledat mezi vykřičenými žoldáky cechu, ale v těch, jejichž zrada bude bolet. V houstnoucím šeru vidím změť starých přediv, dohod a závislostí. Pak kývnu na Balda. „Měls pravdu, jsem poběhlice. Jeden tanec mi nestačí."

*

Díra, cela pro odsouzence, dělá svému jménu čest. Je úzká, bez oken a ve vchodu i já musím sklonit hlavu.

„Dokážeš tu vydržet do rána?" Bald má ztrhanou tvář a já tuším, že jsem ho vydala přízrakům svědomí.

„Co mi zbývá."

Podává mi dřevěnou mísu. „Kdybys měla hlad."

„Nebudu mít hlad," pohodím hlavou. „Proč taky."

„Jen si to vem," prosebně mi tiskne jídlo do ruky a já mu nechci působit další bolest.

„Díky."

Jen zavrtí hlavou a zavře dveře.

Cela je tmavá a tichá jako hrob.

8. KAPITOLA

Ve tmě přicházejí hlasy a vidění i k tomu, kdo celý život neztratil čarováním. Přátelé i nepřátelé, lásky a hněvy, všechno se míhá před mýma očima. Zamyšleně sáhnu do mísy pro kus ředkve, hmatám po vydlabaném dřevě a pak, najednou, uslyším píseň dubů.

Duby, dubové dřevo, dubová mísa, zpěv je náhle velmi silný. Krystaly, pomyslím si, za chvíli je tu hlídka, ale před smrtí mám snad právo se s duby rozloučit. Ponořím se do jejich písně, bloudím v ní, nechávám ji, aby hojila moje rány, aby vyhnala beznaděj a ukázala cestu, která vede k slunci. Dubové větve se splétají nad mou hlavou, sluneční paprsky dopadají skrz zelenou clonu, běžím po mechu a pak se přimknu k drsné kůře stromu. Jsem doma. Laeg, pomyslím si, měl by tu být Laeg, nebo Grainne, nebo… Někdo přichází, slyším kroky tlumené mechovým chodníkem a cítím pohled, který mě ohmatává. Obrátím se a stojím tváří v tvář starému čaroději.

„Rabe, co tu děláš? Ty, v dubovém háji?“

„Mor na duby, Moire, tebe tu hledám, ne posezení ve stínu. Konečně jsi trochu potrápila tu svou pošetilou zrzavou makovičku? Už pro tebe chystají provaz, děvče, je třeba se přestat litovat a pohnout zadkem.“

Zatnu zuby. „Nelituju se.“

„Ale, mrouskáš se s katem a čekáš, až tě někdo přijde vytáhnout. Jenže ty musíš ven sama, lišče. Sama a hezky zčerstva.“

„Tak mi pomoz,“ natáhnu k němu ruku. „Jsem raněná, unavená k smrti.“

„Jsi rozmazlená a líná, holčičko, nic víc. Otevři ten portál, nebo tě oběsí. Otevři ho a nevymýšlej si důvody, proč to nejde. Umíš to udělat, můžeš to udělat, dokážeš to, stejně jako jsi dokázala setkat se se mnou tady. To je ten důvod, proč tu není Laeg. Nehledala jsi ho, hledala jsi mě.“

„Je tu clona.“

„Cech vás nic nenaučil. Kdybys byla moje žačka, neodvážila by ses na tohle holčičí fňukání ani pomyslet.“

Ušklíbnu se. „Věříš si, Rabe. Copak ty nejsi cech?“

Čaroděj si odplivne. „Ne, naštěstí ne tak docela. A ty nežvaň a otvírej portál. Do rána zas tolik času nezbývá.“

Nejraději bych ho chytila za rukáv jako vesnické křápě, které se ztratilo v lese, ale čaroděj se už obrátil zády a odchází po lesní cestě.

„Vem mě s sebou, Rabe,“ vykřiknu vztekle. „Kurva, vem mě s sebou.“

Ohlédne se přes rameno a já vidím, že se směje.

„Otevři si.“

Háj mizí a já jsem znovu v páchnoucí tmě kobky.

*

„Otevři si,“ vrčím, „otevři si.“ Vysypu z mísy zbytky zeleniny, prsty bloudím po struktuře dřeva, saju každou kapku Síly, každý paprsek slunce, který dřevo pohltilo.

Pevně zavřu oči a načrtnu do vzduchu pevné dubové dveře, klidné a obyčejné, takové, jaké vedou do druidských srubů. Pak vezmu za kliku, stisknu ji, vítr mi zježí vlasy na temeni hlavy, zadržím dech a pomalu, pomaloučku otevírám. Do cely vnikne poryv větru, rozrazí dveře a já do nich vpadnu. Na jazyku chutnám krev a hlava se mi točí. Pak vítr ztichne a já padnu koleny na tvrdou zem.

„No to je dost,“ říká Rabe, zvednu se ze země a udeřím ho pěstí přímo na kořen nosu.

*

Třepu prsty, klouby mě bolí, jak pěst dopadla na kost, a čaroděj si promne nos.

„Promiň,“ usměju se omluvně, „promiň, ale hrozně jsi mě naštval.“

„Nic se nestalo, děťátko,“ uklání se posměšně Rabe. Otočím hlavu, abych se rozhlédla, a v tom mě čaroděj pošle dobře mířenou ranou na solar až k protější zdi.

„Nic se nestalo, lišče, ale mlátit se od hysterických holčiček obvykle nenechávám.“

Snažím se popadnout dech a Rabe mi nabízí ruku.

„Máme nějakou práci a musíme ji udělat spolu, děvče. Bude lepší, když si pravidla určíme hned na začátku.“

*

„Nenajdou mě tady?“ Vykoupala jsem se, převlékla, něco spravil háj a něco Rabe, takže teď vypadám skoro civilizovaně.

„Nenajdou,“ ušklíbne se čaroděj a přistrčí mi kalíšek s kořalkou. „Než začneme, mám pro tebe překvapení. Chceš dárek, ne? Všechny děvenky tvého ražení jsou po dárcích jak divé.“

„Dárek?“ zeptám se skepticky. Po tom, co mě Rabe praštil, jsem k jeho pozornostem ostražitá.

„Jo,“ zvedne se a jde ke dveřím. „Podívej.“ Stiskne kliku a do místnosti se vřítí Rváčka. Lesklá, sytá a vyčesaná Rváčka, která mi nedovolí vstát z křesla. Těžké teplé tělo se po mně válí, horký jazyk mi myje tvář, proniká do nosu, uší i na mandle.

„Fuj. Dolů, náno bláznivá.“

Konečně se mi podaří ze sebe fenu setřást.

„Rabe, kdes ji našel? Já…“

„Našel jsem ji ve městě. Hledal jsem ji, když tě zašili, prdelko, a vděk si nech od cesty. Udělal jsem to hlavně kvůli čubě. Už nejsem tak mladý, abych mohl inkasovat vděčnost zrzek,“ šklebí se na mě. „Tak před třemi sty lety bych do toho ještě šel, teď už se omezuju na city otcovské. Mimochodem, kobylu mám taky.“

Těžké kameny se odvalují z mého srdce.

„Desmonda náhodou nemáš?“

„Ne, toho nemám. Země umírá, jestli sis toho nevšimla, cech už to má za sebou a já mám hledat tvého šamstra? Kdepak, holčičko, toho si najdi, až ti zbude chvilka. Jsou věci, které mají přednost.“

„Možná je už mrtvý,“ řeknu tiše.

„Spíš ne. Věděl bych o tom.“

Založím ruce na prsou.

„Máš dlouhé prsty, kolego. Nechceš mi něco říct?“

„Kdepak, to není nic pro děti. To ty mi teď něco řekneš, děvče. Povíš mi o těch otrávených přikrývkách a Ignáciových spádech, lištičko. Nakonec, proto jsi tady.“

Pootočím v prstech sklínkou plnou jantarové tekutiny, pak ji do sebe obrátím a začnu.

* * *

„Začalo to všude naráz, to asi víš. Stavovala jsem se tenkrát v Raabě a Laeg…“

„Počkej,“ Rabe si přihne vína a odstrčí Rváčku, „musím si v těch tvých chlapech udělat pořádek. Laeg je ten druid?“

„Jojo, druid. Víš, kvůli němu vlastně Desmond odjel do Donbergu. Jedna zhrzená druidka mu vycvrlikala, že s Laegem každý rok o letním slunovratu píchám.“

„Hu,“ odfoukne starý čaroděj, „hu, umíš si najít zábavu všude, jen co je pravda. Takže dál. Byli jste s Laegem v Raabě, a pak?“

„Laeg mě podezíral, vlastně podezíral celé Bratrstvo. Obvinil mě, že z epidemie máme peníze.“

„Taky že máme, no, pokračuj.“

„Dneska by to asi bylo jiné,“ přiznám Rabemu i sobě, „ale tenkrát… Ani mě nenapadlo, že by někdo mohl rozpoutat nákazu, jen aby se naplnila cechovní kasa.“

Rabe pomalu otáčí sklenicí v prstech.

„Což o to, ani v mém věku tomu člověk nevěří rád. Vy jste se tenkrát pokoušeli zjistit, kdo za tím je?“

„Ptali jsme se,“ připustím. „Ptali a trochu jsme prohledali dům prvního raabského nakaženého a našli tam nejen lahvičku aqui cerus, ale i nakaženou pokrývku.“

Zabodne do mě pohled. „Máš štěstí, že jsi ještě naživu. Poděkuj Vierovi, až ho uvidíš. Je to křivák, ale na tebe vždycky držel. Musel sehnat hodně špíny, aby ti zachránil zadek. Zvláštní věc.“

„Ani ne,“ zavrtím hlavou, „nikdo nemůže být úplně sám. Ani Vivi není.“

„Dokud má tebe, ne. Kdyby o tebe přišel, máme tu dost možná druhého Ignácia.“

Zatnu zuby. „Já vím.“

„Aspoň to.“

„Ostatně, Vivi byl ten, kdo našel druhou přikrývku. Nebyla to náhoda.“

Rabe mlčí, krouží sklenicí a rudá tekutina se přelévá po jejích stěnách jako malé moře. Krvavé moře.

„No a potom, potom jsme se sešli v kalleswaldském háji, v mém háji. Pokusila jsem se…“

„Pokusila ses přes ty přikrývky dostat dál?“ Teprve teď začíná čaroděj vypadat zaujatě. „S tím, co jsi uměla, to byla pitomost.“

„To byla, ale splnila účel. Viděla jsem.“

„Co?“ Rabeho hlas ze mě láká pravdu.

„Komoru, stoh přikrývek, Ignácia. A pak tam byl taky někdo, koho jsem neviděla. Víš, celá ta léta na to myslím.“

Čaroděj si opře lokty o kolena. „Byli dva?“

„V té místnosti ano. Mohla to být i ženská, to druhé.“

„Mohla,“ přisvědčí, „mohla, ale myslím, že nebyla.“

Pokrčím rameny. „Víš, kdo donášel v té cele na starých galejích? Hádej.“

Rabe se na mě dívá skoro soucitně. „Briana?“

„Tys to věděl?“

„Věděl, ale ještě před tím jsem si to spočítal. Jí přece věří každý. Podceňuješ Ignácia, holčičko,“ pokárá mě potom. „Myslela sis, že na jeho straně jsou takoví jako Uwe, opravdová chátra, nebo hadi jako Cedrik. Jenže aby byl úspěšný tak, jak je, nemůže se spojovat jen s takovými. Kdo by se jim svěřoval? A kdo se svěří Brianě?“

„Já vím.“ Zní to schlíple, přesně tak, jak se cítím. „Byla jsem slepá, já, Desmond, Vivi. Co o tom ví Vivi?“

„Hovno. Zrovna pod jeho nosem to dělali asi těžko. Viero umí hrát tuhle hru, jen ještě nemá Ignáciovu praxi.“

Žaludek se mi povážlivě houpá při představě, že Vivi a Ignácius mají něco společného.

„Je to tu opravdu bezpečné?“ změním radši téma. „Vzal jsi sem Rváčku i mou kobylu, nemůže být těžké…“

„Je to těžké, dost těžké pro Ignácia a jeho lidi,“ šklíbí se můj společník samolibě. „Víš, Ignácius se výborně vyzná v tom, co dělá Bratrstvo. K jeho škodě ale neví skoro nic o tom, jak to dělají druzí. Proč myslíš, že ses dostala pryč z arestu? Užila jsi druidskou cestu, ne tu naši. A tady…“

„No, jakou magii jsi použil na tuhle zašívárnu?“ chci vědět.

„Takovou, která ti taky není cizí. Layelánskou.“

Vyvalím na něj oči. „Layelánskou? Myslela jsem, že jsou to zatraceně žárliví hermetici.“

„Jsou, ale vždycky se najde cesta. Ti mládenci v háji ti nic nepředvedli?“

S námahou vzkřísím zašlou vzpomínku na layelské čaroděje v Kalleswaldu, na horké slunce a praskající žaludy.

„Ukázali mi leccos jiného, magii ne,“ nakrčím nos.

„Kdyby ses taky jednou starala o něco jiného, než co mají chlapi v gatích, lišče. Mohla ses přiučit.“

„Přiučila jsem se,“ odseknu a Rabe se rozesměje.

„O tom nepochybuju. Pokud jde o výkony pod duchnou, jsou tvé reference bezchybné, jen v ostatních oborech trochu pokulháváš.“

Vypláznu na něj jazyk.

„Pod duchnou už to taky dávno není žádná sláva.“

Rabe se na mě zamyšleně dívá. „Víš," řekne potom, „myslel jsem, že tě hodím rovnou do vody, ale teď vidím, že bude užitečné trochu se ti věnovat. Co víš o válečné magii?"

„Něco jo. Proti tobě nic."

„Ano, správně. Proti mně nic a proti Ignácovi málo. Čeká nás nějaké kočkování, lišče. Doufám, že si z hodin šermu ještě něco pamatuješ."

* * *

„Nebude přestávka na oběd?" zvedám se ze země a mám pocit, že ke mně mé kosti snad ani nepatří.

„Ne, teď jsme začali." Rabe vypadá svěže a pošvihává kolem sebe mečem, jako by se nechumelilo.

„Začali jsme ráno, vážený příteli. A já právě teď končím." Trucovitě si sednu ke zdi a Rabeho cvičné výpady na mou hlavu ignoruju. „Mám dost."

„Nemáš dost, stejně jako jsi neměla dost v tom kriminále. Ještě můžeš, a nejen to, musíš. Myslíš, že tohle šimrání bude stačit na Ignáciovy psy?"

S povzdychem vstanu. „Dobrá, takže co jsem udělala špatně?"

Rabe zamyšleně točí zbraní. „Vysloveně špatně nic, ale clonu jsi použila pozdě a výboj nebyl dost silný."

„Podívej," snažím se zůstat klidná, „možná můj výboj nebude na tebe nikdy dost silný. Ty jsi válečný čaroděj, já…"

„Ty jsi taky válečný čaroděj, lépe řečeno budeš, nebo seď doma, hřej postel a štupuj punčochy. Ještě nějaký dotaz?"

Zatnu zuby. „Jasně. Jaké zaklínadlo mám použít, abych tě zabila? Jo, měl bys ještě před tím tak den dva trpět."

Čaroděj se směje takřka šťastně. „Rád tě učím. Je s tebou o hodně větší zábava než s klukem, a navíc občas vypadáš na zemi docela roztomile."

Seknu po něm znamením Tyr tak rychle, že ho dokonce stačím zasáhnout.

„Jak chceš, prdelko," postaví se do střehu, „začíná další kolo."

*

Jednu výhodu bojový výcvik má, vyžene člověku z hlavy všechno ostatní. Skláním se nad talířem a přemlouvám svou ruku, aby donesla sousto k ústům. Odpírá mi poslušnost.

„Rabe, nevíš něco o Grainne?" napadne mě najednou.

„Té malé druidce?“ V Rabeho hlase se ozve podezření. „Nepokoušela ses s ní spojit, že ne?“

„Ne, nejsem blázen, ale… Jsem za ni zodpovědná, ona, no, znáš přece tu historii s potratem.“

„Znám. Což o to, malá je v pořádku, zato drahoušek Friedrich ne.“

„Cože?“ ztuhnu. „Nakazil se?“

„Nakazil a doufejme, že sám. Mohla udělat pitomost ta tvá druidička?“

Ztěžka oddechnu. „Upřímně řečeno, mohla. Po tom, co mě viděla na pranýři…“

„Pěkné. Nemůžu se na hradě moc ochomýtat, jak jistě chápeš, ale něco zjistím. Ta malá krále ošetřuje. Druidi jsou teď v kurzu po tom, co…“

„Po tom, co je většina čarodějů bradou vzhůru nebo v base, jo, je mi to jasné.“

„Tak,“ řekne spokojeně Rabe, „přesně tak. Zlaté časy nám v Ostwegenu končí. Až bude po všem, budeme muset hledat jiná působiště.“

„Všichni?“ Už mě to taky napadlo, ale zatím se mi na to nechce myslet. Zatím se mi vůbec nechce myslet dopředu.

„Všichni ne, ale my ano. Starý hrdlořez, zrzavá poběhlice, Vivi s dlouhými prsty a ten tvůj černý kocour, ne, my nejsme ti, kdo mohou vylepšit obraz magiků v očích, eh, veřejnosti. Naopak, jsme všechno to, co lidé na čarodějích rádi nemají.“

„Hm,“ rýpu se nožem v řádně silném a krvavém plátku hovězího, „zrzavá poběhlice, tak mě vidíš?“

„Jasně, a nedloubej se v tom jídle. Je ti skoro osmdesát a pořád abych tě okřikoval jako malou.“

Dusím se nerozžvýkaným kusem masa tak dlouho, že Rabe musí zasáhnout a uhodit mě do zad.

„Copak jsem to neříkal?“

Nemám už sílu se smát, a tak složím nohy pod sebe a mlčky čekám, až doleje poháry.

*

Výboje jiskří a proplétají se, dokonce i čepel meče už se míhá, a ne vleče jako přežraný had.

„Něco bych potřebovala, Rabe,“ vypravím ze sebe udýchaně a z půlobratu udeřím.

„Co? Nemám rád, když ženská začíná rozhovor takhle. Vždycky z toho koukají problémy.“

„Myslela jsem, že mě jako ženskou nebereš," odseknu mu a tak-tak stačím spustit clonu podél svého boku.

„Jak kdy. Když se s tebou biju, tak ne, když něco chceš, tak vždycky," zazubí se na mě. „Život mě naučil."

„Hm. Rabe," zvážním, „potřebovala bych se spojit s Vierem. Kvůli Amelii, víš, Desmondově dceři, a kvůli Laegovi."

Spustí meč a pozorně se na mě zadívá. „Chápu, tví dva milenci, dcera tvého třetího a jeho bývalá. Moire, ty si život dokážeš zkomplikovat, jen co je pravda."

„Tady nejde o milence, jde…"

„Nejsem takový hlupák, abych nevěděl, o co jde. Ano, Jasmíniny Amy by byla škoda, ano, máš pocit dluhu vůči Desmondovi, ale jakou máme záruku, že Ignácius nemá lidi i ve Staré Marce?"

„Žádnou, já vím." Vypadám možná neobvykle sklesle, protože se Rabe znovu zamyslí.

„Možná by byla možnost, ale odsud to nepůjde. Musela bys pryč."

„Jak pryč?" vyděsím se.

„Někam, kam Bratrstvo nedosáhne," Rabe už se zas vrátil ke své obvyklé náladě a potměšile se usmívá. „Koneckonců, změna by ti neuškodila a já bych si užil chvíli klidu, takže jestli chceš…"

Nedůvěřivě si ho měřím. Rabe je nepochybně nejlepší z učitelů, kterého jsem kdy měla, a jako člověk je mi z nich nejbližší, ale jeho žertům nevěřím ani za mák.

*

„Připravena?" Jsme v Rabeho pracovně, potemnělé noře plné knih, zbraní a prázdných lahví.

„Jo." Stojím uprostřed místnosti a připadám si hloupě. Raději bych si portál otevřela sama.

„Tak maž. Neopij se, nespusť se a do zítřka do večera doma, jasné?"

„Ano, tati," ušklíbnu se a v tom se přede mnou otevře vzdušný vír.

„Co to, kurva, je?" stačím zaklít, než mě vtáhne dovnitř. Vlasy mi vlají kolem obličeje a snaží se mi vlézt do krku. Než je vyplivnu, maelström se zpomalí a bez okolků mě vyplivne na tvrdou zem.

„Vítej, zrzko," zasměje se někdo za mými zády. Jsem na nohou rychle, otočím se jako ve rvačce a skoro narazím do hrudi muže, který je mi nějak povědomý.

„Moc ses nezměnila, kotě," stiskne mi ramena.

„Ty taky ne,“ povzdychnu si. Layelský Reay se šklebí zjizvenou tváří zrovna jako tenkrát v létě.

„Vzpomínáš ještě na Kalleswald?“ zeptá se.

„Častěji, než by se mi líbilo,“ připustím a trochu couvnu. „Tak co má Rabe s Layelou?“

* * *

Chata je malá a ani se neobtěžuju ptát, kde je. Těžko by se mi dostalo odpovědi.

Reay štrachá v otlučené skříni. „Rabeho znám dlouho, a co má s Layelou? Je to válečný čaroděj, ne? Mimochodem, pěkně tě zřídil, jsi samá modřina.“

„A tos jich většinu neviděl,“ vrčím polohlasně.

Reay se směje. „No, doufám, že co jsem neviděl, to ještě zkouknu, zrzečko. Zavzpomínáme na staré časy, ne?“ pokusí se mě plácnout po zadku.

„Pomalu,“ srazím jeho ruku.

„Rabe se tuží,“ broukne uznale, „jsi rychlá.“

„Rabe mě po zadku neplácá,“ nakrčím nos.

„To je ta zralá moudrost, já bych to nedokázal. Nedá mi to.“

„Hele,“ popadnu ho za zápěstí, „v podstatě jsem tady, abych si tu něco vyřídila, co kdybychom laškování na chvíli vynechali.“

„Jak chceš. Vím, že na vás přišly těžké časy.“

„To přišly,“ povzdychnu si.

Dívá se na mě skoro soucitně. „Moire, každý přece věděl, že Bratrstvo je prošpiclovaná banda podvodníků. Jednou to prasknout muselo. Tedy, proti vám holkám nic nemáme,“ pospíší si, „ale jinak… Z nikým z vašich bych do pole nešel, to mi věř.“

„Teď už snad i věřím, Reayi.“ Plácnu layelánce po zádech a uvědomím si, že mě jeho přítomnost uklidňuje. Dává mi naději, že existují i jiné cechy než Bratrstvo, jiná cesta a stejná Síla v jiných zaklínadlech.

„Kuš,“ okřiknu se, „jebe ti, kamarádko. Layela pro holky není, pokud tam nechceš sloužit jako řezivo.“

Reay si odkašle.

„Nemáš číst.“

Nadzvedne levý koutek. „Nemáš nám křivdit. Chováme se ke každému, jak si zaslouží. Nic víc.“

„Tos mě potěšil.“ Cítím, jak se začíná ozývat únava z průchodu Bránou. Otřesu se a layelánec mi přistrčí sklenici.

„Vypij to, vzalas to trochu moc rychle.“

„Nejsem na layelské portály zvyklá,“ vysvětlím omluvně.

„Zvykneš si.“

Povytáhnu obočí, ale Reay téma dál nerozvádí.

„Nechám tě o samotě, aby sis mohla špitat se svými, eh, kontakty.“

Vztekle zvednu hlavu a Reay zmizí ve dveřích. Tmavé vlasy má po těch letech prokvetlé a jizev možná víc, ale jinak se ho čas opravdu nedotknul. Tak Layela, napadne mě. Ti jediní tu chyběli, aby byla kaše, která se začala vařit kdysi dávno v Kalleswaldu, dokonalá. Jsem v lůně her, pomyslím si, v pavučině souvislostí a paktů, a bohužel jsem tu jako moucha, ne jako pavouk. No co, napiju se ze sklenice, kterou mi nalil Reay. Je třeba dát se do práce. Stočím se v křesle pokrytém kožešinou a vyšlu psy vědomí za Vierem. Vyslídí ho brzy.

*

„Vivi,“ vydechnu do prázdna, které nás dělí.

„Lištičko,“ nehraná úleva v jeho hlase je jako bezpečná náruč. „Lišti, jsi živá?“

„Jsem. Živá a relativně v pořádku. Co vy, Viero?“

„Desmond se tu neukázal.“

„Vím, je spíš v Donbergu než tam u vás.“

„A kde jsi ty?“ Viero zřejmě hledá, odkud jsem se ozvala.

„Nemůžu o tom mluvit, navíc sama nevím.“

„Doslechl jsem se, že tě dostali.“

„Dostali,“ přisvědčím, „mě i spoustu jiných.“

„Ale zmizela jsi.“

„Jo.“

„Chtěl jsem pro tebe jít.“

„Vivi,“ zděsím se, „zůstaň, kde jsi, a holky taky. Stačí, že je pryč Desmond. Mimochodem, co Laeg?“

„Náš ctihodný druidský přítel? Léčí Amy. Nechtěli jsme, ale nedal jinak.“

„A daří se mu to?“

„O něco líp než nám. Zotavuje se, ale upřímně řečeno, nic není jisté. Už byla skoro na druhé straně. Víš, jak to je.“

„Naneštěstí vím. Jak se snáší Laeg s Jasmínou?“

Cítím, že se Vivi směje. „On je galantní, ona důstojná. Nemusíš se bát, že by ti zahnul.“

„To je to poslední, čeho se bojím.“

„Znám tě, lišti.“

„Mám strach o Desmonda a Amelii.“

„A o sebe?“

„Kdo má o sebe strach? Víš, kdo mě dostal? Cedrik a Uwe. Všude jsou krystaly, citlivé na magii, městští biřici mají runové hole a oštěpy. Ať to dopadne jakkoli, Bratrstvo se bude muset pakovat.“

„Já vím, Moire.“ Vivi teď zní, jako by seděl vedle mě. „Vím to už pěkně dlouho. Ostatně, Wasaheim není tak špatný.“

„Ta nákaza všechno zabila,“ zanařím.

„Nemůžeš přijít sem? Radši bych tě měl u sebe.“

„To nemůžu. Mám tu práci.“

„Moire, nepouštěj se do ničeho sama. S Ignáciem nemůžeš vyhrát.“

„Sama ne, ale po tom, co jsem zažila, Vivi, ten kriminál, brutální krátkolebé tupce, kteří se střídají na Fenje a Elvyn, pološílený dav, který tě na pranýři poleje louhem, Vivi, já to nemůžu nechat být.“

„Fenju? Elvyn? Koho ještě?“

„Theu, Margot. Arleta je mrtvá, popravili ji.“

„A ty?“ Vím, že se mu nechce ptát, a mně se nechce odpovědět, ale přesto odpovím.

„Noc před popravou jsem si to rozdala s katem. Neznásilnil mě, vlastně mi docela pomohl.“

„Bylo to zlý?“

„Divný. S kýmkoli, kdo není od nás, už je to divný, všiml sis toho?“

Asi všiml, protože mlčí.

„Možná je to jeden z důvodů, proč na nás lidi lijí louh. Odcizili jsme se jim. Žijeme jinak.“

„S tím se nedá nic dělat, Moire, to přece víš. Neuměla bys žít jako oni, nikdy jsi tak nežila.“

„To nežila,“ připustím. „Jenže teď vidím, že jsme nakažení nejen neštovicemi, Viero. Ne já, ne ty, celé Bratrstvo. Nákaza nás dostala a my se jí neumíme bránit.“

Mlčí. Mlčí tak dlouho, až si začnu myslet, že se mi ztratil, ale potom se znovu ozve.

„A ty, ty jsi náhodou nenašla cestu, jak s nákazou bojovat?“ zeptá se naléhavě.

„Těžko říct, ale jestli jo, dozvíš se to rychle. Vivi…“

„No jo, já vím. Miluju tě a nikdy tě neopustím ani teď, ani potom. Nic mi neřekneš, co?“

„Nemůžu.“

„Máš tam u sebe aspoň nějakého rozumného chlapa?“

„Proč se vždycky ptáš na chlapy, kurva?“ urazím se.

„Protože se kolem tebe vždycky nějací motají, lišti.“

„Nemám,“ zavrčím.

„Dobře, tak mu řekni, ať na tebe dává pozor.“

„Viero…“

„Prostě mu to řekni. Slib mi to.“

„Slibuju, že až nějakého uvidím, řeknu mu to.“

„Určitě?“

„Určitě.“

„Lišti,“ Vivi se málokdy zajíká, ale teď ano, „dávej na sebe pozor, zapomeň na ješitnost a přežij to. Když mi řekli, že tě Ignácius má, bylo to pro mě hodně zlý.“

„Přežiju to, Vivi. Opatruj je tam. Já dám pozor na ty tady.“

„Moire…“

„Budu hodná, neboj.“

Brada se mi najednou klepe. „Už musím, Vivi. Ozvu se, jak budu moct.“

„Moire…“

Zatnu zuby, abych ještě nebrečela, a polknu. „Žádný komedie, Vivi. Vždycky jsme to přežili.“

„Vždycky,“ zazní z dálky odpověď a pak je ticho, ticho a prázdno, dokud se Reay nevrátí a nenalije další pohár.

*

„Máš na mě dát pozor,“ vzpomenu si na slib, který jsem dala Vivimu.

„Cože?“ Reay se na mě překvapeně dívá.

„Víš, slíbila jsem svému kamarádovi, že vyřídím jeho vzkaz prvnímu chlapovi, který se kolem mě bude motat, a padlo to na tebe.“

„Rád na tebe dám pozor.“

„Upřímně řečeno, ani nemusíš, ale slib je slib. Řekla jsem ti to a mám to z krku.“

Reay je snědý, šlachovitý a má pohyby rváče a tvář samou jizvu. Vlastně si s ním nemůžu připadat moc v bezpečí.

Změří si mě.

„Lhal jsem. Změnila ses. Jsi jako šutr, víš to?“

„Před pár dny jsem měla mít popravu, vyspala jsem se s katem, dobili mě skoro k smrti, házeli po mně hovna a lili na mě louh, to člověku nepřidá.“

„To jistě ne, ale změnila ses i jinak.“

„Je to přes třicet let, Reayi, docela obyčejně jsem zestárla.“

Zamračí se. „Nechápeš to. Tenkrát v tom háji jsi byla, hm, roztomilá, žhavá, a neuraz se, ochotná. Hotový sen starého mládence. Dělali jsme si s Urvasem a Suntjem legraci, že bychom tě chtěli mít na Layele, zvlášť v zimě."

„Vždyť jsem to říkala, řezivo."

„Ale no tak. Ty přece nejsi řezivo, ty jsi pila, Moire. Teď určitě."

„No, pila jsem, to jo. A pokud budu pít ještě trochu, dopadne to s tebou špatně."

Rozesměje se a pak si odplivne do krbu.

„Chtěl jsem tím jen naznačit, že teď už bych tě jen tak v háječku nepovalil."

„Je tohle tvoje představa předehry?" znervózním. Jsem potlučená od Rabeho, rozbolavělá po rozhovoru s Vierem a teď ještě erotické dorážení layelánce. Stočím se v náruči křesla ještě víc a obejmu si kolena.

„Zrzečko… Nemáš jít náhodou teď někdy do boje?"

„To mám, máš nějakou radu?"

„Jednu jo. Noc před útokem nemá člověk trávit sám."

„Tohle není noc před útokem," odpálím ho.

„Jak to víš?"

Teď zasáhl zas on mě.

„Nevím."

„Tak vidíš. V podkroví je postel."

„Reayi," pokouším se o domluvu, „zdá se, že se vždycky najde příležitost, he? Noc před popravou, noc před útokem, pořád je proč poskočit v posteli. Už takhle mi chlapi nadělali dost zmatků."

Vrhne na mě kosý pohled. „Jako ten, co začal vyvádět a utekl?"

„Co ty o tom víš?" nasupím se.

„Skoro nic, ale jedno ti řeknu. Byl s tebou spoustu let, měl vědět, co jsi zač."

„Jak to myslíš?" pro jistotu si přitáhnu kovový pohár, abych ho při neuctivé odpovědi rovnou praštila.

„Že si celou dobu lhal do kapsy. Víš, co se říká, vlk mění srst, ne zvyky."

„To bys měl říct spíš jemu. Mimochodem, co to má společného s tím, jestli půjdeme do podkroví?"

Tleskne mi před nosem. „Nevím, ale deset let je dost času. Mohli jste mít dítě, nebo jste aspoň mohli na ty svině z Bratrstva zaútočit společně. Možná si měl uvědomit, koho má doma, a buď zůstat, nebo jít."

„Reayi," v hlase mi varovně bzučí sršeň vzteku.

„No co."

„Reayi, zbiju tě jako psa, jestli řekneš ještě slovo."

„Zkus to, aspoň uvidíme, co tě Rabe naučil.“

„Varuju tě.“

Usměje se. „Do toho, zrzečko.“

Uhodím ho, pak znovu. Usmívá se sevřenými rty, pak zachytí mou pěst a na okamžik si ji položí na hruď.

Odvrátím se. Od divokých chvil v Kalleswaldu uběhlo už hodně času, ale spojení bylo tenkrát silné, muselo být silné, když dokázalo přivolat duši háje. Dosud je silné, uvědomím si. Snad jsme zapomněli my, ale ne naše těla.

„Řekni mi, volali vás někdy druidi k odpovědnosti za to, co se v háji stalo?“ zeptám se tiše.

„Opravdu na tebe pak Bratrstvo uspořádalo hon?“ odpoví mi otázkou.

„Tak byli za vámi, nebo ne?“

„Ne,“ vezme mě za loket, „upřímně řečeno, k čemu by jim byli tři žoldáci, řekni?“

„Bez vás by přece k rituálu nedošlo.“

„A co ten druid, co na něj tvůj Desmond žárlí? Háj chtěl tebe, ne nás.“

Povzdychnu si.

„A já,“ pokračuje Reay, „já tě chtěl taky. Moire, ty možná nejsi krásná, ale je to v tobě jak v koze. Chtěl jsem tě pod sebou, býval bych tě tenkrát hodil na trávu i násilím, kdybys s námi nešla sama.“

„No, šla jsem,“ propletu prsty. „Proč mi to povídáš?“

„Přiznávám se.“

„Má mě to dojmout?“

Prsty se dotkne mých lícních kostí. „Nevím. Nechce se mi tě nechat jít jen tak. Sama tvrdíš, že to, co se v háji stalo, bylo důležité.“

Je mi mizerně. Jsem unavená, dobitá, vyhořelá a Reay je žoldák, který se právě přiznal, že by mě před lety docela klidně znásilnil, kdybych dělala drahoty. Vzpomenu si na Desmonda, na Viviho, na Laega a pak vezmu ze židle svůj plášť.

„Možná to bylo důležité, co my víme. Snaž se mi neválet po žebrech.“

Příčky žebříku jsou ošlapané a půda trochu páchne myšinou.

„Budu se snažit,“ slíbí Reay a svlékne si kazajku.

*

Tentokrát to nebylo zvláštní. Reay je čaroděj a zná to, co čarodějové jeho věku obvykle znávají. Zahřál mě, zahnal vzpomínku na stísněnou celu na galejích, na namáhavý Baldův dech a překvapené oči.

Prsty běžím po Reayových jizvách. Vyloží si to jinak.

„Neboj, nebudeš je mít. Dají se odstranit, skoro všechny.“
„Nebojím se. Jenom, možná se prostě připravuju.“
„Nikdy se nepřipravíš dost. Na zabíjení nikdy.“
„Hm.“
„Je ti smutno?“
„Je mi divně,“ přiznám.
„To proto, že jsme skončili na sudým čísle. To nepřináší štěstí, zrzečko.“
Zvedne mě z přikrývky a posadí si mě na klín.
„Škoda, že tu nemáme ty duby. Na stojáka by to bylo taky pěkný.“
Vzpomenu si na Laega. Na chvíli.

*

Snídáme chleba a slaninu.
„Jak se dostanu zpátky?“ zeptám se mezi žvýkáním.
„Já tě dostanu zpátky, otevřu portál.“
„Ty víš kam?“
„Samozřejmě.“
Mám neodbytný pocit, že mi Reay nebo Rabe lže. Nejspíš lžou oba.
„Znáš Rabeho dobře?“
„Docela dobře. Ne tak dobře jako tebe, ale…“
Hodím po něm krajícem. Chytí ho, přirozeně.
„Něco se mi nezdá,“ zabodnu mu prst do hrudi.
„Hm…“ zamručí, „to, co tě čeká, to nebude legrace, že ne?“
Zavrtím hlavou. „Ne, nebude to legrace.“
„Naučím tě něco, chceš?“ Sevře mi dlaň do své a překládá mi prsty přes sebe.
„Je to znamení?“
„Jo, znamení, kterým člověka vykucháš. Vybuchne a rozprskne se, takže buď vždycky raději dost daleko, abys nemusela střeva lovit z kapes, jasný?“
„Dobře.“
„Tak, takhle drž prsty. Je to layelská magie, ale bude účinkovat i u tebe, uvidíš. Drž prsty, sekni rukou a řekni u toho jen ‚geise‘.“
„To je celé?“
„Pojď,“ vede mě před chatu, „je tu spousta myší.“
„Nijak netoužím po tom vidět rozprsknutou myš, Reayi.“
„Chceš vidět rozprsknutého Ignácia?“
Povzdychnu si. „No dobře.“
Čekáme jen chvíli. Pak tráva zašustí, Reay švihne paží a už létají střívka.

„Skvělý. Kdyby to byl Ignácius, bylo by to ještě lepší.“

„Počkej,“ přidrží mě layelánec za rukáv, „teď ty.“

*

Po tom, co jsme mírně zdecimovali zdejší myší populaci, už mi slanina nechutná.

„Měla bych se vrátit k Rabemu,“ klepu neklidně prsty do stolu.

„Jak chceš, princezno, spěchej za další dávkou modřin,“ mrkne na mě Reay. „Nevidíme se naposledy.“

„To doufám,“ řeknu a opravdu doufám. Teď už vím, že jsem se uzdravila, a nechce se mi umírat.

„Nemůžu tu Bránu otevřít sama?“

Reay vrtí hlavou. „Ani nápad. Musí to udělat layelánec, jinak by si toho mohl váš miláček Ignácius všimnout.“

Tak layelánec, pomyslím si, ale maelström už se zase točí.

„Zdar,“ stačím vykřiknout.

„Nandej jim to,“ dělá neslušné posunky Reay a pak je všechno pryč.

Vichr mě vezme za vlasy a prohodí vírem.

* * *

„No vidíš, jak ti to prospělo.“

Jsem trochu ohlušená, maličko zmatená a Rabe na mě kouká ze svého křesla.

„No, což o to.“

„Zdá se, že tě Reay pořádně rozveselil.“

Strnu. „Rabe, ty chlíváku, tys mě tam poslal…“

„Na drbačku. Ano, částečně. Moje milá, jsem žoldák, nedělám si o těchhle věcech iluze, a než aby ses zas vyspala s nějakým katem, vybral jsem vhodnějšího dobrovolníka. Navíc Reaye znáš už z dřívějška, ne?“

Padnu do protějšího křesla.

„Znám. No, rozveselil mě. Taky mě naučil rozprsknout myš.“

„Rozprsknout myš?“ Rabe vypadá trochu překvapeně.

„Jo.“

„No, vidím, že jste si všestranně užívali. Co Viero?“

„Zdá se v pořádku. Laeg léčí Amelii, Jasmína stále zdráva. Mimochodem, Vivi připravuje půdu ve Wasaheimu. Taky si myslí, že to tady budeme muset zabalit.“

„Zabalit to tady, to není tak špatný nápad, Moire," Rabe je náhle vážný, „dokončíme tu, co jsme začali, a zmizíme odsud. Druidi to tu už ohlídají."

Vzpomenu si na Brid a přisvědčím. „To nepochybně."

Na Rabeho stole leží rozložené plány. Nakloním se nad nimi.

„Rabe, je tohle den útoku?"

Zvedne mi bradu. „Ale podívejme, co jsi načerpala za rozumy."

„Načerpala. Rabe, má to nějakou souvislost s Reayem?"

„Co přesně?"

„Útok. Nechtěl jsi po něm, aby…"

„Aby zjistil, jestli jsi připravená? To ani ne. Nadržený chlap houby pozná. Ale líp to teď poznám já. Už nejsi ani skleslá, ani poraženecká, dokonce ani příliš mstivá. Nenávist umí zatemnit mozek a v boji jen překáží. Příležitostně Reayovi poděkuj, odvedl dobrou práci."

„To poděkuju, spolehni se."

Prstem přejíždím po cestách, vyznačených na plánu zeleným inkoustem.

„Jsou tohle plány Ignáciova paláce?"

„Uhm," kývá Rabe hlavou. „To si piš, že jsou."

* * *

Rabe mi hodí šaty. „Převleč se."

„Tohle není dobrý?"

„Do boje ne."

„Takže jdeme už teď?"

„Na co chceš čekat? Až nás najdou?"

Zavrtím hlavou a rozhlédnu se kolem sebe. „Ne, to určitě ne. Jen…"

„Strach je v pořádku. Je dobře, že ho máš."

„Ty jsi s Layelou neobvykle za dobře, nebylo by rozumnější obstarat si posily?"

Povzdychne, vezme mě za ruku a stáhne na truhlu vedle sebe.

„Nemysli, že mě to nenapadlo. Ale když o tom tak mluvíme, tys učení nikdy moc nedala, co?"

„Rabe…"

„Pokud ses probrala k vědomí alespoň občas, víš, že rovnováha mezi magickými řády a školami je zatraceně křehká. Když Layela napadne oslabené Bratrstvo, a nepochybuj, že tak by to prezentovali, co na to Chladný vítr? Co Vidarovci, kteří ohýbají hřbety před modlou a brousí meče. Budou taky chtít svůj lot masa? Začnou vyjednávat s Bratrstvem? Možná se spojí s druidy a nebo vypukne rvačka každého s každým."

„Neříkám přece, že má Layela přijet s vlajícími prapory.“

„Lišče…“ varuje mě tón čarodějova hlasu, „víš, k čemu mě navádíš? Rovnováha je zatraceně křehká, prdelko. Umíš rozprsknout myš? Umíš. Tak se převlíkej.“

„Skáčeme do tmy,“ postěžuju si a hrdlo mám stažené.

Rabe se na mě dívá, dlouho dívá. Usmívá se.

„Máš strach,“ řekne.

„Nemám,“ vzbouří se ve mně ješitnost a pocit, že mi něco tají. „Dobrá, ty do tmy zřejmě neskáčeš, ale já…“

„Ty jsi malá liška ve velkém černém lese. Hlídej si svůj ocas, maličká.“

Stáhnu rty a Rabe se přece jen ustrne. Vstane, přejde pokoj, vtiskne mi do dlaně amulet, a dokonce mě líbne na čelo.

„Tohle je to nejvražednější, co ti můžu dát. Neudělá z tebe něco, co nejsi, ale vypustí do světa to, co se skrývá uvnitř. Možná nebudeš ráda, pak, až bude po všem, ale při tanci se hodí.“

„Dík,“ hlesnu a pomalu si černý kámen zavěsím na krk. „Ty, Rabe, jestli udělám něco, co… No, však víš, dokážeš na to potom zapomenout?“

Oči mu potemní. „Nebudu muset, lišče. Proti mně budeš vždycky neposkvrněný květ.“

Bozi vědí, proč mě jeho odpověď povzbudí.

Budu potřebovat průvodce schopného věcí horších než Ignácius a takový se hledá zatraceně těžko.

*

U pasu mám dýku, na zádech v pochvě hůl s ostrým koncem pokrytou layelskými runami a tvář začerněnou. Rabe vypadá zrovna tak, jen na jeho zádech se kříží hůl s mečem.

„Jdeme?“ šeptnu.

Pomalu kývne bradou.

„Ty, Rabe, co koně, co Rváčka, když se nevrátíme?“

„Neboj, alespoň natolik layelské využít můžeme,“ mrkne na mě a pak velmi pomalu načrtne do vzduchu runy. Tentokrát se žádný vír neroztočí, přede mnou náhle zeje průrva do prázdna, tichá, temná a děsivá.

* * *

Ještě děsivější je zůstat v nicotě. Portál by se měl otevřít, ale zatím tu trčíme v neproniknutelné tmě. Nemám strach, strach má mě, celou. Vzpomenu si na děsivé historky o těch, kteří otevřeli portál a pak už je nikdy nikdo neviděl. Snad Rabe ví, co dělá. Ohlušující řev ticha překrývá jeho zaříkání, mužský hlas vibruje tmou a já tisknu hůl. Tisknu hůl a také pohybuju rty. Modlím se k Hel, tisknu víčka k sobě, dokud se mi do žeber nezaryje Rabeho loket. „Chceš tu zůstat trčet, dítě?“

„Ne,“ zachraptím.

„Tak mi pomoz.“

S námahou vizualizuju dvůr Ignáciova paláce, kamení dlažby, vysokou zeď.

„Dobře, dítě,“ slyším Rabeho hlas, pak mi zalehnou uši a v plicích se zarazí dech. Pak se cosi řítí dolů, křičím. Náraz a pach kouře.

„Otevři oči,“ syčí Rabe. „Jsme tady.“

*

Tisknu se ke zdi a skoro nedýchám. Vlastně opravdu dýchám jen lehce, kletba, kterou Rabe použil, nás ztišila na nejvyšší míru. Jsem jen svůj vlastní stín, pomyslím si pobaveně a takřka šťastně. Amulet, říká někdo ve mně, to je amulet. Co je mi po tom, zajásá ta druhá část. Prolévat krev je přece tak sladké.

Tiše se suneme nádvořím. Padá na mě dusivá tíseň z clon, nástrah, zámků. Past. Je to past. Přitisknu se ke zdi a kolem mě projde rázně a nevšímavě jakýsi kluk. Má nechuť k Ignáciovi se ještě zvýší, pokud je to vůbec možné.

Nechává tu hlídat děcka, pomyslím si, sokolíky sotva vyšlé z Institutu. Ohlédnu se po Rabem a ten přivře víčka.

„Máznu je,“ zní mi v hlavě, a když se rozhlédnu, uvidím ještě dva holobrádky, pyšně parádují po náměstí. Možná jsou to zlá děcka, ale Rabe má v očích něco, co mi nedovoluje pochybovat o jeho pověsti. Lepší si rozpárat břicho než dostat se mu do rukou? Snad.

Čaroděj udělá drobný pohyb a já se dívám. Nechtěla jsem, ale musím, nedokážu odvrátit oči… a pak ani zavřít pusu.

Zemřeli vestoje. Zůstali na svých místech, bezdeché slupky s tvářemi zkroucenými násilím smrti.

„Jdem,“ pobídne mě Rabe. Naposled se podívám na zabité a pak se rozběhnu k bráně.

*

„Teď ty.“

Vztáhnu ruku k zámku a soustředím se jen na pocit. Hmatám, naslouchám, vnímám… proplétám se spletitým bludištěm kombinací, jemnými odbočkami pastí a pak zámek povolí.

Chodbu střeží sošky, vázy, gobelíny. Tolik možných nástrah, mrknu na Rabeho.

„Pokračuj,“ ukazuje mi, a tak opatrně vstoupím na koberec. Kůže na těle mě svědí předtuchou rány. Jdu, ruku napřaženou, kloužu dlaní po hladkém předivu clony.

„Prorazíme to, Rabe?“ ptám se a vzpomínám na dusný poklop hagiotikánského templu.

„To myslíš vážně?“

Rabe je jako zeď, napadne mě, je pěkné bojovat s ním v zádech. Nestačím ani domyslet a má dlaň klopýtne. Couvnu. Pozdě. Kdesi v nitru domu cítím pohyb.

„Zabav je, kotě. Musím ho najít,“ šeptne můj společník a sejme ze mě Stín. Vytrhnu z pochvy hůl a pokračuju dál, rychle, protože teď už není proč se plížit a Rabe potřebuje krytí.

„Teď,“ mrkne na mě a zmizí.

Proti mně stojí muž, z boku se blíží další a někde, nevím přesně kde, je ještě jeden.

Pohodím hlavou a usměju se. Jsem slunce, slunce obklopené měsíci. Zakroužím holí.

„Ráda vás zase vidím, chlapci.“

Idrek semkne rty. „Jsi nejen děvka, jsi i hloupá, Ignácius tě odhadl dobře. Ale neboj, dlouho to nepotrvá.“

„Tak-tak,“ usměju se. Clona kolem mě je silná. „Moc se s nimi nemaž,“ syčí kdesi Rabe a já… já mám přece úctu k jeho šedinám.

Dřív než Idrek zaútočí ten za mými zády. Clona ho odrazí a já si vzpomenu na Reayovu dlaň, překrývající mou. Nesmyslně se mi vybaví i Reay v jiných situacích a dopadnu přesně tak, jak předpokládal. Jakýsi kus teplé, vlhké tkáně se mi téměř důvěrně otře o obličej a střeva jsem rozvěsila po celé chodbě. Varald, všimnu si. Dlouho králi neradil.

Idrek i ten třetí, zatím neviditelný, črtají runy. Cítím to, zavířím v otočce a bodnu proti Idrekovi holí jako mečem. Naostřený konec projde čelistí, lebkou, na chvíli zarotuje a pak se hůl vrátí do mé dlaně. Idrek na mě naposled pohlédne bulvami, visícími na očních nervech. Fuj. Celé to netrvá

déle než úder srdce, dost času na to, aby třetí zaútočil. V zátylku mi zatrne, padnu na krví pošpiněnou zem a útočník mi prolétne nad hlavou.

Karsten, zarazím se na okamžik. Znám tedy i druhého „jazyka“ z galejí.

„Nelíbí se mi, co děláš,“ syknu.

„Ty se mi docela líbíš, ale dlouho už celá nebudeš.“

„Hm,“ stojím proti Karstenovi jako při souboji, „hm. Nevěděla jsem, že proti nám něco máš.“

„Nemám,“ zavrčí, „ale nechci zhebnout jako ty a Desmond.“

„Co o něm víš?“

Usměje se, protože mě má tam, kde chtěl, a pohne rty.

Stále pohybuje rty, ale to už mám ruku v jeho hrudi, tisknu srdce, rdousím ho jako holoubě.

Karsten už kletbu nevysloví. Padne.

*

Rozběhla jsem se za Rabem, ale teď stojím. Rabe neodpovídá, bojuje. Opatrně se rozhlédnu po rozlehlé hale se schodištěm. Tady už byl. Napočítám pět mrtvol. Žena, kterou ani neznám, zemřela na kolenou, s rukama přitisknutýma k podbřišku, dva z mužů už nemají obličej, něco, co kdysi bylo Randem, se rozpouští v louži páchnoucího hlenu, Ulferd nemá oči. Možná se ho Rabe na něco ptal, pomyslím si. Možná.

*

„Kde jsi?“ práskne Rabeho otázka. „Potřebuju tě tu.“

Skoro provinile otevřu portál a provléknu se k němu. Stojí na odpočívadle a proti mně vypadá upraveně.

Otcovsky něžně mi odkopne kus střeva z boty. „Ty vypadáš. A Ignác na etiketu vždycky tak dbal.“

Zvednu k němu hlavu. „Co přijde teď? Dámská volenka?“

Pokrčí rameny. „Už nás čekají. Musíme prorazit.“

Zdi se jemně chvějí. „Proč nezdrhnou?“

„To už teď nemůžou. Zamkli jsme za sebou.“

Nadechnu se. „Takže půjdou do plnejch.“

„To i my, zrzečko. To i my. Jdem na to?“

Nejsilnější ze všech mých pocitů je zvědavost. „Začni,“ vydechnu.

*

Clona, pokud ji člověk umí dobře vystavit, je takřka neporazitelná, pokud je její tvůrce při vědomí. Nejsou v ní brány, nejsou v ní průchody, praskliny, výstupky, kazy.

Rabe obrátí dlaň vzhůru a upřeně se dívá na své prsty. Vzduch zmatní, zkalí se, vzplane, vaří se jako kaše, bobtná, až se nakonec změní v tmavou smolu a Rabe drží v dlaních obří černý dráp.

Usměje se. „Máme dárek."

S námahou pozvedne spár, levačku přiloží k neviditelné zdi, která nám brání jít dál, a pravou rukou ho vrazí do jejího nitra. Neslyším, jen cítím, že někdo křičí šíleným hlasem toho, komu rvou vnitřnosti. Povytáhnu obočí a Rabe zarazí dráp hlouběji. Clona se chvěje jako vzduch v parném létě.

„Teď," zachraptí můj průvodce a pot mu zpod kápě teče do očí. „Teď."

S holí v ruce projdu slábnoucí clonou a pak to začne.

Schodiště se propadne, ohnivá střela mi olízne krk a obraz se rozbije na tisíce faset. Levituju, stoupám po svém vlastním schodišti a cítím, jak mi pod uchem prýští krev. Runová hůl v mé ruce se točí a její Síla se sráží se zamykací kletbou clony. Před očima se mi zjeví tvář Arlety, oběšené Arlety, mučený Bert, umírající Desmond. Zatnu zuby a soustředím se na jedinou věc – Ignácius. Nejsem, nechci být nic jiného než zbraň, smrtící a bez pocitů.

Vrchní patro domu je tak zatížené magickými zámky, že v něm snad svobodně neproudí ani vzduch. Ztěžka se nadechnu a ohlédnu se po Rabem. Nevidím ho, ale vím, že tu někde je. A vím to nejen já, tím jsem si jistá.

„Kotě," vydechne za mnou někdo mazlivě.

„Tebe jsem si tu přála," odpovím mu a obrátím se. „Chtěla jsem tě vidět, Uwe, to mi věř."

„Opravdu? To mě těší. Než tě zabiju, budu tě šoustat zevnitř ven, těšíš se?"

„Hrozně," bodnu holí proti jeho hrudi, „hrozně moc."

Kryje můj výpad, to se dalo čekat. Vím, že je v boji lepší než já, rychlejší, silnější a zuřivější. Přehodí z ruky do ruky dýku.

„Budeme si trochu hrát?" olízne si rty a pak, nečekaně, mi jeho kouzlo podtrhne nohy. Kulím se pryč, trochu otřesená. Mysli, kurva, pobízím se, nebo na to šoustání dojde. Stojí nade mnou a oči se mu lesknou šílenstvím.

„Tak co, maličká?"

Vymrštím se ze země, svaly zabolí, bodnu znovu a tentokrát zasáhnu.

Zapotácí se a z úst mu vytryskne krev.

„Jsi zlá holčička."

Cítím na hrudi tlak, tupé brnění, leptající déšť kyseliny proniká znamením Zrcadla, které jsem nastavila. Proleptává látku. Neuvědomuju si bolest, hledám skulinu, slabost, vášeň… a najdu ji.

Nepotřebuju hůl, abych na okamžik vyvolala obraz dítěte, ubíjeného před očima svého bratra.

„Nesplácíš dluh, bratříčku," zasyčím, „jen děláš to, co oni tenkrát."

Podívá se na mě, jen na okamžik povolí jeho soustředění. Stačí to jemu i mně. Runová hůl trhá vnitřnosti, bezohledně přeruší míchu, zaryje se do mozku.

„Možná to byla nemoc, Uwe, ale nemůžu mít soucit se vzteklým psem."

Bezvládné tělo padlo na podlahu, hledám Rabeho, hledám… rukou si přejedu po hrudi a najdu krev. Spoustu krve. Pod rozervanou látkou vidím rozbitou tkáň prsa. Necítím nic.

Kurva.

„Rabe?"

Náhle stojí vedle mě. „Koupila jsi to?"

Pokrčím rameny. „Necítím…"

„Ty ne, cítím to já. Opři se o zeď."

„Ne, musíme…"

„Mlč a poslechni. Otrávil tě. Bude to bolet," oznámí mi pak nevzrušeně a loktem mě tiskne ke zdi. Vyděšeně se na něj podívám.

Znám bolest, ale tahle mě zavede až za smrt samu. Rabeho ruka krouží nad mou hrudí a strašlivá, drtivá, ochromující bolest běží po nervech. Sténám, nehty zarývám do Rabeho předloktí. Nebudu mu už nic platná, napadne mě. Mám dost.

„Do řiti," zakleje, když začnu dávit, a pak mi znovu přitiskne ruku na hruď. Bolest je tak silná, že skoro hledám cestu do ticha. Někde se přede mnou rýsuje, láká… Prskavkovité výbuchy bolesti mi zaplavují hruď. Schovám se do bezvědomí jako pod přikrývku, naneštěstí jen na chvíli.

Rabe mě dloubne do boku a já otevřu oči. „Přežilas, jdeme," pobídne mě rázně, „zbytek vyřešíme pak."

„Nemůžu dál. Budu ti na nic."

„Zvedej se." V jeho očích už není soucit, jen rozkaz. Sbírám se ze země a teď už opravdu vím, proč se Rabeho bát.

„Kdes byl ty?" hlesnu.

„Trochu jsem se vyptával Cedrika, nechceš vidět zbytky, že ne?"

Odpověď nečeká a já raději šetřím dech. Pokud se Rabe něco dozvěděl, řekne mi to včas. Nebo taky ne.

*

Hůl otevírá jedny dveře po druhých a clona znovu sílí. Povědomě, nepříjemně povědomě. Známá aura. Zarazím se.

„Je tu Ildefonc.“

Rabe se tiše pochechtává. „Chytrá holka.“

„Je šílený.“

„To je. Už jen loutka, ale zatraceně užitečná. Ta clona je jak…“

„Ptáčníkův lep,“ vyhrknu skoro nevědomky.

„Tak se nenech chytit,“ Rabeho ruka na rameni mě vrátí do reality. „Máš toho dost, ale ještě hodně před sebou. Seber se.“

Teď už je snazší poslouchat rozkazy než vymýšlet plán. Jenom zbraň, no jistě.

Rozrazím další dveře a Ildefonc, ještě roztřesenější, než si ho pamatuju, nám vyjde vstříc. Oči se mu pomateně lesknou a na prsou má lesklé cestičky od slin. Rozhodí rukama a budova se zachvěje.

Není to jen on, to není jen jeho síla, uvědomím si s hrůzou. Civím mu do tváře a za jeho očima vidím jiné, umírající, stářím zlomené, mrtvé.

„On je jen medium,“ vydechnu.

Rabe si odplivne skrz zuby „ten parchant“ a já dobře vím, že tím nemyslel Ildefonce.

Stěny se vlní, vzlíná po nich cosi nechutného, hnis, mdloba, nicota.

Mou ruku vede strach, když vší silou vrazím hůl do starcova oka, bez zaklínadel, bez znamení, jen prostě nechám vytrysknout svůj strach, odpor, zoufalství i smutek, nenávist i soucit. Podlaha se hroutí, kameny padají, Rabe mě strhne k zemi a zakryje svým tělem, svým Slovem a svou vůlí. Hřmot mě ukolébává, přitáhnu kolena k břichu a oči se mi znovu zavřou.

*

„Nespi,“ překulím se a ohromeně se dívám na Rabeho, který mě právě plesknul přes zadek, „je skoro po všem. Chceš přijít o to nejlepší? O ženských se říká, že jsou mstivé, nebo ne?“

„Ne,“ odpovím důstojně a s námahou vstanu. „Kde je ten zmetek?“

Dům je tichý a mírně páchne jako všechna místa plná mrtvol. Kolem je čisto.

„Byla to jen iluze?“ zeptám se.

„Víceméně. A pohni zadkem, lištičko, čeká nás hlavní chod.“

*

Tentokrát otevírání dveří přenechám staršímu. Křídla vzdorují jen chvíli, pak se otevřou a já Rabemu v patách vstoupím do pokoje plného ochranných amuletů, které se houpou na šňůrkách jako oběšení ptáci.

„Návštěva u lože nemocného kolegy je naší povinností, Ignácie," ušklíbne se Rabe a skloní se k lůžku.

Tisíckrát jsem si malovala tuhle chvíli, ale nikdy neměl v mých představách Ignácius tak bílou tvář a tak vyhaslé oči.

„Kdopak tě tak pomačkal, starče?" Rabe si sedne na pelest, jako by opravdu přinesl ošatku jablek a láhev domácího vína.

Ignácius k němu zvedne hlavu. „Vybíráš si bojovníky s velkým vkusem. Myslíš, že prostitutky mají k boji zvláštní předpoklady?"

Odpovím za něj. „Jistě, a navíc se hodí při oslavách vítězství. Když už jsme u toho, která děvka tobě pomohla rozšířit nemoc, kolego? Trochu se to vymklo, ne?"

Dívá se na mě, skrz mě, snad sám hledá odpověď.

„Vymklo, a za ty peníze to nestálo, Ignáci. Vždycky jsi byl pragmatik a nakonec tohle. Selhání a místo protivníka… Mučit staré a nemocné je hnus a ty nás k tomu nutíš."

Ignácius pohne prsty a nevšímá si při tom mojí hole.

„Chcete mě mučit? Co bych vám říkal. Žoldák a děvka, vezměte si peníze, drogy, prohlas se představeným, Rabe. O to tu jde, ne? Tobě, té mrňavé vyděračské couře i jejím souložníkům."

Nakrčím nos.

„Slídilas dlouho, ne? Přes třicet let a pořád jsi neměla dost, abys mě mohla vydírat? To je jen důkaz tvé neschopnosti. A ten nápad poslat sem Desmonda, neschopného, ale loajálního, ten byl taky tvůj, že?"

„Des, ó bohové." Polknu. „Nezdá se ti, že už mluví z cesty?" obrátím se k Rabemu. „Začneme?"

„Tak-tak. Nejdřív práce," zamne si ruce v kožených rukavicích a z kapsy kazajky vytáhne titěrnou věcičku připomínající jehlici do klobouku. Přiblíží ji k Ignáciově tváři, která má teď popelavě šedou barvu, a dotkne se jí jeho spánku.

„Tak nejdřív Desmond, to maličkou zajímá."

Ignáciovi stéká po tváři pot, a i když se nesnažím, cítím, jak bolest běží po jeho nervech, rázuje po nich a na rozcestích se násobí.

„Co s ním. Přízemní idiot. Hysterik. Snílek."

„To on tě zmrzačil," osvítí mě náhlá vize, neodbytně živá. „Des. Byl tady, že?"

Dívá se na mě bezvýraznýma očima.

Přemůžu se. „No, Desmond není důvod, proč jsme sem přišli. Rabe, můžeš mi to na chvíli půjčit?“ zeptám se způsobně, a když ke mně čaroděj natáhne ruku, Ignáciovým koutkem oka škubne křeč.

Usmívám se.

„Máme si za ta léta tolik co vyjasnit, že, Ignácie?“

*

Stařec se svíjí, ale já necítím soucit. Jsem vyčerpaná, na hrudi jako by mi ležel kus ledu, a viděla jsem v poslední době příliš mnoho umírajících, na které mohla smrt ještě chvíli počkat.

Zastavím hrot nad jeho hrudní kostí. „Ta epidemie, Ignácie, jak ji zastavit? Víš to vůbec?“

Chroptí.

„Dej to žihadlo jinam, nemůže dýchat,“ upozorní mě mile Rabe, který se uvelebil na stolku vedle postele.

Pomalu a takřka labužnicky přejedu hrotem nad Ignáciovo čelo.

„Ten lék!“

Odkašle si. „Není lék, zmutovalo to. Nemoc nás pobije všechny. Včetně tebe.“

Sotva dořekne, vytlačí bolest jeho oči z důlků.

„Ten lék,“ opakuju. „Odkud pochází nákaza? Jak vznikla?“

Rabe pozorně sleduje našeho „pacienta“.

„No tak, kolego,“ ozve se hlasem konejšivým jako olejový obklad, „zbytečně to protahuješ.“

„Krev,“ vyhrknu.

„Co?“ Rabe po vy táhne obočí.

„Myslel na krev.“

„U něj mě to nepřekvapuje, to nemusí nic znamenat. Ale může,“ dodá zamyšleně.

„Použil jsi svou krev?“ zeptá se Ignácia.

„Nebo jeho krev?“ přidám.

Ignácius strne. Hraju kartou, kterou ve skutečnosti v ruce nemám, ale co na tom.

„Takže jeho?“ bodnu hrotem a Ignácius zaskučí. Na spáncích mu vystupují žíly, jako by měly v příští chvíli prasknout.

„Na tom nezáleží,“ zaskučí.

„Nezáleží? Zemřely tisíce lidí, i našich lidí. Ignácie, kurva… chápu, že ti jde o peníze, ale tohle už přece ani nepřináší zisk.“

Hledí na mě nepříčetnýma očima.

Rabe zavrtí hlavou. „Možná už nejde ani o ty prachy. Je příliš starý, Moire, to se někdy stane.“ Polkne konec věty.

„Myslíš, že je to, jako když sucho zkroutí list ještě před tím, než odpadne ze stromu?“

„To jsou sentimentální druidské řeči. Nevidělajsi Ildefonce? Prostě Hel utíkají příliš dlouho a nakonec už přestane záležet na čemkoli. Pokračuj, děvče, ať nenecháme zubatou čekat.“

Bodnu Ignácia do krku spíš proto, abych ho vzbudila. I já vidím, že musím spěchat.

„Řekni nám jeho jméno, Ignácie. Už na tom přece nesejde.“

Rozesměje se. „Ne? Nesejde? Vám zřejmě ano, když se tak ptáte. Rabe, začínáš být na stará kolena sentimentální.“

Hrot v mé ruce se chvěje. Je mi zima, všechno to zabíjení se v mé mysli sbírá jako zánět, jako sněť.

„Rabe je možná sentimentální, já ne. Chceme zachránit to, co zbylo, a ty nám řekneš, co potřebujeme vědět.“

Znovu zabořím žhavý hrot do rozcestí nervů a Ignáciova bolest vyšlehne plamenem tak vysokým, že ho cítíme i my.

„Byl tu,“ drmolí, „byl tu Desmond. Chtěl vědět to co ty, prý pro dceru, říkal. Je to hlupák, podváděly jste ho všechny a on… pro dceru. Ani by se sem nedostal, kdybychom ho nevpustili, a pak… Odvážil se mě napadnout, mě, mě…“

Mlčím, slova tryskají ze starcových rtů, vím, že mě mají ranit, vím, že jen získává čas, ale zastavit ho nedokážu.

„Uwe a Ildefonc to s ním vyřídili. Skučel tu na zemi, slepý, hanba, že takové žáky vůbec Institut kdy měl.“

„Kde je teď?“ zeptám se a každé slovo mě bolí.

„Zmizel,“ odpoví Ignácius a v jeho hlase zní překvapení skoro nevinně. „Chtěli jsme ho odklidit, ale zmizel. Tělo nemáme, nevím, jak ho budeš oplakávat.“

Odplivnu si hořkou slinu, která se mi sebrala v ústech. Už vím, co Ignácius chce, ale radost rychlou smrtí mu neudělám.

„No dobrá, tyhle informace nestojí za nic. Takže znovu… kdo je ten druhý?“

Střídáme se, Ignácius se stihl vyprázdnit do peřin, dvakrát zvracel a jeho hlas je stále tišší, ale nepřiznal se.

„No tak kdo a jak?“ ptám se skoro mazlivě, „kdo?“

Přejede si jazykem rty… „Nenajdete ho.“ Rabe mi položí ruku na rameno, pozdě, uvědomím si. Vrazím Ignáciovi jehlici do podbřišku. „Kdo?“

Slovo se dere přes rty, ale smrt ho nechá vplynout do své dlaně.

„Kdo?“ křičím do Ignáciovy tváře.

„Nech ho, je mrtvý,“ táhne mě Rabe od jeho lůžka.

„To znamená, že nemáme klíč,“ naříkám a nohy se mi náhle podlomí.

„Ne, to znamená, že musíme profilcovat tenhle barák, ještě než ho zapálíme. A přestaň natahovat, nebo ti jednu vrazím.“

*

Musím uznat, že Rabe umí zachovat chladnou hlavu. Bez odporu překračuju mrtvoly, prohlížím knihy, svitky, hledám dveře. Mé tělo jako by ke mně nepatřilo.

„Je to beznadějný,“ zavrčím. Starý čaroděj si mě pátravě změří.

„Takhle nejspíš ano. Pojď sem.“

Šourám se k němu, unavená na smrt. „Copak?“

„Jsi citlivější než já. Hledej to jinak.“ Přikrývá mi rukama oči. „Slyšíš,“ šeptá, „víš, co máš hledat?“

„Vím,“ povzdychnu si a pak nechám svou mysl volně pobíhat po domě, čenichat kolem dveří, nahlížet do komínů, probírat oheň v krbech.

A pak to mám… znovu uvidím komoru tak, jak jsem ji viděla kdysi dávno v kalleswaldském háji, a už vím, že k ní dokážu najít cestu.

„Jdeme,“ táhnu Rabeho za rukáv a netrpělivě jím cloumám. „Našla jsem tu komoru.“

*

Vlastně to nebylo tak těžké… komoru v silné zdi hradby má kdekdo a zámky značně zeslábly se smrtí majitele.

„Proklel to?“ obrátím se k Rabemu. Zívám.

„To není tvoje starost, tys to našla.“ Rabe sáhne do kapsy a vytáhne tabulku karamelu s ořechy. „Sněz to.“

„Teď? Leze to do zubů,“ namítnu.

„Teď! Potřebuju tě na nohách a při vědomí, lišče,“ říká skoro soucitně.

Soukám do sebe sladkou hmotu a pomalu se propadám do mrákotného objetí spánku.

„Vstávat, půjč mi ten svůj klacek.“

„Jedinej, kdo tu má klacek a je naživu, jsi ty," zavrčím dotčeně a ztěžka vstanu.

„Nebuď drzá."

Soukám z pochvy posekanou hůl.

„Ty to chceš použít jako kouzelnou hůlku?" zeptám se nedůvěřivě.

„Jo. A pamatuj si, že nejlepší kouzelná hůlka je taková, kterou zároveň i rozbiješ hlavu. To je pro život důležitý."

Unavenýma očima se dívám, jak Rabe mává holí kolem dveří a cosi brblá, snad odeklíná, snad nadává.

„Prosím, slečno…" řekne po chvíli a narazí do dveří ramenem. Ty povolí a já jdu za skřípáním pantů jako očarovaná.

*

Vcházím do svého snu. Do svého opakujícího se zlého snu, jenže tentokrát tu není halda pokrývek. Na krátkém laboratorním stole stojí baňky se zaschlou tmavou tekutinou, malé lahvičky, křivule… stoh poznámek. Ruce se mi třesou, když je beru do ruky. Názvy vesnic, měst, jména… jen ne to, které hledám. Nikdo od nás. Těžký kámen se mi valí z prsou.

„Rabe, co když to nebyl nikdo z cechu?"

Podívá se na mě soucitně a levičkou mi prohrábne vlasy.

„Ale no tak, malá, tomu přece sama nevěříš."

Nevěřím, no… Nevěřím, ale naděje byla příjemná. Shrábnu poznámky na hromadu.

„Sbalíš ty baňky?" poprosím Rabeho. „Já už nějak nemůžu."

Oči se mi klíží a Rabe tiše cinká laboratorním sklem.

* * *

Požár ozářil město, vyhnal lidi do ulic a vzbudil zmatek na královském dvoře. Nebyla jsem u toho, ale to neznamená, že jsem neviděla.

Mnoho Ignáciem vystavěných zábran padlo, clona se zvedla a odkryla město v ještě větším chaosu, než jsem si kdy dokázala představit.

Náhle není komu podávat hlášení, není u koho si vyzvedávat krystaly, které hledají čaroděje, nikdo Friedrichovi nenašeptává. Ostatně, král umírá a zem, už tak rozkotaná nemocí, se potácí jako loď proražená pod čarou ponoru. Potácí se a nabírá vodu.

*

Proberu se po poledni v Rabeho posteli. Rabeho? Spustím nohy na zem a stáhnu přes hlavu propocenou halenu.

„Rabe?“

Je ticho, pak se chodbou přibližuje dunění. Svraštím obočí a Rváčka mě srazí zpátky do peřin.

„Běž, náno, tebe jsem nevolala. Rabe?“

Čaroděj se konečně ozve a vzápětí se i objeví.

„Co dělám v tvé posteli?“

„Jen klid, dcerunko. Musel jsem tě domů donést a pořád jsi něco blábolila. Je snazší mít tě tady než sedět u tebe na pelesti až do rána.“

„A jo. Já jen…“

„Boty jsem ti zul, kalhoty stáhnul, co ještě chceš?“

„Nic,“ zalezu si zpátky pod peřinu. „Jen že nás teď čeká hodně práce. Musíme najít…“

„Komplice a Desmonda, vedu to v patrnosti, senilní ještě nejsem. Jak ti je?“

Usměju se. „Dobře.“

„Tak vstaň.“

Prudce vstanu a hlava se mi zamotá.

„Takže ne zas tak dobře, co? Včera jsi toho schytala až dost. Ta rána na hrudníku, jed… Dneska tě nechci vidět na nohách, jasný?“

Přetáhnu si peřinu přes hlavu skoro vděčně. Pak mi svědomí nedá. „A co ty? Taky ses neflákal.“

Založí ruce na prsou a dívá se na mě zpod houští šedých vlasů.

„Dám si kořalku, zapálím dýmku, budu koukat z okna a číst ty lejstra, co jsme našli. Nepřetrhnu se, neboj. Mám obstarat nějakého layelánce, aby ti pofoukal modřiny?“

„Díky, ale…“

„To rád slyším. Mám rád cudný holky.“

Hodím po něm polštář, ale nedoletí.

„Vyvenčím čubu,“ řekne ještě šlechetně a pak za sebou zavře dveře.

„Stejně jsi magor,“ řeknu nahlas a sama pro sebe. Pak zase usnu.

9. KAPITOLA

Znovu se proberu až večer. Vstávám opatrně, ale hlava se mi nemotá, slyším poštěkávání Rváčky a znenadání mám pocit, že věci už nejsou tak zlé jako dřív. Snad Rabe sňal po Ignáciově smrti z domu nějaké clony, snad Ignáciova smrt způsobila, že se nebe nad hlavou cechu trochu projasnilo.

Na zemi pořád leží mé zkrvavené šaty. Vyhnu se jim, jako by také přinášely nákazu, a nahá projdu chodbou. Na kůži cítím teplo léta a po dlouhé době pro mě není slunce popravčím. Léto, uvědomím si, kurva, léto, to je pití s mátou, pečená selata, dovádění ve vysoké trávě u paty dubů. Duby. Zatrne mi. Co asi Laeg? Předtucha zatrne na jazyku hnisem a donutí mě popoběhnout. Ve svém pokoji přes hlavu převleču hedvábný hábit a bosá se vydám za vůní hořícího konopí. Rabe odpočívá.

*

„Jsem vzhůru," oznámím čaroději celkem zbytečně. Vyfoukne kouř.

„No, vidím. Dáš si?"

Vezmu mu z ruky malou dýmku a potáhnu.

„Do psí, to je silný," kašlu, „škrabavý to je."

„Když ti nechutná, tak mi to vrať."

Lakotně ještě jednou naplno potáhnu a pak si sednu na stůl proti Rabemu.

„Co změnila Ignáciova smrt?" zeptám se ho rovnou.

„Hodně. Díval jsem se na to hemžení celý den," ukáže rukou na křišťálovou kouli, „ať je jeho komplic kdokoli, o uprázdněné místo se zatím nepřihlásil."

„Bojí se."

„Možná, možná po vládě netoužil nikdy. Moire, není to nikdo z těch, u kterých bych to předpokládal. Ti jsou buď mrtví, nebo utekli."

„I komplic mohl utéct, ne? Nebo předstírat, že utekl. Nebo se nakonec nedohodli.“ Napadá mě tisíc důvodů. Pavučina je nebezpečná i bez pavouka, uvědomím si. Už jen nedůvěrou, kterou zasela.

„Co je s Antje?“ napadne mě najednou.

„Co sis na ni tak vzpomněla?“ měří si mě Rabe podezřívavě. „Ta komplicem určitě není… Nemá k tomu předpoklady, na to ji moc dobře znám.“

„Jasně, taky ses pohoupal, co?“

Ušklíbne se. „To každý tady. Mohlas skončit taky tak, kdybys nebyla, no prostě taková, jaká jsi.“

„Děkuju,“ syknu uraženě.

„Máš zač. Ty se totiž sice kurvíš, ale kurvíš se jako žoldák. Tady máš jednoho, tam druhého, ale nikam se přes ně nedereš. Radši se porveš sama, jen pro tu radost. Antje ne.“

„Takže?“

„Byla nejdřív oblíbená, pak vyhledávaná, zbožňovaná a nakonec… nakonec se nikdo ani neobtěžoval vyslechnout, co chce říct. Já to vím nejlíp, taky jsem ji vždycky radši povalil do peřin a byl klid…“

„Takže klid. No, mluvila jsem s ní před tím, než mě Uwe s Cedrikem odtáhli do basy. Je hodně zatrpklá. Napadlo mě…“

„Jestli ti do kamene nepomohla? To ne. Snad na tebe žárlí, že jsi mladší, snad truchlí nad tím, že jí nakonec ani štědrý klín nevynesl teplé místo teď, když už vadne. Ale ona to není. Kdyby byla, našli bychom ji sedět na Ignáciových kolenou, to si pamatuj.“

„Hm.“ Ráda bych se Antje nějak zastala, ale nevím jak.

„Copak ji nikdo nikdy opravdu nemiloval?“ napadne mě.

„No, byli tací. Tiší, slušní chlapi jako Longin. Jenže ti zas nikdy neměli dost peří, aby ji usadili do měkkého. A na to Antje dá.“

„Longin?“ Vybavím si jeho popraskaný stůl, pomalý způsob řeči. „Ani se nedivím, že neuspěl. I když… teď už v Radě byl.“

Rabe kývne. „To byl, ale příliš krátce na to, aby si nahrabal. Ve špatný čas na špatném místě.“

Zamyšleně se podívám do koule a myšlenky mi zalétnou ke Grainne.

Křišťál se zkalí a pak ji uvidím. Dává Friedrichovi pít z dřevěné misky. Oči má nevyspalé a tvář ztrhanou, ale to není nic proti tomu, jak vyhlíží král. Tvář pokrytá boláky, nos, víčka, krk… Jestlipak mu Grainne pomáhá do hrobu, nebo z hrobu, napadne mě.

„To už je jedno, lišče,“ promluví za mnou čaroděj. „Hel už pro Friedricha chystá kupku sena, protože víc si stejně nezaslouží.“

„Zemře?“

„Copak to nevidíš? Dnes večer, možná zítra a pak tu máme Evalda.“

„Nepokusí se panstvo provdat vdovu?“

Rabe naráz stojí vedle mě a cvrnkne do koule. Obraz se změní, Evald neklidně rázuje po místnosti a u stolu se úslužně zubí Manfréd z Tulsu, kancléř Ostwegenského království.

„Vidíš?“

„Jasně, nepokusí. Takže Evald. Nemůže nás ani cítit.“

„To nemůže,“ dotvrdí Rabe a usměje se málem spokojeně, „nemůže, ale přesto je to ta lepší varianta. Evald nás sice vykopne, ale dodrží pravidla. Už nebudou pogromy, když mu to správně naneseme.“

„A kdo mu to nanese?“ podívám se na něj s temným podezřením.

„My. Nikdo jiný v současné době není tak zdravý, na koni a při smyslech, aby to udělal. Navíc, je potřeba ty zoufalce dostat z vězení.“

Bald, vzpomenu si na kata. „Dám vědět Baldovi,“ navrhnu. „Pustit je nemůže, ale zato může leccos, eh, zařídit.“

„Když myslíš. Je to tvůj milenec, ne můj.“

Přirozeně si nepřeju Rabeho pohledem zabít, ale spráskala bych ho s chutí.

„No dobře,“ šklíbí se omluvně, „řekněme, žes mu dala pod tlakem okolností.“

*

Vykouříme další dýmku a spor je zažehnán.

„Rabe, můžu teď zavolat Viera bez toho, abych se stěhovala?“

„K čemu ho potřebuješ? Ještě jsme nevyhráli,“ upozorní mě čaroděj zamyšleně.

„Jistě. Já jen kvůli Amy a kvůli…“

„No jo, máš jich hodně.“

„Nezačínej s tím zas.“

„Volej si, koho chceš, ale s rozumem. A sháněj taky Desmonda, budeme ho potřebovat.“

„Rabe, nejspíš je mrtvý.“

„Tomu sama nevěříš. Někde tu je. Tak ho najdi, prdelko.“

Natáhne ruku, aby dal svému důvěrnému oslovení větší důraz plesknutím, ale příliš dlouho mě učil.

Popadnu ho za zápěstí. „Žádný důvěrnosti, nechci dopadnout jako Antje.“

Rabe se směje, ještě když jdu po schodech.

A s Antje si promluvím taky, umíním si. Promluvím s ní, hned jak mě přestane bolet hlava.

* * *

Tentokrát nevolám Viviho. Z nějakého důvodu o něj strach nemám, zato Laeg… Když najdu jeho mysl, chňapnu po ní skoro překotně.

„Jak ti je?“ Divná otázka na úvod, ale… ale odpověď je nezvykle malátná.

„Dobře, Moire, jak by mi mělo být. Co ty, nemohl jsem tě najít, Viero říkal, že tě dostali ti…“ odmlčí se, jako by mu docházely síly.

„No, dostali, ale ne na dlouho. To už ti Viero neřekl?“

„Ano, ale stejně. Mám o tebe strach.“ To nemusel říkat, jeho strach slyším, vidím, dovedu ho nahmatat, tak je zjevný.

„Už nemusíš.“

„Musím. Musím, Moire. Desmonda už jsi našla?“

„Ještě ne, ale mrtvý není, aspoň Rabe to tvrdí. Najdu ho.“

„Najdi.“ Slyším zvláštní tón, který způsobuje, že všechno, co říká, zní jaksi osudově.

„Co je s tebou? A co Amy? Uzdraví se?“

„Uzdraví. Jen potřebuje hodně pomoci.“

„Jste tam na to tři, Laegu, nesnaž se to vytrhnout sám.“

„Nesnažím.“

Teď už vím, že lže.

„Zakazuju ti to. Nezajímají mě tvoje pocity viny, mrtvému ti čest bude na nic, jasné?“

„Moir, víš, že jsou chvíle, kdy člověk nemůže poslechnout.“

„Laegu…“

„Promiň, lištičko. Už musím. Pamatuj si, že tě miluju, jakkoli se to někdy nehodí.“

Pak se spojení ztratí.

Zrušil ho, pomyslím si ohromeně. Něco jde zatraceně špatně a Laeg mi to neřekne.

*

Když se pak vyptávám Viera, nedozvím se o nic víc. Laeg je unavený, bere si toho hodně, je to bláznivý druid, to je jediné, co z Viviho dostanu.

„Nezajímá tě, že?“

„Ne, zajímáš mě ty," odsekne podrážděně. „Nejsi žoldák, lištičko, Rabe je. Jsi si jistá, že tě nedostane do průseru?"

„Jsem si víc než jistá. Ostatně, naučil mě dost."

„Hm," Viera to nepřesvědčí, „nechceš přijít? Vysvětlili bychom mu to nějak."

„Vyloučeno. Hledám Dese a pak… nenechala bych tu Rabeho. Prostě ne."

„Tak ne," urazí se Viero.

„Ty, Vivi," napadne mě, jak ho zaměstnat, „Institut se bude muset stěhovat, co kdybys, eh, ve Wasaheimu trochu obhlédl terén?"

Vím, že se teď Vierovi vzpínají v hlavě nápady, a vím taky jaké.

„Já? Myslel jsem, že tohle zařídí Rabe, je teď jedinej, kdo…"

„Zařídí to tady, ve Wasaheimu těžko."

„Chápu," zaraduje se můj přítel z nejstarších. „Výborně. Moire, ty jsi…"

„Zištná mrcha se smečkou chlapů v patách. Jo, to mi Rabe říká pětkrát denně."

Viero se směje, ale mně v ústech zůstala pachuť.

Mor na ně, zakleju a pak se zarazím. Mor tady opravdu už nepotřebujeme.

* * *

Portál mě vyplivl v naší zahradě. No, možná už ne naší, ale každopádně dost odlehlé na to, abych mohla vykročit z víru a nevzbudit při tom pohoršení. Rozhlédnu se. Moje poslední setkání s Donbergem nebylo přátelské a nemůžu se zbavit pocitu, že tu pořád není dost bezpečno. Rabe se mi smál, jenže Rabe je schopen se smát, i když mi budou na krk dávat oprátku. Pak už možná ne. Možná.

*

Procházím domem a hledám své věci. Někdo to tu důkladně prohlédl, ale na pár drobností přece jen zapomněl. Na řetízek s přívěskem ve tvaru Tyr, který jsem v lázni zapomněla i já. Když se pro něj sehnu pod káď, zaleskne se tam ještě cosi. Jistě, pořád nám tam něco padalo, ale dokud tu byla hospodyně, pořádkumilovně to zvedala a pokládala na polici. S námahou odsunu káď trochu stranou a pod ní objevím tenký stříbrný řetízek s obsidiány. Desmondův náramek, sevře se mi krk, že nemůžu ani polknout. Chybí mi, uvědomím si. Chybí mi večer v prázdné posteli, chybí mi to, jak

ráno nahý zmatečně bloudil domem, a chybí mi naše hádky. Najdu ho. Musím. Sevřu náramek v dlani. Musel ho tady nechat, než šel do Ignáciova paláce. Snad z něj dokážu něco přečíst.

Nejraději bych se vrátila k Rabemu a hrála si s nalezenou tretkou, ale nemůžu. Je třeba navštívit Antje a taky Bertholda, možná i Balda, když na to přijde. A Grainne… povinnost mi velí najít to děcko a dohlédnout na ně, ale rozum mírní mé odhodlání. Čarodějka, která uprchla před popravou, u lože umírajícího panovníka, to by nedělalo dobrotu, domlouvá mi a já návštěvu u Friedricha odložím. Zatím odložím.

*

Město je stále pusté a zplundrované, ale zdá se mi, že hlídky biřiců teď nahradili vojáci. Moc se vrací zpátky do rukou generálů, usměju se křivě. Uvidíme, jaké štěstí Ostwegen čeká.

Koňská kopyta duní na dlažbě, ale vojáci si mě nevšímají. Neloví čaroděje? Snad. Proklouznu kolem nich do úzkých ulic Dolního města. Z polorozpadlých domků zaznívá křik, smích, hádka, pláč novorozence. Zvuky života, napadne mě. Lidé jsou jako plevel, přežijí všechno. Ta myšlenka mě trochu zahanbí. Copak nejsem člověk? Možná jen mezi svými a v tom je problém. Zaženu chmury z čela a obezřetně se blížím k Bertovu domu. Váhám, jestli mám použít „stínové“ Rabeho kouzlo, ale pak docela obyčejně zabuším na dveře a ty se pod údery mé pěsti otevřou.

V síni to páchne skoro tak, jako když tu ještě žil starý Johan. Zneklidním.

„Berte…“ křiknu, „Berte.“

Z přízemní světnice se ozvou zvuky, jako když klape dřevo o dřevo.

„To jsi ty, Oleno?“

Vezmu za kliku. „Houby Olena. To jsem já, Moire.“ Rozhlédnu se a strnu.

Berthold leží v posteli s pošpiněnou pokrývkou a v ruce neobratně drží lovecký nůž. O pelest se opírají berle jeho otce.

„Co se stalo?“ Jazykem si navlhčím rty, tolik mě překvapil pocit, že tohle už jsem tu jednou zažila.

Bert se ztěžka vzpřímí na lůžku. „Moire, přežila jsi. Slyšel jsem, že se poprava nekonala, ale nikdo nevěděl, proč vlastně.“

„Nekonala se, protože nebylo koho popravit, tak už to chodí. Co se ti stalo?“

Rukou si přejede po zarostlé tváři. „No, byli rychlí, všechna čest. Přišli brzy po tom, co jsme se rozešli, a… vyptávali se. Neřekl jsem toho moc, aspoň doufám.Vyptávali se na tebe, na Desmonda. Jdou po vás.“

Projedu mu prsty zakničené vlasy. „Pokud tě vyslýchali Ignáciovi lidé, ani jsi mluvit nemusel. Stačilo, když sis vzpomněl, a oni už si to dali dohromady.“

„Snažil jsem se na nic nemyslet, Moire. Nejsem dnešní. Otec mi dal dobrou školu.“

„Pak všechna čest.“

„Jenže…“ ukáže na pokrývku, „to přišlo celkem draho.“

„Šlachy?“ zeptám se.

„Jo. Už se na nohy nepostavím.“

Zadívám se mu do očí, do ztrhané, novými vráskami pomačkané tváře.

„Ale postavíš. Bude to sice chvíli trvat, ale i šlachy se dají spravit. Já je spravím.“

Zvedne ke mně oči, které raději nechtějí doufat.

„Nejdřív jsem doufal v popravu, ale potom, no, člověku se chce žít.“

„To mi povídej,“ vzpomenu si na Balda.

„Dal jsem městské vrchnosti několik tipů, zajímavých tipů na, no, však chápeš.“

„Jistě, mít klacek na vrchnost se vždycky hodí. Vědět nějakou tu špinku.“

„Přesně tak. Něco jsem jim prásknul a slíbil zjistit další. Pustili mě.“

Pokývám hlavou a přitáhnu k posteli židli.

„Za chvíli tu máme Evalda. Co o něm soudíš?“

„Nebude horší než Friedrich. Ne pro nás, pro vás to není dobrá zpráva.“

„No, budu muset léčit rychle.“

Popleskám ho po tváři a vstanu.

„První lekce, abys už nemusel chodit na hrnec, hm?“

Vděčně se zazubí, než bolest v kolenou jeho úsměv smázne jako mokrý hadr. Magie umí pomáhat, ale zdaleka není bezbolestná.

*

Potem mokrý Berthold trvá na tom, že mě chce doprovodit, ale zakážu mu to.

„Dej tělu čas, ať se vzpamatuje,“ položím mu dlaň na rameno. „Budu tě potřebovat na nohách, Berte. Přivykla jsem vaší rodině,“ mrknu na něj.

Směšně se na lůžku ukloní.

„A naše rodina tobě, Moire. Ledaskoho člověk v životě prodá, ale tebe bych prodal moc nerad. Už kvůli tátovi.“

„Koukám, žes vytáhl jeho berle. Nebudeš je potřebovat tak dlouho jako on, to ti slibuju.“

Zvednu ruku k pozdravu a vydám se ke dveřím. Berthold se za mnou dívá a pořád ještě připomíná divoké zvíře, ale tentokrát zubožené a těžce zraněné.

Poslední dobou vidím zmučených lidských těl víc, než jsem zvyklá.

*

Ještě než zkazím svou návštěvou náladu Antje, obejdu ve městě všechna známá místa. Půlnoc, která měla vždycky otevřeno až do rána, má zaslepená okna, U laně prořídlý personál nalévá pivo mnohem horší, než kdy před tím, altánek na kraji města má probořenou střechu a místo omladiny se tam stáhli žebráci. A Jednorožec, místo, jehož branka se otevřela jen tomu, kdo věděl jak zaklepat, a sloužil mágům jako místo, kde se dalo opít, omámit, vydovádět, a dokonce potom i vystřízlivět? S námahou se proderu zarostlou zahradou, otevřu provalené dveře do nízkého domku a pokračuju rovnou do podzemí. Všechno je rozbité, zlovolně a vědomě zničené, obrazy a čalounění rozdrásané, rozšlapané sklo. Pohladím rukou rudý samet divanu, kde jsme se s Desmondem párkrát dostali do situace tak intimní, že její spletitost pochvalně komentoval dokonce i Vivi. Doby miliskování v Donbergu jsou pryč. Ignácius a jeho láje je zardousili a my jsme neudělali nic, abychom jim v tom zabránili. Neselhal jen Ignácius, nebyli jen blázni jako Uwe a křiváci Cedrikova ražení, kteří mu vydláždili cestu k moci, k šílenství z moci. Byli jsme to i my ostatní. Také jsme nakažení.

Potřesu hlavou, abych zahnala podivný pocit, a bezděčně stočím pohled k dvířkům do sklepa. Tam bývaly sudy s vínem, lahve kořalky, prachovnice se substancemi, které se tu čile prodávaly, vyměňovaly a konzumovaly. Nakrčím nos, jako by mě v něm lechtal bílý prášek, zády se opřu o provlhlý samet, který už páchne plísní, a vzpomínka na Desmonda ožije tak silně, že téměř cítím jeho kůži. Strnu. Zavolám. V myšlenkách pečlivě vybírám ty nejživější vzpomínky. Facku, kterou jsem mu dala, když jsme se viděli poprvé. Grabsteinskou povodeň a žhavá objetí v kočáře, letní hry v trávě a divoké srážení těl tady, právě tady.

„Desi, kurva, ozvi se. Je tu bez tebe prázdno.“

A pak se cosi opravdu ozve. Slabě, jako tápající ruka těžce zraněného se jeho mysl dotkne mé. Není to zpráva, volání, nic, jen útržek snu. Záblesk.

Sedím strnule a snažím se dotknout se ho znova, ale stopa se ztratí a kolem mě je ticho. Ticho a mrtvo.

*

Ještě hodnou chvíli se motám po Jednorožci, šlapu po střepech, motám se do pavučin a skládám obraz toho, co se tu stalo. Už vím, že Ignácius s rozkoší ničil. Nacházím stopy krve sklepnic, místo, kde naposled bojoval veselý poživačný Lothar, zeď, u které ubodali plavovlasou Gwen. Mělo nás to napadnout, už když jsme se u hagiotikánů setkaly s Ildefoncem, vyčítám si. I on byl šílený. Možná zešílíme všichni, časem. Musím si o tom promluvit s Rabem, upnu se k myšlence na starého žoldáka magie a pak se okřiknu.

„Nevěš se mu pořád na krk," vynadám si, „beztak je to jen nějaký opožděný stesk po chybějícím otci." Moc to nepomáhá, a tak se zdráhavě vrátím zpátky na denní světlo.

Podzemní vlhkost mi vsákla do kostí a nechce odtamtud pryč. Ještě Antje, nutím se k činnosti. Ještě Antje a pak se smíš doma opít.

*

Antje mi otevře až po hodné době. Ví, kdo k ní jde, a není nadšená. Tvář má v šeru ještě pořád velmi krásnou, ale svěšené koutky už prozrazují její věk. Antje už život příliš netěší, odhaduju, jenže mě také ne, a to jsem o dobrých pět set let mladší.

„Truchlíš, Antje?"

Uraženě se napřímí. „Přišla jsi mě zabít?"

„Ale no tak… Jen se ptám."

„Truchlím. Většina mých přátel je mrtvá. Většina nepřátel ostatně taky. Už tu nemám co hledat."

„To jsou poraženecké řeči. Co Rabe? Co Longin? Pár nás ještě přežilo."

Zkřiví rty. „Rabe? Layelánci se snad hodí pro takové, jako jsi ty. Mně nahánějí strach."

„Rabe je layelánec?" Ne že by mě to udivilo, ale přece…

„Bývalý. Říká se, že provedl něco, co bylo příliš i pro Layelu. Těžko říct, co to bylo, já to rozhodně vědět nechci. Stačí mi to, co vím."

„Drby. Je to žoldák a jako žoldák se i chová. Myslela jsem, že svého času pomačkal kdejakou spodničku," připomenu Antje potměšile.

„Nejen spodničku.“ Delikátně se otřese a já potlačím chuť ji něčím přetáhnout. Rabe možná pocítil podobnou touhu a pochybuju, že se s jejím potlačováním namáhal.

„Víš, nepřišla jsem mluvit o mravech layelánců. Musíme zastavit epidemii a zmizet, ctihodná. Víš něco, co by mohlo pomoci?“

Antje si mě měří modrýma očima a hryže si přitom nabarvený ret.

„Hledáme Ignáciova komplice,“ připomenu jí ještě.

Nadechne se, pak zatne zuby, jako by se bála, že jí odpověď unikne proti její vůli.

„Možná vím, kdo to je. Ale nebudeš tomu věřit, ani ty, ani nikdo jiný. Sama tomu nevěřím.“

„Řekni jméno,“ zaprosím. „Kolem pořád umírají lidi.“

Nevysloví ho, ale přesto mi ho sdělí a já chvíli bojuju s překvapením, s odporem, s nedůvěrou.

„Ale je to jen domněnka,“ nechá si otevřená vrátka k ústupu.

„Lepší než nic,“ poděkuju jí sklesle.

„Antje,“ najednou mě napadne přičichnout ke kalíšku na stole, možná by bylo užitečnější zajít k nám než do sebe lít pálenku s hypnotinovou tinkturou. „Už tak nás zbylo málo.“

Pomalu ke mně otočí hlavu. „Jsi ještě dítě, Moire. Děcko, a navíc napůl kluk. Nic nechápeš.“

„Napůl kluk? Já, odstrašující příklad mravního spuštění?“

Dívá se na mě skoro nepřátelsky. „Vyřiď Rabemu, že by tě místo podřezávání hrdel měl naučit slušnému chování.“

„Je mi skoro osmdesát,“ upozorním ji.

„Tak to už je skoro pozdě,“ odsekne a gestem otevře dveře.

„Snad abys už šla.“

Kývnu na ni a pakuju se. Když se ve dveřích ohlédnu, právě si do další dávky vínovice sype hypnotin.

* * *

„Něco jsem zjistila,“ křiknu do chodby. V domě je cítit pach konopí a pečeného masa. „Ty vaříš?“

Rabe se vynoří ze své pracovny. „To by se ti líbilo, co? Měla ses najíst ve městě.“

Mávnu rukou. „Zajímá tě, na co jsem přišla?“ zeptám se dychtivě.

„Ne, protože jsem přišel na něco lepšího. Pojď,“ táhne mě k sobě a nevšímá si mého pochybovačného pohledu.

„Vím, jak vznikla epidemie.“

Otevřu pusu, nějak mi vyschlo na patře.

„Opravdu?“

„Jo. Prošla jsi impregem?“

„Samozřejmě, to snad každý v Institutu.“ Vzpomenu si na nepříjemnou proceduru, kdy mi do prořízнuté kůže vtírali různé substance. Bylo mi po tom zle, rány otekly, teplota stoupla…

„Pamatuju si na to,“ dotvrdím.

„Vidíš. Odkud byly ty svinstva, co ti mazali do ran?“

Pokrčím rameny. „Byly z laboratoří Institutu.“

„A kdo měl Institut pod palcem?“

Obejmu si dlaněmi ramena. „Ignácius a jeho věrní, je mi to jasné.“

„Chytrá holka. V Institutu vystavovali žáky slabé nákaze, aby se vytvořila odolnost.“

„A ten, kdo umí vytvořit substanci, která vyvolá slabou nákazu, dokáže umíchat i něco silnějšího, co?“

Rabe se opře do křesla. „Je to svinstvo.“

„To je. Jak tě to napadlo?“

Ukáže na stoh popsaných papírů, které leží na stole. „Nenapadlo, přečetl jsem si o tom. Ignácius si dělal poznámky. Nijak zvlášť podrobné, ale stačí.“

Sednu si na roh stolu a opatrně se dotknu zápisků, jako by byly jedovaté. Pak ruku zase zvednu. Vlastně opravdu jedovaté jsou, i teď, po Ignáciově smrti cítím jeho posedlost mocí, jeho touhu ovládat a výhonky šílenství tak neodbytně, jako bych se napila hnisu.

„Píše tam něco o tom, proč se to zvrtlo? Nebo to bylo v plánu?“

Rabe pokrčí rameny. „Těžko říct. Každopádně pro substanci k vyvolání poslední epidemie použili Ignác i jeho parťák svou krev, krev lidí, kteří prošli impregem. Možná proto se před ním nákaza nezastaví.“

Mrazí mě, mrazí mě strachem, že šílenství, které položilo ruku na Ignácia a Ildefonce, jednou dostihne i mě.

„Neboj,“ odpoví Rabe na mou nevyslovenou otázku. „Jsem stejně starý jako oni a nejsem blázen. Neříkám, že se za sebe někdy nezastydím, ale blázen nejsem.“

„Ty jsi layelánec,“ namítnu.

Povytáhne obočí. „Ále, slečinka byla na drbech. Kdopak ti tohle řekl, Antje?“

Přikývnu. „Měl by ses za ní zastavit, je nacpaná hypnotinem až po vrch a zapíjí to kořalkou.“

„Stačí, že ses tam zastavila ty,“ mávne rukou.

„Počkej, je to tvá bývalá, ne moje.“

Věnuje mi pohled určený zpravidla dětem.

„Antje je bývalá každého, kdo šel kolem. Říká se tomu vsadit na špatnou kartu, ne jednou, ale stokrát. To se člověku vymstí, děvenko.“

„Nezamlovej tu Layelu,“ umravním ho. „A vůbec, nezdá se mi, že by byl někdo z nás lilie. Stejně jako o ní bys mohl mluvit o mně.“

Zavrtí hlavou. „Nemohl. Kdybys byla jako Antje, nebudu s tebou ztrácet čas ani tady, ani na šermířském sále, plácnu tě po zadku a pošlu do Layely omotanou mašlí. Chceš po chlapech leccos, Moire, ale teplé místo v bezpečí to není.“

„To není, to máš pravdu. Znásilnils ji?“ zeptám se z náhlého popudu.

„Jak kam,“ šklebí se na mě, „nakonec se jí to vždycky líbilo. Cos ještě zjistila?“ změní téma.

„Řekla mi jméno.“

Rabe zvážní. „Tohle jméno?“ zas čte, ale už jsem si zvykla.

„Jo.“

„Moc tomu nevěřím,“ zavrčí, „mohou to být nějaké její mouchy.“

„Nevím, co si o tom mám myslet.“

„No, na každý pád si ho pamatuj. Co dál?“

Olíznu si rty. „Slyšela jsem Desmonda.“

Čaroděj sebou trhne. „Kde?“

„V Jednorožci, dole. Je to tam úplně rozbité, ale měla jsem spojení. Na chvíli, pak bylo zas pryč.“

„Co říkal?“

„Neříkal nic, blouznil.“ Ruka žalu mi tiskne krk. „Pomůžeš mi, Rabe?“

Kývne. „Zítra. Zajdeme tam spolu. Máš toho dost, co?“ přejede mi prstem po tváři.

Ani se nenamáhám souhlasit. „Bertholda zchromili. Trochu jsem léčila.“

Rabe se na mě chvíli dívá a pak nacpe dýmku další dávkou.

„Tohle,“ řekne nekompromisně, „a pak do postele. Malý holky musej hodně spát, zvlášť malý holky, co jim někdo málem ufiknul prs a dostaly do sebe pořádnou dávku jedu.“

„Vyháním jed jedem,“ usměju se a potáhnu z dýmky.

Rabe uvážlivě okusuje ředkvičku. „Možná se za Antje přece jen stavím.“

„Máš chutě?“ dobírám si ho.

„Ani ne, ale je jedním z mála členů Velké rady, kteří zůstali naživu. Máme zodpovědnost, ona i já, byli jsme u toho.“

„V tomhle ti nejspíš moc nepomůže,“ podotknu skepticky.

Padoušsky se zasměje. „Hodím ji do ledové vody a uvidíš, že se jí v hlavě rozsvítí.“

„Nejsi zrovna moc galantní.“

„To ne, ale myslím to dobře.“

„Dejme tomu.“

Pomalu vdechuju kouř a cítím, jak křeč povoluje.

„Neusni tady,“ varuje mě Rabe.

Neochotně sklouznu ze stolu, a když se o chvíli později balím do pokrývek, myslím na Desmonda, pak mi do zmatečných myšlenek na pokraji spánku vstoupí Laeg, Viero, Reay i Grainne a potom usnu. Zdá se mi o prolité krvi a temných sklepeních.

10. KAPITOLA

S Ignáciovou smrtí jako by skončilo i období úporných veder. Vlahý déšť končícího léta nám padá za límec, když stojíme před rozbitými dveřmi Jednorožce.

„Ty, myslíš, že rozsudek smrti nade mnou ještě platí?“ zeptám se Rabeho a bezděčně si přejedu dlaní po krku.

„No, minimálně do Friedrichovy smrti bych se na tvém místě úřadům moc neukazoval.“

Sestupujeme po schodech, střepy nám křupají pod nohama a hejno švábů, kteří se dosud nevystěhovali, nás se zájmem pozoruje.

Znovu se rozhlédnu po šálcích. Všechno je rozbité, všechno. Porcelán s dekorem tančících, spoře oděných nymf, svícny ve tvaru nahých těl v životní velikosti, prostě všechno.

„Kdes ho slyšela?“ zeptá se Rabe, který se evidentně neoddává melancholii.

„Tady,“ ukážu na převalený divan.

„Tak to jo,“ šklebí se na mě Rabe výsměšně. „To chápu.“

Vypláznu na něj jazyk, opřu se o čaloun tak jako včera. Tentokrát vyšlu na lov samotu a touhu a Desmond se po chvíli opravdu ozve. Dnes to není jen záblesk, vidím v jeho mysli své vlastní černé sametové kalhoty a svá ústa. Nepochybně halucinuje.

„Mám ho,“ šeptnu a Rabe mi položí dlaně na spánky stejně jako tehdy, když mě léčil.

Spojení zesílí, zachytím Desmondovu mysl jako ruku toho, kdo klouže ze svahu. S Rabeho pomocí ho možná dokážu dostat zpět.

Opřu si hlavu o Rabeho hruď.

„Vidíš ho taky?“

„Ne,“ odpoví tiše, „soustřeď se na sebe.“

Něco mi zašeptá do vlasů a náhle i vidím. Desmond leží ve tmě, tvář plnou zaschlé krve a ruce si tiskne k hrudi.

„Umírá,“ zasténám tiše.

„Ne, ale pomačkali ho slušně. Pokračuje to tady někam dolů?“

Vize zmizí.

„Z chodby se jde do sklepa. Byly tam sudy a…“

„Tak na co čekáš?“ postrkuje mě před sebou Rabe, že stěží stihnu zamumlat zaklínadlo, které umožňuje vidění ve tmě. Kouzlo je to praktické, ale i tak zakopnu o rozbité křeslo.

„Kurva, do psí…“ nadávám.

„Slušně, slečinko,“ okřikne mě Rabe, „člověk ti tu pomáhá hledat ztraceného kocoura a ty kleješ, že by se jeden styděl.“

„Ty určitě,“ odseknu mu a vstoupím do tmy.

*

Sklep je rozlehlý a klenutý a páchne plísní a octem. Není divu, ti, kdo sem přišli, rozsekali i sudy s vínem, roztříštili lahve s pálenkou, rozbili hrnce s naloženou zeleninou a ovocem v cukru.

„Proč to nesnědli?“ prohodím udiveně, když obcházím kalužplesnivých broskví.

„Nepřišli sem jíst, kotě. Strach nejlíp zahání nenávist a ta neuvažuje. Ignácius to měl spočítané, všechna čest. Věděl, proč předhodit Bratrstvo, jen se mu to trochu zvrtlo.“

Obcházím kolem zdí, odsunuju prachem a pavučinami pokryté sudy, rozlámané police, truhly s utrženými víky.

„Co to provádíš?“ Rabe našel neporušenou sklenici se zázvorem v cukru a teď ho spokojeně konzumuje.

„Hledám vchod do podzemí, nevidíš?“ zavrčím vztekle.

„Nechápu proč. Vchod je za tou vysokou skříní, nevidíš panty?“

Zatnu zuby, nejraději bych Rabemu strčila zázvor do míst, o kterých se ve slušné společnosti nemluví.

„Já tě jednou tak zbiju,“ upozorním svého společníka.

„Až se na to budeš chystat, řekni mi, abych to nepropásl,“ směje se mi a konečně odloží sklenici.

Almara se s uši rvoucím skřípěním otočí na pantech a odhalí vchod do podzemní chodby.

„Hm, zřejmě odsud bylo občas třeba vylifrovat nějaké paničky.“

„Tak tak,“ přikývne Rabe, „a sem naopak donést spoustu věciček, o kterých by hlídky neměly vědět. Vždyť tady se dalo koupit i floranum, občas.“

„O místním floranu vím své,“ zchladím ho, „když jsem neměla peníze, vyráběla jsem ho doma ze zelené tinktury a durmanu. Gamin platil dobře.“

Rabe hvízdne. „Má štěstí, že je pod drnem, jinak bych mu tam pomohl sám. Šmelinář.“

Vzpomenu si na drobného člověka, který proplouval sálky, skládal dámám lechtivé poklony a dokázal při tom neurazit pány, a hlavně, o věcech, které se neměly dostat ven, dovedl mlčet.

I on je mrtvý, zaryju zuby do rtu. Všichni pomřeli, je na čase jít.

*

Kamení schodů do chodby je kluzké vlhkem stejně jako stěna, které se přidržuju.

„Proč by se Desmond schovával zrovna tady?“ lamentuju si tiše.

„Možná proto, že staré oratoře v podzemí jsou magicky odstíněné, možná proto,“ odpoví mi Rabe. „Pojďme.“

*

Opatrně se sunu úzkou chodbou a myslím na to, jak se náš celkem všední, obyčejný život najednou změnil. Připadali jsme si bezpeční, řešili drby, dluhy a nevěry. Pak přišla smrt a zkáza, hanba a dlouhé bezútěšné umírání. Kde je dnes jistota? Kdo zemře a koho Hel schová pod zástěru? Zatnu zuby a vztekle nakopnu neopatrnou krysu, která se odvážila příliš blízko. Odletí ke zdi, ale vzápětí je na nohách a pádí pryč. Jen nedat ani na okamžik najevo slabost, nebo tě druhové pozřou. Obrátím se k Rabemu, který mi jde v patách. Dlaněmi mi stiskne ramena.

„Mám strach z toho, co najdeme,“ vyslovím nahlas své obavy a trochu se mi uleví. Nad našimi hlavami leží město. Domy, hřbitovy, náměstí s pranýřem. Mám pocit, že si mi celá ta tíha lehá na hruď.

„Teď máš strach,“ zachraptí Rabe, „ale až dojde na věc, uděláš, co je potřeba. Nebo ne?“

„Jo,“ vydechnu a odkopnu dalšího hlodavce.

„Tak nedělej holku, lištičko. Každý máme nějaké strachy.“

„To máme,“ pomyslím si. S jakými démony se asi potýkal Ignácius? Strachy a touhy jsou klíčem ke všemu, dokonce i k nalezení toho druhého. Jméno, které vyslovila Antje, mi bzučí v hlavě. Jaké touhy má asi on?

Chodba se větví. Zastavím se, poslouchám a pak Rabemu křečovitě sevřu zápěstí.

„Je tady někde.“

„Kde?“ naléhá na mě čaroděj.

„Nevím. Vidím ho, ale volání se tříští jako, jako v zrcadlovém bludišti.“

„Oratoř,“ Rabe také hledá a nenachází.

„Rozdělíme se, odboček je příliš mnoho,“ navrhne.

„Co když zabloudíme?“

Zvedne obočí. „Ale no tak…“

„Pod zemí se necítím moc dobře,“ připustím.

„Vem si tu nízkou chodbu,“ zavelí a vydá se opačným směrem.

„Díky za pochopení,“ syknu za ním.

Jeho smích se podivně rozléhá a vrací se mi ozvěnou.

*

Chodba se stále zužuje, rameny se skoro dotýkám jejích stěn. Naslouchám. Desmond tady někde je, musí tu být. Potřebuje mě. Pokouším se ze sebe vydolovat jiskru rozhodnosti, ale temnota a zalehlé ticho se mě pomalu zmocňují.

„Moire,“ šeptá někdo kus přede mnou, „Moire, podvedlas mě.“

Potřesu hlavou. Tohle neříká Desmond, to slyším své vlastní svědomí.

„Deset let, celých deset let, každý slunovrat.“

Zastavím se, položím dlaň na zeď. Chodba se stáčí, nebo se mi to alespoň zdá. Jsou tam přede mnou dveře? Ohmatávám zeď, ale kamení je nehybné a zní hluše.

„Nechalas mě tu umřít.“

„Do psí matky,“ zatnu zuby, „ještě tohle.“

Postupuju krok za krokem, ohmatávám zdi, do nosu mi stoupá pach hub. Nelíbí se mi to. Chodbou náhle zavane vítr, obejme mi zápěstí, přitiskne se ke mně jako dotírající milenec.

„Oratoř,“ uvědomím si a zkřížím prsty do ochranného znamení. Vítr ustane, šepoty zmlknou, přidám do kroku a po chvíli jsem zase na rozcestí.

„Rabe,“ křiknu. Ozvěna můj křik násobí, ale odpověď se neozývá.

Vyndám z kapsy kalhot Desmondův náramek a omotám si jím zápěstí. Je to volt, kurva, měl by pomoci. Vstoupím do další chodby a vítr znovu zavane.

*

Tentokrát už mě hlasy neděsí, naopak. Jdu za nimi. Tam, kde jsou hlasy, je i průchod. Lichotivé i vyčítavé, hlasy mě provázejí jako dohazovačky pannu na vdávání. Palcem si stisknu zápěstí s náramkem. Moje krev pomalu teče žilami, jako by také naslouchala. Pak přijde záblesk vize, tentokrát ne snové, ale nelítostně skutečné. Desmond zvrací. Tolikrát jsem mu držela po flámech hlavu nad vědrem, že nezaváhám a prstem načrtnu za zeď obraz dveří. Otevřou se téměř okamžitě.

*

Klečí, čelo opřené o zeď. Je tak vyhublý, že na něm šaty visí jako cizí, vlasy mu v zaknocených pramenech padají na záda.

„Desmonde," vydechnu s námahou, „co to tu, do řiti, vyvádíš?"

Obrátí ke mně hlavu a pohlédne na mě jedním okem. Jedním. Zajíknu se.

„Co se ti stalo?"

Obejmu ho, přitisknu k sobě a dlaněmi stisknu jeho hruď. Proud Síly mezi našimi těly je mocný, vlévám do Desmonda všechno, co mohu postrádat. Možná i to, co nemohu. Držím ho pevně, oči zavřené, a Síla mě opouští.

„Pusť ho, kurva."

Otevřu oči, Rabe ke mně přidřepl a rve mé ruce z Desmondova těla. „Nepotáhnu vás na zádech oba. Koukni se na sebe, teče ti krev."

Zvednu levičku k nosu a hned vím, odkud vítr vane. Přehnala jsem to. V hlavě mi hučí.

Rabe zatím zahájil záchranné práce. Lije do Desových rtů nějakou kořalku a vydatně u toho nadává. Pak mu bez sentimentu jednu vrazí.

„Vstávej, to pěkný už sis odbyl. Musíme jít."

Desmond zmateně hledí z jednoho na druhého.

„Ignácius…" vypraví ze sebe.

„Mrtvej," uklidní ho Rabe. „Ostatní taky a zrzečka takřka neporušená. Co chceš víc?"

Desmond očividně nechce nic. Po stěně vyručkuje nahoru a jakž takž stojí.

„Přišel o oko," šeptám Rabemu.

Znechuceně zavrtí hlavou. „Buď ráda, že ne o něco jiného. Jdeme."

„Jak jsi nás našel?" napadne mě.

„Snadno, když jsi do něj začala tak nesmyslně pumpovat Sílu. Ten přesun byl příliš velký. Pospíchal jsem, protože vím, co jsi za hrdinu. Rozdáváš, a já tě pak večer budu slepovat. Jdeme, povídám."

Podepřu Desmonda a Rabe se zastaví.

„Půjde sám. Přežil útok Ignáciových miláčků i pár týdnů v kanále, chůze mu neuškodí.“

„Do psí kundy, Rabe, je na umření.“

Starý čaroděj mě vezme za předloktí.

„Mám tě rád, holčičko,“ řekne skoro mile, „ale kdybys ze mě pořád takhle dělala vola, utíkal bych od tebe, až by se mi za patama prášilo. Půjde sám! Nebo si už nevzpomínáš na naši debatu v háječku?“

Vzpomínám si moc dobře. „Vyhráls, ať jde.“

Desmond hádce nevěnuje pozornost, ve tváři má omámený výraz kuřáků hypnotinu.

„Co s ním je?“ strčím do Rabeho. „Měl by být v pořádku po tom, kolik jsem do něj nalila.“

„Moc. Právě že jsi mu dala trochu moc. Je teď víc tebou než sebou, ale koneckonců, než to zmizí, dostane šanci podívat se na věci jinýma očima. Mohlo by mu to být ku prospěchu.“

Rabe nás vede, za ním se potácí Desmond pod mým dohledem.

Chodby se stáčí a zvědavé krysy nám věnují pozornosti víc, než je mi milé. Slunce, zachvěju se, tentokrát ho opravdu postrádám.

*

Zničený Jednorožec mě dojme ještě víc, když jím procházím v doprovodu polomrtvého Desmonda. Tolik toho zabili, napadne mě. Tolik a s pochybným ziskem.

Když vyjdeme na denní světlo, ještě pořád prší.

„Jdeme domů?“ zeptám se Rabeho a snažím se, aby to neznělo příliš prosebně.

Zakrouží předloktím a tlama layelského vzdušného víru se po nás natáhne. Pomalu mi začíná připadat přátelštější než naše portály.

Rabe se šklebí. „Nevím, jestli to, že považuješ můj dům za svůj domov, mám brát jako lichotku.“

„Asi nějaký komplex ze ztráty otce v raném dětství,“ odseknu mu.

Povytáhne obočí a postrčí Desmonda před sebou.

* * *

Je to doma. Teplo, sucho, svařené víno, kořalka s mátou a hustá masová polévka. Rváčka mi slintá na nohu a Rabe jí občas hodí kus chleba.

„Nedávej jí to, bude pak žebrat pořád," rozčílím se.

Na dotvrzení mých slov se fena náhle vztyčí u Rabeho židle, obejme ho tlapami a olízne mu obličej. Pak plynule pokračuje k talíři.

„Je to děvka," Rabe se dobře baví a Rváčka mu pod rukou chlemtá polévku.

Když Milo, Rabeho sluha, tajemník a kuchař v jedné osobě, přinese na stůl rybu v mandlové omáčce, nevydržím to a vyhodím fenu ven.

„Chci jíst v klidu," cením se na Rabeho výhružně.

„Jen si poslož," ušklíbne se. „Pět let jsi ji rozmazlovala, teď to nevytrhneš."

Neodpovím mu, soustředím se na vybírání kostí, ale pak mi to nedá.

„Nezdá se ti Desmond trochu…"

„Mimo? Ano, mimo je. Schytal to pořádně, konečně, jestli tě to zajímá, podívej se. Lézt lidem do hlavy umíš stejně dobře jako já…"

„Co mi to pomůže? Ti, kdo mu to udělali, jsou už mrtví. Dívala jsem se, trochu. Uwe ho nestačil oslepit úplně, ale Ignácius…"

„Čekala jsi snad, že tvůj kocour dokáže Ignácia zabít? Čekal to on? Víš, holčičko, taky jsem se díval a řekl bych, že ze sebe Desmond vykřesal to nejlepší. Je to rytíř, Ignácius mluvil, eh, špatně o tobě, o Jasmíně a konečně i o Amelii. Desmond ho samozřejmě nedokázal zabít, ale když Ignácius vytáhl své triky, byl jakž takž připravený. Jeho zrcadlové kouzlo sice náš milý Ignác prorazil, ale Desmondovi přesto zachránilo krk. Nejspíš při tom nahlédl do Ignáciovy kuchyně víc, než by se mu líbilo, možná leccos pochopil. Každopádně potom udělal to nejrozumnější, co mu instinkty radily. Zdrhnul. Zajímalo by mě, odkud o těch oratořích věděl."

Nožem převrátím pstruzí hlavu, abych se dostala k líčku. „Nejspíš nevěděl. Nikdy o nich nemluvil."

Rabe obrátí oči v sloup. „To, že ti někdo něco nevyklopí, neznamená, že to neví. Moire, musím tě od něj držet dál, nebo ho, na mou duši, dorazíš."

„Mám ho ráda," namítnu.

„Máš, stejně jako má liška ráda kohouta."

Vztekle praštím vidličkou. „Umřela bych, abych mu pomohla."

„To nemusíš. Ale jestli mu nedáš pokoj, umře on. Nenechám tě ho léčit. Nepotřebuje tvou vůli k životu, musí najít svou."

„Nechápeš to," namítnu.

„Chápu to moc dobře. Už přes deset let jste spolu, pravda? Celou tu dobu běžíš za svým a Desmonda táhneš s sebou. On přece nechtěl mít z domu potratářský salón, nechtěl bojovat s Ignáciem, nechtěl intrikovat, aby se

Viero dostal do Rady, a konečně, nechtěl ani k druidům. Lištičko, možná že opravdu nezná jinou cestu než tu tvoji, ale dej mu aspoň šanci, aby si uvědomil, kam opravdu míří.“

Dívám se na něj a cítím, jak mi tuhnou svaly na čelistech.

„Je to dobrá rada, slečinko. Mám tě rád.“

„Než jsme odjeli,“ řeknu těžce, „dala jsem mu na výběr, ale jak jsi řekl, je to rytíř. Nechtěl mě nechat jít samotnou. Mohl, ale nechtěl.“

Rabe pokrčí rameny. „Jak myslíš. Ale nechci, abys ho léčila. Dej se do pořádku, choď za ním, mluv s ním, ale nezapomínej, že jsme ještě nevyhráli.“

„Co to jméno?“

Čaroděj odstrčí talíř. „Promluvím s Antje a s Desmondem, až se probere. Jdi spát.“

Chce se mi řvát, hádat se, něco po něm hodit.

„Jsi utahaná jak kotě. Běž.“

Udeřím dlaní do stolu.

„Já strach nedostanu,“ zasměje se Rabe. „Jednak málem spíš a pak… pořád nejsi v boji lepší než já.“

„To asi nejsem,“ štěknu a pak za sebou hlasitě prásknu dveřmi.

„Ohřál jsem ti vodu, Moire.“ Mílo se drbe v šedých vlasech a jeho orlí nos září červení.

„Jednou si z něj udělám tkaničky do bot,“ zakleju a sluha na mě chápavě mrkne.

„Až je budeš mít, dej mi vědět. Taky bych si jeden pár vzal.“

* * *

Ležím v posteli a ze všeho nejvíc se mi chce spát, ale je jeden člověk, který má právo vědět, že jsme Desmonda našli.

„Viero,“ vydechnu do tmy a v mé hlavě zazní známý hlas, jako by Vivi seděl vedle mě.

„Všechno v pořádku, lištičko?“ Zní to trochu unaveně.

„Máme Desmonda. Přišel o oko a trochu blouzní, ale přežil to, Vivi. Já…“

„Nemám tam jít?“

„Snad ne, je tu Rabe a já…“ uvědomím si, že Vierova radost nezvoní jako obvykle.

„Co je s tebou?“

„Se mnou nic, Moire. Nerad ti přidělávám starosti, ale ten tvůj druid nevypadá dobře.“

„Laeg?“ Poslední dobou jsem si na něj ani nevzpomněla, napadne mě, „co je s ním?“

„Sotva se plouží. Nechci ho už pouštět k Amy, ale on se tam vždycky nějak prodere. Měl by se držet zpátky, nebo…“

„Je to tak zlý? Promluvím s ním. Co Amelie?“

„Ta se má dobře. Teď už jen zahojit jizvy a holka může do světa. Řekni to Desmondovi, bude rád.“

„To bude, jenže… zatím moc nevnímá. To naopak Jasmíně a Amelii říkat nemusíš. Sebere se, říká Rabe.“

„Co ten?“ Teď je Viero nepokrytě zvědavý. „Uvědomuješ si, že to po Ignáciovi může vzít jedině on?“

„Jo.“

„Budeš ve Velké radě, kotě. Jsi jeho holčička.“

„To nevím. Někdy mě neskutečně sere, on a jeho layelská parta.“

„Co má vlastně s Layelou? Nikdy jsem neslyšel víc než jen náznaky. Prý tam byl?“

„Antje tvrdí, že byl a že ho z Layely vylili.“

To zarazí i mého protřelého souputníka. „Z Layely? Co udělal? Žral malé holčičky?“

„To pověst nepraví.“

„Hm, začínám být na pochybách, jestli je to ideální bytnej.“

„Jedinej, kdo ubytuje čarodějku se špatnou pověstí,“ uchechtnu se.

„Buď opatrná.“

„Bez obav.“

„Co Friedrich?“ Vierovi politické techtle nikdy nevypadnou z hlavy úplně.

„Umírá. Evald už si leští korunu.“

„Kdopak mu pomáhá do hrobu?“

„Kdo bys myslel? Grainne.“

„Cože?“ Tohle, zdá se, neplánoval ani Vivi.

„Moire, ty máš delší prsty, než jsem si myslel.“

„Neposlala jsem ji zabíjet, jestli narážíš na tohle.“

Viero mlčí, dlouho mlčí, a já vím, že mu v hlavě tančí plány, plány v plánech, intriky, sliby, dluhy.

„Hraješ velkou hru, lištičko. Větší než jsem kdy hrál já. Slib mi, že se poradíš, než něco uděláš.“

„Neboj, proklepnu si tvé intrikánské schopnosti. Připravuj půdu, Vivi. Nezdržíme se tu navěky.“

„Podle rozkazu, madam,“ zalaškuje. „A Laega srovnej, nebo… Už dva dny má horečku. Nemluví o ní.“

Najednou se mi dýchá o hodně hůř. „Udělám to hned, ty běž utěšovat ženské.“

„Pusu, ty víš kam.“

„Taky,“ odpovím mechanicky. Když Viero zmlkne, volám Laega. A stejně jako dodneška Desmond, ani Laeg neodpovídá.

*

Ozve se mi až ráno. Lže. Těžký smutek, nemoc, něco zlého cítím v jeho hlase.

„Desmond je živý. Díky Don. Ani nevíš, jak se mi ulevilo.“

„Laegu, nenakazil ses? Nemáme ještě lék, ale hledáme ho. Jestli jsi nemocný, tak…“

„Blázníš? Toho by si snad Viero všiml. Nic mi není, jsem jen sám, daleko od dubů, od tebe… Stačí, když se pořádně vyspím.“

„Ráda bych přišla, ale Rabe mě nepustí. Musíme najít lék. Lidi pořád umírají.“

„Najdeš ho,“ teď poprvé zní Laegův hlas jako obvykle. „Ty, Moire, možná by bylo moudré zastavit se v našem háji.“

Polknu. „Byla jsem tam. Tu noc, co mě měli popravit. Bez Kalleswaldu bych se nikdy nedostala k Rabemu, nikdy bych nedokázala utéct. Neměl by ses tam vrátit ty? Odpočineš si tam a načerpáš síly, stavit se pro tebe a otevřít ti portál bych zvládla.“

„Ne,“ zní to neobvykle rozhodně, „Amelie ještě potřebuje trochu péče.“

„Vivi říkal, že už je skoro zdravá.“

„Vivi není na léčitelství zrovna expert a Jasmína má o dítě příliš velký strach. Věř mi, Moire. Musím to tu dokončit. A jestli se zastavíš v Kalleswaldu, pozdravuj duby.“

*

Ještě dlouho pak sedím na posteli a zírám před sebe. Rudými závěsy proniká světlo a na gobelínu, visícím na zdi, vytváří bizarní stínohru. Milostný výjev se mění v pomoc umírajícímu. Hel, ptám se v duchu, kterého z nich mi chceš vzít?

* * *

Doufala jsem, že se Desmond brzo sebere, že ho obejmu, budu mu vyprávět… Nic z toho se nevyplnilo. Sedím u jeho lůžka a Des, umytý, převlečený a s páskou, která mu na oku přidržuje tampon s hojivou mastí, blouzní.

„Tolik smrtí," sevře mou ruku, „tolik, ti lidé umírají, Moire, zastav to. Nevidíš ty děti?"

Povzdychnu si. „Vidím, a pokouším se je zastavit, to mi věř. Jenže to není tak lehké."

„Musíš odvolat své muže, lištičko, nebo přijdou o život, všichni."

„Muže?" Obejmu ho. „Desi, nejsou tu žádní chlapi, jen já."

Desmond vrtí hlavou. „Vím, že musíš, Moire, ale válka je tak hnusná. Změnila ses."

Zatřepu s ním a dveře za mými zády se otevřou.

„Jako bych to neříkal. Nechám tě s ním chvíli o samotě a už ho biješ."

„Nebiju," bráním se chabě, Rabe mi beztak nevěří, „mluví něco o armádách."

„No tak mluví. Jdu za tou Antje, slib mi, že ho tu najdu celého."

„Slibuju," lusknu prsty, „mimochodem, vrátíš se k večeři, nebo až ráno?"

Rabe jen teatrálně sepne ruce, obrátí oči ke stropu a je pryč.

*

Slunce se kloní k západu a Desmond se pořád toulá zahradami pomatení.

„Dítěti se nesmí nic stát," sténá mi do blůzy.

„Amelie je v pořádku," pokouším se ho bezvýsledně uvést do reality. Jsem vyčerpaná, zklamaná, poražená. Z náhlého popudu mu položím dlaně na spánky a všeptávám mu do mysli obrazy touhy a žádosti. Desmond se ke mně přitiskne, ne jako milenec, spíš jako dítě. Vklouznu k němu do postele, obejmu ho a čekám, až přijde šero a spánek.

*

Ve snu se vyhřívám v nízké trávě, stromy zpívají a kdosi mě volá. Volá… trhnu sebou a procitnu do noční tmy. Desmond vedle mě přerývaně oddechuje.

„Moire," ten, kdo mě shání, nemá s telepatií zkušenosti. Uvědomím si to a probudím se úplně.

„Grainne?“ Pomůžu jí a konečně děvče slyším. „Co se děje?“

„Friedrich umírá.“

Fouknutím rozsvítím olejovou lampu u lůžka. „To se dalo čekat, i tak jsi mu prodloužila život, jak jen to šlo. Nikdy nebyl silný, Grainne. Nech ho jít.“

„Chce s tebou mluvit.“

„Se mnou? Po tom, co mě poslal na šibenici? Grainne, co ode mne čeká?“

Možná je to past, napadne mě. Grainne je nezkušená, nepozná nástrahu, když ji vidí.

„Navíc, když se objevím u jeho lůžka, nejspíš mě Evald obviní, že jsem Friedricha zabila.“

Grainne se odmlčí jen na okamžik. „Moire, bojí se. Chce, abys ho doprovodila k Hel. Ostatní čarodějové jsou mrtví, nebo…“

„Nebo zakovaní v kryptinu. Já vím. Přijdu.“

Riskuju a neměla bych, ale přijdu, pomyslím si. Neodmítnu přání umírajícího, koneckonců, Bratrstvo je za jeho smrt zodpovědné, a když se to vezme kolem a kolem, dokázala jsem zabít Uweho, to znamená, že už se v boji trochu vyznám.

Pohladím Desmonda po vlasech, srovnám si pomačkanou blůzu, nazuju boty a ve svém pokoji pověsím na krk obsidiánový náhrdelník. Podívám se do zrcadla a nezávidím Friedrichovi ani v nejmenším.

Za poslední dobu jsem zhubla a zkostnatěla. V černé blůze vypadám jako ty pochmurné ženské, které si generálové sjednávají k trávení studní. A s takovou chce jít Friedrich naproti Hel? Jeho volba.

*

Pro teleportaci zvolím efektní layelský vír, takže se mi podaří všechny přítomné vyděsit hned v úvodu. Vlastně, ne všechny. Friedrich je už na půl cestě do zásvětí, takže se ani nelekne. Těžce dýchá ústy pokrytými boláky, nad jeho lůžkem se sklání Grainne, manželka, čtyři dcery (ostatní už jsou úspěšně provdané), bratr a páni z Maeve a Grosstaru, první šlechtici Ostwegenu, sedí na židlích jako soudci. Dokonce je tu i Vidarův kněz.

Kývnu na druidku a Grainne se s úlevou zvedne z pelesti.

„Času už je málo.“

Přivřu víčka a dotknu se Friedrichovy puchýři pokryté ruky.

„To jsem já, Moire. Copak ode mne chceš?“

Evald se nadechne, aby něco řekl, ale v tom promluví jeho bratr. Sípavě, zpola nesrozumitelně. Vím proč, ošetřovala jsem tolik nemocných. Dotknu se jeho rtů a boláky z nich zmizí. Na chvíli, ale víc nebude potřeba.

„Přišla jsi? Dal jsem rozkaz, aby tě popravili."

„Já vím, Friedrichu. Vím to moc dobře, ale umíráš a máš právo, aby tě někdo z Bratrstva doprovodil. Vybral sis mě, zdá se."

„Znám tě, a navíc, chci abys mi po pravdě odpověděla. Přivolali jste tu nemoc?"

Stisknu rty. Tohle je přece Ignáciův dluh. Pak odpovím.

„Ano, nákazu vyvolali členové Bratrstva. Jeden z nich je mrtvý, druhého hledáme. Věř, že se snažíme nemoc zastavit."

„Podvedli jste mě."

Povytáhnu obočí. Za mými zády nervózně šeptají budoucí pozůstalí.

„Jak?"

„Poskytl jsem vám útulek, já a přede mnou i můj otec. Čekal jsem…"

Konečně mi to dojde. „Čekals život tak dlouhý, jako ho mají čarodějové? Musel bys projít studiem a všemi zkouškami, Friedrichu. Navíc, ani my nejsme nesmrtelní, to jsi, koneckonců, viděl sám." Je mi ho skoro líto. Friedrich prožil celý život v děsu ze stáří a smrti, spoléhal, snad dokonce právem, na to, že se čarodějný cech, kterého měl plné město, postará. No, spletl se.

„Slíbil mi to."

„Ignácius? Slíbil a pak přivolal nemoc. Byl mocný a ty sám víš, jaké je to mít moc. Nakonec v ní zabloudil. Dlouhý život není vždycky jen dar."

„Kdo teď zastaví nákazu?"

Král těžce dýchá, Hel už otevírá dveře. Překvapil mě, nebo možná ona. Na prahu smrti uvažuje skoro jako státník.

„Rabe a já. Zastavili jsme Ignácia, je třeba pokračovat."

„Potratářka a hrdlořez," pokusí se zasmát.

„Je to špinavá práce, Friedrichu. V té jsme dobří."

„Zastavte to a zmizte. Evald mi vždycky říkal, že jsem blázen."

„Uděláme, co bude v našich silách, ale… propusť mé kolegy. Tolik jich zemřelo zbytečně, ne na nemoc, ale pro pobavení davu, kvůli vymítání strachu. Budeme je potřebovat, až budeme mít lék, bude třeba, aby ho někdo podal."

Friedrichovi matní oči.

„Evald zařídí potřebné, ještě před korunovací. Nechá je propustit a dá vám čas, abyste odešli. Jinak…"

„Nebude žádné jinak, půjdeme. A po čase nás zase zavoláte, možná ne za rok ani za deset let. Zatím naši práci zastanou druidi, pokud budou chtít."

Grainne sklopí hlavu, jedna z Friedrichových dcer, holčička teprve desetiletá, se rozpláče a král trhne rukou.

„Ať jdou, chci už pryč.“

Královna, sešněrovaná v těžkých černých šatech, zmateně vstane a vykročí k lůžku.

„Ne,“ Friedrich zavrtí hlavou, „nechci.“

Stisknu mu zápěstí. „Už brzo. Je na čase se rozloučit, je to tak, eh, moudřejší.“

„Kvůli Hel?“ zachroptí.

„Taky.“

Procesí princezniček se zaraženě uklání před lůžkem, královna pláče, těžko říct, jestli žalem nebo dojetím nad svou rolí vdovy, dvořané se lámou v pase, snad jen Evald projeví nějaký cit. Evald a Grainne. Ta muže, který změnil její dospívání v ošklivý sen, pohladí po ruce.

„Byls celý život sám,“ řekne tiše.

Friedrich nehybně leží na lůžku a truchlící odcházejí.

„Počkejte,“ zarazím je. „Žena, bratr tu zůstanou. Taky Grainne. Chci svědky, že jsem mu neublížila. Pro jistotu,“ dodám trpce. „Před pár týdny jste mě málem dali katu.“

„Myslel jsem,“ začne Friedrich, ale já ho přeruším.

„To už je teď jedno. Půjdem?“

Položí svou ruku do mé, on, který mě léta nenávidí, a já, která jím od doby, kdy jsem otevřela Grainninu paměť, pohrdám, pak spředu v mysli tichou cestu vystlanou mechem a zastíněnou vzrostlými stromy a vykročíme. Vedu muže pod spletenými větvemi, pak zavřu oči a už jen čekám, až po něm sáhne jiná ruka. Silná, klidná a nesmlouvavá.

„Je po všem,“ otevřu oči. „Jsi vdova, paní, a ty, Evalde, král.“

*

Střásám ze sebe pach smrti, když se ke mně přidruží Evald. Je bledý, kůži na tváři má povolenou jako stárnoucí ženy a oči obkroužené tmavými stíny.

„Chci s tebou mluvit, vědmo.“

Mlčky kývnu. Čekala jsem to. Byl by blázen, kdyby se neptal.

Následuju ho do jednoho ze sálků, který už sloužící upravili podle jeho vkusu. Všechno je bez ozdob. Tmavé, syrové.

„Překvapilo mě, že tě můj bratr zavolal,“ začne bez úvodu.

Potřesu hlavou. „Všichni jsou mrtví, mě aspoň znal, když už nic jiného. Umírání hodně věcí mění.“

„Nenáviděla jsi ho,“ vmete mi do tváře.

„Ale ne,“ jsem unavená a nechce se mi přít, „ne. Pohrdala jsem jím, neměla jsem ho ráda za to, co udělal Grainne, ale nenávist, to je silné slovo. Potřeboval pomoci přes práh. Měl na to právo.“

Evald na mě nepřátelsky zírá, snad se snaží věc pochopit. Není zaslepený.

„Ano, ty víš o té nešťastné události s naší švagrovou. Dosud se o tom nemluvilo, doufám, že to tak zůstane.“

„Je mrtvý, Evalde. Teď už nemá smysl se k tomu vracet. Ona mu odpustila a teď už ho soudí jiní.“

Otřese se.

„Ten Vidarův kněz, to byl tvůj nápad?“ zeptám se.

„Ano. Kdyby bylo na mně…“

„Nebylo na tobě. Až budeš umírat, sám rozhodneš, kam se chceš podít.“

Chvíli mlčí, smrt bratra ho zasáhla. Smrt vždycky vyděsí, když udeří blízko. Pak najde rovnováhu.

„Chci s tebou uzavřít dohodu,“ řekne odměřeně.

„Ohledně čeho?“

„Chci, abyste odešli. Vy všichni, váš cech. Pokud se nedomluvíme po dobrém, nebudu se rozpakovat použít metod svého bratra.“

Usměju se. „Není moudré nás vyhánět, dokud nákaza trvá. Druidi ji pravděpodobně nebudou schopni zlikvidovat.“

„To vím. Dám vám čas zlikvidovat tu věc a pak… odejdete do dvou měsíců.“

„Nemůžu mluvit za všechny, Evalde.“

„Můžeš, vědmo. Bratr tě povolal ke svému úmrtnímu loži. To mi jako záruka stačí. Budu jednat s tebou.“

Povzdychnu si. „Dobrá. Takže, ne dva měsíce, ale tři. Někteří z nás jsou už staří, nikdy jinde nežili, někteří mají zdraví podlomené mučením, jak tělesné, tak i duševní zdraví, Evalde. Dostaneme je odsud, ale neslíbím, že odejdou jako běženci. Většina se ničím neprovinila.“

„To je věc názoru.“

„To je. Ještě jedna věc, Evalde, teď už možná králi Evalde?“ ušklíbnu se. „Máme tu obchody a budeme je mít dál.“

„Nebudete.“ Zní to ledově. „Nikdy jsem nesouhlasil s některými věcmi. Potraty, kletby…“

Obrátím ruce dlaněmi nahoru. „Budou dál. Co afrodisiaka? Drogy, léky?“

„Travičství,“ odsekne.

Zadívám se mu do očí. „Jsi naivní, Evalde. Jen ty věci zaženeš do temných koutů, kde budou horší, ne lepší. Nezmizí, to mi věř. Jsou tu tak dlouho, jak si jen umíš představit.“

Vztekle semkne rty.

Zvednu se. „Každopádně, když budeš potřebovat afrodisiaka, víš, kam se obrátit. Válečnou magii dělá kolega," dodám, když vidím jeho znechucený výraz. „A kdybys potřeboval ruku, která ti pomůže přes práh," vidím, jak mu tvář cuká vyčerpáním, smutkem i vztekem, „i pak můžeš zavolat. Z mého hlediska, Evalde, jsi přijatelnější král ty."

„To mě těší," odpoví upjatě.

„Alespoň nezneužíváš své chráněnky a nechceš žít věčně," dokončím a vydám se ke dveřím.

„Kdybys něco potřeboval, žiju v Rabeho domě."

Strnule pokývne a já ho nechám sedět v šeřící se místnosti. Snad truchlí, snad má jen obyčejný strach. Než zavřu dveře, zašeptám zaklínadlo a Evalda přemůže spánek. Je to jen malý dar, ale někdy se hodí.

*

Grainne na mě čeká u postranní brány. Oči má rudé od pláče. Obejmu ji.

„Holčičko, nemělas sem chodit."

Vrtí hlavou. „Musela jsem, Moire. Vždyť umíral a ty, ty jsi přišla taky."

„Přišla," řeknu tiše a pohladím ji po vlasech.

„Chceš pryč?"

Mlčky kývá a slzy jí tečou po tvářích.

„Sestra… je jako zdomácnělé zvíře. Nejvíc ze všeho se bojí, aby ji teď Evald nevyhnal."

„Nevyžene," řeknu s jistotou. „Evald je suchar, ale postará se, aby všechno bylo, jak se sluší a patří. Tvou sestru usadí na nějakou vdovskou državu, snad jí sežene i vhodného a bezpečného ženicha, aby nevznikly zbytečné nároky na trůn, holky přiměřeně provdá. Nemusíš se bát."

„Proč je taková?" Grainne na mě hledí divoce, skoro jako by mě obviňovala.

„Žije tak, jak lidé obyčejně žijí. To my jsme jiné."

„Chci domů," zaprosí.

„Na Kroachan?"

„Domů."

Pochopím a otevřu portál. „Za chvíli tam budeme."

* * *

„Moire, ty mě nepřestaneš překvapovat,“ Rabe rázuje po místnosti a oči mu blýskají.

„Nejen že vypadneš do noci a ukáže se, že jdeš zatípnout krále, ty s jeho bratrem ještě dohodneš podmínky odchodu. Mohla to být past.“

„To mohla,“ uznám, „ale nebyla.“

„Co s tou malou druidkou? Snesl jsem v domě jednu ženskou, dvě jsou už moc.“

„Je to ještě dítě.“

Rabe mě obdaří znechuceným pohledem. „Ještě před tři sta lety by mi tak nepřipadala.“

„Dobře, ale teď už jo, takže je všechno v pořádku. Mimochodem, je to ideální osoba pro péči o Dese. Zná ho dlouho, trochu na něj bere, ale zas ne moc, a má trpělivost.“

„Jsi podlá,“ vyčte mi.

„Pragmatická, Rabe.“

Nacpe si dýmku, a to ho trochu uklidní. To je moje chvíle.

„A co ty jsi zjistil od Antje, kromě toho, že ses ujistil, že jsi ještě chlap.“

Chvíli vypadá, že mi dá pohlavek, ale ovládne se.

„Kdybych byl ještě chlap, sehnal bych si kobylku, jako jsi ty.“

„Tomu sám nevěříš.“

„Ne,“ vrtí hlavou, „jsem starý, ale ne senilní. O takové, jako jsi ty, nestojím, pár jsem jich znával.“

„Před tím, než tě vylili z Layely?“ zaútočím.

„Potom.“

„Co musí člověk provést, aby ho vyhodili z Layely? Je to žoldácký tábor, rvačky tam tolerují, na počestnost se tam taky nedbá…“

„Kdo je zvědavej, bude brzo starej,“ pak zvážní, „nebo se opravdu bojíš?“

„Ne,“ odpovím po pravdě, „ani ne. Tak co říkala ta Antje?“ vrátím se k tématu.

„Coby, spoustu drbů. Mělas pravdu, zatraceně špatně nese, že její čas už končí. Doufala, že jí nakonec nějaký její favorit zajistí pohodlné stáří. Má smůlu, pomřeli.“

„Všichni?“

„Skoro. Ignácius, Myrzil, Ildefonc, Svatovlad, jen Longin je naživu.“

„Longin taky patřil do výběru?“ trhnu sebou. „Nevypadal, že by byl schopen zajistit jí standard, na jaký je zvyklá. Tedy, až na poslední půlrok. Kde vlastně je?“

Rabe vypadá zamyšleně. „Nevím. Nevím, a je to zatraceně divné. Stáhnul se. Neslyšel jsem, že by někde léčil, neslyšel jsem, že by zemřel, dokonce ani Antje o něm nic neví.“

„Určitě?“

Rabe vyklepe dýmku do krbu. „Určitě. Víš, jsou situace, za kterých Antje vyklopí všechno, co ví. Právě proto jí taky už pár set let nikdo nic nesvěřuje.“

Povzdychnu si. Naprosto nepochybuju, že Rabe dokáže být rázný i v posteli, když na to přijde.

„Musíme ho najít,“ zopakuju nahlas to, co oba víme.

„To musíme. A nemáme na to moc času.“

* * *

Grainne sedí u Desmonda na posteli a lije do něj nějaký odvar.

„Pořád mluví z cesty?“ zeptám se a obětavá ošetřovatelka se na mě zaškaredí.

„Má vize.“

„Já vím, ale potřebovali bychom, aby se už probral.“

Desmond se ke mně otočí. „Pamatuješ na tu věštbu o slunovratu?“

Povzdychnu si. Konverzuje o všem možném, ale zřídkakdy mě pozná.

„Jo,“ sednu si vedle Grainne, „dvanáct dětí, lístek cesmíny, jak bych se nepamatovala.“

Vypadá zmateně, poraněně.

„Kde je Moire?“ obrátí se ke mně.

Zatnu zuby. Desmond, proč vždycky musí zapadnout do maléru? Proč nemůže být tam, kde ho potřebuju. Jsem unavená, zoufalá, dobitá. Jako vlna se ve mně vzedme vztek.

„Kde je?“ opakuje Desmond a ještě, než mu stačí svým konejšivým hlasem odpovědět Grainne, odpovím já.

„Moire? Kde by asi tak byla? Musí vylízat kdejakej malér. Byla jsem v kriminále, podřezávala jsem krky, odmázla Friedricha, teď musím zařídit vystěhování Bratrstva a ty se ptáš, kde jsem? Tak se na mě, kurva, aspoň podívej!“

Zvednu mu bradu a Desmond mi věnuje jeden ze svých jurodivých pohledů.

„Longin ji miluje.“

To je poslední kapka. „Co to blábolíš o Longinovi? Slyšel jsi, co jsem říkala, tak slyšel?“

Zahlédnu vyděšené Grainniny oči, ale je mi to jedno.

Desmond zamrká zdravým okem a mně ruka sama vylétne. Dostane pořádnou, hlavou narazí na sloupek postele a zařve. Kupodivu normálně.

„Moir, málem jsi mi vyrazila oko.“

„To ti vyrazil někdo jinej,“ odseknu a pak se zarazím.

Desmond sedí v tureckém sedu na posteli, mne si lícní kost a vypadá, prostě vypadá jako Desmond.

Otevřu pusu. „Měla jsem tě propleskнout už dávno,“ vzdychnu. „Grainne, tohle Rabemu radši neříkej.“

*

Desmond se dožaduje vína a litování, obé mu štědře dopřejeme.

„Co Amelie?“ Je vidět, že na něj pomalu dopadá realita.

„Je skoro zdravá, Laeg ji vyléčil.“

„Ten tvůj druid?“

Přikývnu a je mi těžko u srdce. „Ten můj druid“ se ozývá čím dál tím méně a zní čím dál tím vzdáleněji. Snad na něj budu mít víc času, teď když se Desmond probral.

„Proč tam jel?“ Desmondův hlas zní skoro ukřivděně.

„Když jsme se dozvěděli, že jsi zmizel, považoval za svou povinnost tě zastoupit.“

„Připadá mi, že mě i bez toho zastupoval až dost,“ zavrčí Desmond a napije se vína.

„Nechcete mi říct, co se vlastně stalo?“

Vlezu si k němu do postele, Grainne se taktně vzdálí a já vyprávím. O vězení, o zabíjení, o Friedrichovi a o Rabem.

„Proč to dělá?“

„Rabe?“ podivím se. „Čekala jsem, že to udělá. Spoléhala jsem na něj.“

Desmond si mne obočí nad zraněným okem.

„To nechápu. Připadalo mi, že po nás jde. Ostatně, Vierovi taky.“

„Svým způsobem po nás jde. Nepřeju ti zažít jeho metody výuky šermu.“

Des si podepře hlavu polštářem. „Učil tě šermovat?“

„Jo, taky zabíjet. Nic, co nás naučili ve škole, se proti Ignáciovi nedalo použít. Jediné, co zabralo, byla druidská zaříkávadla a magie z Layely.“

Obejme mě. „Co zas s Layelou? Nejdřív druidi, potom Layela, budeme mít někdy klid?“

„Teď ne,“ opřu se o něj. „Aspoň dokud nenajdeme Ignáciova komplice. Dokud nenajdeme lék.“

Pevně mě drží kolem krku a já jsem ráda, že je zas zpátky. Dýchá mi do vlasů a zezadu se ke mně tiskne. Obrátím se k němu.

„Návrat k povinnostem?“ kousnu ho do jazyka.

„Neříkej, že jsi na mě čekala,“ syčí mi do ucha.

„To víš, že ne. Znásilnil mě kat.“

Desmond zmlkne, jeho ruce běží po mé páteři až dolů, je to známé a zatraceně horké.

„Co se to s náma stalo?“ šeptá mému břichu.

„Samý blbý věci,“ obejmu ho stehny.

Samý blbý věci, ale o Reayovi mu pro jistotu neřeknu nic.

11. KAPITOLA

K vyjížce na galeje jsem si nasedlala Onyx a vyzbrojila jsem se i Evaldovým glejtem. Rabe kdesi hledá Longina, Grainne se zotavujícím se Desmondem hrají kostky (Desmond je už natolik sám sebou, že podvádí) a na mě zbyla povinnost navštívit páchnoucí kobky. Konečně, mám tam známé.

*

Sesednu z koně, ukážu lejstro a brána se otevře. Magii už necítím, ale ti, které jdu osvobodit, jsou už nejspíš natolik zesláblí, že je jim to k ničemu.

Druhá vrata mi otevře sám Bald. Když mě uvidí, trochu strne. Ne moc, ale dost, abych si toho všimla.

„Šoupli tě k bráně kvůli tomu, že jsem zdrhla?“ mrknu na něj.

„Byl jsem rád, že jsi pryč. Nechtěl jsem tě oběsit. Nevím, jestli bych to vůbec uměl.“

„Taky jsem byla ráda,“ plácnu ho po zádech. „Jdu si pro kolegy. Jsou, jsou všichni naživu?“

Zavrtí hlavou. „Ne. Ta stará paní, ta, s kterou jsi byla v cele, zemřela.“

„Briana?“

„Já si jména nepamatuju.“

„Briana,“ přikývnu sama sobě. Jestlipak to mělo něco společného se smrtí Ignácia? Byla opravdu stará a možná to nebyla jen vůle, co ji drželo při životě.

„Byla už nemocná,“ zatvářím se zarmouceně.

Bald mě vede chodbami, znovu cítím pach moči, nechutné polední šlichty a nepříjemné chvění z cel, kde je trochu příliš kryptinu.

„Musím to ohlásit veliteli,“ vysvětlí mi Bald a ukáže na jedny z dveří.

Uvnitř pospává unavený starý biřic.

Bald rázně zaklepe na stůl a spáč se vzbudí.

„Je tu paní Moire, pro ty čaroděje. Stálo to dnes ráno v listě z hradu.“

„Když myslíš, chlapče. Vyřiď to s ní sám. Musím tu ještě…“ zmateně se rozhlédne, na co by se vymluvil, „musím ještě rozdělit hlídky.“

Bald nevojensky zabručí něco na souhlas a jdem zas ven.

„Koukám, že se tu zas tak moc nezměnilo. Ten chlap neumí číst.“

Bald se ušklíbne. „Neumí. Ale je to hodný chlap a zaslouží si na stará kolena nějakou výsluhu. Nestěžuju si.“

*

Otevře dveře cely. Kromě Briany jsou tam všechny. Thea, Ela, Margot, Elvyn, Fenja. Špinavé, apatické, živé. To potřebuju.

Tlesknu. „Balit, dámy. Svoboda volá.“

Fenja zvedne hlavu a nevěřícně na mě zírá. „Ty? Myslely jsme, že jsi,“ gestem naznačí oběšení.

„Balde, tys jim nic neřekl?“

„Ne. Mohlo by je to přivést k zaječím myšlenkám.“

Chytnu se za hlavu.

„To snad ne. Vstávejte, kolegyně. Král už vás dál na státní útraty živit nebude.“

Vypadají zle. Všechny.

„Dělal jsem, co jsem mohl,“ šeptá mi kat. „Pak už se jich nikdo ani nedotkl, ale stejně… Tohle není žádnej dívčí penzionát.“

„To vím,“ nakrčím nos.

Procházejí kolem mě jako průvod přízraků.

„Popros někoho, ať je odvede na dvůr. Budeme asi potřebovat kočár. Musím ještě vyzvednout chlapy.“

„Kočár?“ Bald se věnuje řešení tohohle komplikovaného úkolu, a k mužské cele mě proto doprovází mladičký strážný, celý rozpačitý z podivné společnosti.

Důležitě otevře dveře a zevnitř se vyvalí puch.

„Neumřel tam někdo?“ zeptám se opatrně, ale biřic jen poděšeně zavrtí hlavou.

Obezřetně nakouknu dovnitř. „Jste živí?“

Na slámě se cosi pohne. „Částečně,“ Udin se posadí.

„Ty jsi živá?“

„Jo. Koukejte padat ven, Evald tu čaroděje nechce.“

„Evald?“ Zrzavý Rudyard, kterému špína dokonale zamaskovala pihy, přestane lovit štěnice.

„Jo, Friedrich je mrtvý a korunovace bude co nejdřív. Zbytek vám řeknu, až se umyjete," nakrčím nos.

Když klušu k východu, přemýšlím, kde zachráněný zbytek Bratrstva ubytuju. Rabeho dům nepřichází v úvahu. Jak ho znám, reagoval by jako uvážlivý rodič, kterému dítě domů přinese koťátko. Letěli bychom všichni. Nakonec má volba padne na vlastní nemovitost. Lázeň tam je a o vyvlastňování majetku Evald nic neříkal.

*

„Chci domů," vykoupaná Thea v mých starých šatech vypadá jako válečná vdova.

„Pokud ti nikdo nevyraboval dům…"

Všichni sedí v naší kuchyni. Umytí, ošetření, pokud mi stačily Síla a dobrá vůle, neklidní.

„O co jde, Moire?" Rudyard dokazuje, že má aspoň všech pět pohromadě, když už nic jiného.

„Ignácius je mrtvý, ta epidemie jde na jeho účet. A to, že jsme skončili v kameni, ostatně taky."

Ticho je významné, šokované, nepřátelské i zarmoucené, podle povahy jeho původce.

„Myslel jsem si to," zachraptí Rudyard.

„Nemám dobré zprávy," pokračuju dál. „Ještě se nám nepodařilo zastavit epidemii a stěhujeme se. Všichni a rychle. Máme čtyři, pět měsíců, víc ne."

„A co Institut?" vyjekne Ela.

„Jaký Institut? Adepti buď pomřeli, nebo jsou doma. Vyučujících moc nezbylo a ti z cechu, kdo mohli, jsou už dávno za hranicemi. Bratrstvo se rozpadá. Uvidíme, co vyjedná Viero ve Wasaheimu."

Udin, který si oholil hlavu, aby se definitivně zbavil vší, zamyšleně točí otlučenou sklínkou.

„Ty jsi teď korunní princezna, Moire?"

Zavrčím. Zatracená sebranka, ani hlad a solený bič jim intriky z hlavy nevytluče.

„Ne. Já jsem jen pomohla Friedrichovi na druhou stranu a jeho bratr mi řekl to, co teď říkám vám. Pokud nepůjdeme po dobrém, galeje se zas otevřou."

Oholená hlava se neklidně zavrtí. „Tak kdo je teď představený?"

„Pokud nějakého potřebujete, tak Rabe."

Teď už je ticho jen zaražené.

„Není trochu moc, no, prudký?“ odváží se Fenja.

„Je to žoldák. Jestli se mu bude zdát, že zbytečně vyvádíš, napráská ti zadek, jestli se ptáš na tohle. Nezdá se vám, že uhlazeného křiváka jsme tam měli dost dlouho?“

Rudyard se zasměje, poprvé za dobu, co je tu. „Mistr Rabe je dobrá volba pro tuhle dobu. S tím si ani Evald nebude připadat moc jistý.“

„Podívejte,“ začínají mě unavovat kradmé pohledy, řeči i tajené počty, „nejsme tu na předvolební schůzi. Nákaza trochu ustoupila, ale ještě pořád se můžeme nakazit. Lidi nám také přes noc znova věřit nezačnou a…“ nadechnu se, „hledáme Longina.“

„Longina?“ Rudyard zpozorní.

„Ano, zmizel.“

„Moire, taky ti přišlo divné, jak se najednou dostal do Rady? Po tolika letech, zničehonic?“

„Přišlo,“ nezapírám. „To je jeden z důvodů, proč by bylo dobré si s ním promluvit.“

„Jestli můžu pomoci, tak…“

„Nejdřív se vyspi,“ mírním jeho nadšení, „zítra sem přitáhnu Rabeho a uvidíme.“

„Ty mu tak říkáš?“ našpulí Thea pusu, „Rabe? Je mu dobrých osm set let. Trochu starý i na tebe, ne?“

Usměju se na ni sladce. „Řekni mu to zítra sama, uvidíš, co ti na to odpoví.“

*

Nechala jsem tu nenapravitelnou smečku pod svou střechou a vydala se domů s jedinou touhou. No, vlastně s několika touhami, najíst se, napít a zavzpomínat si s Desmondem na staré časy při troše rekreační akrobacie. Ani jednu z těch věcí mi však osud nedopřál.

„Tys mu nafackovala?“ Rabe sedí za stolem a klepe nožem do talíře. Připadá mi, že se příliš vžívá do otcovské role.

„Kdo ti to řekl?“

Přitiskne dlaně na tvář a zaskučí. Grainne i Desmond se tváří nevinně a nenápadně vrtí hlavami.

„Nikdo. Má podlitinu přes celou lícní kost a jsem si jist, že Grainne mu ji necákla.“

„Dobře, praštila jsem ho. Ale jen trochu, byla to medicinální facka a pomohla.“

Rabe si mě zkoumavě měří. „Poznal jsem hodně násilníků, Moire, ale v některých ohledech jsi výjimečná.“

„Jíst nebudeme?“ měním téma.

„Nejídávám s těmi, kdo bijí děti, starce a nemocné.“

„Teď kecáš,“ kontruju. „Sám jsi mě praštil bez cavyků.“

„Zasloužila sis to,“ pochválí se spokojeně.

„Desmond taky,“ zatleskám, „Milo, kde je jídlo?“

Když Milo balancuje s tácem do dveří, vyzývavě se na Rabeho zakřením. „Rabe, zítra tě čeká ta vysvobozená parta. Musíš pronést inaugurační proslov.“

Rabe z ohledů na Grainne nenadává nahlas, ale odhaduju, že to, co říká, asi není ani pro uši opravdu otrlé.

*

Do postele jsme se dostali až po půlnoci. Desmond vypadá unaveněji než po týdením tahu. Shází ze sebe oblečení a vsouká se pod přikrývku.

„Miluju tě, Moire.“

Podezřívavě se na něj podívám. Něco mi připomněl, něco… Vím.

„To je pěkný. Hele, Desi, když jsi blouznil, říkal jsi něco, že ‚miluje Antje‘. O kom jsi mluvil?“

Otráveně se otočí. „Hele, lištičko, snažím se ti dvořit, a ty mě vyslýcháš.“

Obejmu ho. „No tak, Desi. Je to důležitý.“

Stáhne obočí. „Moire, podle toho, co říkala Grainne, jsem prostě blábolil. Nepamatuju si to.“

Zamyšleně si zouvám boty. „Jak ses vlastně dostal k Ignáciovi?“

Desmond pokrčí rameny. „Docela obyčejně. Prostě jsem tam šel, nechal se ohlásit… Doufal jsem, že ho dokážu zabít, než on zabije mě. Nic víc.“

„To zní dost, eh, hystericky.“

Podívá se na mě. „Taky že to tak bylo. Moire, copak to nechápeš? Umírající Amelie, ty s jiným chlapem, všude smrt a lidi, které jsem pokládal za přátele, hození na hraní davu. Nepřál jsem Ignáciovi jednu, ale tisíce smrtí.“

„No, my mu poskytli jen jedinou, ale užil si ji, buď bez starosti,“ pak mě něco napadne.

„Ty, když jsi k němu šel, neviděl jsi někoho, kdo by tam neměl být?“

„Jak neměl být?“ Desmond se převalí na břicho. „Nikdo z nich tam neměl být, když to bereš takhle.“

„Dobře,“ snažím se jasně vysvětlit svou myšlenku, „ale všichni jsme věděli, že Uwe je vražedný šílenec a Cedrik křivák, zato jsme nevěděli, že si s ním smočil Karsten. Už chápeš?“

Zamyslí se.

„No, viděl jsem tam jednoho člověka, který se tam moc nehodil. Longina. Ale ten tam byl nejspíš kvůli Radě. Znáš ho. Dovedeš si představit, že intrikuje s Ignáciem?“

Srdce mi klopýtlo. „Desmonde,“ přejedu si dlaní tvář, „nedovedla jsem si představit Brianu, jak práská na své znásilněné, umučené žačky. Přesto to dělala. Nevěřím nikomu, tím méně Longinovi.“

„To je hnus,“ Desmond vypadá, že se do něj dala zimnice, „je to jako jed ve vodě, jako ty neštovice. Všude.“

„Všude ne,“ utěším ho a překulím se přes pelest. „Ne mezi námi dvěma.“

A Desmond se vynasnaží, aby toho využil.

* * *

Rabe dokáže být velice působivý, když chce. Teď nejspíš chce. Jeho hlas sviští nad hlavami z vězení propuštěných nešťastníků jako větrná bouře.

„Ne, opravdu by nešlo dohodnout se s Evaldem, že se někde veřejně omluvíme. Pokud má všech pět pohromadě, požene nás svinským krokem. Navíc, druidi se nejspíš jen třesou na svůj lot masa, nebo ne?“

Podívá se na mě. Pokrčím rameny.

„Nejspíš ano. Bozi vědí, jak to tam teď je, dost starých pomřelo a ti, kteří se teď dostanou nahoru, budou docela rádi sedat na královském dvoře. Nepropásnou šanci. Bratrstvo zklamalo, a oni přinášejí naději. Starou víru. Skromnost, mravnost, žádné zmalované ženské a chlápky, co si za peníze vydlužené od lichvářů kupují afrodisiaka. Stačí to postavit takhle a zabere to. Musí. Já bych tuhle kartu na jejich místě vytáhla a nedělám si iluze, že by byli natolik jiní. Strávila jsem s nimi pár měsíců. Mají víc vrásek než my, jiné hrátky než my, ale moc neodmítnou.“

„Přesně,“ Rabe založí ruce na hrudi. „Chce se někdo na něco zeptat?“

Rudyard už se s mou malou pomocí dostal natolik do formy, že je schopen zapojit se do hry, a tak vstane.

„Co máme tedy dělat, Mistře Rabe? Asi by bylo dobře se na tom dohodnout.“

Starý čaroděj spokojeně pokývá hlavou. „Chtěl jsi být v Radě, ne? No, někdo tam být musí. Takže ty zajedeš domů a podíváš se, kdo zbyl. Někoho

možná zavřeli, někomu lidé zapálili dům nad hlavou, ale pár našinců tam bude. Nežila tam nahoře v Prerowe Olga? Taková," ukáže prstem k lokti, „s dlouhými popelavými vlasy?"

Rudyard se usměje a pihy mu zazáří. „Žila, a doufám, že ještě žije. Bylo nás tam dost."

„Budou se taky muset klidit, ale pro ně to možná nebude tak zlé. Je tam dost ostrovů, které už Ostwegenu nepatří."

Rudy pokývá hlavou. „Rozumím. Řeknu jim, co je třeba udělat. Poslechnou."

„To předpokládám, je to v jejich zájmu. Wasaheim je malá země, nebude tam dost práce pro všechny, ať už to dopadne jakkoli. A navíc, námořníkům je z duše jedno, co si myslí Evald."

„Pravda." Rudyard se trochu uklidní, „poslali mě, abych se vzal za zájmy pomoří v Radě, a dopadlo to takhle."

„Zdaleka ne nejhůř," utěším ho. „Epidemie u vás tolik nezasáhla a přestěhovat se na ostrovy není tak zlé. Donberští to odnesli hůř."

Fenja zvedne hlavu a odhrne si z tváře plavé vlasy. „Nejhůř," řekne tiše.

Naneštěstí ji Rabe zaslechl.

„Však jsi naživu, slečinko, a rány se zahojí. Sbal nabírané sukně a práskni do koní."

Fenja se zachvěje. „Donberg je můj domov, žiju tu už sedmdesát let. A pak…" Slzy jí stékají po vyhublé tváři. Elvyn k ní přisedne a jemně ji hladí po hlavě.

„No to je doba, sedmdesát let," šklebí se Rabe. „Lišče, o co jde?" obrátí se na mě, jako by si tváří v tvář ženským slzám nebyl jistý, co se vlastně děje.

„Znásilnili je ve vězení, mučili…" rozhodím rukama.

„Hm, tak tohle znám jen z druhé strany," řekne tvrdě. Pak se zamyslí. „Není moc pravděpodobné, že bychom mohli žádat cenu krve, nebo něco takového."

Vrtím hlavou.

Rabe si mne bradu v poctivé snaze problém vyřešit.

„A povraždit ty strážné, to se nehodí. Rozhodně ne všechny, bylo by to nápadné. Jak to vyřešíš ty s katem?" mrkne na mě.

„Nijak. Bald mě neznásilnil. Dohodli jsme se."

Rabe se usměje. „Rozumný přístup, před spoustou let jsem se s jednou takhle dohodl a dodnes jsme přátelé."

Čarodějky na něj šokované zírají.

Odkašlu si.

„S těmahle se dohodnout nedalo, byly to prázdné palice. Pár z nich by možná mohla, hm, potkat nehoda.“

„To mohla, ale nechci, abychom měli za zadkem ještě královské vyšetřovatele. Už tak je toho dost. Mimochodem, vážím si rozumných ženských.“

Odkašlu si ještě usilovněji, ale Rabe se noří do vzpomínek a na city čarodějek nebere ohled.

„Jako jsem já?“ zeptám se, abych ho uvedla do skutečnosti.

„Jako jsi ty a Naja. Byla dobrá, ale naneštěstí ji najala strana, která prohrála.“

„A vy jste se rozumně dohodli.“

„Přesně tak,“ stáhne Rabe koutky a já si na okamžik představím, jaký byl za mlada.

„Pak nás nemají vojáci nenávidět. Oni zařvou v bitvě, a my se dohodnem pod peřinou.“

„Tak to chodí. Ty by ses nedohodla třeba s Reayem, kdyby na to přišlo?“

Střelím pohledem po Fenje, která je poplavě bledá.

„Dohodla,“ odpovím suše. „Dohodla jsem se jednou, dohodla bych se i podruhé.“

„Ale, nevěděl jsem, že v té doubravě byly nějaké zádrhely.“

„Nebyly,“ napiju se vína, „nejsem blázen, abych se rvala s třemi layelánci. Bylo by to pro ně jen malé zdržení, nic víc.“

Rabe si mě zamyšleně měří a přihlížející mlčí. Snad se neodvažují mluvit, snad čekají, co bude.

„Myslím, že by se ti v Layele líbilo, Moire.“

„Jo, kdybych tam byla představenou.“

Rabe se málokdy chechtá, ale teď ho postihne záchvat smíchu.

„Myslíš vysoko, děvče,“ rozkašle se, když se trochu uklidní, „to se musíš ještě hodně učit.“

„No právě,“ mám ho tam, kde ho chci mít. „Kolik těch strážných můžu v případě nutnosti nenápadně odmáznout?“

„Tři,“ vztyčí prsty, „víc ne. A ne najednou. S citem.“

„To postačí,“ pošlu mu pusu, „holky mi řeknou koho.“

Ela, která až dosud mlčela, potřese hlavou. „Já si tě snad dokážu v té Layele i představit,“ řekne a já, i když jsem se snažila, vím, že to není lichotka.

Rabe už se zase vrátil k úřadování. „Lišče,“ šťouchne mě do žeber, „zjisti u Evalda, jestli tu smějí zůstat ti, kdo pověsí řemeslo na hřebík. Pár takových bude.“

Přikývnu a jsem ráda, že jsem sem netahala ještě zesláblého Desmonda. Rabeho představa humoru je mu a zřejmě i ostatním dost vzdálená.

*

Rabe nejenže rozdělil úkoly, ale slitoval se i nad ranami vězněných. Přijala jsem to s povděkem a věnovala se kurýrování zranění soukromějšího charakteru. Což o to, Rabe by je jistě dokázal ošetřit taky, ale nedovedu si představit způsob, jakým bych donutila některou z čarodějek, aby se mu svěřila do rukou.

„Moire," Margot leží na mé posteli v nedbalkách a naléhavě mi tiskne předloktí, „on je úplně…"

„Vyhodili ho z Layely," usměju se na ni. „Co chceš víc vědět?"

Margot se zřejmě smiřuje s tím, že jsme v rukou dalšího šílence.

„Je dobré, když ti v boji kryje záda," přidám i něco pěkného, ale Margot to neocení.

„Jo, a když prohraješ, dohodne se s tebou v seně."

„Zabiju je," slíbím jí, protože vím, že to chce slyšet. „A na Rabeho si zvykneš."

* * *

Bloumáme městem. Držím Desmonda pod paží a přede mnou kluše Rváčka, ale přesto to není jako dřív. Lidé se po nás otáčejí, občas má dokonce někdo potřebu nás ujistit o tom, že stejně nevěřil, že bychom my dva, zrovna my dva…

Usměju se na pekařku. Nemá to lehké, její muž i nejstarší syn zemřeli.

„Proč to postihlo zrovna mě," běduje.

„Zlepší se to," ujistím ji. „Tyhle věci nikdy netrvají věčně."

Podívá se na mě a podá mi žemli.

„Upřímně řečeno, paní Moire, je mi jedno, kdo to zavinil. Kdyby tenkrát někdo přišel, že chce za vyléčení peníze, zaplatili bychom, i barák bychom prodali."

Vím, co chce říct, ale zavrtím hlavou. „Nepomohlo by to. Neumíme si pomoci ani sami."

Desmond se jí ukloní, a když odcházíme z krámu, žena se za námi pořád dívá. Snad nevěří.

Bezmyšlenkovitě kousnu do pečiva. Je stejné, jako si ho pamatuju, jen na spodku už není Vidarovo znamení, které tam pekař vždycky pečlivě psával. Ti, kdo o hodně přišli, už nevěří ničemu.

*

„Kam jdeme?“ Desmond vypadá trochu unaveně, zato Rváčka neúnavně běhá sem a tam.

„Hádej. Kam vždycky chodím pro rozumy?“

„K Bertholdovi?“ trefí se.

„Přesně tak. No, tentokrát to bude pracovní pro obě strany. Bertholda se na nás vyptávali a přeřezali mu šlachy v kolenou.“

„Při tom vyptávání?“

„Přesně tak.“

Desmond mě obejme, přitiskne zády ke zdi a skloní se ke mně, jako bychom ještě studovali v Institutu a courali se před večerkou po ulicích.

„Lišti,“ zašeptá, „mám o tebe strach.“

Ráda bych mu řekla něco uklidňujícího, ale nic vhodného mě nenapadá.

*

Zaklepu jen formálně a vstoupím do síně. Dveře jsou otevřené, ale ve světnici nikdo není. Zneklidním. Rváčka zběsile štěká na dvoře a Desmond někde trčí. Vyběhnu ven.

Berthold se ke mně belhá o jedné holi. „Mám tu slepice,“ vysvětluje. „Musím jim občas dát žrát.“

Hvízdnu na fenu, aby náhodou Berta jeho povinnosti starat se o drůbež navždy nezbavila, a Desmond pomůže Bertholdovi přes práh.

„Co nohy?“ zeptám se a dlaní přejedu muži za koleny.

„Moc jsi mi pomohla, Moire. Na běhání to není, ale všude si dojdu.“

„Ještě tak jednu dvě návštěvy a běhat budeš. Děláš?“ zadívám se na něj pátravě.

„Jak by ne. Z čeho bych žil?“

Mlčím, Desmond také.

„Co potřebuješ?“ mrkne na mě Bert. „Slyšel jsem, žes byla u Friedricha, když zaklepal bačkorami.“

„To byla,“ připustím.

„To jsem rád. Co je dobré pro mého otce, je dobré i pro něj. Až moc dobré, celý život jen překážel.“

„A co Evald?“

Berthold se natáhne pro láhev. „Já jsem spokojený. Žádné velké změny nechystá, daně nezvýší, jen… vy asi moc rádi nejste.“

„Nám na tom snad ani nesejde,“ ozve se Desmond. „Po tom všem.“

Berthold nalévá pálenku do sklenek a já se konečně dostanu k tomu, proč jsem přišla.

„Někoho hledáme, Berte. Longina, jednoho z čarodějů z Velké rady. Nevíš o něm něco? Cokoli.“

„Nikdy o něm nebylo moc slyšet,“ namítne. „Nevypadal, že by byl důležitý.“

„Ano, to nevypadal,“ řeknu hořce. „Ale teď ho potřebujeme.“

„Vy ho nemůžete najít? Vždycky jsem myslel, že to pro vás není těžké.“

„Nemůžeme. Poptáš se? Pokud je ten, kdo si myslím, že je, ví, že ho hledáme my. Na ostatní moc nemyslí.“

„To chápu. Udělám, co budu moct.“

„To já taky,“ zašklebím se na něj. „Takže si sedni a pevně se chyť židle.“

*

Po léčení je Berthold zplavený potem a mě bolí hlava.

„Až si to trochu sedne, bude to mnohem lepší,“ slíbím mu.

Desmond krčí nos. „Jsi ras, Moire, na sebe i na něj. Nemusí to takhle bolet.“

„To nemusí. Jenže pak to zase jde pomalu.“

„Když jsem vydržel, jak mi ty šlachy prořízli, tohle už vydržím taky.“

Berthold do sebe obrátí poctivou odlívku a rozkašle se.

Desmond k sobě zimomřivě přitáhne kazajku a já vím, co to znamená. Má dost.

Zvednu se a položím Bertovi ruku na rameno. „Cokoli, třeba nesmysl, drobnost, klep. Budeš špicovat uši?“

Naznačí úklonu. „Jen špicovat uši by bylo málo. Rozhodím sítě. Jsou sice potrhané, ale i tak. Lidi si teď rádi něco vydělají.“

„Zaplatím, teď můžu,“ upozorním ho. Je to pravda, asi ne celý obsah kasy Bratrstva budeme moci odvézt, ale nepochybuju, že Rabe zajistí, aby se Ignáciem střežený poklad neztratil.

„Dělal bych i zadarmo, peníze jsou jen pozornost navíc.“

Rozhlédnu se po otlučené světnici. „Hodí se, Berte, tak se neodříkej.“

Do dlaně mu pustím váček.

„Záloha. Neboj, není to z mého.“

Ukloní se mi ještě hloub, ušklíbnu se nad jeho snahou a vezmu Desmonda za loket.

„Jdeme domů.“

Kvituje to s povděkem.

Jdeme Dolním městem a Rváčka se nám motá pod nohy.

„Jdi napřed,“ zarazím se najednou, „chci se ještě podívat, jak si vede Magdina malá.“

*

Známá nedlážděná cesta mezi nízkými domky, jen po ní už neběhá tolik dětí jako dřív. Zahnu k hostinci. Je tu podivně ticho na tuhle denní dobu. Zkusím dveře. Zamčené. Nejspíš odjela, napadne mě nejpravděpodobnější vysvětlení, ale ve vzduchu se vznáší pach neštěstí. Obejdu dům a zalomcuju klikou u nízkých dvířek, kterými vcházeli a zejména vycházeli z hospody jen ti nejváženější (a hlídkami nejvíc pronásledovaní) hosté. Jsou otevřená.

„Alino,“ křiknu do světnice, kde Magda vychovala většinu svých dětí.

„Teto.“

Je to dívčí hlas, ale divně změněný. Změněný oteklými rty, zamrazí mě. Než bys tlesknul rukama, už odhrnuju propocenou peřinu.

„Nakazila ses?“

Otázka je zbytečná. Vidím zbědované tělo pokryté puchýři, horečnaté oči, rozpraskané rty.

„Umřu, viď?“ zeptá se děvče.

„Nesmysl, jsi mladá a silná. Uzdravíš se, když se budeš snažit. Když se obě budeme snažit.“

Skloním se k ní a přejedu jí rukou nad čelem. Narazím na stěnu nemoci, hnisu z puchýřů, horečky a strachu ze smrti. Jsem slabá, dala jsem příliš mnoho ze sebe Desmondovi, příliš mnoho Bertovi, ale Alina, přes to, co jsem jí řekla, umírá. Až si odpočinu, bude už pozdě.

Pomalu se nadechnu, tolik, až mě v hrudi bolí, a přitisknu jí dlaně na spánky. Síla vyšlehne jako zlaté jazyky, jako ostrý nůž, který vypouští hnis, jako plamen. Alina sténá. Nejdřív ji slyším, pak už ne.

Znovu piju s její matkou lacinou kořalku a poslouchám její vyprávění o mužích, ona moje, pohoršlivé, posměšné, laskavé a očistné jsou naše řeči. Děti běhají kolem a chtějí vidět motýlky. Pak mé ruce na Magdině břiše, její ostrý jazyk, který dokáže přesně říznout, dokonce i do ní samé, proud krve a smutné přiznání pošetilosti. Mateřská laskavost k nešťastnicím z bordelu od Mušle. Trpělivé ucho, kdykoli jsem měla potřebu nadávat tam, kde mě

neroznesou pomluvy, obvyklé v našem řemesle. Malá Alina plácající hroudy z bláta a prodávající je jako koláče. Malá Alina.

Trhnu sebou. Po tváři mi teče krev.

„Ukážeš mi motýlky, teto?“

Milá Hel, rozmilá Hel, tuhle tu ještě nech. Snad to není agónie.

Nadzvednu Alině hlavu. Oči na mě hledí mnohem jasněji.

„Kdo se o tebe chodí starat?“ stírám si z obličeje krev.

„Proč, proč krvácíš?“

„To se stává. Kdo sem chodí?“

„Nikdo,“ špitne. „Nikdo nechce umřít.“

„Hm. Mám práci, ale stavím se zas zítra. Bude ti líp, uvidíš.“

Tobě líp a mně hůř, pomyslím si. Co by mi asi řekl Rabe? „Holce nepomůžeš a sobě ublížíš.“ Měl by pravdu, ale jak můžu nechat pomřít motýlky?

Ze studně donesu vodu a z brašny vytáhnu celtu.

„Bude ti to stačit?“

Alina na mě vděčně kývá.

„Teto.“

„To nic, holčičko. Ten tvůj je pryč, co?“

Alina vědoucně pokrčí ramínky. „Tady v Dolním městě mě už mají za mrtvou.“

„No, ještě jim dáš znát, že žiješ,“ usměju se na ni z posledních sil a pohladím ji po tváři.

„Jdu,“ pokynu rukou a ploužím se ke dveřím.

Když se ohlédnu, vidím Alininy oči. Dívá se za mnou jako ztroskotaný za odplouvajícím záchranným člunem.

*

Desmond mě políbí na rameno. „Co je s tebou, lišti?“

„Jsem přetažená,“ odpovím po pravdě. „Přetažená, uvláčená tím věčným napětím. Pořád mi něco padá na hřbet, další a další věci.“

„Hm,“ Desmond sice chápe, že nemám náladu, ale zklamání nedokáže skrýt.

„Myslel jsem, že…“

„Jindy,“ odbudu ho, „pokud nejsi nekrofil, tak jindy.“

Napije se vína.

„Co u Magdy?“ zeptá se spíš z musu.

Zarazím se, ale jen na okamžik.

„Nic,“ zahuhlám do polštáře, „nakonec jsem tam nešla.“

Právě jsem potlačila pošetilou touhu se svěřit. Měl by mě za blázna, Desmond, a ještě víc Rabe, a možná že i Grainne. Neměla jsem léčit, dobře jsem viděla, jak se tělo vzpírá vůli jako unavený kůň, jenže… pořád cítím za zády vinu a Alina je tak mladá.

Desmond se ke mně tiskne, ale touha, která obyčejně vyskočí jako plamen na seně, teď dříme. Ležím nehybně na zádech a zírám na strop. Tolik věcí, které musím udělat, tolik povinností. I touha mstít se už svěsila hlavu a zbyla jen tupá nutnost.

Položím ruku na jeho zápěstí. „Povídej mi něco.“

Desmond se ke mně překvapeně otočí, ale pak opravdu spustí.

Jeho hlas bzučí místností a spánek otevírá svou horkou náruč.

*

Vzbudila jsem se jako zbitá. Bez chuti do sebe naliju trochu mléka, pozřu kus uzeného.

„Co je s tebou?“ Rabe se podezíravě mračí a druidka mi starostlivě přistrkuje čaj.

„Nechci,“ odsunu podrážděně konev. Je to tak těžké pochopit, jsem vyčerpaná k smrti, proč to musím vysvětlovat?

„Musím si jen odpočinout,“ vysvětlím, abych ulomila hrot svému gestu.

„Neléčila jsi včera?“ Zatracený Rabe, všechno pozná.

„Jo, Bertholda. Potřebuju ho na nohách, možná najde Longina spíš než my.“

„Mohl jsem jít sám,“ zavrčí.

„Nevěřil by ti. Nevěří skoro nikomu, je to jeho práce.“

„Když myslíš. Jsi v obličeji šedá jako popel. Nezdá se mi to.“

„Ani mně ne,“ přisadí si Desmond.

Nemám dokonce ani sílu se hádat.

„Jdu do knihovny,“ zachraptím a vstanu.

Podezíravé pohledy tří párů očí mě provázejí.

*

Strnule sedím s knihou na klíně. Měla bych hledat indicie nebo se vydat za Alinou, nebo… Neodbytný pocit, že ztrácím čas, mě ponoukne k činu, který nevyžaduje ani zvednout zadek z křesla, ani listovat folianty.

Spojím se s Vierem.

„Jsi nějaká přešlá," pozná hned.

„A divíš se? Longina ještě nemáme, za pár týdnů se musíme pakovat, proč bych se radovala? Jak se má Amy?" napadne mě.

„Už docela dobře, zato Laeg se jen plouží."

Přehnal to, přehnal to zrovna jako já, napadne mě, ale hned podvratnou myšlenku zaženu a pak také zamluvím.

„Už ses tam u vás ptal na Institut?"

„Ptal."

I na dálku slyším samolibost ve Vierově hlase.

„A?"

„Její jasnost Fryna předběžně souhlasí, ale má určité podmínky."

„Jaké podmínky?" Ještě toho trochu. Představím si zástup čarodějů obojího pohlaví, nejistých, vzteklých, zhrzených a ochotných dělat problémy kvůli každému nesmyslu. Malicherní.

Viero mlčí.

„No tak o co jde?"

„Chce, abychom platili nájem."

„Hm," v Donbergu platil Friedrich i jeho otec nám, ale to teď asi nepřichází v úvahu.

„Navíc tu má své zájmy Chladný vítr."

Hm, severani. S těmi bude těžko se dohodnout. No nic.

„Bratrstvo je teď slabé," připomenu Vivimu. „Znáš někoho z Chladného větru?"

„A ty?" opáčí.

„Ilse."

„Kdo je Ilse?"

„Co já vím? Vysoká světlovlasá ženská, runička. Taky je to lesba."

„A jo."

„Co a jo?"

„Už chápu, jak se znáte."

„Hovno chápeš. Je to už dávno. Jinak tam neznám nikoho."

„Taky je tu Layela," nadhodí.

„Tu zvládnem."

Viero se směje. „Nepřeceňuj se, je jich hodně."

Já se nesměju. „Rabe je odtamtud. Já nic zvládat nechci. Chci spát."

„Je ve Wasaheimu nějaké vhodné město? Bude potřeba koupit dům, sehnat lidem bydlení, aspoň pro začátek. Peníze máme, o finance se Ignácius staral věru dobře."

„Je tu Zyraw. Univerzitní městečko, staré, hrdé, ale bez peněz. Možná by se tam nějaká kolej sehnat dala."

„Poptej se.“

Cítím, jak se Viero zarazil.

„Lišti, nikdy jsi neměla tyhle ambice.“

„Jaké?“ Jsem podrážděná, těžko se bráním, abych na Viviho neřvala. I v myšlenkách se dá křičet.

„Vládnout. Ovšem teď jsi korunní princezna.“

„Jdi se bodnout. Všichni se klepete, abych vás nevyhodila ze sedla jen proto, že Rabe…“

Urazil se, ledovatě se urazil.

„Za prvé, lištičko, dobře víš, že já bych ti přál, i kdyby sis sedla do židle představené, a za druhé, co Rabe? Vysvětli mi to. Co je mezi vámi? Co na tobě má? O postel nejde, nebo jo?“

„Ne.“

„Tak o co?“

Kousnu se do rtu. Jak vysvětlit, že se Rabe dostal na místa, která byla zapovězená?

„Vivi…“

„No?“

„Prostě jsem přišla do Institutu hrozně brzo. A dobře víš, že Institut nefunguje jako rodina.“

„Layela snad jo?“

Zamyslím se. „Možná víc.“

„Prostě tě nechce dostat do postele, a ty jsi ráda,“ usoudí Vivi. „A nejspíš to umí s lidmi, co neradi autority.“

Nadzvednu koutky. „Pro Rabeho je rána argument. Někdy.“

„To pro všechny layelské,“ namítne. „Všichni jsme se vždycky báli Ignácia, ty ne. Tak proč Rabe?“

„Zachránil mi život. Taky sebeúctu. Bylo tu zle. Je a ještě bude. Jsem vděčná Rabemu, že mi kryje záda. Desmond…“

„No, co si budeme povídat, Des má svého dost. Měl by se zas věnovat mancii. Začít dělat to, co umí. Není to léčitel.“

„To nikdo z nás.“

„Ani bojovník.“

„A já snad jo?“

„Ty jo,“ potvrdí vážně. „Jinak by s tebou Rabe nikdy neztrácel čas.“

Věci se propojí v řetěz, zámky zapadnou. Představím si budoucnost plnou bojů, umírání, ztrát.

„Nechci válčit,“ zanaříkám.

„Všechno se hýbe, nedokážeme válkám zabránit. Ne se seveřany a Layelou za zadkem. Ti se bojů neštítí.“

Unaveně si promnu oči.

„Vivi," zaprosím, „nechceš mi ukázat to univerzitní město?"

Vize, kterou mi pošle, je klidná a útěšlivá. Červené střechy, klidný přístav a studenti, držící kolem pasu dívky, které nepokrývají boláky neštovic.

„Ráda bych tam už byla," vyslovím nesplnitelné přání.

„Taky bych si to přál," připustí Viero.

„Musím jít," chystám se k loučení.

„Chci tě tu mít brzo," zalichotí mi přítel a pak, těžko říct proč, vyřkne otázku, která mě zasáhne jako kámen.

„Víš, napadlo mě, že Amelii musel někdo nakazit, tady k neštovicím přijít nemohla. Zjistíš, kdo to byl, Moire?"

V krku mám, jako bych polykala sůl. Ke všemu zlému ještě tohle. Nákaza jako šíp, vystřelený za hranice, ne do soupeře, ale do děcka. Zlo, ne slepé a plošné, ale to, které si vybírá. Málo Ignácius před smrtí trpěl. Příliš málo.

* * *

Na zapřenou chodím za Alinou. Jeden den vypadá, že už se sbírá, další najdu jen blouznící uzlík boláků. A tak je to i se mnou. Někdy si připadám silná a odpočinutá, a vzápětí… Vstávat mě bolí. Klouby, svaly, oči. Můj bíle vymalovaný pokoj mi někdy k ránu připadá jako místo pro máry, někdy jako studna, a občas vídám tu cestu, po které jsem vedla Friedricha. To nejsou dobrá znamení, vím. Grainne po mně podezíravě šilhá a vaří mi čaje, Desmond opouští svůj post rekonvalescenta. Nechci si lehnout do postele místo něj, to rozhodně ne.

*

Vejdu do domu. Ještě že Rabe věnoval tolik času tomu, aby mě naučil otevírat portály s co nejmenší námahou, jinak bych se sem ani nedostala. U Aliny vypukla krize. Jestli teď přežije, bude žít. Jestli ne, byla má práce zbytečná. Úplně zbytečná.

S námahou šlapu do schodů a netoužím po ničem jiném než po posteli. Na rameno mi však dopadne ruka, až nadskočím.

„Kde se pořád touláš, lišče? Vypadáš příšerně," Rabe mi zvedne bradu a jede po kostech tváře.

„Co se děje?"

„Co by se dělo," odseknu. „Nic, jsem k smrti unavená. Už to trvá moc dlouho, moc dlouho a lidé pořád umírají. Copak toho Longina nenajdem?"

Rabe na mě kývne prstem. „Právě o tom bych s tebou chtěl mluvit.“

Jdu za ním do jeho pracovny a už-už skoro vyplesknu všechno o Alině, o motýlech a o únavě. Nadechnu se, otevřu pusu a…

„Nemůžu ho najít, holčičko,“ svalí se čaroděj do křesla. „Nevidím ho, necítím ho, nikde není… Ani živý, ani mrtvý.“

S úlevou padnu do židle proti němu.

„Hm. To je zatraceně pitomá situace. Ty, Rabe, neexistují ty oratoře, nebo něco podobného, i někde jinde než tady? Nebo, není nakonec tady v podzemí?“

Rabe se na mě chvíli dívá, jako bych spadla z opravdu velké výšky, pak sebere ze stolu nůž a začne si s ním hrát.

„V Donbergu není. Napadlo mě to, co tebe, prošel jsem všechny oratoře. Všechny. Coural jsem se tam tak dlouho, že mě místní krysy málem považovaly za parťáka, ale nezaslechl jsem nic. A jiné oratoře, možná že jsou, ale můžou být tisíce let staré. Najít je náhodou je nemožné, znamená to zahrabat se do knih a hledat každou zmínku, legendu, pověru, drb. Může to být práce na roky.“

„Lepší než nedělat nic. Pošlu tam Dese, bude rád, že je užitečnej, zrovna tak Grainne.“

„A ty?“ povytáhne obočí.

„Já? Přidržím se svých vlastních metod. Navštívím Berta, možná i jeho špicly, když to bude nutné. Musíme…“

„To musíme, Moire, ale mám pocit, že ty se do toho pokládáš až moc. Viděl jsem tě vyčerpanou, vyděšenou, otrávenou smrtelným jedem. Nikdy jsi nevypadala hůř než teď.“

„Ty dovedeš člověka potěšit.“

„Nechci tě těšit, nechci o tebe přijít. Zítra ani na krok, zůstaň v posteli.“

„Ano, tati.“ Zapitvořím se.

Vstane tak rychle, že nestačím ani zdvihnout ruku, přiloží mi dlaně ke spánkům a pak už se mi páteří lije horko. Zavřu oči. Když je zas otevřu, vidím Rabeho ustaranou tvář.

„Bereš si toho trochu moc, tak se hlásí nemoc, děvče. Nebolí tě něco?“

„Záda, nohy, klouby… Ta nemoc se jmenuje únava, Rabe,“ říkám a zoufale věřím v to, že nelžu. Lecjaká nemoc se může hlásit takhle. I ta, na kterou nechci myslet.

*

Vyhřívám se na zahradě. Babí léto ještě nedovolilo zemi vychladnout, Rváčka funí, mordu opřenou o mé kotníky, a na dřevěném stole se v ošatce červenají jablka. Mohla bych být šťastná, kdyby kolem nebylo všechno tak zlé.

Padne na mě stín. Desmond. S rozcuchanými dlouhými vlasy a páskou přes oko vyhlíží jako postava z dívčích zkazek. Zlý čaroděj, který unese princeznu se zlatými vlasy na svůj hrad a pak ji tam przní tisícem způsobů. A každý z těch způsobů dívčí fantazie podrobně popíše, ušklíbnu se pro sebe.

„Co stojíš, sedni si," kývnu na něj.

„Jsi v obličeji úplně bílá, lištičko." Prsty si zvedne pramen vlasů, který mi padl přes oko. „Víš, že byly doby, kdy jsem tě považoval za největšího sobce, kterého znám?"

„Jo?" neprojevím zájem. „A teď už ne?"

„Ale jo, pořád, ale někdy máš na sobce hodně divné pohnutky."

„Například?"

„Například že vždycky musíš udělat to, co považuješ za správné, i kdyby pod tebou mělo padnout deset koní, slunce zmrzlo a řeka se vypařila. Ty si děláš své."

„Desi, nezačínej s tím zas. Dělám jen, co musím."

„Jo," odfoukne z ošatky včelu, „a to, co musíš, určuješ ty. Moire, přišla Fenja, slib mi, že zas neuděláš nějakou pitomost, že budeš odpočívat."

Nechci nic slibovat, nemůžu. Jestli si Fenja přišla pro splnění slibu, který jsem dala v naší kuchyni, nevyhovím Desmondovi. Viděla jsem ty muže, viděla jsem Fenju krvácet. Zvednu se z křesla a pokynu rukou.

„Tak jak to jde, kolegyně?" snažím se volit lehký tón.

Kdekdo mě obviňuje z nezdravé bledosti, ale Fenja na tom není o nic líp, čelo má popelavé a tváře jí žhnou jako souchotinářce. Nervózně se otočí po Desmondovi. Pochopím.

„Desi, neskočíš mi ještě pro trochu vína a jednu sklenici?"

Mračí se, ale jde, co mu zbývá jiného. Fenja se za ním dívá.

„Přišel o oko?"

Kývnu. „Snad to půjde nějak zahojit. Zatím čekáme, až se trochu sebere. A co tebe sem přivádí?" nutím ji vyjádřit se přímo.

Odkašle si. Prsty jí běhají po sukni jako pavouci, a když se podívám zblízka, vidím, že má okraje rukávů celé rozcupované.

„Ty víš, co se stalo ve vězení, Moire, nebo ne?"

„Co se stalo? Myslíš ta znásilnění?"

Stme, jako by jí ubližovalo i samo slovo.

„Ano," řekne pak tiše. „Znásilnění. Elvyn se včera otrávila durmanem."

„Cože?“ nadskočím.

„Zachránili jsme ji s Margot, ale spolykala ho. Spolykala tolik semen, že jí to poškodilo játra. Nechce žít, Moire, kvůli tomu, co nám lidi udělali.“

Sepnu ruce. „Fenjo, udělali by to každé, jsou tak zabednění, že je jim jedno, jestli jsi čarodějnice, nebo markytánka. Viděli pěkné ženské a… Vím, že je to zlé, a slíbila jsem, že je zabiju. O tohle jde?“

Dívá se mi do očí a já začínám pochybovat, jestli je opravdu v pořádku. Oči se nehnou, ale ruce stále cupují látku.

„Fenjo,“ položím jí ruku na rameno, „vzpamatuj se. Jsi dospělá ženská, co je to, že se po tobě válí páchnoucí holomek? Jen zlý sen, jen jsi šlápla do kaluže a bláto tě postříkalo. Umyješ se a zapomeneš. Přinesu ti jeho hlavu, jestli tě to utěší, hm?“

Široce rozevřené modré oči na mě civí dál. „Elvyn byla těhotná,“ vypraví ze sebe Fenja a rozpláče se.

„Kurva, a kurva,“ zakleju a sevřu ruku v pěst. „Zatracenej život zkurvenej.“

*

„Dobře,“ hladím ji po vlasech, „řekni mi které. Nebo, nechceš mi je ukázat a pak se dívat, jak…“

Zavrtí hlavou. „Moire, ty to nechápeš. Rády bychom je zabily samy, ale já je dokážu tak akorát otrávit. Poznají to a popraví nás. Ty umíš bojovat, ty bydlíš u válečného čaroděje.“

„Jen jestli mě nepřeceňuješ.“

„Ne,“ řekne skoro nepřátelsky. „A ještě jedna věc,“ dodá, „tebe tam neznásilnili.“

„Ne?“ opáčím kousavě.

„Neznásilnili. Víš, po tom, co jsi zmizela, už tam nebylo tak zle. To ten tvůj kat, ten se staral, dokonce i potom, co ho sesadili z místa velitele.“

„To je snad dobře, ne?“

„Jenže on o tebe stál,“ vmete mi do tváře.

Napiju se vína. Chápu, že je Fenja zoufalá, chápu i zoufalství Elvyn, ale zdá se, že už si našli viníka. Mě. Já nebyla znásilněná, mám tedy morální závazek nastavit krk.

„Fenjo,“ začnu, „zabiju pro vás ty chlapy, ale tím to skončí. Ve Wasaheimu je pěkné malé městečko, Zyraw se jmenuje, seberete se a pojedete. Elvyn změna prostředí pomůže a vy taky přijdete na jiné myšlenky. Odjedete co nejdřív.“

Semkne rty.

„Co nejdřív," zdůrazním. „Nechceš přece to, cos teď řekla mně, znovu řešit i s Rabem. Mimochodem, znáš tu malou druidku, cos ji potkala v domě? Dělala jsem jí potrat, ani šestnáct jí nebylo. Kolik je tobě? Kolik jsi viděla takových holek narodit se, vyrůst, zestárnout… Fenjo, my přece máme moc, o kterou nepřijdeš proto, že ti někdo něco někam strčil. Neudělej jim radost tím, že se zlomíš."

Opráší si sukni.

„Jsi…" začne.

„Jsem jako šutr, to mi řekl už Reay z Layely. Proto taky můžu zabíjet katovy pacholky, zatímco vy si budete škrobit blůzy. Řekneš mi aspoň, koho mám odkrouhnout?"

Nejraději by odešla, vím to. Čekala soucit, účast, útěchu, znám spoustu slov, která se v těchle chvílích říkají. „Není to tvoje vina," mohla jsem jí říct, „ty za nic nemůžeš. Ty nejsi špatná, to svět je zlej." Mohla bych jí to říct, stejně jako mi to kdysi před mnoha lety řekl jeden ranhojič, potom co mě našel za donbergskými branami se stehny od krve. Prostě jsem tenkrát jen snědla moc hub s malými kloboučky a někdo, někdo, kdo mě tu noc potkal, si chtěl hrát. Nenašla jsem ho, ani jeho, ani tu noc, která v mé paměti dodnes chybí. Nejspíš už je mrtvý, možná ne. Od té doby vím, že je důležité přežít a poučit se. Odkašlu si.

Fenja sedí mlčky, snad shledává v paměti popisy těch, kdo se provinili, snad bojuje s touhou vykřičet na mě svou křivdu a vztek.

„Není to tvoje vina," nakloním se k ní, „ale taky to není důvod umřít. Tak řekneš mi, koho mám poslat Hel?"

Nepokojnými prsty vezme z ošatky jablko, pevně ho stiskne v dlani a začne mluvit.

* * *

Příliš už toho zamlčuju. Nemohla jsem lhát Desmondovi, ale Rabemu neřeknu o popravčí výpravě nic. Nejspíš by čarodějkám pověděl svoje, a to nemůžu potřebovat. Žádné sebevraždy, žádné hněvy, žádné potoky slz. I ve Wasaheimu budou jistě ženské, které chtějí omladit, přičarovat lásku nebo se dozvědět, za koho že se to provdají. Dokáže jim to Fenja ještě poskytnout? Nejspíš ano, paměť se sice hojí hůř než sliznice, ale čas nakonec zcelí i tyhle rány. Klidný Zyraw se svým lázeňským tempem… Zatřesu hlavou, abych vyhnala toulající se myšlenky. Co je mi vlastně po Fenje? Šla by ona zabíjet, kdyby mě Bald přitiskl na svůj kavalec násilím?

Povraždi ty chrapouny, ať to máš z krku, řeknu si a v truhle vyštrachám černý oblek, který mi dal Rabe před útokem na Ignáciův dům. S chutí do toho a půl je hotovo.

Klouby mě bolí.

*

Nejdřív tedy Delfa, pamatuju si ho dobře. Omezený hlupák s vymlácenými zuby, nebude nikomu chybět. Ale ani tak se mi do té práce nechce.

Před odchodem mi Desmond kladl na srdce, abych byla opatrná. Copak někdy nejsem? Jdu soumračným městem, skoro pořád skrytá ve stínech. Vím, co hledám. Včera se vyplácel žold a já hledám krčmu. Ne v Dolním městě, tam by se bičic neodvážil, ale nahoře u Pištecké brány. Obejdu jich několik, než najdu tu pravou. U modrého srdce, tak se jmenuje, nejspíš proto, že ten, kdo maloval štít, prostě zrovna neměl červenou barvu. Smrdí na sto honů a ti, kdo do ní chodí, zrovna tak. Nejen mužští zákazníci, dokonce i poběhlice tu mají nejlepší roky za sebou, prsa v hlubokých výstřizích nalíčená jakousi bílou tělkou, aby nebyly vidět modré žilky, a na tvářích dvojí ruměnec. Růž bojuje o místo s rudými skvrnami, které kreslí laciná kořalka. Slezl z takové a pak se válel po Fenje. No dobrá, snad si smrt zaslouží.

Vyskočím na zídku, u které roste vysoký bez. Páchne to tady i přes šátek, který jsem si přetáhla přes nos. Nechci tu čekat dlouho.

*

Dveře hostince se otvírají a zákazníci pod zídkou vypouštějí to, co o kus dál koupili. Kdybych nebyla tak utahaná, zvedl by se mi žaludek, takhle jen pohnu prsty a pachy už ke mně tolik nedoléhají. Clona zvládne leccos. U zdi si právě cosi vyřizuje jedna z prostitutek, její amant funí, zato ona je zticha jako pěna. Ceny jsou mírné, a tak nezahrnují ani předstírání touhy. Je mladá, uvědomím si. Proti mně určitě, jistě jí není ani třicet. Pozoruju její lhostejnou, povolenou tvář, a i když nechci, Smysl pomalu klouže hloub a hloub. Je nemocná, ne neštovicemi, ale chorobou, která obvykle děvky navštěvuje. Brzo budou vředy nepřehlédnutelné. Málem bych zabila i ji, ze soucitu.

„Vzpamatuj se," okřiknu se v duchu. „Moc zabíjíš, moc. Rabe věděl, proč si tě vybral. Otupělas rychle."

Děvka se odlepí od zdi a otevíranými dveřmi hostince padne na zem pruh světla. Do něj vstoupí ošlapané vojenské boty. Delf. Už při chůzi si rozepíná poklopec, nohy se mu pletou. Nebylo by spravedlivější nechat ho zemřít na příjici? Snad, ale slib je slib.

Počkám, až dokončí potřebu, a pak se sesmeknu ze zdi. Nemám z toho potěšení, když k němu přijdu, dotknu se jeho hrudi a pak i srdce.

„Fenja tě pozdravuje," vyřídím, když drtím v dlani sval, rozhánějící do těla život. Delf zemře mlčky a nejspíš ani nic nepochopí. Vlastně docela pochybuju, že vůbec věděl, která čarodějka se jak jmenuje. Leží v kalužích moči, tichý, nepotřebný.

Až udělají pitvu, pokud vůbec, nenajdou žádná zranění. To se jen srdce zastavilo. První.

Otřu si ruce a konečně se odpoutám od čpící zdi. Škoda, že je nemůžu zabít všechny najednou… Odpravit, srovnat jako při výřadu, vyprat v jejich krvi čest a paměť čarodějek a pak sama zapomenout. Necítím k nim nenávist, necítím vůbec nic.

Odcházím, ostatně, za chvíli Delfa najdou a spustí trochu povyku. Ne moc, katovi pacholci nikoho příliš nezajímají, ale vidět by mě tu nikdo neměl. Když minu roh, zadrží mě nejasný pocit. Otočím se, za mnou si po ulici vykračuje muž s růží na tváři, ten, který mě poutal k pranýři, ten, který se zjevuje ve zlých snech Elvyn. Skryju se ve stínovém kouzlu, počkám, až přejde, a pak se volným krokem vydám za ním. Míří do kasáren stráží tady ve městě, napadne mě, po mostku přes slepé rameno Freisy, a pak…

Přes mostek, zazvoní mi v hlavě. Zastavím se a nechám chlapa jít. Až půjde zase přes most, zítra, za týden nebo příští měsíc, zazpívá mu Freisa podivnou písničku. Řekám rozumím skoro tak dobře jako hájům, to mě rozvodněná Raina naučila.

Nohy se mi boří do rozbahněného břehu, když se dlaní dotknu stojaté vody a vyslovím své přání. Pod mostkem se točí voda, víří mnohem víc než kdy předtím. Hladová ústa čekají.

* * *

Toužím po posteli víc než po čem jiném. Ani se nenamáhám s rozsvěcováním lampy, poslepu ze sebe strhávám šatstvo, klopýtám k posteli, nadzdvihnu přikrývku a, eh, Desmond nespí.

„Čekám tu na tebe," šeptá.

„Jsem hotová," vklouznu k němu, „nechci si povídat."

„Ne?“ Zní to, jako by byl překvapený. „Ne? Právě jsi odkrouhla čtyři chlapy a nechceš o tom říct ani slovo? Myslel jsem, že, no prostě, že budeš potřebovat mluvit.“

„Ne čtyři, jen jednoho,“ huhlám do polštáře. „Druhý se utopí ve Freise a na ty další dva musím ještě něco vymyslet. Nemůžu to s nimi vzít tak zkrátka, bylo by to nápadný.“

„Mluvíš jako nájemný vrah, Moire,“ urazí se.

„Tak jdi za Elvyninu čest mordovat ty sám a já budu chrápat. Co čekáš? A co chceš vlastně naznačit?“ dostanu se do ráže. „Někdo Ignácia zastavit musel.“

„Ale proč ty?“ Desmond se posadí na posteli na znamení toho, že spát se nebude. „Ze všech zrovna ty? Chceš vejít do dějin jako hrdina? Jako někdo, kdo má pevnější ruku a lepší žaludek než vykopnutý layelánec? Taky se budou přerušovat bitvy, když budeš menstruovat, jako kvůli Maev?“

Zatnu zuby, musím, protože slova, která za nimi číhají, se nemocným obvykle neříkají. Vezmu do náruče svou přikrývku a jdu ke dveřím.

„Jdeš spát k sobě?“ vyjekne Desmond ukřivděně.

„Ne, k Rabemu. Ten aspoň blbě nežvaní.“

Zabouchnu za sebou a na chodbě se zastavím. Jsem slabá, v konečcích prstů mi mravenčí. Není to pěkná cesta, po které teď jdu, ale je třeba po ní běžet až do konce. Až najdu i Ignáciova druha, budu moct se zabíjením přestat. Možná.

*

Nešla jsem spát k Rabemu, ptal by se. Nakonec jsem zaklepala na Grainniny dveře a druidka se naopak neptala vůbec. Snad se Grainne stydí, snad mladé dívce stačí milenecká hádka jako dostatečné vysvětlení. Propadla jsem se do spánku jako do tůně a moje poslední bdělá myšlenka patřila zbylým dvěma bachařům. Dokončím práci, umínila jsem si, dokončím, dokud ještě můžu.

*

„Lišti, nechtěl jsem.“ Desmond přišel, zrovna si češu vlasy. „Mělo mě napadnout, že je toho na tebe dost.“

Obrátím se k němu. „Jo, dost. Pořád nemáme Ignáciova komplice, lidi kapou, čarodějky se sebevraždí a my se hádáme. Je toho na mě zatraceně dost, Desi.“

Sedne si proti mně na truhlu. „Zhublas.“

„Ty taky,“ odložím hřeben trochu příliš prudce. „Našli jste nějaké zmínky o těch oratořích?“

„Nechceš jít do postele a usmířit se?“

Sedím, ruce svěšené, a mlčím. Nechci, nechci se usmířit, nechci dokonce ani mluvit o oratořích. Zrcadlo mi ukazuje obraz ženy se zažloutlými bělmy a s tváří bez krve.

*

Nakonec se do postele nechám přemluvit, a dokonce ani oratořím se nevyhnu. Na lůžku ležím a beru si Desmondovo teplo, jeho život. Už vím, že nejsem v pořádku, není to únava, není to žal. Tohle už ne.

*

I Rabe má unavené oči, když se sejdeme v jeho pracovně.

„Tak co jste našli, děti?“

Grainne zrudne. „Nic.“

Desmond zavrtí hlavou. „No, to není tak docela pravda. Našli jsme toho spoustu, desítky zmínek o oratořích, které existovaly, měly existovat, někteří si myslí, že existovaly… Je třeba to prověřit.“

Zatnu ruku v pěst.

„Přesně tak,“ přikývne Rabe mému gestu. „Na to nemáme ani čas, ani lidi. Des a maličká najdou deset nejpravděpodobnějších míst, tam se podíváme. Co ty, Moire, kromě toho, že máš spoustu podniků, se kterými nás neseznamuješ? Našel ten tvůj čmuchal něco?“

„Musím se za ním zastavit,“ pohodím hlavou.

„Dobrá. Zastav se a až to uděláš, přijď a řekni to, o čem jsi zatím mlčela. Nebudu za tebou slídit.“

Pohledem najdu jeho oči. Nechoď mou stezkou, říkám mu naléhavěji než kdy dřív. Nevím proč, ale nechoď.

Slova se pak koulí od jednoho ke druhému jako drobné kamení, jako kapky deště.

„Jdu,“ zvednu se od stolu, „možná už Bert něco ví.“

*

Když si pak ve své jizbě beru brašnu, zastoupí mi Rabe cestu.

„Poznám, když loví raněný dravec, holčičko. Nechci o tebe přijít, to už jsem řekl, a taky nepřijdu. Dokážu tě přinutit odpočívat, lišče.“

Položím mu dlaně na ramena. „Ne. Nedokážeš. Právě proto, že krvácím z boku, právě proto.“

Otevřu portál, než stačí cokoli říct, a vejdu do města jako do zlého snu.

*

Magdina krčma, známá jizba a prázdná postel. Prázdná? Zemřela? Málem křičím, jak mi bolest rdousí krk. Hledám stopy smrti, její pach.

„Alino?“ křičím, „Alino…“

Pak se dveře otevřou a v nich stojí Antje.

„Co tu děláš?“ nechci, aby to znělo nepřátelsky, ale přesně tak to zní.

„Věděla jsem, že budeš to děcko hledat…“

„A?“

„Je u mě. Málo jsem léčila, hlavně ze strachu. Jsem stará a všichni kolem mě zemřeli. Tahle už moc nepotřebuje, většinu práce jsi udělala. Skoro všechnu práci, co v Donbergu byla, jsi udělala, ty malá pololayelánko. Byly za mnou, naše kolegyně, které jsi vytáhla z vězení. Já jim měla pomoci, ne ty. Prý lovíš ty, kdo je povalili na slámu. I tohle děláš? Nebyl by na to lepší chlap?“

„Chlap? Rabe? Mám za ním poslat Fenju a Elvyn? Vždyť ho znáš.“

„Znám. Proto jsem Alinu vzala k sobě. Alespoň s něčím ti pomůžu. A ještě jedna věc. Až najdeš Longina, a ty ho najdeš, řekni mu, že nemusel prodat duši kvůli tomu, abych s ním byla. Možná stačilo zeptat se, eh, těch, kteří vědí.“

Ztěžka dosednu na stůl.

„Těch, kteří věděli to, co Myrzil a Rabe?“

Její úsměv je hořký jako pelyněk.

„Ano. Jistě, chtěla jsem být v Radě, ani ty neodmítneš, až ti řeknou. Ano, chtěla jsem peníze, ale taky jsem je dostala. Jediné, co jsem nedokázala, bylo žít s chlapem jako Longin. Ne kvůli tomu, že nemá plné kapsy, ale…“

„Rozumím.“

„Jakpak tobě se žije s tím černým kocourem? Taky to není zrovna hrdina.“

Odpovědět je těžké.

„Uvidíme,“ načrtnu prstem na desku stolu Desmondovo jméno. „Uvidíme. Je jedna ctnost, loajalita se jí říká, a té má Desmond na rozdávání.

Nepotřebuju,“ říkám a ze srdce jako by mi padaly pestré slupky snů mládí, „hrdinu, potřebuju přístav. Teplou postel, někoho, kdo mě dobře zná.“

Antje po mně bleskne nalíčenýma očima.

„Jdi už, korouhevnice. Čekají tě vraždy a sláva.“

„Nebo smrt.“

„Ta taky. Biješ někdy Desmonda?“

Zasměju se. „Občas. Proč?“

„Rabe mě mlátil. Líbilo se mi to.“

Zamíří ke dveřím a já, kdybych nebyla tak vyčerpaná, bych se musela smát té kupce rodinných přiznání.

V něčem jsme od ostatních na hony vzdálení, a v něčem blízcí až k uzoufání.

12. KAPITOLA

„Dneska tě nemůžu léčit,“ řeknu Bertholdovi hned na uvítanou.

„Jsi zelená jak sedma, odpusť, že se odvažuju,“ odpoví a rovnou nalije sklínky.

„Máš něco?“

Podrbe se ve vlasech.

„Málo.“

„Co?“

„Košili.“

„Košili?“

„Jo. Z Melenu. Tam přece bydlel, ne?“

Promnu si oči. Mysli, kurva, soustřeď se, pobízím svůj mozek k práci.

„Bydlel, tuším. Je to kousek od té hagiotikánské svatyně, však víš.“

„Na tu si pamatuju dobře.“

I já si ji dobře pamatuju.

„Jaks k ní přišel?“

„Složitě a draho. Kohosi tam mám, a když jsem rozhodil sítě a vyhlásil příplatky, snažil se. Víš, Longinova čistého prádla bychom mohli mít plnou skříň, ale nějak jsem si myslel, že ti bude víc k užitku nevyprané.“

„Tos myslel dobře. Dal Longin to prádlo někomu v Melenu?“

„Jistě. Vyprat pradleně tak, jak je léta zvyklý. Jenže si ho prý nějak dlouho nevyzvedl.“

Olíznu si rty. „Kdy ho tam dal?“

„Ta ženská je taková trochu, no, pradlena. Nepamatovala si přesně, ale bude to tak dva tři týdny.“

„Výborně. A ta košile?“

„Včera mi ji posel přivezl.“ Zvedne se, sice trochu ztuha, ale přece jen už bez hole, a z truhly vyndá balíček.

„Kolik?“

„To vyřídíme pak. Bude to k něčemu?“

Natáhnu se k němu a plesknu ho po zádech. „Jistě. Je to jediná pořádná stopa, kterou máme. Inu, otcova škola.“

Na chvíli vypadá jako malý kluk, jako by ta jiskřička nevinnosti, která zůstane i v tom, kdo kupuje řeči od děvek, od katů a nebo je sám páčí s louhem v jedné a břitvou v druhé ruce, na okamžik vzplála.

„Měls ho rád,“ řeknu nahlas, protože vím, že to chce slyšet.

Kývne a odmlčí se, ale jen na chvíli.

Pak zakašle.

„Moire, ne že by mi do toho něco bylo, ale říká se, že dva z dozorců na galejích, kde byli čarodějové, už zemřeli.“

Zvednu koutky. „Ano?“

Nakloní se ke mně. „Zabiješ i Balda? Trochu jsem se o něj zajímal a vím, že, že se k tobě asi nechoval tak, jak…“

„Choval se, jak mohl. Je to rozumný chlap a můžu ho tvé pozornosti jen doporučit. Dobrý chlap a dobrý kat.“

Bert otevře pusu, zavře ji a pak nervózně zabubnuje prsty do stolu.

„Nemusíš je odpravit sama, Moire,“ nabídne mi. „Jestli to musí být, dej mi jména, popisy, cokoli, zařídím to vhodným způsobem, ve vhodnou dobu. Takhle by vám to mohlo škodit.“

„Škodit i prospět. Stejně budeme muset jít, Berte, a lidé trochu ztratili respekt. Bude dobře, když ho zas získají.“

Vidím na něm, že chápe velmi dobře.

„Dáš mi ta jména?“ zeptá se tiše.

„Jedno. Ještě si trochu zalovím, než sbalím kufry.“

„Je to pro ně zbytečná čest, špatná ocel od pobudy je až dost,“ bouří se v něm jakási stavovská čest.

Vstanu a natáhnu k němu ruku. „Uvidíme se ještě, ale… pohlídej mi tu to děvče od Magdaleny. To, co umíralo na neštovice.“

„Alinu?“ zvedne obočí.

Ví o všem.

„Léčilas ji, že? Slyšel jsem, že je mrtvá, a pak jsi přišla ty.“

„Není mrtvá, přežije. I jizvy jí Antje nejspíš zcelí.“ Rozhlédnu se po světnici.

„Možná by se ti tu ženská hodila.“

„Je moc mladá,“ ušklíbne se mlsně.

„Je moc sama a hospoda potřebuje někoho, kdo udrží pořádek. Občas se tam zastav.“

„K službám,“ ukloní se, já seberu ze stolu balíček plátna a jdu.

Longinův pot mě pálí v dlani. Je to volt a volt mě musí dovést tam, kam potřebuju.

*

Bloumám po městě a uvažuju o zabíjení. Jen ještě jednoho a pak, pak toho nechám. Vím, že nechci, aby je zabil nájemný vrah, je to náš boj a náš dluh. Jsi pošetilá, nadávám si. Jsi obyčejně blbá, stejně jako ti, kdo umírají v soubojích kvůli cti. Nakonec mě Antje odhadla dobře.

Jak skončí třetí… v zamyšlení zalamuju prsty. Jeden na zástavu srdce, druhý se utopil, když šel opilý domů, třetí, co třetí? Usměju se. Už vím.

*

Když se vrátím domů, je Rabe pryč. Naštěstí. Desmond má rozpačité oči a Grainne kolem nás chodí po špičkách.

„Ty, Desi," chytnu ho za zápěstí, „řekni mi upřímně, myslíš, že jsem, hm, násilnická?"

Sekne po mně kosým pohledem, pak si sedne na židli a pěstmi podepře bradu.

„Upřímně? Jsi. Vím to už od Grabsteinu. Neměníš se, jen teď je to víc vidět."

„A vadí ti to?"

Odkašlává podezřele dlouho. „Vadí, ale ne tak, abych od tebe utekl. Jestli někdo uteče, budeš to vždycky ty, Moire. Můžu se taky na něco zeptat?"

„Jasně." Co mu mám jiného říct po tom, co odpovídal?

„Vypadáš jako Hel osobně, co se děje?"

„Dneska zemře třetí."

Obrátí oči v sloup. „Rabe si může gratulovat. Jeho lekce měly úspěch."

„On si to nemyslí, ale to je jedno. Dneska zemře třetí a tím to skončí."

„Opravdu? To si myslíš? Moire, i v posteli už máš oči jako při souboji. Není to tak, že jsi našla cíl cesty? Není to tak, že chceš bojovat? Není?"

„Nevím." Jsem tak unavená, že mluvím pravdu. „Všechno se změnilo. Ta nákaza je v nás všech a my jsme neudělali nic pro to, abychom ji léčili. Cítím vinu, Desi. Nemůžu s tím nic dělat, jen…"

„Jen prostě zabíjet. Jasně, Moire. Můžu ti nějak pomoci?" Smutek je teď to, co nás spojuje nejpevněji.

„Jistě. Čekej tady. Potřebuju, aby na mě někdo čekal."

Vstane a obejme mě. Pevně. Na dlouho.

„A tohle je pravda pravdoucí, viď, Moire? Bylo těžké si to přiznat, pro oba dva.“

Najednou jako by se mezi mnou a Desmondem zčeřená hladina uklidnila. Cítím se trochu hloupě, ale možná na mě pravda má takový vliv. Skousnu si ret.

„Čekat není dost?“

Desmond pokrčí rameny. „Jak pro koho. Já teď prostě budu čekat víc a líp.“

„Jak to myslíš?“

„Jsou i jiné způsoby boje než Rabeho a tvůj, ne?“

„To doufám.“

Desmond se zašklebí a s páskou přes oko vypadá trochu bizarně.

„Přišel jsem o oko, ale něco jsem za to možná dostal.“

„Co?“ zeptám se nedůvěřivě. Trochu se bojím, jestli se zas nevrací ke svým jurodivým stavům.

„To teprve poznám. Budu na to mít při všem tom čekání na návrat hrdiny čas.“

* * *

Začínám mít ráda noc. Její pach, její stíny, její nekonečné pláně lovu. I únava trochu opadla. Nejspíš je to klam, ale proč si tím lámat hlavu. Vartuju před další krčmou a v mé mysli je smrt. Jestlipak jsi mi vděčná, Hel, poslední dobou ti pořád někoho vodím.

V hospodě zní skřipky, podpatky dupou po stole. Málokdy použiju filtr, který přináší neviditelnost, teď ano, opřu se o zeď a dívám se. Dneska se budu jenom dívat.

Děvče, skoro ještě děcko, tančí na stole. Není hezká, ale je mladá a nad vystouplými žebry pučí ňadra. Otrapům to stačí. Víc než jen stačí. Lesklé mince se točí ve vzduchu, děvče je chytá do výstřihu, kroutí se a prohýbá. Muži lačně nahlížejí pod krátkou sukni. I ten štětinatý, ten, kterého si pamatuju z galejí.

„Polož jí ruku na stehno,“ ponoukám ho. „Blýská se před tebou, chyť je, chyť je jako bělici.“

Štětináč se opile zasměje a dlaň přitiskne dívce k vnitřní straně nohy.

„Roztáhni je trochu,“ chraptí a děvče se chichotá.

„Zaplať,“ křičí a muž šátrá po další minci.

Na protější straně stolu sedí jednoruký vysloužilec. I jeho oči se upírají pod dívčinu červenou sukni. Jazykem si přejíždí rty a zdravá ruka neklidně bubnuje do stolu.

„Je tvoje," promluvím v jeho mysli, „ty jsi umíral za tuhle sebranku. Přece si ji nenecháš sebrat od paťatého bachaře. Zbabělce, který z týlu nevystrčil nos."

I vysloužilec slyší a jeho ruka dopadne na stůl.

„Ke mně se otoč, děvče. Já pro vás chcípal v poli, ne ten obejda, co se ti dere mezi nohy."

A děvče, poslušné cinkání mince, se obrátí.

„S jednorukým bys to chytla," zavrčí štětináč.

„Lepší jednoruký než srab," odplivne voják a dívka se točí, točí, sukně vín a pod ní občas probleskne černý klín.

„Srab? Kdo je u tebe srab, mrzáku?"

„A kdo u tebe mrzák?"

Děvče ještě tančí, ale drobnými krůčky se klidí z dosahu obou. Už párkrát ji jen o vlas minul nůž rozkohoutěných amantů, dobře zná tyhle hádky. Zatleská, zavíří tamburínou, ale muži už ji nevnímají. Ne teď. Oslaví s ní přece vítězství.

Štětináč vytáhne těžký lovecký nůž a jeho sousedé si rázem odsednou. Krčma ztichne.

„Přijdeš i o druhou," syčí a máchá čepelí kolem sebe. Nespouštím z ní oči. Krve se dnes nenapije.

Vysloužilec se usměje stisknutými rty. „Já možná o druhou, ty o krk, hroudo hoven."

Vidím, jak pod stolem sahá do boty, vyčkává jako ten, jehož řemeslem je smrt. Štětináč zařve a vrhne se přes stůl. Vojákovi jde dýka z pouzdra skoro sama, aby taky ne. Nedrží ji jen jeho ruka. Skoro sama a také skoro sama najde cíl. Vysloužilec bodne zespoda a ocel si razí cestu vzhůru. Vytryskne krev, děvče ječí, muži řvou.

„Šel po mně, co jsem měl dělat? Jen jednu ruku mám zdravou, ale ta mi slouží."

Kdosi uznale přizvukuje, někdo ze stolu sundává tělo pobodaného. Přijdu blíž, jako závan severáku projdu hloučkem a zadívám se štětináčovi do očí. Pak rukou přejedu nad jeho víčky.

„Skapal," hlásí sklepník. „Odtáhněte ho někdo za dům."

*

Spím vydatně. Dokončila jsem práci, mám Longinovu košili, co si víc přát. Ráno se vzbudím dokonce dřív než Des. V krku mě bolí a kůže žhne. Horečka? Léta jsem neměla horečku. Přejedu si po kůži a strnu. Předloktí rudnou skvrnami, některé boláky už se nalévají. Nemoc. Vlna paniky mi nedovolí vydat ani hlásek. Nemoc. Zhluboka dýchám v hrůze ze své vlastní smrtelnosti. Příliš jsem v poslední době obcovala s Hel, a teď kývá na mě. Skrčím se na chladných dlaždicích lázně. Co mám dělat? Myšlenky běhají jako myši po rozpáleném plátu. Co? Coby, náno. Dělej to, co děláš ostatním. Hlas rozumu je stejný jako vždycky a krotí hřebce strachu ostruhami povinností.

Pohnu prsty a pak pravačkou přejedu nad předloktím. Myslím na duby, na čistou vodu v pramenech řek, na slunce. Utíkám do těch představ, skrývám se v kmenech zdravých mohutných stromů. Když vyjdu, když procitnu, jsou boláky pryč.

„Na jak dlouho?“ ptá se strach.

„To není důležité,“ odpoví rozum pohrdavě. „Brzy budu mít lék.“

Možná budu, možná, upnu svou naději k propocené blůze, která leží na mém stole. Ale nejdřív ze všeho si musím promluvit s Laegem.

*

Hledám jeho mysl s pocitem, že mi Hel nakukuje přes rameno. Doufám a najdu. Pozdě, skoro pozdě, uvědomím si hned, jak ho uslyším.

„Moire?“

„Ty ses nakazil, viď, Laegu? Umíráš, celou dobu jsi mi lhal.“

Ticho, které mezi námi leží, je nesmírné.

„Jak jsi to poznala?“

„Došlo mi to. Ta únava, ta strašná únava… Lhal jsi, abys mohl vyléčit Amelii?“

„Dlužil jsem to Desmondovi, milovaná.“

„Nedlužils mu život, ty blázne.“ Skoro brečím.

„Život ne, oběť ano. Amelie je zdravá, Moire. Řekni mu to.“

„Řeknu. A taky řeknu Vierovi, aby tě okamžitě začal léčit. Jak to, že si ničeho nevšiml, kurva?“

„Příznaky se dají skrýt, když víš, jak na to. Duby, naše duby mi pomohly, ale i jejich síla má svoje hranice. Můžeš říct Vierovi, myslím, že stejně něco tuší, jenže teď už je to asi zbytečné.“

Dělal to jako já, uvědomím si. Jako já a skoro až do konce.

„Pozdravuj háj, Moire. Starej se o něj, stejně mě přijal jen jako tvého milence.“

„Nesmysl, je tvůj, vždycky byl.“

„Nehádej se,“ je to prosba, kterou nelze odmítnout.

„A ty neumírej. Budu mít lék, brzo, zkus to vydržet.“

„Rád bych ještě žil, Moire. Budu se snažit, rád bych zažil další léto, ale… všechno má svůj čas.“

„Druidské kecy. Nedám tě Hel.“

„Nedalas jí Desmonda, něčeho se vzdát musíš.“

„Nemusím!“ Vím, že je v tom vzdor dítěte, ale neraději bych bila pěstmi do zdí. „Nemusím.“

„Moire…“

Ztrácím ho. Ztrácím část svého světa.

„Počkej na mě, prosím,“ už podruhé za dva dny chci po muži totéž.

„Pokud to půjde, budu čekat,“ slíbí mi a pak mě jeho hlas opustí.

Viera už skoro nemám sílu najít, ozve se hned a rozespale.

„Laeg umírá na neštovice,“ řeknu jen. „Udělej, co můžeš.“

„Moire?!“ vyděsí se.

„Je to blázen a já… jdu pro lék.“

Zmlknu, zvrátím hlavu a po tvářích mi kanou slzy až na krk. Když vyschnou, zbyde jen neodbytná bolest.

*

Obléknu se, připravím Longinovu blůzu… a pak zburcuju Desmonda. Vzdudí se s leknutím a má tvář mu nepřidá.

„Brečelas, Moire? Co se stalo?“

„Amelie je už zdravá, Laeg umírá,“ zvolím polopravdu, která poslouží víc než dobře. „A já mám indicii. Ty, Desi, našli jste zmínky o nějaké oratoři v okolí Melenu?“

Promne si oči a zívne. „Laeg umírá? Počkej, Moire, co se vlastně děje?“

„Vysvětlím ti to potom, nebo se zeptej Viera sám. Teď potřebuju tu oratoř.“

Vymotá se z přikrývek a jen v plášti se šourá do knihovny. Pomalu, moc pomalu. Vrátí se se stohem popsaných listů.

„Melen, jo?“

„Jo. Melen.“

„Nemáme to abecedně,“ postěžuje si.

„Desi…“

„No jo, vždyť hledám. Melen, Melen… tady. Hederská oratoř, údajně určená pro lunární díla a vyvolávání zemřelých. Je to pár hodin cesty od Melenu, někde v lese. Tam je to obecně samej les.“

„Vím. Díky, Desi, vrátím se večer, kdyby něco, Berthold ví, co se vědět dá. Řekni to Rabemu a Grainne. A…“ hlas se mi zlomí, líbnu ho na tvář a ze staženého hrdla vypravím, „taky čekej, prosím tě.“

Dívá se na mě vyděšeně. „Moire, ono se to všechno nějak… Nemám jít s tebou?“

„Ne,“ odmítnu. „Nejde to. Vrátím se,“ slíbím a uteču z pokoje. Budu se snažit vrátit.

*

Vížka na Rabeho domě je pro experimenty s teleportací ideální. Obloha nad mou hlavou je nekonečná jako hledání. Rozbalím uzlík od Berta, zkontroluju brašnu s Ignáciovými zápisky, pak vytáhnu zmačkanou košili, stisknu ji v dlaních a zabořím do ní tvář. Obrazy na mě dotírají stejně jako dole v katakombách pod Jednorožcem, zpocené čelo Antje, baňky s krví, nemocní, tisíce nemocných. Pak přijde vize, kterou čekám. Nemocný muž se choulí pod přikrývkou, tvář zohavenou boláky. Otevřu portál do prázdna a nechám se vést voltem.

Vichr mě rve, ohlušivě ječí, trhá mě, drtí jako obrovská mlýnice v útržcích písní, křiku, nářků, vzdechů, v řinčení skla. Vlny nicoty mnou házejí jako moře utonulým. Pak všechno ztichne, ztmavne a zevšední. Portál na druhé straně se už otevře zcela lhostejně.

*

„Přišla jsi mě zabít?“

Místnost, ve které stojím, vyhlíží všedně, skoro jako neuklízeny sklep, jen v rohu stojí lůžko. Je tu zima, na všem leží prach, zrcadla na zdech oslepla a ve svícnech už staletí nestály svíce. Longin má opravdu tvář pokrytou neštovicemi a rty rozpraskané horečkou.

„Ne,“ odpovím mu, „přišla jsem pro lék.“

Muž na lůžku se snaží vztyčit. Vyhýbá se mému pohledu, spíš dojemný v pošpiněném plášti přehozeném přes hnisem znečištěnou košili.

„Milosrdenství by vedlo tvou ruku, kdybys to udělala.“

„Neudělám to, Longine. Ten lék. Lidi pořád umírají a já… I já ho potřebuju," přistoupím až k němu. „Použiju jakékoli metody, abych ho získala, jakékoli."

Smutně ke mně otočí hlavu. „To nemusíš. Rád ti pomůžu, ale sám nevím, jak to zastavit. Myšlenky se mi pletou…"

„Myšlenky? Snad. Vzala jsem Ignáciovy poznámky. Dokázali jste to uvařit a ke každému kouzlu existuje jeho protiklad. To jsme se učili jako děti, oba dva, Longine, ty i já."

*

Listuje papíry a ruce se mu chvějí. „Budeme potřebovat jeho krev, Moire."

„I tu mám. Že jste použili krev, to nám s Rabem došlo."

„S Rabem?" trhne sebou.

„Jistě. Kdo jiný myslíš, že byl schopen zabít Ignácia?"

Svěsí hlavu. Zalomcuju s ním.

„Mysli, Longine. Snaž se. Nestačí, že vás oba nemoc nakonec dostihla, zabila tolik těch, kdo s ní neměli nic společného, tolik kvůli pár tisícovkám. Něco ti řeknu… Všichni jsme podezírali Ignácia, nikdo z nás nevěřil, že bys toho byl schopen ty. Nikdo, až na jednoho člověka."

Pomalu, s námahou se ke mně obrátí. „Kdo byl ten, kdo mě podezíral?"

„Antje," odpovím pomalu a krutě.

*

Viděla jsem hodně lidí plakat, dokonce i hodně mužů, ale Longinův nářek je v něčem děsivější. Snad v hloubce jeho viny, snad v posedlosti, která k němu vedla.

„Antje," zopakuju mu. „To kvůli ní jsi to dělal?" Přisvědčí.

„Dej mi ten lék, Longine, a já ti řeknu, co mi svěřila. Dej mi lék a pochopíš, proč dneska nežijete v pěkném zámečku s rozkvetlou zahradou. Ten lék."

*

Longin se plouží po místnosti.

„Mé krve budeme mít dost, ale potřebujeme i Ignáciovu."

„Mám ji."

Zavrtí hlavou. „Jeho krev po tom, co se nakazil.“

Strnu. Tolik krve před smrtí prolil, tolik, ale tady ji nemám. Zoufalství se zakusuje do mých útrob a strach se znovu vzepne.

„Tvá nepostačí?“

Longin jen přivře oči, víc nemusí.

Padnu do jedné ze židlí, zasténá, ale zůstane na všech čtyřech.

„Proč jsi to vlastně všechno dělal, Longine? Tohle by přece nesnesla ani Antje, nikdo. Musels to být ty už tenkrát, když jsme našli v Raabě nakaženou přikrývku. Už tenkrát.“

„Už tenkrát jsem byl starý, Moire a už tenkrát jsem Antje miloval několik stovek let. Nevím, jestli…“

„Taky nevím, jestli to pochopím, Longine, ale můžeš se pokusit mi to vysvětlit, aspoň nám čas, co nám tu zbývá, líp uběhne. My se pobavíme a lidé budou mřít dál.“

Podívá se na mě tak, jak se zvíře v železech dívá na lovce. Naneštěstí svírají železa i můj kožich.

„Byla tak… čistá.“

Povzdychnu. Teď už vím, že pochopím, a mrazí mě. Vím, jaký příběh mě čeká, a dokonce také vím, že jsme si s Antje podobné možná víc, než Rabe rušil. Rabe, který by kvůli ženské nikdy nezabíjel. Moudrý, zkušený, zkažený Rabe. Zasteskne se mi po něm.

„Čistá?“

Longin na mě upře zkalené modré oči.

„Ano. Ne durman, jak všichni mysleli, ale kopretina.“

Obrátím oči v sloup. Blbec. Zaslepený vůl.

„Potřebovala člověka, který si jí bude vážit a milovat ji. Věříš mi?“

Pokrčím rameny. „Longine, já Antje znám, ale pokračuj.“

„Ignácius ji zneužíval, posílal ji za kdekým, koho si potřeboval naklonit, šlechtic, král, čaroděj, bylo mu to jedno.“

„A nic jí za to nedával?“ zeptám se se zájmem. Longin zmlkne.

„Promiň, mluv dál.“

„Nevím, jestli jí něco dával, ale… neměl ji k tomu nutit.“

„To neměl,“ připustím.

Stařec se třese, ale vzpomínky ho alespoň vytrhly z letargie. Možná ještě najdeme cestu, nějakou cestu…

„A pak Rabe a Myrzil, takoví…“

„Takoví se ženským líbí, Longine. Byli to žoldáci. Ržání koní, krev, vítězství, však víš, jak to chodí.“

„Vím,“ řekne zhnuseně, „Rabe jí bil.“

Pokývám hlavou. Tomu věřím.

„Bil ji, jednal s ní jako s hadrem, a ona za ním běhala.“

„Nemluví o ní špatně,“ podotknu, „myslím, že ji má docela rád.“

„Rád,“ vyplivne Longin pohrdavě, „já ji miluju.“

Povzdychnu. „To se stává.“

Před očima mám příběh, který jsem zažila tolikrát, až mě to mrzí. Věčný příběh slušného chlapce, zachraňujícího padlou dívku, věčný příběh, který má vždycky stejný zádrhel. Ty neslušné mládence, se kterými padlý květ vždycky klesne do morálního bahna.

Jestlipak by Udin taky někoho nakazil, aby mě zachránil před Vierem, tenkrát před lety?

Longin chrčivě dýchá otevřenými ústy a já cítím, jak mi kůže znovu začíná žhnout. Laeg to vydržel hodně dlouho, jak dlouho odolám já? Na předloktích znovu vyskakují boláky.

„Co použít mou krev?“

Nepřítomně se ke mně otočí.

„Tvou? Můžeme to zkusit. Moire, co o mně říkala?“

Povzdychnu si.

„Víš,“ řeknu tvrdě, „možná že v penězích nebyl ten hlavní problém.“

*

Křivule jsou zaprášené, krev z našich ran se míchá se špínou na jejich dně. Longin chraptí zaklínadla a každou chvíli se mi poroučí do náruče. Slábne. S krví se cosi děje, něco, co by možná pochopil spíš alchymista, ne já, která v hodinách nikdy nedávala pozor.

„Je to hotové?“ zeptám se s nadějí.

„Nevím. Musíme čekat.“

Stočím se v křesle a vím, že se dnes večer k Rabemu nevrátím. Bohové vědí, jestli večer návratu vůbec přijde.

*

Noc je dlouhá k nepřečkání. Tváře mi žhnou horečkou, mám hlad a voda, kterou sem přivádí podzemní pramen, chutná jako mýdlo. Longin spí, poslouchám jeho dech a hlídám, aby mi ho Hel neuloupila. Potřebuju ho.

*

Krev tmavne ve skleněné baňce, dívám se, jak v ní tancují odlesky svíčky, a myslím na Laega, na Desmonda, na Viera a na Rabeho. Taky na Longina, který udělal to nejhorší, co člověk může, jen proto, aby prohrál. Snad stačilo povalit Antje do peřin místo zbytečných vyznání a všichni mohli žít. Snad stačilo, aby se Longin s Rabem jednou opil a vyřval nebo vybrečel svou posedlost. Možná stačilo, aby Antje místo máchání vějířem prostě a jasně řekla, co chce. Srdce mě bolí pro mrtvé, a dokonce i pro Longina, pro hloupou, nezralou, zaslepenou lásku.

Nakloním se k němu. „Nikdy jsi Antje opravdu neznal," zašeptám. „Nikdy."

Civím slzícíma očima do plamene svíčky tak dlouho, dokud mě horečka nevrhne do tůně spánku.

*

„Povedlo se to?"

Zburcovala jsem Longina časně, ale dívá se na baňku jako slepý. Nemoc ho stravuje.

„Myslím, že ne…" Nakape trochu směsi na jeden ze svých boláků.

„Vidíš, mělo by to reagovat, a nic…"

Na hrudi mi leží kámen, skála, pohoří…

„Musíme mít tu jeho krev, že?"

Longin svěsí hlavu a já uhodím pěstí do zdi. Zničím si klouby, vím, ale jak dlouho je budu ještě potřebovat. Týden?

*

Hodiny plynou. Občas se ještě pokouším krev zaklínat, ale filtr zůstává netečný. Někdy se Longin probere a mluví o Antje. To, co říká, je víc než jen smutné. Je to šílené.

„Miloval jsem ji, Moire. Po tom, co vypukla první epidemie, měla ode mne všechno, sám jsem si nic nenechal. Řekl jsem jí, že je to dědictví, aby…"

Nedokážu být hodná. „Nejspíš jí to bylo jedno, ne?"

„Bylo. Nakupovala si kočáry, šperky, klobouky a pak v noci klidně běžela přes půl města za Myrzilem jen proto, že si vzpomněl. Nosila černé šněrovačky jen proto, že to má Rabe rád."

„Opravdu? Podívejme."

„Vracela se od nich a měla kousance a modřiny jako nějaká poběhlice. Nikdy bych si nedovolil chovat se k ní takhle.“

„Možná to byla chyba.“

„Co?“

„Chyba. Možná chtěla, aby ses k ní takhle choval. Možná chtěla, abys ji zfackoval, když přitáhla pokousaná od jiného, možná pořád něco hledala, Longine.“

Mávne rukou. „Když někoho miluješ, tak se k němu přece takhle nechováš,“ něco ho napadne. „Chová se snad takhle Desmond?“

Zavrtím hlavou. „To ne. Jenže já nejsem Antje. Já… já ke své škodě nikdy nečekám, až se vrátíte z boje nebo z trávení studní a zkrvavenýma rukama mi na krk pověsíte tlustý zlatý řetěz. Já jsem ta, která se z toho boje vrací, zkrvavená a bez zlata.“

Longin nepřítomně hledí před sebe. „Co si o mně myslíš, Moire?“

Zvednu hlavou. „O tobě? Myslím si, že tě Ignácius zneužil hůř, než kdy zneužil Antje, že si moudře vybral spolupracovníka poslušného, věrného a ovladatelného. Myslím, že jsi slaboch, Longine, a myslím, že ses pokusil zabít Desmondovu dceru. Víš, možná že Antje prokázala, že má dobrý vkus, když s tebou nechtěla být.“

Mrzačím ho možná hůř než Ignácia, s rozmyslem, ne ocelovým hrotem, ale zlými slovy. Umírám, cítím, že v mých dlaních už není Síla, vím, že ani píseň dubů brzo nepomůže. Jsem kat, který odsouzence o mnoho nepřežije, ale trest, trest ještě vykonám.

*

Znovu upadnu do neklidné dřímoty a v mých snech se tentokrát střídá Rabe s Desmondem. Volají mě, chci jim odpovědět, ale nemůžu, něco mi brání mluvit, brání volat je na pomoc, v ústech mám velkého pavouka, který mi nedovoluje pohnout jazykem, nedovoluje dýchat, zoufale bojuju o dech, pak se rozhodnu ho rozkousnout, stisknu zuby a do úst se mi vyleje hnis. Procitnu s dusivým kašlem, na jazyku odpornou chuť. Jeden z puchýřů se mi udělal na rtu. Otřesu se a s námahou ho vyhojím. Brzo už toho nebudu schopna.

*

„Longine,“ třesu starcem, „Longine, další pokus.“

Otevře oči po nezvykle dlouhé době a stiskne mi ruku. „Nemůžu vstát.“

Zvedám ho, je příliš těžký, klouže zpátky na lůžko a sténá.

„Brzo bude konec," šeptá.

„Nebude, nebude, dokud nesplatíš dluhy," syčím na něj. Uhodím ho, pak znova, rány se sypou, jako by mi násilí pomáhalo zahnat strach.

Pak někdo zachytí mou ruku.

„Vždyť ho umlátíš, a to nepotřebujeme."

Rabe mě vezme za zápěstí, zvedne a obrátí k sobě.

„Ty," zaboří mi ukazovák do hrudi, „až se uzdravíš, rozsekám ti zadek."

*

Sedíme kolem červotočivého stolu. Choulím se v Desmondově náruči, vyčerpaná a bez naděje.

„Jak jste mě našli?"

„Desmond tě našel. Vyptal se Bertholda, Viera a pak hledal hederskou oratoř. Sice mu to trochu trvalo, ale zas neskáče do tmy jako ty."

„Nemáme ten lék, potřebujeme do něj Ignáciovu krev. Tahle nefunguje," zachraptím.

„Do rybí kundy, tohle vědět…"

„Ten parchant dobře věděl, co nám neříct," přikývnu.

Longin se choulí v rohu, snad čeká další výprask.

„Takže, co víme nového?"

„Kromě toho, proč to Longin udělal? Nic."

„Něco přece," vloží se do hovoru Desmond. „Máme Longinovu krev, známe zaklínadla a víme, co hledat. Na čem by mohla být krev Ignácia?"

Sklouznu mu z klína a znovu probírám baňky. Je v nich krev, je, ale… Nesmyslně přendávám poznámky sem a tam, pořád znovu, pořád znovu, až… na jednom z papíruje otisk palce, mého palce. Je krvavý, jenže té noci krvácel kdekdo.

„Něco mám," křiknu na muže, kteří zaraženě sledují můj amok.

Pyšně jim přinesu pošpiněný list. „To je můj prst," zdůrazním.

„To je," Rabe si mě měří trochu útrpně.

„A já Ignácia mučila," připomenu.

„Mučila jsi kdekoho."

Desmond i Longin se na mě dívají trochu zaraženě.

„Ale může to být Ignáciova krev. Můžem to zkusit."

„Zkusit můžeme leccos." Rabe mi ohleduplně sebere list z ruky. „Zkusím to já. Ty si sedni, odpočívej a uzdravuj se. Nemysli, že se vykroutíš z povinností skrz neštovice."

Jsou to jen útěšlivé řeči, ale i tak se usměju.

Rabe se natáhne po baňce a v tu chvíli se Longin vzepne.

„Nechci, abys to dělal ty, Rabe.“

Rabe se otočí pohybem, který nevěstí nic dobrého.

„To, co ty chceš, nemá žádnou váhu. Jsi míň než hnis, který teče z těch tvých boláků, Longine, a navíc, navíc jsi idiot.“

„Bils ji,“ vykřikne Longin takřka plačky.

Rabe spustí paži, napřaženou k ráně, a dřepne si k Longinovi na bobek.

„Jděte ven, děti,“ vyhodí nás z oratoře, „teď už se přece před nikým neschováváme a pak, malé slunce udělá jen dobře.“

Desmond mě obejme a odvádí ven a Rabe začne mluvit.

*

„Proč jsi mi to neřekla, to o Alině? Mohli jsme se střídat.“ Desmond mě mechanicky hladí po ramenou a zdravým okem mžourá do slunce.

„Nechtěla jsem tě do toho tahat. Nejsi ještě v pořádku.“

„Jistě. Já nejsem v pořádku a ty, po tom, co tě zmlátili, zavřeli, zranili a tak podobně, jsi čerstvá jako jarní kvítek. Moire… ty jsi tak strašně ješitná.“

„Už dlouho nebudu,“ odpálím ho. „Promiň,“ dodám potom.

„To nic. Můžu léčit aspoň tebe, když jsem tu Magdinu malou nesměl?“

„Poslož si.“

Ležím na trávníku a nad mou hlavou se splétají koruny stromů. Desmond má ruce na mých spáncích. Znovu usnu a tentokrát už se mi o pavoucích nezdá.

*

Usnula jsem na Desmondově klíně, ale není to on, kdo mě budí.

„Vstávej,“ třese se mnou Rabe jemně.

Otevřu oči. „Byla to Ignáciova krev?“ vyhrknu.

Rabe se zakření a kolem očí se mu pohne síť vrásek. „Byla. Dali jsme ti trochu toho dryjáku a působí docela dobře. Brzo ti budu moct napráskat.“

Napřáhnu proti němu prst. „Jsem možná polomrtvá, ale nejsem bezbranná. Pohoříš.“

Zvedne mě ze země. „No dobře, vymyslím nějaký jiný trest. Mimochodem, Longin umírá. Chce s tebou mluvit. Vlastně s námi všemi.“

Zavrtím hlavou a pak si opřu čelo o Rabeho hruď.

„Jak může být někdo takovýhle vůl?“

Čaroděj pokrčí rameny. „Možná je to tahlecta láska, lišče. To my, okoralí zvrhlíci, nikdy nepochopíme.“

*

Desmond podpírá Longinovi hlavu. Rabe na něj kývne.

„Tak co?“

Desmond pokrčí rameny. Vlasy mu visí kolem bledé tváře a černá páska na tváři je jako kaňka. „Nakazili Amy. Nebylo tak těžké otevřít portál do Wasaheimu a mezi její kapesníky vložit pár nakažených. Starý trik, ale funguje pořád dobře. Ignácius chtěl odpravit Viera, ale on i Jasmína samozřejmě prošli impregem, a tak vybrali jiné řešení. Amelie byla nejsnadnější cíl.“

Longin leží nehybně na lůžku. Jestli si až doteď nalhával, že šlo jen o vliv a peníze, teď už nemůže. Pokus o vraždu dítěte je příliš zjevný a nemá jiné vysvětlení než to, které je nasnadě. Desmond poposedne na pelesti a pozorně se zadívá do tváře umírajícího, jako by hledal jinou odpověď než tu, které se mu dostalo. Jako by hledal pramen šílenství.

„Víš,“ obrátí se k Longinovi, „Mistře, upřímně řečeno, já nevím, co ti na to mám povědět. Zabil bych tě, kdyby to mělo nějaký smysl. Klidně bych tě zostudil před celým Bratrstvem, ale i to je teď už zbytečné. Měl jsem tě rád, Longine. Klidné stáří mezi starými krásnými věcmi. Jsem idiot. Už tenkrát u hagiotikánů jsi nás zradil. Možná má pravdu Moire, která si myslí, že když člověk žije příliš dlouho a příliš sám, tak zešílí. Možná. Nevím, jestli je to omluva, ale nejspíš je to vysvětlení. Jedna chyba se dá odpustit, ale těch tvých bylo příliš.“

Zvedne se z lůžka a skoro rozpačitě se dotkne Longinovy hrudi na pozdrav.

Dívám se na umírajícího. Nemoc už udeřila v plné síle, přišla ve své nejhroznější podobě a roztáhla nad Longinem svou kápi.

Rabe založí ruce na prsou.

„Děti jsou, zdá se, příliš hodné. Já se s tebou neloučím, Longine, a neodpouštím ti. Dokonce ani nebudu říkat, že Antje za to nestojí, protože ona v tomhle případě nenese vinu. Nebyla povinna vyjít ti vstříc, a navíc, ty o ni možná nakonec ani nestojíš. Miluješ svůj sen, ne tu ženskou. Nejspíš ani nevíš, co to ženská je, a odpravil jsi trochu moc lidí ve snaze to zjistit.“ Rabe si odplivne, nemocný sebou trhne a pak jen těžko otevírá víčka, slepená hnisem.

„Rabe,“ vypraví ze sebe, „jen jedno po tobě chci. Dej na ni pozor. Snad jsem ji neznal tak jako ty, ale…“

Válečný čaroděj mávne rukou. „Ano, můžu se postarat, aby dělala jen tolik pitomostí, kolik je nezbytně nutné. Víc ti neslíbím.“ Odmítavě potřese hlavou a odtáhne se od Longinovy tápající ruky.

Nadechnu se, aby vztek v mém hlase ustoupil rozvaze. „Můj přítel kvůli tobě umírá, Longine. Stovky dětí jsem vyprovodila k Hel, desítky matek, otců, hodně toho padá na tvou hlavu. Neodpouštím ti ani já, ale jednu věc ti přece jen nabídnu. Chceš za ní doprovodit?“

Rabe stiskne rty a Longin z posledních sil zvedne hlavu.

„Za Hel? Mám strach, Moire, mám.“

„To se dá pochopit, Longine. Takže jestli chceš…“

Ruka pokrytá boláky se dotkne mé. Obrátím se k mužům. „Běžte už ven. Přijdu brzo.“

*

Mechová cesta v mé mysli je mi už známá, ale tentokrát se po ní nejde tak lehce jako s Friedrichem. Longinův strach, smrtelný strach a hluboká vina, nás tíží jako vůz s kamením. Stmívá se, před námi teče po mechu pruh světla a za ním… Nechci ji vidět. Longinova ruka se křečovitě drží mé, snad už ji také zahlédl, snad ji tuší, snad na něj teprve teď dopadla neodvratnost trestu.

„Pomoz mi, Moire,“ a já udělám ještě jeden krok, jediný krok s očima pevně zavřenýma, Hel napřáhne svou ruku jako biřic, Longinova vyklouzne z té mé a pak je ticho. Přetáhnu Longinovi přes tvář přikrývku a vyjdu do podzimního slunce.

*

„Je konec?“ Rabe vyklepe dýmku o zeď.

„Je.“

„Co říkala Hel?“

„Říkala, že jestli jí tam pořád polezu, nechá si mě tam,“ odbrouknu.

„Nesmíš jí všechno věřit,“ protáhne se lenivě Rabe. „Mně to říkala taky, už mockrát, a vidíš, pořád tu jsem.“

„Jistě, nechce tam dole nikoho, kdo by ji plácal přes zadek.“

Rabe na mě mrkne, a dokonce i Desmond zvedne koutky.

„Jednou se dočká,“ zapřede starší z obou mužů. „Tak co, děti, půjdem?“

*

Pečlivě jsem sbalila zápisky, Desmond se ujal drahocenné baňky a Rabe načrtl znamení Smrti nad Longinovou hlavou.

„Zapálíme to tu?“ navrhne. „Hederskou oratoř už nejspíš nikdo potřebovat nebude.“

*

Obstoupíme okrouhlou budovu, a když se nad její střechou blesky z našich dlaní střetnou, stavení vzplane vysokým jasným plamenem. S hroutící se střechou padne i stará magická stěna, dovedně zbudovaná někým z těch, kdo přišli před námi. Únava mě obejme jako mokrý plášť, ale ještě než se jí poddám, kývnu na své průvodce.

„Laeg umírá. Musím za ním.“

„Nesmysl. Teď jsi Hel vyškubla lem kazajky, nepokoušej ji tolik.“ Rabe zavrtí hlavou.

„Musím.“ Vzpomenu si na Laegův namáhavý dech. „Je to můj dluh. Můj a Desmondův dluh.“

Desmond očima hledá mé, pak přisvědčí a Rabe už beze slova odlije pár kapek filtru do malé lahvičky.

„Pokud ten chlápek má žít, bude to stačit. A nezdržujte se moc, beztak bolest nejlíp vyléčí práce. Chceš otevřít portál? Jsi uvláčená,“ nabídne mi pak otcovsky.

Přepadne mě vzdor. „Otevřu ho sama. Už jsem si zvykla.“

Olíznu si rty a prstem rozetnu vzduch. Brána nás pohltí takřka okamžitě.

13. KAPITOLA

První vjem je dojemně známý. Vierova kolínská mě zalechtá v nose a vzápětí vzduch prořízne ječení. To je zas známé Desmondovi.

„Jasmíno, prosím tě, neřvi. To jsme my.“

Plavovlasá čarodějka sklapne pusu a snad z návyku ho sjede.

„To nemůžete něco říct předem?“

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Jak je Laegovi?“

Jasmína sklopí oči. „Umírá. Viero je u něj. Věříš, že jsme nic nepoznali?“

Desmond odpoví za mě. „Věřím. Moire se nakazila a já to taky nevěděl.“

Plavovláska málem zas spustí polnicí. „Ona je, ty jsi…“

„Už ne,“ zavrtím hlavou. „Máme lék. No, povídejte si, užívejte rodinných radostí, já…“

Desmond mi sevře paži. „Nemám jít s tebou?“

Vytrhnu se mu. „Možná pak. Já…“ Najednou mi strach svázal nohy. Je to tak krátce, co jsem zavírala oči Longinovi. Cítím tu pach smrti, v těch úhledných šálcích, zcela nepodobných hederskému obětišti. Cítím ho silně.

„Ukážu ti kudy,“ nabídne se Jasmína, ale já jen mávnu rukou. Nepotřebuju to. Vím, kam mám jít. Vyběhnu ze dveří a schody beru po dvou. Rozrazím dveře.

Viero sedí na židli u postele a okny do místnosti vstupuje zář zapadajícího slunce.

„Moire,“ řekli to oba, každý jinak, ale oba s úlevou.

„Stihla’s to.“ I tahle myšlenka je jim společná.

„Mám lék,“ nakloním se k Laegovi a strnu hrůzou z toho, co vidím, a vědomím, že takhle jsem mohla ležet i já.

Kůže mu těsně přiléhá ke kostem, zarudlá a místy oloupaná. Nemá puchýře jako ostatní, jen nemoc jako by strávila tělo zevnitř, jako by stálý boj s přízraky vysál muže, který mě objímal, a nechala jen holé kosti.

„Mám jít?“ zeptá se Vivi s účastí. Jeho oči mluví jasně. Už nedoufám.

Nedoufá ani Laeg, ale v jeho pohledu nevidím strach.

„Je tu Desmond?“ zeptá se.

„Jistě že je.“

„Chtěl bych s ním mluvit.“

Viero s úlevou vyjde ze dveří a já přikleknu k posteli.

„Neměls mi lhát.“

Dlouhé druidovy vlasy leží na posteli jako plášť, vousy skrývají tvář a oči žhnou.

„Musel jsem. Přišla bys, ztrácela bys se mnou čas a sílu, znám tě, Moire.“

„Taky jsem se nakazila,“ přiznám.

„Já vím, vím to od té chvíle, co jsme spolu mluvili naposled. Ale už jsi zdravá, viď, řekni, že jsi.“

„Jo. Mám ten lék,“ vzpomenu si, vyndám z kapsy lahvičku a přiblížím ji k druidovým rtům.

„Nepomůže to, Moire. Tohle nejsou jen neštovice, to je…“

„Vyčerpání. Byla na tom Amelie tak zle?“ Vybaví se mi blouznící Alina. Nejspíš byla, odpovím si sama.

Laeg mlčí a já pomalu kapu rudou tekutinu na rozpraskané rty.

„Mohlas to nechat pro jiného, lištičko. Mně stačí, žes přišla. Vidělas háj?“

„Pořád vidím háj. Tu noc před popravou mi zachránil krk, Laegu. Je to místo, kam se dá utéct.“

„Já už se tam nedostanu, Moire. Tak, ani onak.“

„Ne?“ kousnu se do rtu a v mysli se mi zrodí myšlenka tak šílená, že se ji pokusím zapomenout. Nejde to.

Kdosi zaklepe na dveře.

„Dál,“ šeptne Laeg. „To je Amy,“ vysvětli mi potom, „vždycky klepe takhle.“

Do pokoje tiše vejde plavovlasé děvče.

„Laegu,“ začne.

Druid zavrtí hlavou. „Amy, syp ven. Tohle nemusíš vidět.“

Amelie popotáhne nosem. „Laegu, já nechci. Moire tě vyléčí.“

Laeg se s námahou usměje. „Vyléčila mě.“

Natáhne k dívce kostnatou paži. Kůže na ní je čistá.

„Tak neumřeš,“ vrhne se děvče na pokrývku. Její bolest mě ohromí a zdá se, že Laega také.

Druid pokrčí rameny. „Ale no tak, Amy. Umřela spousta lidí. To je příroda.“

„To je hnusná příroda…“ Amy se mu vytrhne a vyběhne ze dveří. Až z chodby slyším její pláč.

Polknu slzy a stisknu Laegovi zápěstí. „To je jasné, že umřeš. Desmond ti zakroutí krkem. Odloudils mu ženskou i dceru.“

„Zavoláš ho? Chtěl bych mu něco…“ nedořekne, ani nemusí. Vykloním se ze dveří a křiknu do chodby. Když se ozvou kroky, vrátím se zase k lůžku. Moc času nezbývá.

*

„Díky za Amy,“ dotkne se Desmond Laegovy ruky a nejistě si sedne vedle mě na pelest. „Moc jsem se o ni nestaral.“

„Nevěděls o ní. Všechno mi vyprávěla.“ Druidovi se teď mluví líp, alespoň to substance zmohla. „Všechno mi vyprávěla, a tak… Upřímně řečeno, prostě potřebuje tátu jako každý,“ řekne.

„To ano,“ dotvrdím tak důrazně, až se na mě muži překvapeně podívají.

„Každý potřebuje otce, ať už je s ním spojený po krvi, nebo ne.“

Laeg se na mě pátravě dívá. „Něco se změnilo?“

Desmond sepne ruce na koleni. „Rabe,“ vysvětlí stručně. „Pro Moire docela přiměřený otec.“

„Nerozmazávej to,“ okřiknu ho. Pak Laegovi položím ruce na spánky a Hel se na mě zazubí jako na známou. Pláč začne dole v hrudi, ale k ústům ani k očím nedostoupí.

„Neměli bychom ztrácet čas,“ řeknu těžce. „Laegu, řekni mi, co je potřeba udělat.“

*

Druidovo poslední pořízení je krátké a pak mě pošle z pokoje pryč. Dnešek je dnem osamělých přiznání, napadne mě, když čekám, až znovu budu muset jít mechovou cestou. Muži za zavřenými dveřmi mluví tiše a dlouho.

Pak Desmond vyjde na chodbu. „Máš za ním jít, Moire. Čeká.“

Krátce ho obejmu a zamířím k lůžku. Cestu k němu i od něj už znám.

*

„Odvedeš mě?“ šeptne Laeg a já přitisknu svá ústa na jeho.

„Jo,“ vnutím mu svůj dech, „odvedu tě, ale ještě před tím ti ukážu háj.“

„Háj?“ opakuje jako ozvěna.

V mysli pečlivě oslovím každý strom, každý z těch stromů, o které jsme se opírali při milování, pod kterými jsme se smáli, dohadovali, smiřovali. Každý z nich.

Pak vezmu druida za zápěstí a vkročíme dovnitř.

*

Skrz koruny dubů prosvítá slunce, vyhřátá tráva je jako hnízdo, úkryt, klín.

„Lehni si, Hel počká," usměju se a otočím se na záda. Laeg se pokojně položí vedle mě.

„Je to lepší, než jsem čekal."

„Dívej se na nebe," přikážu.

„To ještě zvládnu," zašeptá a tiskne se k mému boku, slunce hřeje, duby zpívají svou píseň, naléhavě, divoce a stále hlasitěji. Duní. Pocit bezpečí mě ukolébává, únava posledních dnů se kolem vznáší jako opar, jako lehká ranní mlha. Laeg mi položil hlavu na rameno, tak jako vždycky, cítím jeho ruku na břiše a pak, za basového chorálu desítek stromů, opravdu usnu.

*

„Moire."

„Liško."

„Moireee."

Trhnu sebou. Nad lůžkem se sklánějí Viero a Desmond a cloumají mnou. Laeg mě pořád drží kolem pasu. Už nedýchá.

„Co se děje?" Pomalu se vyvinu z objetí mrtvého.

„Je tu mrtvý, co řvete?"

Viero složí hlavu do dlaní. „Mysleli jsme, že jsi taky umřela. Tak dlouho jsi nešla."

„Usnula jsem," připustím. „Prostě jsem Laega vzala do háje, lehli jsme si do trávy a já jsem usnula. To se mi stává často."

„Co?" Desmond na mě vytřeští oči.

„Ze v Kalleswaldu usnu. Je to druidský háj, tak…"

„Tys ho odvedla do Kalleswaldu?" Viero mluví podivně přiškrceným hlasem. „Do Kalleswaldu a tam jsi usnula?"

„Přesně tak," obrátím se k mrtvému. Zatím necítím ani bolest, jen překvapení a prázdnotu.

Laeg vypadá, jako by spal. Na mrtvého až příliš.

„Pohřbíme ho doma," obrátím se k Vierovi. „Postaráš se, abych tam mohla dopravit tělo?"

„Jistě, lišti," řekne Vivi a otevře okenice. „Pohřbi ho doma, jen jsem tě chtěl poprosit, neodváděj už dneska nikam žádné umírající, ano?"

*

„Jste oba tak hubení." Tryzna je tichá a pokojná, srkáme ve Vierově jídelně víno, jen Amelie pláče.

Obejmu ji kolem ramen. „Ukážu ti jeho háj, chceš?" Přikývne a pak ji pláč znova zlomí.

„Všechno je to kvůli mně," obviní se.

„Ne," Desmond jí pohladí vlasy, „Amy, ne kvůli tobě, tebe se jen pokusili zabít, to já jsem se choval jako idiot."

„Ty jako idiot, já jako háravá, Longin jako ksindl a Ignácius, ten prostě jako Ignácius."

Viero mě sjede pohledem. „Na chvíli tě spustím z očí a už je z toho malér."

V hlase má stopu něčeho, co neznám.

„Nežárli, Vivi," odbydu ho unaveně, „kvůli tobě bych zabíjela zrovna tak. Vlastně, to taky není zrovna velký důkaz náklonnosti. Zabíjela jsem i pro pitomou Theu."

„Pro Theu?" Jasmína zvedne obočí. „Co s tímhle vším má společného?"

Nechce se mi to celé vyprávět. „Znásilnili ji v base," vysvětlím stručně, „taky Elvyn a Fenju a Margot a… Viero, můžeš tu pro ty holky vyjednat nějaké bydlení? Pošlu je co nejdřív, v Donbergu jen zbytečně dělají zmatek."

V řešení obyčejných starostí zase najdu klid. „Taky pak budu potřebovat dům, možná i Rabe, určitě Udin a ostatní."

„V Zyrawu je kolej, nechám ji opravit, lišti. Jen… kdo teď vede Bratrstvo? Ty?"

Navzdory situaci mi zlomyslnost zvedne koutky. „Já? To by byl šok, ne? Kdepak, Rabe."

„Hm, takže Rabe a ty. Změníme styl?" mrkne na mě Vivi.

„Budeme muset," ozve se Desmond. „Skoro nikdo nezbyl. Kdo bude učit v Institutu?"

„A kdo donášet představenému, že? Je třeba zrušit všechny ty výbory a funkce, budeme se zas muset vrátit mezi lid, panstvo. Těšíte se?"

Jasmína pootočí sklenkou bílého vína. „Já ne. Po tom, co vám udělali. Tys přece léčila, dělala jsi, co si mohla, a přesto…"

Co mám na to říct? „Když Amelie umírala, neobvinila bys kdekoho z její bolesti? Všem, kdo byli na tom náměstí, někdo umřel. Kdo je pak spravedlivý?“

Jasmína si obejme ramena. „Už jim nevěřím.“

Šok pomalu ustupuje smutku. „Nevěřila jsem jim nikdy,“ přiznám, „ale ani sobě nevěřím, a přesto žiju.“

*

Příliš mnoho smrtí bylo kolem mě za poslední dny. Desmond spí, ale ke mně spánek nepřichází. Přehodím přes sebe plášť a vyjdu na terasu. Dívám se do tmy, naslouchám větru, čekám, jestli nepřinese poselství. Nevím, jaké poselství, ale neklid ve mně roste a někde v domě leží mrtvý Laeg. Sám, stejně tak sám jako v našem loži, spí Desmond a o pár dveří dál i Viero. Nepřináším svým mužům zrovna moc štěstí.

*

Když mě obejme, nepřekvapí mě to, vím o něm dávno. Rabe odvedl dobrou práci.

„Nemůžeš alespoň vykřiknout?“ Vierova ruka mi spočívá na hrudi.

„Ne. Ne, vlastně bych tě měla nejdřív roztrhat na kousky a až potom křičet. Tak mě to učili.“

„Layelánka. Budeš první ženská v Layele, uvidíš.“

„Nesmysl.“

„Aby ses nedivila. Mimochodem, Desovi ses o Reayovi nezmínila, že ne?“

Vím, kam míří, a nelíbí se mi to. „Ne.“

„A o katovi?“

„Jen zběžně. Vivi, měl toho dost, blouznil, málem umřel.“

„Tys toho neměla dost?“

Otočím se tak, abych mu viděla do tváře. Alespoň jemu nesmím lhát, to je zásada. Lhát Vierovi je jako lhát sobě.

„Měla. Dokonce jsem se nakazila, Vivi, a Rabe s Desem mě sebrali zubaté z már. Tak jsme získali lék, tak jsem Longina našla.“

Vivi mlčí, jeho ruce na mých ramenou jsou těžké a jako bez života.

„Co je?“

Dotknu se rukou jeho tváře a nahmatám slzu.

„Jsem vůl, Moire. Myslel jsem, že to zvládneš, že je to jen další z obyčejných malérů, které se přeženou. Seděl jsem tady a nechal tě projít uličkou smrti. Nesplnil jsem svůj slib, lištičko. Opustil jsem tě.“

Poslouchám jeho slova a vím, že se právě zhroutil Vierův poslední most, který vedl k minulosti. Teď ví, že není kam se vrátit, a truchlí nejen nad mými ranami, ale hlavně nad časem, který minul.

Stojím tiše vedle něj a čekám.

„Jsi jako můj bratr, Vivi,“ řeknu po hodné chvíli. „Jako bratr a já ti lhala stejně jako Laeg mně. Snad máme dobu porušování slibů už za sebou.“

Viero přikývne. „Ano, a taky dobu lží. Neroztáčej další kolo s chlapama, o kterých Desmondovi neřekneš, kotě. To je nejlepší rada, kterou ti teď nad ránem můžu dát.“

Má pravdu, uvědomuju si, ale nelhat je někdy tak těžké.

„Liško…“ Viero mě příliš dobře zná a je ho těžké obelstít.

„No dobře, řeknu mu to,“ uchlácholím ho. „Řeknu mu to, až přijde čas.“

* * *

Otevřít portál pro dva čaroděje je snadné, dopravit jím rakev už tak jednoduché není. Dřevěná truhla leží na Vierově zahradě, ozdobená květinami, které nanosily Jasmína a Amelie. Hezký zvyk, ale jak ji dostat skrz portál?

Layelský vír jsem zavrhla hned, nakonec se pokusím otevřít Bránu dostatečně prostornou a stabilní, aby jí šlo rakev pronést. Nosiči se však experimentu vytrvale brání.

„Neudržíš ji otevřenou tak dlouho, než projdeme, Moire. Ztratíme se někde v nicotě i s Laegem. Ostatně, jeho duši jsi taky zašantročila bozi vědí kam,“ brání se Vivi.

„Má pravdu.“ Desmond s páskou přes oko vypadá jako lupič mrtvol, ale ani jemu se do Brány nechce.

„Musím vyjednat spoustu věcí v Zyrawu,“ vyhrožuje Viero, „nemůžu někde bloudit s rakví. Navíc, portály ti nikdy nešly.“

„Spousta věcí mi dřív moc nešla. Například odkrouhnout chlapa, co střečkuje, pro mě býval problém. Dneska mi to jde jak po másle, varuju tě.“

Amelie má údivem pusu otevřenou do široka. Alespoň ji to odvede od truchlení, pomyslím si a šťouchnu do Dese.

„Desmonde, kalleswaldský háj, nemůžu zabloudit, a ty to víš.“

Desmond zoufalým pohledem hledá spásu u Jasmíny, ale ta se do věci nemíchá, nejspíš jí stačí, že ona rakev nést nemusí.

„Jdeme?“

„Řeknu Rabemu, co sis vymyslela,“ pohrozí mi ještě Desmond a skloní se k rakvi.

„Chytni to, Viero, ať to máme za sebou.“

Mlasknu nespokojeně nad nedostatkem důvěry v mé schopnosti a zbuduju Bránu, důstojnou, širokou, stabilní. Pak portál otevřu a ustoupím stranou. Muži se hmoždí s rakví a já čekám, až stanou na palouku mezi duby. Pak projdu sama a Brána se tiše zavře.

*

I podzim je v Kalleswaldu krásný. Země je dosud teplá a duby, duby mě vítají, jen trochu jinak, než jsem zvyklá. Do jejich písně vstupuje nezvyklý tón. Snad opravdu byla chyba vodit Laega právě sem, ale duby se nezlobí. Už mnoho druidů vyprovodily na smrt a žijí dál, mocné a prastaré.

„Vzpomínáš, Viero?“ obrátím se k příteli a ten přisvědčí.

„Nakažené přikrývky. Napadlo tě, že kdyby si tě tenkrát všimli o chvíli později, mohlo být všechno jinak?“

Potřesu hlavou. „Ne o moc jinak. Byli jsme tenkrát příliš slabí, než abychom se jim mohli postavit. Neuměli jsme nic.“

„A tak jsi na dvacet let zmizela v Grabsteinu.“ Desmonda vedou zas jiné vzpomínky. Mrtvé tělo, ležící v dubové rakvi před námi, nás nutí vracet se zpátky, vážit a sčítat ztráty.

„Co je to dvacet let?“

„Bez tebe dost.“

Rozhlédnu se kolem sebe a vzpomínky zaútočí znovu, s plnou silou. Laegovo tělo, hlas, chuť jeho slin. Háj křičí. Zasténám. Bez něj je doubrava pustá jako dům, kde nikdo nežije. Popotáhnu nosem, otřu si oči a polknu.

„Panáka na cestu?“ zeptám se Viera.

„Cože?“

„Vím, kde má Laeg kořalku,“ vysvětlím a rozběhnu se ke srubu. Musím jít před čaroději, aby neviděli, jak mi po tváři tečou slzy.

*

Ve srubu na všem leží prach, ale poháry a láhev přece jen najdu. Čtyři poháry. Posadíme se ke stolu a pozvedneme je.

„Na Laega,“ vypravím ze sebe přiškrceně. Desmondův pohled zabloudí k lůžku. Pak sklopí oči.

„Byl to hrozně slušnej chlap, Moire,“ povzdychne si. „Nemohla by sis někdy začít s nějakým křivákem? Možná že bych to snášel líp.“

No, uvidíme, jak si poradíš s Reayem, řeknu si v duchu.

„Nezačne si s křivákem,“ zklame ho Viero. „Nevydržel by s ní. To jen my slušní a charakterní ji dokážeme snést.“

Zasměju se a jsem Vivimu vděčná.

„Koho pozveš na pohřeb, vdovičko?“ zeptá se pragmaticky, a tak jsem mu vděčná dál.

„Grainne,“ vypočítávám na prstech, „druidy, Rabeho, a to je asi tak všechno.“

„Nebude jim vadit, že tu tak hospodaříš?“ napadne Desmonda. „Víš, jací jsou. A je to jejich háj, ne náš.“

Mávnu rukou. „Je to můj háj. Měl by připadnout Grainne, protože…“

„…protože je to tvá chráněnka a Laega měla ráda? Budou se bránit, to mi věř.“

„Nejsou jako my.“

Viero se uchechtne. „Nebyli, ale teď možná budou. Evald na ně z paláce kývá prstem, čeká je sláva, moc a vliv. I ve Společenstvu začne bitka, jak půjde o peníze.“

Má pravdu. Jakpak asi obstojí Brid, po tom, co Figol a Angus zemřeli? Co můžu čekat?

„Nějak to zvládnu.“

„Zvládneš,“ potvrdí Viero vážně, „tolik ses změnila, že nejspíš ano.“

*

Vivi odešel, vyprovodili jsme ho s Desmondem, otevřela jsem Bránu, pověřila ho pozdravy i úkoly a pak s Desovou pomocí z dubových větví navršila hranici.

„Otevřu tu rakev,“ rozhodnu se.

Desmond vrtí hlavou, ale já už zvedám těžké víko. Zatnu zuby a nahlédnu dovnitř.

Laeg pořád vypadá, jako by spal. Jako by usnul z únavy hluboké jako nebe. Dotknu se jeho ruky, je studená.

„Je mrtvý,“ stiskne mi Desmond rameno. „Nezmění se to.“

„Já vím.“ Vím to, i duby to vědí, a jejich píseň je jiná. Zaposlouchám se do ní a vím, že tentokrát zpívají o věčnosti a o daru, neseném divokým srdcem.

„Desmonde,“ natáhnu se po jeho ruce, „myslíš, že je hodně nevhodné přespat ve srubu?“

„Je to úplně nevhodné, lišti.“

*

Když se převalím na Laegově posteli, skoro mu dám za pravdu. Praská pod námi, jako by se měla poroučet.

„Dobrou noc, Moire,“ bručí Desmond a líbá mě. „Dobrou noc, Moire,“ řekne ještě jiný hlas a polibek, který dostanu, je chladný jako závan větru. I tak jsem za něj vděčná.

* * *

Dala jsem vědět Rabemu, překonala bolest Grainne, pokusila se bezvýsledně uklidit srub a teď se chystám kousnout do jablka nejkyselejšího.

Druidi obvykle nepoužívají telepatii jako my z cechu, ale Brid najdu takřka hned.

„Zemřel.“

„Já vím,“ odpoví, „vždycky víme, když zemře někdo z nás.“

„Máme lék.“

„I to se ke mně už doneslo. V Donbergu už jím prý léčí.“

Jistě, Rabe neztrácel čas, pomyslím si, a navíc to byla vhodná příležitost zaměstnat zlomené a nudící se čarodějky a napravit si reputaci.

„Dám vám ho na pohřbu. Budeme rádi, když pomůžete, už nás není tolik jako dřív.“

„Ano, věci se změnily,“ přisvědčí Brid a zní to hořce. „I nás je míň a v čele už stojí jiní.“

Jiní, a Brid se tak-tak drží.

„Čeká vás moc a sláva, Brid. Není divu, že vlci zavětřili kořist.“

„Ano,“ zarazí se v rozpacích, „nebudou tě na pohřbu chtít, Moire.“

Ušklíbnu se. „Je to můj háj a pohřeb mého milence. Budou mě muset strpět, nebo zapálím hranici sama.“

„Tvůj háj?“

„Sama víš dobře, že ano. Cizí tu neuslyší nic, a pokud tě to zajímá, chci ho pro Grainne.“

„Nebudou chtít ani ji. Je příliš mladá a je to děvče.“ Brid se ošívá, zřejmě ani jí není nový pořádek po chuti.

„Nikdo nezůstane mladý navěky a frnda jí při řezání jmelí věru překážet nemůže. Brid, o čem to mluvíme? Zvu vás na pohřeb, jsem vám vděčná za útulek, ale nebudu hrát podle vašich pravidel, ať už jsou jakákoli.“

„Dobrá. Kdo tam ještě bude?“

„Desmond, Grainne a Rabe.“

„Rabe je ten…“

„Rabe je teď hlavou Bratrstva, a navíc mi zachránil život. Ještě nějaké otázky?“

„Kdy bude pohřeb?“

„Pozítří. Déle čekat nemůžeme. Víš, pořád ještě je dost teplo.“

„To chápu.“ Brid stěží polyká slzy. „Co háj?“

Teď polknu já. „Zpívá jak šílený.“

„O čem?“ zeptá se Brid napjatě a já odpovím.

„Budeš se divit, ale nejčastěji o lásce.“

* * *

Slzy Grainne vsákla půda háje a Rabe se naklání nad rakví.

„Všechna čest,“ řekne a je to, jako by Laegovi vzdával poctu před nastoupeným vojskem, „domrskat tělo k takové poslušnosti, přinutit je, aby samo sebe strávilo. Musel o tebe hodně stát, lišče. Hodně o tebe stál a pevně věřil ve staré ctnosti.“

Závan větru mi rozfouká vlasy. „Miloval nejen mě. I Amelii dal hodně.“

„Chlap by měl mít děti.“ Rabe se rozhlédne po kruhu dubů a zvedne ze země žalud.

Povytáhnu obočí. „Nejspíš máte spoustu dětí, ty, Desmond i Laeg, za ta léta.“

Rabeho hlas zní přísně. „Za sebe doufám, že ne. Protože jestli ano, skončila má děcka někde v zadních cimrách bordelu, u trénu nebo v maštali. Nepřehlédl bych, kdyby chovaly ženské, o které jsem stál.“

Desmond, který utěšuje Grainne, vzhlédne. „No vidíš, mně se stalo dokonce i to.“

„Ještě máš spoustu času se o to děvče postarat,“ sebere Rabe ze země větev a přihodí ji na hranici a Desmond vezme Grainne do náruče tak, jak se chovají děti.

„To doufám.“

* * *

Kopyta koní virblem ohlašují příjezd druidů. Srovnám si na ramenou Laegův plášť. Nic jiného jsem tu nenašla a moje garderoba posledními dobrodružstvími značně utrpěla. Smrdím kouřem, dřevem a možná i smrtí.

Sesednou na kraji háje a vydají se k nám. Grainne si upraví copy, Desmond vstane z pařezu, jen Rabe je klidný. Vždycky klidný.

Jak se skupinka blíží, zahlédnu Brid a strnu. Zestárla za těch pár měsíců víc, než bych považovala za možné. Vlasy má bílé jako mléko a pleť rozrytou vráskami.

Zapomenu na svár i kompetenční spory a vyjdu jí vstříc.

„Brid," stisknu jí ramena, „co jsi dělala?"

Černovlasý muž zhruba v Laegově věku, který jde po jejím boku, se zachmuří. Nevšímám si ho.

„Brid, je mi to líto."

Druidka mě krátce obejme a pak o krok ustoupí. „Moire, jsi pořád stejná. Nejvíc tě vyděsí vrásky a bílá palice. Slyšela jsem, co se stalo tobě. Mučení, pranýř, boj, nemoci, Laegova smrt a pořád jsi jako holčička. Nevyspalá, zválená, ale holčička."

Rabe mezitím došel až k nám. „Taky že je to děcko. Není jí ještě ani sto, moje milá, čas o ni ještě berlu nepřerazil."

Ušklíbnu se a pak se rozhlédnu pro Bridiných průvodcích.

„Představíš mi ty, které neznám, Brid? Po pohřbu si promluvíme o věcech společného zájmu."

Na tmavovlasého je to trochu moc. „Nejsi tu paní, čarodějko Moire. Na někoho, kdo svým kurvením způsobil Laegovu smrt, mluvíš moc…"

Nezasáhne Brid, já, dokonce ani Rabe, to jen háj vykřikne jako rozzuřený jelen a pak se ozve Desmond.

„Drž hubu, druide. Bude ti ještě dobrá, ta kurvící se Moire. To není výhružka," dodá, ještě než druid stačí odpovědět, „to je věštba."

„Věštba?" obrátím se k Desmondovi.

Pokrčí rameny. „No ano, to se přece slepým někdy stává, že vidí jinak než ostatní. A já, lištičko, už napůl slepý jsem."

*

Druidi se sestoupili kolem rakve, jen Brid otálí.

Srovnám s ní krok. Zachmuří se na mě.

„Nikdy jsem tenhle háj pořádně neslyšela, ale dnes… Je jiný než dřív."

„Je pořád Laegův. Nikdo než Grainne tu nemůže zůstat."

„Bude to těžké,“ varuje mě.

„Ne těžší než sem Laega odvést.“

*

Háj vyzpěvuje v napjatém očekávání a Grainne má zarudlé oči.

„Chceš ho tu pohřbít v rakvi?“ zeptá se posměšně černovlasý druid.

„Nevidíš hranici? Pohřběte ho podle druidských ritů, já už své udělala.“

„To tedy ano,“ odsekne mi muž pohrdavě. „Udělala jsi to, co umíte nejlíp, zrazovat.“

Odkašlu si. „Laeg byl tvůj milenec? Nebo bratr, nebo otec? Pokud ano, odpouštím ti, pokud ne, řeknu ti rovnou, že žvaníš. Jsi schopen poslouchat tenhle háj? Poslouchej ho a mlč. A jestli se už těšíš na místo u dvora, poslechni si i mě a Grainne. I když Bratrstvo odejde, nebudete tu jediní. Evald by vás nepozval, kdyby nebylo Grainne. U jeho trůnu sedává Vidarův kněz.“

Druid polkne.

„Nebudeme se hádat nad rakví. Položte Laega na hranici,“ obrátím se k ostatním. „Už tak na vás čekal dlouho.“

*

Odvést Laega mezi mrtvé bylo zlé, zlé bylo vršit pohřební hranici, ale teď když vzplála a plameny se dotkly těla, rozráží mi žal svou těžkou holí hruď.

Clona dubů je jako černá plenta nad hrobem, jako tlama nicoty. Plameny vyšlehnou a Grainne se znova rozpláče. Obrátím se k ní. Oheň vzepne ruce výš a druidka se rozpláče šíleným nářkem, tak jak pláčou vesnické ženy, ječivě a neovladatelně. Oplakává ho tak, jak já to neumím, její bolest plní háj a to, co mně jen stahuje hrdlo, ji nutí schoulit se na zemi v křiku. Zapotácím se a kdosi mě obejme. Drží mě pevně, když stojím se zavřenýma očima a myslím na mrtvého, na jeho prsty, na jeho límec, který byl vždycky cítit mateřídouškou. Vůně je tak silná, když muži položím hlavu na rameno. Mateřídouška. Strnu a obrátím se. Nikoho nevidím, ale ruce mě pořád podpírají a háj zpívá. Důstojně zpívá uvítací chorál a moje srdce klopýtá nejistotou. Co se může stát tomu, kdo obehraje Hel?

*

Hranice stále hoří, když od ní odcházíme. Vedu Grainne jako nemocnou, starám se o ni, abych zahnala pochybnosti. Tohle se přece stává, stává se, že člověk vidí mrtvé, bolest mě obelstila, plísním se a Rabe se po mně podezíravě ohlíží. Čeká nás tvrdý boj, říkají jeho oči, měj se na pozoru.

*

Vytáhli jsme stůl před Laegův srub, vyplenila jsem sklep a Grainne zapálila oheň.

„Úžasné, zdá se, že se svým druhem líháš v Laegově posteli," neodpustí si černý, než zasedneme ke stolu.

Grainne stáhne rty, Brid zledovatí, jen Rabe se chechtá.

„Kdyby Laeg přežil, mohli jsme v ní líhat všichni tři, jsem tak zvyklá," odseknu a Desmond na mě mrkne.

„Můžeme znát tvoje jméno?" Rabe zapraská klouby prstů a kývne na druida.

„Keevan, Mistře."

Zdá se, že ze starého čaroděje má přece jen respekt.

„Představený vašeho Společenství?"

Brid po tmavovlasém šlehne ostrým pohledem a ostatní napjatě čekají na jeho odpověď.

Keevan si odkašle. „Prozatímní. K volbě ještě nedošlo."

„V takovém případě si volbu dobře rozmyslete. Přijdou nejisté časy a umění dohodnout se bude stát za víc než schopnost hašteřit se se zrzkami," zašklebí se Rabe. „No, už se vám do toho nebudu plést, děti. Ber to tak, že i Moire je prozatímní představená."

„Děkuju," zaševelím, „takže nejdřív háj. Bylo by moudré, aby ho spravovala Grainne. Nejen proto, že Laega dobře znala, ne proto, že dobře zná mě, ale i proto, že ona je příbuznou krále. Budete ji potřebovat."

Keevan semkne rty. „Je příliš mladá a navíc, je to žena. U nás ženy obvykle nejsou správkyněmi hájů."

„Potřebuje pro výkon té funkce penis? Víš, zažila jsem Laega v situacích, kdy ho potřeboval, ale nikdy nesouvisely s jeho povoláním."

Teď už se směje nejen Rabe. Wandell, zrzek, kterého znám z Cruachanu, na mě zablýská zelenýma očima. „Mám tě rád, Moire. Zdá se mi, že Laega začínám chápat."

„Já zas začínám chápat Keevana," neodpustím si. „Zřejmě chce háj pro sebe a těší se na ten iniciační rituál – společný orgasmus u každého dubu, co jich tu je. Nemám pravdu?"

Brid sedí s rukama založenýma na prsou. Vím, že se jí celá věc nelíbí. Vlastně se nelíbí ani mně, ale nejsem ochotna ustoupit.

„Dovolím si tě upozornit," řekne ostře Keevan, „že pokud je ten rituál podmínkou správy háje, těžko bys ho mohla vykonat na Grainne."

„No, kdybys popřál sluchu všem pomluvám, věděl bys, že pokud by takový rituál opravdu byl nutný, nic by mi nebránilo uskutečnit ho s Grainne."

Grainne zrudne a vyskočí od stolu. Zabodnu pohled do Keevanových očí a pak se znovu ozve Rabeho hlas.

„Tohle šermování jazyky nemá smysl. Snad by bylo lépe, aby se opravdu vyjednávání ujala Brid. Jsme tu jako pozůstalí, škorpící se o dědictví."

„My přece jsme pozůstalí," povzdechnu si.

„Brid nemá pověření a žena nemůže…" namítne Keevan.

„Poslyš, synku, vyrostl jsem v Layele, a přesto nemám se ženami problém," Rabeho pohled je pobavený, nebezpečně pobavený.

„Jistě, layelánci nemají se ženami problém, pokud si je po bitvě rozdělí jako kořist."

„Je rozený diplomat," zavrtí starý čaroděj hlavou. „Keevane, ty na stoličce u královых nohou dlouho nevydržíš."

Druid prudce vstane a já pohnu prsty. Všichni ztuhnou, Brid žhnou oči, jako by měla horečku, a Wandell zatíná prsty do stolu. Grainne vypadá, že omdlí.

„Vyřiď to, Moire," pobídne mě Rabe suše a já také vstanu.

„Pojď do háje, Keevane. Ať rozhodne doubrava, kdo tu bude doma."

Tmavovlasý druid se rozhlédne po své družině. Jistě nestojí o soud háje, ale ostatní přikyvují.

Brid k nám obrátí hlavu, korunovanou bílými vlasy. „Padlo tu už příliš mnoho zlých slov. Háj rozhodne nejlépe."

Zamířím z kruhu ohně do tmy a Keevan mě chtě nechtě následuje.

*

„Myslíš, že jsi tu paní, čarodějnice," sykne.

Dotknu se jeho ruky a vedu ho mezi duby. „Jsem tu paní a ty ani nevidíš ve tmě. Je to prosté, Keevane. Buď poslechneš píseň háje, nebo už tahle doubrava není druidská. Jiné řešení není. Nenutím ti svou vůli, ale nenechám si vnutit tvou."

Vytrhne se mi a klopýtá mezi kořeny sám. „Nepatřím k těm, kteří tě poslechnou, protože roztáhneš nohy," řekne zle.

„Odmítáš pozvání, které jsi nedostal, bratříčku. Zapomeň na mě a poslouchej teď háj. Laegův háj.“

Vejdu do kruhu stromů jako do lůna rodiny. Hlasy se splétají, překřikují, duní i trylkují. S úlevou dojdu až k dohořívající hranici a sednu si do trávy. Háj mě konejší. Cítím sílu zrání, důvěrně známou a prohřívající sílu života. Keevan se zastavil kus ode mne. Mlčí, snad taky poslouchá. Temná obloha se klene nad našimi hlavami a já přivírám oči. Hlavně neusnout, neusnout jako tehdy s Laegem. Znovu se mi vybaví naše poslední objetí, zimnice živé vzpomínky mnou otřese.

„Pojďme pryč,“ ozve se Keevan. „Slyšel jsem, co jsem potřeboval.“

*

Vracíme se temnotou. „Co ti řekl háj?“ zeptám se, ne posměšně, jen ze zájmu.

„Neslyšelas to snad?“

„Já? Ne. Mně vyprávěl o zrání.“

„Možná. Měla jsi pravdu, ať tu Grainne klidně zůstane. Ten háj už není druidský. Uloupila jsi nám ho.“

„Vybral si sám a už dávno. Ty to přece víš, nejsi tak mladý. Dokonce ani nejsi tak mladý, aby sis nepamatoval, že jsme tenkrát právě vám přinesli ty nakažené deky. Nepodvedla jsem druidy, Keevane. Nebo ti to snad neřekli? Je to možné, o některých věcech se mlčí všude.“

„Nejsme jako vy, zištní traviči.“

„Tak zištní traviči? Možná nejste jako my, ale brzo budete, pokud si přičichnete k moci. Právě ty, ty si dej pozor, aby tě panská služba nesemlela stejně jako Ignácia. Tak moc chceš sedět po králově boku.“

„Nebudu králův pes.“

„To nebyl ani Ignácius. To byl had ve studni. Radím ti dobře.“

„Nechci rady od čarodějnice, která proslula jen tím, že s každým zajde do lísek.“

Zastaví se. „Byl jsem dost dlouho ve Staré Marce. Vím, jak to chodí u dvora.“

„U toho altmarkského? Je to jen větší statek, Keevane.“

Vím, že jsem ho urazila, ale možná že je to cesta, jak ho přivést k rozumu.

„Proč myslíš, že vás Evald potřebuje? Když odejdeme, bude někdo muset dělat věci, které děláme my. A vy svou práci odvedete. Porodíte, vyléčíte,

snad i nějaké to milostné čarování zvládnete. Radu u vás hledat nebude. Viděla jsem v Donbergu staveniště. Víš, co se tam staví?“

Druid mlčí.

„Chrámy Vidarovi. Tam srdce táhne Evalda, ale lid potřebuje to, nač byl zvyklý. Je tedy snadnější nahradit čaroděje druidy, zbavit je výsad, pravomocí, cti… My jsme tu svou dobrou pověst prohráli, vás se o ni bude pokoušet připravit Evald.“

Ve tmě vidím Keevanovu siluetu, slyším jeho dech.

„Jsi chytrá,“ připustí. „A zkažená. Všude vidíš jen zradu a podvod. Ale my nejsme…“

„Já vím, jako my,“ skočím mu do řeči. „Vaše ženy neskrývají vrásky a vaši muži do sebe necpou afrodisiaka po hrstech. Pojď už,“ povdechnu si, „nebo si budou myslet, že spolu u těch dubů opravdu souložíme, a to bych nerada.“

Vztekle pohodí hlavou a vykročí přede mnou ke srubu.

*

Noc už je chladná. Na lůžku se ke mně tiskne Grainne a Brid, muži se rozložili na lavice a podlahu chaty. Je po všem. Skoro po všem, napadne mě. Druidi odjedou a Grainne zůstane sama v podzimní doubravě. Nenaložila jsem toho na ni moc? Nezlomí těžké břemeno zodpovědnosti a Keevanovy nevůle hřbet hříběti, které ještě ani pořádně náklad nenosilo? Pohladím Grainne po hlavě a vzpomenu si na Rabeho.

„Muži by měli mít děti,“ řekl. I ženy by měly mít děti, pomyslím si a najednou je ve mně pusto jako ve vypálené sýpce. Podlaha srubu skřípe, dveře se pohupují ve větru a já čekám. Těžko říct, na co vlastně.

*

Ráno je srub plný kouře, zmatku a lidí, kteří do sebe vrážejí. Uteču za dům, na místo, kde jsme s Laegem v létě snídali, s džbánkem medoviny, který jsem ostatním zatajila. Mám právo pít na žal, přihnu si vzdorně. Pak se ozvou kroky. Brid si sedne vedle mě, ale o medovinu zájem nejeví.

„Odjedeme,“ oznámí mi.

„Já vím.“

„V háji zůstane Grainne.“

„To taky vím.“

„Nečekala jsem, že Keevan tak obrátí.“

„Já jo.“

To už se Brid rozzlobí. „Moire, vím, že toho máš za sebou dost, ale netvař se tak vševědoucně. Mně se ulevilo, mohlo dojít k boji, k…“

„Nemohlo,“ zahučím, „promiň,“ chytnu pak za ruku druidku, která se uraženě zvedá. „Opravdu nemohlo, věc se má tak, že tenhle háj není volný, a myslím, že to pochopil i Keevan.“

„Jak to, že není volný, Moire? Co se stalo?“

Přinutím ji napít se medoviny a pak jí vyprávím celý příběh Laegovy smrti.

Když skončím, Brid mi na čelo načrtne ochranné znamení. „Doufám, že se ti to celé jen zdálo, Moire, ale i tak za tebe složím oběť Don. Zdá se, že budeš potřebovat přízeň všech bohů, které můžeš sehnat.“

* * *

Loučení je těžké. Grainne má oči dítěte, které rodiče nechávají poprvé ve škole.

„Moire,“ zanaříká, „vlastně tu nechci být sama.“

Desmond ji obejme a přes její rameno se na mě vyčítavě dívá. Ach, chlapi. „Nejsi tu sama, je tu háj a Laeg,“ vysvětlím jí trpělivě. „Nebo chceš radši do Cruachanu a poslouchat tam Keevanovy řeči o tom, co všechno ženské nemůžou? Budu tě navštěvovat, Desmond a Rabe taky, slibuju.“

„To se to slibuje z cizího,“ nadává Rabe, pro kterého byla celá druidská mezihra jaksi nadpočetná. Grainne nakrabatí rty a čaroděj ji chytí kolem pasu.

„To víš, že sem občas nakouknu, kolouchu, už jen proto, abych viděl, co tady u těch dubů děláš. Na Moire neměly moc dobrý vliv.“

Grainne vytváří řasami průvan a já se těším do koupele. To, že jsem špinavá a mírně politá medovinou, už totiž ani Laegův plášť zakrýt nedokáže.

14. KAPITOLA

Úřadujeme v našem domě, protože Rabe rázně odmítl ve své rezidenci „tu smečku“ přijmout. Ostatně, rozdávání protilátky je už jen čirá administrativa, které se s nadšením chopila Ela a bez nadšení Desmond.

Nebylo těžké připravit dostatečné množství filtru, teď už to je jen prosté kouzlo, k němuž byla cestou, zámkem i klíčem právě smíšená krev jeho tvůrců. Na protikouzlech bývá nejtěžší sledovat postup krok za krokem zpět až k prameni, jakmile se člověk jednou dotkne tajemství zrodu, lze je opakovat do nekonečna. Piplavá práce.

Ani v laboratoři se však celá věc neobešla bez incidentů. Dobrá, nikdy jsem nepatřila v laboratorních pracech k premiantům, a když metodický Desmond viděl, jak pipetou štědře naděluju do baněk dávky, ze kterých by on udělal deset dalších, dopustil se nemístných poznámek. Jsem trpělivá, ignorovala jsem to. Ovšem co říct na to, že se podobných poznámek nezdržel ani na Rabeho adresu?

„Desmonde,“ praštil Rabe runovou holí do stolu, až se sklo roztančilo, „dobře víš, že tohle zrovna není moje specializace.“

„Není,“ ukloní se Desmond způsobně, „to je vidět. Nemohli byste vy, rváči, zůstat za dveřmi, a zatím, než to dodělám, bít ženy a děti, podřezávat katovské pacholky a rabovat město?“

„Lišče, jdeme,“ popadne mě Rabe za rameno a vystrčí ze dveří, „tohle nemusíme poslouchat.“

*

Ano, poslouchat jsme to nemuseli a byli jsme tak zproštěni pobytu v laboratoři. Ne tak komunikace s čarodějnou veřejností, té už se vyhnout nedalo.

*

Ze skrýší se vynořili mnozí příslušníci našeho povolání, v domě se objevila Lina z Grabsteinu, pohublá a zjizvená nemocí, ale živá, plavovlasá Olga, pro kterou má zřejmě slabost Rabe, a dokonce i Jeremias. To, že právě on přežil, je malý zázrak, zdraví má podlomené elixíry, kterých poněkud nadužívá. Snad právě proto ho Hel nechala být, toho totiž může mít, kdykoli si zamane.

Desmond s Elou hledají v seznamech a odškrtávají jména těch, kteří si vzali své baňky. Jejich jména a jména držav, na které je vezli. Přitočím se k nim.

„Desi, napiš mi Grabstein a Raabu, podívám se tam."

Desmond ke mně zvedne oči a Ela přičinlivě hledá.

„Nemáš toho všeho dost, Moire? Však víš, jaká je do Grabsteinu cesta."

„Vím. Na koni blbá, ale já si otevřu portál."

„Vyčerpává tě to," Desmond si zřejmě předsevzal, že bude bdít nad mým zdravím, potom co jsem se nakazila neštovicemi.

„Nevyčerpává."

„Ale jo. Jsi jako malá."

„Jasně, mimochodem, Rabe říká, že ještě malá jsem."

„Copak Rabe…" Desmond obdaří jméno představeného poněkud větší dávkou despektu, než by bylo slušné, „tvůj velký vzor."

„Jak to myslíš?" zatahám ho za cop.

Urovná si pásku přes oko. „Každý máme svou cestu, lištičko. Ta tvoje se teď s Rabeho hodně pojí."

„To je zase věštba?" zeptám se posměšně.

„Je." V Desmondově hlase není smích. „Nebo musím zezelenat a šmidlat si čelo, abys uvěřila? Jsi s Rabem spojená a budeš ještě víc, ať už se ti to líbí, nebo ne."

Mávnu rukou. „Připsals tam ten Grabstein?"

Desmond jen mlčky kývne a pak zavrtí hlavou jako někdo, kdo už se dávno přestal divit.

„Beru si jednu baňku," ohlásím.

„To chceš jít už teď?" vyletí Des a Ela zpozorní. Určitě bude večer všem vyprávět, jak se hádáme.

„Jít chci, ale ne do Grabsteinu. I v Dolním městě je čarodějka třeba."

*

Procházím krčmy, klepu na zabedněné dveře a nahlížím do dveří nízkých domků. Konečně práce, která člověka neutopí v krvi.

„Bude dobrá," těším stařenu (možná padesátiletou), která pláče nad ložem své dcery. Žena se na mě vychytrale podívá.

„A pár kuldů by nebylo? Jarika má haldu děcek a teď, co nemohla na ulici…"

„Pošli děcka v poledne do Magdalenina hostince, nechám tam uvařit kaši," odbydu ji. Pochopí rychle a sklapne, mezi dveřmi mi málem líbá ruce.

„A kdy myslíte, že by jako mohla?"

Ona ji snad pase, napadne mě.

„Šlapat?" zeptám se přímo. „To nevím, bude mít jizvy na tváři a pobudů tu ubylo. Ať se poohlédne po něčem jiném."

Stařena lomí rukama a děti, které s křikem přiběhly z ulice, si mě prohlížejí. Z umouněných obličejů jim blýskají mléčné zuby jako malým šelmám.

*

Ve sklepní místnosti, kam mě poslal opilý pobuda, leží na slámě hubený kluk. Páchne jako mrtvý, ale není.

„Otevři pusu," zavelím, a když neposlechne, nožem mu rozpáčím zuby.

„Hel," vyjekne, když s vypětím otevře oči.

„Ještě ne, ty troubo," povzdychnu si a pospíším na čerstvý vzduch. I má dobročinnost má své hranice.

Mám za sebou půlku čtvrti a žádnou chuť obejít dnes i tu druhou polovinu. Viděla jsem hodně špíny a zažila málo vděku. To, že si uplivují, teprve když odejdu, přičítám jednak zdravému instinktu lůzy, jednak prostému strachu. Zamířím k Bertholdovu domu s pocitem, že tentokrát si panáka opravdu zasloužím.

*

Napůl čekám, že nebude doma, ale je.

Ukloní se mi a jde pro sklenice. Do tváře se mi nedívá. To není dobře.

„Co noha?" začnu.

„Lepší, než jsem doufal. Za chvíli budu chodit jako dřív."

„Co Alina?"

Olízne si rty. „Zatím je u Mistryně Antje, takže jsem nemohl, jaksi…"

„Se seznámit, to je mi jasné. Je v pořádku?"

„Kdyby nebyla, dávno bych to hlásil, Moire," ohradí se Berthold.

„Tak to vyklop."

„Co?" zatváří se nevinně.

„Ty špatné zprávy, co pro mě máš."

Povzdychne si. „Upřímně řečeno, mám. Víš, chtěl jsem vyřídit toho čtvrtého pacholka, jméno mám, to nebylo těžké zjistit a odkrouhnout takového není těžké. Tak jsem se poptával a narazil jsem na komplikaci, velkou komplikaci."

„A to?"

„Kolem těch mrtvých se točí honicí psi. Celá smečka honících psů a větří."

Uhodím dlaní do stolu. „Do psí kundy a rybí… no, kdo to je? Evald poslal své vyšetřovatele?"

„Evald o tom možná ví, ale jeho lidé to nejsou. Jsou to rytíři z Vidarova řádu. Trochu slepí, protože se tu nevyznají, ale dost ostří na to, aby z lidí něco vytáhli. Není to pěkná věc."

V hlavě se mi honí ledacos, také kosý pohled kněze po tom, co jsem Friedrichovi pomohla na druhou stranu.

„Tak Vidarovi psi to jsou. No, to se máme na co těšit. A vy taky, chrámy už jsou málem pod střechou, tak s tím spěchají."

Berthold se zaškaredí. „Co by, přinejhorším vypadnu jinam. Evald vidarovcům přeje, šlechta zdaleka ne tolik. Donberg bude na pár let ztracený."

Můj Donberg, náš Donberg, sídelní město Bratrstva. Všechno jsme projebali, lhostejno, jaký podíl na tom mám já a jaký Ignácius, prohráli jsme.

„Takže radíš nechat chlapa být…"

Kývne. „Nechat ho být a zamést stopy, pokud nějaké jsou."

„Nejsou," ohradím se. „Zemřeli přirozenou smrtí a z mrtvých už nikdo nic nedostane. Dokonce ani nekromancií ne, nevědí, jak a proč zemřeli."

„Zbývám tedy já," napadne ho.

„Hypoteticky. Upřímně řečeno, pokud postupují logicky, půjdou nejdřív po čarodějkách a nenajdou nic. Holky jsou čisté, nezabíjejí, ani by to možná neuměly. Žádná z nich nedělá tenhle obor."

„Ale ty jo."

„Ale já jo. Po akci u Ignácia se to nedá popřít."

„A jsi taky čarodějka, a bylas zavřená. Myslíš, že takoví budou zjišťovat, kterou z vás ti křápi znásilnili, a kterou ne?"

„Dobrá úvaha. Nebudou. Takže jsem stejně nejpodezřelejší."

„Přesně tak," dívá se na mě a v jeho pohledu vidím starost. „Nemůžeš vypadnout nějak dřív?"

„Ze země těžko, z města na chvíli zmizím, ale před tím navštívím Evalda.“

„Je to rozumné?“ Oči má teď pochybovačné a znovu mi připomene svého otce.

„Je to nutné.“

*

Ještě mezi dveřmi si vzpomenu na důležitou věc.

„Berte, máš taky kontakty na lichváře? Prodávám dům, vlastně Desmond prodává, chci výhodnou nabídku.“

Berthold se přehnaně ukloní. „K službám. Styky mám, v tomhle řemesle to jinak nejde. Je kus od hostince U laně, že?“

„Však víš.“

„Ceny nemovitostí šly po epidemii dolů, ale myslím, že kupce najdu. Leckdo bude rád, když zachová dobré vztahy s členy vašeho cechu. Vaše práce bude pořád třeba, tu druidi a vidarovci těžko zastanou.“

Mrknu na něj a natáhnu krok. Chudák Desmond, bude se divit, že mu dražím střechu nad hlavou.

*

Po tom, co odejdu z Bertholdova domu, pro jistotu zkontroluju, jestli nemám stín. Nemám, ale to nic neznamená, vidarovci nejsou čarodějové, preferují přímější metody. Přemýšlím o tom, jestli Evald zplna chápe, komu podal ruku. Mohl by totiž skončit hůř než Friedrich, ne nemocný, ale probodený nějakým fanatikem. I když, možná to vyjde nastejno.

*

Nechce se mi domů, skoro jako děcku, které hodilo po učiteli lejno. Budu to muset říct Rabemu, o vidarovcích i o mordování. Vím, co mi řekne. I když, co? Povolil tři vraždy a máme tři mrtvé. Nedokážou mi, že jsem to udělala, ale znepříjemnit odchod mohou nám všem. Mor na to, mor a ze všech neštovic ty nejhorší.

*

Ve snaze oddálit rodinnou debatu s Rabem se rozhodnu žít trochu společensky a zaklepu u Antjiných dveří. Koneckonců, mám pro ni poslední pozdrav od milence, pokud mě tedy nepředběhl Rabe a nevyřídil ho sám a mnohem důkladněji.

*

Zabuším a po chvíli přiběhne komorná. Antje to vede postaru, pomyslím si a vyběhnu do schodů. V místnosti s hedvábnými čalouny mě čeká čarodějka, dokonale upravená jako vždycky. Když mě uvidí, povytáhne obočí.

„Jsi špinavá, Moire. I v tomhle se chceš mužům vyrovnat? Dokonce tak i smrdíš."

„Byla jsem léčit v Dolním městě, to není voňavkářství."

„Máš slabost pro chudinu?"

„Hm, možná. Špína je někdy zábavnější než naše hygienické pletky."

„Pletky," zopakuje Antje bezmyšlenkovitě. „Longin je mrtvý, předpokládám."

„Předpokládáš správně, odvedla jsem ho k Hel."

Překvapeně se na mě dívá. „Odvedla? Myslela jsem, že ho umučíte stejně jako Ignáce."

Zavrtím hlavou. „Longina je těžké opravdu nenávidět. Byl tu Rabe?" chci vědět, na čem jsem.

„Blázníš? Od jisté doby buď není jeho touha po nám oběma známých praktikách tak velká, nebo ji ukájí s jinými."

„Nejspíš si na nějaké pletky ani nevzdechl," konstatuju neromanticky, „taky léčí. Víš, ptala jsem se kvůli Longinovi, máme ti od něj vyřídit pozdrav. Rabeho dokonce prosil, aby na tebe dal pozor."

„Ale…"

„Antje, nakonec, ať je to, jak je, jsi měla člověka, který tě miloval až za hrob, zabil kvůli tobě tisíce lidí, vypudil Bratrstvo z Donbergu, způsobil Ignáciovu smrt. Co víc si přát? Byl tebou posedlý do poslední chvíle. Aspoň tvou ješitnost to musí lechtat, když už nic jiného."

Vstane a přejde k oknu. „Miloval až za hrob? Určitě ne mě. Miloval svou panenku, kterou si vysnil. Princeznu ve věži, pannu s věncem. Moire, ty přece víš, o co na lůžku jde. S kdejakým pobudou jsem si byla blíž než s Longinem. Rabe, Myrzil, Ildefonc, Svatovlad, nemysli, že nevím, co o mně říkali, ale když jsme spolu vlezli pod peřinu, odvedli práci, zatímco Longin,"

pohodí vztekle hlavou, „co s chlapem, který si oškliví dotknout se tě jazykem? Který přestane, když křičíš?“

„Podívejme,“ řeknu, co taky jiného. Představa, že všechno by mohlo být jinak, kdyby byl Longin čilejší s jazykem a ráznější v akci, mě znovu přivede k úvahám o potměšilosti bohů a osudu obecně. Stačilo málo.

„No,“ proberu se z úvah, „nemám Rabeho přece jen poslat?“

Antje nakrčí nos. „Když nepřitáhne sám…“

Abych neopakovala stejnou písničku, zeptám se na Alinu a Antje ožije.

„Je to šikovné děvče, k světu, za chvíli ji zavolám. Ale kolem domu se mi točí nějaký chlap, tmavovlasý, liščí obličej, špatně chodí.“

Usměju se. „To je Berthold, můj, eh, informátor.“

„Nevěříš mi?“ Zní to dotčeně.

„Tak to není. Berthold by se s Alinou rád seznámil, myslím, že chápeš.“

Antje chápe dobře. „Není pro takové hříbě příliš starý? Vypadá trochu moc protřele.“

„Je protřelý, ne tak jako starý Johan, ale dostatečně. Holka by se s ním neměla špatně a mám všechny důvody se domnívat, že ten nepřestane, až začne křičet.“

Antje sepne ruce za hlavou. Ještě pořád vypadá dobře.

„V takovém případě to nech na mně. Až příště přijde, všechno proběhne, jak má.“

„Nechci na malou tlačit,“ pospíším si s vysvětlením.

„Ani já ne.“ Antje má ve věci jasno. „Nechci, ale pokud ji ten chlap uživí a výkony podává odpovídající, není nač čekat. Půlka města pomřela a Alina je dcera hostinské, bez dohledu se spustí s nějakým…“

„Přesně tak, Antje, přesně tak. Můžu tedy celou věc přenechat v tvých schopných rukou?“

Antje kývne a pak zazvoní. Alina se přiřítí našlechtěná, umytá a navlečená do bílých šatů. Z jejího štěbetání zjistím, že ji čarodějčina domácnost okouzlila, zaženu ji, když mi chce líbat ruce, a okřiknu, když bázlivě začne o penězích. No, kdyby to s Bertholdem klaplo, bude mít Magdalena o jednu starost míň.

*

Koupu se. Antje měla pravdu, když říkala, že smrdím jako nádeník. Sama jsem to pocítila doma a zapadla do kádě plné teplé vody. Do vlasů santal, hodně mandlového mýdla a ostrou břitvu. Jsem tu teď v domě jediná ženská, a tak nepředpokládám, že by se do lázně někdo obzvlášť dobýval.

Dobývá.

„Pojď dál,“ křiknu přes dveře a Rabe se vřítí dovnitř.

„Břitvu na káď,“ zavelí, „nebo si něco uřízneš, a já ti řeknu, co se děje.“

Odložím náčiní a čekám. Že bych si něco odřízla, není pravděpodobné, ale proč riskovat.

„Náš sokolík Keevan už je ve městě,“ informuje mě Rabe kousavě jako obvykle, „a zajímavá věc, Vidarovi kněží ho k Evaldovi zatím nepustili.“

„To se dalo čekat. Cení zuby, tahle psí láje. Rabe,“ zamrkám najednou, „víš, jak jsme mluvili o těch chlapech, co zmermomocnili Fenju a Elu a…“

Rabe pochopí velmi rychle. „Jsou, doufám, naživu, lišče.“

„Jen jeden,“ řeknu a rychle se potopím, protože po mně Rabe šlehne Znamením.

Když se vynořím, přiklekne ke kádi.

„Moire, uvažuju o tom, jestli ti nemám pod vodou přidržet hlavu. Nakonec se posypeme zatraceně rychle jen pro pár bláznivých holek, co si nedokážou ohlídat svou škvíru, a pro jednu další, která si hraje na mstitele. Nejradši bych tě…“

„Nech si to pro Antje, ta to ocení,“ seknu po něm. „A navíc, nenechám to být už jen z principu. Lidé musejí vědět, že když se nás dotknou, bude zle. Zle,“ zasyčím a Rabe posměšně zatleská.

„Teď musím dát za pravdu Desmondovi. Právem mě obviňuje, že jsem v tobě vzbudil šelmu. Pár jsme jich odpravili a teď už je to tak snadné, co? Jak šikovně jsi to provedla?“

„Tak, aby nic nenašli. Stopy ale samozřejmě vedou k Bratrstvu tak jako tak. Mohl to udělat i někdo jiný, ale je to nepravděpodobné. Takhle bude uvažovat každý.“

„Právě. Kolik jich ještě zbývá?“

„Jeden,“ přiznám.

„A co máš v plánu?“

„Jít za Evaldem a promluvit si s ním. Pak uvidíme. Pomůžeš mi?“

„S Evaldem?“ zašklebí se.

„Ne, s Vidarovými rytíři. Berthold říkal, že čenichají okolo těch vražd.“

Rabe semkne rty. „Vyznají se, děvče. V Posensku jeden čas dokonce zamotali hlavu i Chladnému větru, než s nimi seveřani zatočili. A Bratrstvo je teď slabé.“

Šlehám vodu patama. „Jistě že je slabé, proto se slézají. Dokud Ignácius držel Friedricha pod krkem, dávaly pokoj, čubky nenažraný. Až teď. Ale to, že Keevan čeká před vraty, to je roztomilé.“

Rabe na mě cákne. „Nanejvýš tak pro tebe, protože jste se chytli. Obecně jsou pro nás druidi ta lepší volba.“

„To jistě a podej mi ručník.“ Vylezu z vody a vymačkávám si vodu z vlasů.

„Škoda, že mi není o pět set míň,“ povzdychne si Rabe.

„Stav se u Antje a nenaříkej. Chválila tvou práci jazykem,“ neodpustím si a Rabe mě hodí zpátky do kádě.

„A máš to, děvenko.“

15. KAPITOLA

Dopřála jsem si odpočinek, uloupila Desmonda Ele a laboratoři, prohnala Onyx a Rváčku po loukách, zašermovala jsem si s Rabem a pak už jsem jen pila, smála se a topila Desmonda v kádi. Řekla jsem mu všechno o Longinově zdráhavém jazyku, o Bertholdovi a Alině (to Desmonda upřímně pohoršilo, Alinu si pamatoval jako děcko) a pak jsme se pokusili vrátit do let, kdy jsme byli ještě mladí a bezstarostní. Med i vosk, spousta vazelíny a dlouhé hodiny křiku. Ne nadarmo jdou moje afrodisiakální dryjáky dobře na odbyt. Opravdu fungují.

*

Pěkné dva dny, ale víc mi není dopřáno. Vidarův chrám ukousl hodnou část z náměstí a Evald čeká. Mám všechny důvody se domnívat, že naše schůzka nebude jen zdvořilostní, a tak jsem si kromě jakýchsi Elou zpracovaných přehledů vzala i runovou hůl. Může se hodit.

*

Onyx odvedli do stáje a mě do předpokoje. Přemýšlím, kolik času tu už strávil Keevan a čeho dosáhl. Mně dělá společnost muž v přísném černém šatě a s futhorkovým medailonem. Se zájmem si ho prohlížím, tyhle medailony nosí runici z Chladného větru, ale ti by si zas nikdy neoblékli podivnou černou hazuku. Že by vidarovci lovili své věrné i u sousedů?

*

„Jeho Výsost vás očekává,“ jiný pohřebně oblečený muž se mi uklání. Do hřebčího prutu, zdá se, že Evald se zabývá hlavně výměnou livrejí, pomyslím si a vejdu.

No ano, dokonce přijímací místnost teď nějak potemněla. Žádný nach a svíce, tmavé sukno zřejmě Evaldovi vyhovuje lépe. Zarazím se. Vlastně jsem neslyšela, že by měl nový král ženu, a to je přinejmenším zvláštní.

*

„Paní Moire,“ pokyne Evald hlavou a já se také ukloním jen formálně. Na dvorské tanečky jsem nikdy nebyla.

„Posaď se, paní.“

Sednu si, ze sametového pouzdra vyndám seznamy a přisunu je k Evaldovi.

„Tady je soupis toho, kde byla protilátka podána a kdo ji tam dopravil. Epidemie končí.“

„Epidemie končí a s ní i vaše role tady,“ semkne Evald rty. „Domlouvali jsme se na třech měsících, vyskytly se však jisté okolnosti, které…“

„Jaké okolnosti?“ přeruším ho ostře. „Předpokládala jsem, že ústní slib platí, mám snad o tom pochybovat?“

„Platil by, pokud by se členové Bratrstva chovali tak, jak mají. Došlo však k excesům.“

„Opravdu?“

Evald, i když působí dojmem suchara, se už zřejmě ovládá jen těžko.

„Jistě. Byli zabiti tři strážní z věznice Signya, ve které byli intemováni čarodějové. Těžko to lze pokládat za náhodu.“

„A důkazy?“

Zmačká seznam, který jsem přinesla. „Nepotřebuju důkazy, stačí uvažovat. Přese všechno vás nepovažuju za tak neschopné, abyste nedokázali zavraždit pár ubožáků a nezanechat stopy. Ostatně, Vidarovi kněží mě upozornili na přítomnost magie v okolí nebožtíků.“

Přitáhnu si seznam zase k sobě.

„Evalde, nerada to říkám, ale Vidarovi kněží jsou naše konkurence, ne naši nadřízení. Jestli ti dobře rozumím, trváš na tom, abychom odešli dřív. Jak brzo?“

„Okamžitě.“

„To je nesmysl, epidemie je sice pod kontrolou, ale pořád trvá.“

Evald se ohlédne, dveře v rohu se otevřou a dovnitř vstoupí muž, který se mnou seděl v přijímacím pokoji.

„Protilátku podáme my.“

„Kdo my?“ zeptám se mile.

„Služebníci Vidarova chrámu,“ zaburácí muž, snad aby na mě udělal dojem.

„Aha, nebylo mi to hned jasné. Možná že bys neměl nosit medailon Chladného větru, když sloužíš Vidarovi. Pokud vím, v Posensku si tyhle dva řády zrovna do náruče nepadaly.“

Muž pozvedne meč s Vidarovým znakem a pak odpoví: „Člověk někdy bloudí, než najde správnou cestu.“

Chápavě přikývnu. „To je jasné. Vlastně je od tebe ohleduplné, že stále nosíš ten medailon, aspoň ostatní vědí, že mají co dělat s přeběhlíkem.“

Vidarův kněz zbledne. Zbledne dokonce i Evald, který zřejmě nečekal, že se debata tak přiostří.

Já neblednu, ale položím na stůl runovou hůl.

„Není třeba se hádat,“ pomalu sroluju seznam, „Bratrstvo odejde, až bude nákaza potlačená. Dřív ne. Evalde,“ obrátím se ke králi, „v téhle situaci asi nemá smysl se ptát, jestli tu mohou zůstat ti členové Bratrstva, kteří přestanou vykonávat řemeslo, že?“

Evald se napřímí na svém křesle. „Ne, to opravdu nemá. Jestli tu zůstane někdo ze zasvěcených členů Bratrstva po tom, co uznám záležitost s epidemií za uzavřenou, bude s ním naloženo jako s vlastizrádcem.“

„No, hlavně že máme jasno. Co žáci, kteří studia nedokončili a vrátili se domů?“

Evald nenápadně bleskne pohledem po vidarovci.

„Ti tu přirozeně zůstat mohou, pokud se nebudou pokoušet i bez zasvěcení vykonávat vaše povolání.“

„Chápu,“ zvednu se. „Víš, Evalde, jistě máš na trpkost právo, ale nepopřávej zbytečně sluchu jen jedné straně. Mimochodem, za tvého bratra měly druidské háje status svatyní, a to si na druidy moc nepotrpěl. Doufám, že to tak zůstane dál.“

„Nevím, proč se staráš o druidské doubravy, Moire,“ odtáhne se ode mne co nejdál, „do těch Bratrstvu nic není.“

„Možná není, ale jeden spravuje má chráněnka a tvá švagrová, Evalde. Opravdu nerada bych slyšela, že má problémy.“

„Buď bez obav, všechna práva ctihodné Grainne jsou zaručena,“ odpoví král s přemáháním.

„To ráda slyším. Až budou filtrem zásobeny všechny državy, dám vědět. Věř, že je i v našem zájmu vyřídit to rychle. Léčení neštovic totiž není pěkné dokonce ani s protilátkou. A pokud by se chtěli Vidarovi muži přece jen zapojit, jsou vítáni. Dolní město je plné sirotků, je třeba dát jim najíst,

odvšivit je, poskytnout střechu nad hlavou. Práce je stále dost a tuhle už já nebudu mít možnost udělat.“

Kývnu na Evalda, seberu ze stolu hůl a jdu, Vidarova rytíře v patách. Když za námi zapadnou dveře, obrátím se k němu. „Co bys rád, bratře?“

„Nejsem bratr nikoho z vás,“ zasyčí. „A ty se chraň zkřížit mi ještě cestu, děvče. Nemusel by u toho být král.“

Poklepu mu na loket. „Znal jsi Ilse z Chladného větru? Byla to lesbička.“

Zatne zuby, pak se nadechne, plivne mi pod nohy a je pryč.

Stojím v Evaldově předpokoji a nevěřícně kroutím hlavou. Ostwegen zřejmě čekají rušné časy.

*

Balím, balí dokonce i Desmond. Špatné zprávy z královského dvora popohnaly k činnosti i ty nejapatičtější, a tak se u nás v domě vynořují i ti, kteří dosud schovávali hlavy dobře ukrytí ve venkovských zapadákovech.

Když se s Rabem sejdeme u večeře, vytasí se Des slavnostně s Elinými čísly. Sám se s tím nepiplal, to jsem si jista.

„Ohlásilo se nám celkem třicet čtyři členů Bratrstva. No a taky pár rodičů, kteří chtěli vrátit školné za nedokončený Institut. Ty jsme odkázali na tebe, Rabe.“

„Na mě?“ Rabe se upřímně diví. „Kde mě najdou?“

„Nikde, a to je účel,“ uklidním ho.

„Tak to jo. I když s nějakou hezkou matkou adepta bych si klidně promluvil. Jsem si jistý, že pak už by nechtěla zpátky nic.“

Polknu sousto zadělávaného hovězího. No, taky jsem si docela jistá.

„Třicet čtyři?“ počítám. „To znamená, že umřelo, bylo popraveno, zabito nebo zmizelo víc než šedestát lidí.“

„No, spousta je jich za hranicemi,“ namítne Desmond, „ti se těžko budou hlásit.“

„Ti nás taky nezajímají,“ ukáže Rabe nožem na seznam, „ty totiž už nemusíme nikam stěhovat.“

„No, třicet lidí se do koleje v Zyrawu vejde, což o to. I na založení Institutu to bude stačit,“ zamyslím se.

„Počtem možná, úrovní asi těžko,“ Rabemu se od úst rozbíhají vrásky úsměvu. „S tím, co zbylo, to bude spíš Akademie tance, šermu a šarmu, takříkajíc švindlkurz.“

„Nechceš být rektorem?“ popíchu ho.

„Se mnou nepočítejte. Už jsem si odkroutil svoje, teď je to na vás, děti.“

Desmond na mě dělá legrační obličeje.

„Jestli tam vůbec někdo děcko pošle po tom, co se tu stalo.“

„Ale co by neposlal, právě po tom, co se tu stalo. Lidi dobře vědí, kam se svět točí, a ti, kdo jsou blízko moci, na tom budou vždycky líp. Pošlou, uvidíš.“

Odkašlu si. „Ještě tam nejsme. Nejdřív to musíme dokončit tady, s vidarovci a podjatým Evaldem za zadkem. Zítra mizím do Raaby, pak Grabsteinu a potom, potom práskáme do bot. Nelíbí se mi tu.“

„Ani mně ne, holčičko, a bývalo to docela příjemné město, ten Donberg. Čekal jsem od Evalda víc zdravého rozumu.“

„Je ze stejného chovu jako Friedrich, jen má slabost pro jinou partu,“ zavrčím. Cítím silnou touhu zapomenout na nástrahy, znovu se bezstarostně opíjet, koupat v moři, flirtovat. Už to trvá příliš dlouho, příliš dlouho. Desmond má nevyspalé oči a Rabe je v tváři pod opálením šedivý. Léčí, napadne mě, léčí, i když nám to na nos nevěší, a hodně.

„Rabe, ty opravdu do Zyrawu nepojedeš?“

Čaroděj potřese hlavou. „Co bych tam dělal? Jsem starý dědek a mám jiné plány. Jiné plány a naneštěstí i jiné povinnosti.“

„Zvykla jsem si na tebe,“ přiznám, co jsem ani nechtěla.

Rabe pozvedne sklenku. „I já si zvykl, zrzečko. Ale neboj, nezbavíš se mě tak snadno, už proto, že mi dlužíš.“

„Ty zištnej parchante,“ hodím po něm jablko. Chytí ho. Vždycky všechno chytí, a to je jeden z důvodů, proč si jeho společnosti cením.

* * *

Raabská brána. Vzpomínám na dobu, kdy jsem jí prošla poprvé, před více než čtyřiceti lety. Tenkrát příběh začal, dnes končí a konec není šťastnější než začátek. Srovnám pod sebou kobylu a křiknu na strážné. Klisna frká. Možná jsem ji nemusela brát, ale lidé jsou nějak klidnější, když si myslí, že jste přijeli na koni, než když vypadnete z hrdla větrného víru. A já je klidné potřebuju.

„Čarodějka Moire,“ křiknu na stráže. „Vezu lék na neštovice.“

Cosi si šuškají. „Nechceme tu čaroděje,“ houkne pak jeden, vysoký a hřmotný, snad velitel.

„Ne? Tak přiveďte starostu. A rychle.“

Ve vížce fortny je ticho, snad pro někoho šli, snad se zas radí. Seskočím z koně. Mohla bych otevřít bránu, žádnou práci by mi to nedalo, ale nechci vtrhnout jako nájezdník, tak čekám.

Právě když začnu ztrácet trpělivost, skřípnou velké panty a brána se pootevře. V ní stojí muž, kterého znám. Jako dítě jsem ho z neštovic vyléčila, stejně jako jeho matku a sourozence. Tehda byl starostou jeho otec, dnes už je starý na hřbitově a město spravuje Tobias. Docela dobře, pokud vím.

„Paní Moire, odpusť.“ Je v rozpacích, ale ustoupí, abych mohla projít.

„Nemusíš se omlouvat, leccos se zamotalo. Co tvá rodina, jdu pozdě, nebo ne?“

„O jednu dcerku jsme přišli, ale ostatní žijí. Malému Todovi se přitížilo,“ nechá větu rozplynout v tichu.

„Budeš bydlet u nás, paní?“

V hlase má nejistotu. Přikývnu a Tobias se usměje. Pochopím. V hostinci by se mohli zdráhat ubytovat čarodějnici. Mor na to.

Vedu kobylu a starosta jde mlčky po mém boku.

*

Starostka mi nese jakousi buchtu, ani ona se mi nepodívá do tváře.

„Cukroví počká,“ odbydu ji tvrdě, „nejdřív mi ukaž děcko. Až ho opatřím, můžeme prohodit pár slov.“

Žena zrudne a beze slova mě vede do komory, kde v peřinách chroptí chlapec snad osmiletý. Na pelesti u něj sedí stará žena.

„Brzo se vyspíš, Adel,“ položím jí ruku na rameno. „A ty otevři pusu, mladíku.“

Kluk se rozpláče.

Mrknu na starostku. „Vypadám tak strašně, že ze mě mají strach i děti?“

Vyndám z brašny lahvičku, nasaju pipetou a Adel duchapřítomně otevře děcku ústa. Upustím do nich jednu kapku a obrátím se k ní.

„Ty taky, Adel. Pro jistotu.“

„Neplýtvej tím na starou bábu, paní Moire,“ odtáhne se.

„Otevřu ti tu pusu třeba násilím,“ pohrozím. „Nebuď stejně pitomá jako já. Já nákazu tajila a málem jsem zemřela vedle jednoho starého chybujícího muže. Máš vnoučata, chtějí si s tebou hrát, ne ti házet hroudy na rakev.“

Adel rezignovaně vyplázne jazyk.

„Všichni ostatní jsou zdrávi?“ ujistím se, ale to už mi starostka žene děti k prohlédnutí. Jsou čisté a dobře živené. Dva chlapci mají tváře poseté jizvami.

„Kdopak je vyléčil,“ zeptám se se zájmem.

„Jakýsi druid. Keevan se jmenuje. Znáš ho, paní?“

„Znám," odpovím, „znám ho."

„Bude teď ve zdejší doubravě?" chce vědět Tobias.

„Ne, bude tu dívka. Grainne. Mimochodem, švagrová krále. Hodné děvče, dávejte na ni pozor."

Tobias se nafoukne. „Nemusí být něčí švagrová, abychom ji pohostili. Moire, ty víš, že v tomhle domě byli moudří vždycky ctěni."

„To vím," poplácám ho po rameni. První, které jsem vůbec kdy pořádně léčila, žili pod touhle střechou. „Budete mi chybět."

*

Celé odpoledne jen kapu rudou tekutinu do otevřených hubiček kojenců i bezzubých úst starců, vidím lůžka čistá i kutlochy na slámě, zoufalou bolest i odevzdanou apatii. K večeru se vrátím na rychtu otupělá k nadávkám i díkům, unavená k necitelnosti.

*

„Jak vypadá malý?" zeptám se z povinnosti.

Starostka se mi sápe po ruce. „Zázrak, paní Moire. Už snědl večeři, některé puchýře mizí. Děcko jsi nám zachránila."

Podívám se na Tobiase. Takhle děkovala i jeho matka. Promnu si oči. Epidemie budou, i když je nikdo nezaloží. Ohlídá je Grainne? Píchne mě u srdce. Tolik práce jsme odvedli a Ignácius ji všechnu poslal do nicoty. Deset tisíc smrtí, to měl Desmond pravdu, deset tisíc smrtí by měl zažít, ne jen tu jednu.

Starosta obřadně nalije do sklenic.

„Takže odjedete? Kdo nás bude léčit? Kdo zahánět mraky, kdo tišit řeky? Víš, lidé tu hodně křičeli, když se sem to o nákaze doneslo, ale až jim povím, že už sem nikdy žádný čaroděj nepřijde, budou vyvádět ještě víc. Jsou přece věci, které nikdo jiný neudělá."

„Druidové," pokusím se ho uklidnit, „zrovna Keevan, který u vás byl, je jejich představeným. Až se tu zastaví, řekněte mu o svém strachu, bude s tím muset něco dělat."

„A nebo taky ne," napadne mě. Druidů je teď málo, stejně jako nás, a práce hodně.

„Pak jsou tu ještě Vidarovi kněží," nadhodím.

„Ti ale přece neléčí, ani proti bouřkám nezaklínají, povodně netiší."

„To já nevím," pokrčím rameny. „Nezaklínají, modlí se k Vidarovi. Snad to taky pomáhá."

Starosta do sebe zvrátí sklínku. „Mám strach," řekne potom a zní to skoro zle. „Můj děd a děd mého děda, všichni si pamatují, že tu čarodějný cech byl, teď půjdete pryč. Nebude se nám bez vás dobře žít."

Palčivý alkohol mi stéká do krku. Neodpovím mu. Nevím jak.

*

Do Grabsteinu se mi už ani nechce. Mít na sobě podezření je zlé, ale dívat se do očí dětí, kterým jsem pomáhala na svět, a říct, že odcházím, je možná těžší. Měla jsem vzít Rváčku, napadne mě, ráda by se podívala na místa svých štěněcích her, naposledy. Táhne jí na třináctý rok a poslední léto jí dalo zabrat jako nám všem. Z portálu vyklopýtám kus od městečka a Onyx už se ani neplaší. Projde Branou stejně jako vraty do maštale, tak lhostejně, že mě to skoro pobouří.

*

Vedu kobylu kolem Rainy, řeky, se kterou budu navždy spojená. Zažila jsem její proud vzdutý jako život těhotné, zběsilý jako válečná vřava, stejně vražedný. Teď je sucho, voda způsobně obchází prameny ležící v korytě. Namočím si v ní ruce a v páteři cítím slabé trnutí. Od mých dlaní se rozběhnou vlnky, řeka zpozorní, vyčkává, zve mě.

„Dnes ne, holka," plesknu dlaní do hladiny, „dnes na to nemáš sílu ani ty, ani já."

Vytáhnu se do sedla a mlasknu.

„Tak jdi."

*

Do Grabsteinu není třeba se dobývat, brána je otevřená. Snad město epidemie nezasáhla tak silně, snad radní usoudili, že zdi stejně nemoc nezadrží. Projedu jí a skoro podvědomě zamířím ke svému domu. Vlastně k Lininu domu, zkrátka k baráku, kde vždycky přebýval čaroděj – rezident. Zahrádka je spálená sluncem. Zaklepu na dveře a zevnitř se ozve láteření. Začnu se smát. Uma, má bývalá hospodyně, se ještě drží a vyřídilku má taky pořád stejnou. „To jsem já, Umo, Moire," křiknu a v síni zaduní těžký krok.

„Paní Moire,“ už je to málem stařena, ale objetí má medvědí a jen těžko se z něj dostanu.

„Umo,“ kaše vzpomínek mi voní pod nosem, „jak tu žijete?“

„No, jako všude,“ Uma zvážní. „Je to mizérie, všichni jsou marodní, starosta má smrt na jazyku a celé léto nezaprší. Já neříkám, že se paní Lina nesnažila, to zas všechna čest, ale…“ Uma měla vždycky na práci čarodějů vlastní požadavky, „…ale když jsi tu byla ty, bylo to jiné.“ Popadne mě za rameno a vleče do kuchyně tak, jak to dělala vždycky.

„Jsi zelená jako, s odpuštěním, husí hovno a hubená. Copak ti v Donbergu nedají najíst, nebo tě trápí ten tvůj? Jestli ten, tak…“ naznačuje, co by s Desmondem udělala. Pak přede mě postaví hrnec smetany. „Vypij to, beztak se s tím budeš loudat, udělám lívance.“

Napiju se mléka a s povzdychem se vrátím ke svým povinnostem. „Udělej lívance, já zatím zajdu za starostou,“ řeknu rychle a uteču, než se mi pokusí nalít smetanu do krku násilím.

*

Náměstí, spíš náves, je pro mě známé jako vlastní dlaň, dvacet let jsem ho přecházela den co den. Potkávám lidi, vybavuju si tváře, a oni se na mě dívají úkosem. Změnila jsem se za tu dobu, co tu nejsem?

„Jestli tohle není paní Moire?“ Rtuťovitá žena místního truhláře mi zastoupí cestu.

„Jsem to já, truhlářko. Jakpak jdou obchody?“

Ženská si mě změří. „Jde to, hanba je, že se prodávají hlavně rakve. A jak tobě, paní Moire? Mistryni Linu odvolali?“

Nadechnu se. Truhlářka je drbna a co teď řeknu, bude za chvíli vědět celé město. Taky dobře.

„Lina už se nevrátí a nepřijde ani nikdo jiný. Náš cech se stěhuje z Ostwegenu pryč a já se přišla rozloučit. Rozloučit a pomoci nemocným. Našli jsme lék.“

Truhlářka stojí jako opařená. „A kdo pomůže, až zase přijde povodeň, he?“

„Na povodeň stačí dobrý rybníkář, a k tomu ostatnímu… druidi tu zůstávají.“

„Druidi? Copak tady nějací jsou? Copak tady vůbec kdy nějací byli?“

Pokrčím rameny, popleskám účastně ženu po zápěstí a skoro se rozběhnu k radnici. Jestli má Radmir namále, nechtěla bych jeho smrt prožvanit.

Ještě, než otevřu dveře rychty, chytne mě za loket žena s čímsi zabaleným v šátku.

„Paní, prý jsi čarodějka, pomoz maličkému. Je mu zle.“

Rozbalí uzel a mně se žaludek zatetelí až v hrdle. Dítě musí být mrtvé už nejméně dva dny. Polknu kyselou slinu a dotknu se ženina čela. Oči jí pokryje bílá mázdra, a když ji vedu do podloubí, začíná plakat. Pohlédnu na ubohý uzel v jejím náručí a v mysli projdu cestou na známý grabsteinský hřbitov. Pod šípkem se vzduje hlína a žena vybuchne v pláč. Náruč má prázdnou.

*

„V podloubí naříká ženská, co jí umřelo dítě, sežeňte někoho,“ vpadnu na rychtu a rodina, sedící kolem velkého stolu, se na mě otočí.

„Nekoukejte tak, jsem to já, Moire. Je Radmir naživu?“

Možná na to jdu příliš zostra, protože Vilma, Radmirova žena, jen ohromeně kývne.

„Uma říkala, že na tom není dobře,“ vysvětlím. „Máte tu ještě nějaké nemocné?“

„Moje matka a jedna služebná, ale…“

„Pak mi ukážeš, kde leží. Zatím dejte vytroubit, že jsem tady a že každý, kdo má v rodině nemocného, se má hlásit před radnicí. Nemám moc času. Kolik je tu nemocných?“

Vilma stále zaraženě mlčí, ale starostův mladší se už vzpamatoval.

„Deset, patnáct určitě. Provazníkovy dcery všechny, to jsou tři, pak Krulinova žena, Gudruna a ten její, starý Klaus, a možná ještě někdo z jeho domu, a…“

„Víš co, nech to vybubnovat a koukni taky do podloubí na tu, co jí umřelo děcko. Musím za tvým otcem.“

Chlapec se ochotně zvedne, jako kojence si ho pamatuju a už je mu jistě k osmnácti, a běží ven.

Já sáhnu do brašny, zakroužím rudou tekutinou v baňce a vezmu za kliku. Mám nepříjemný pocit, jako bych v tváři mrtvého děcka viděla zlomyslný úšklebek Hel. Koho si odvede odsud?

*

Radmir zestárl, nejsou to jen neštovice, co mu zvrací hlavu do polštáře.

Roztáhnu závěs, stoupnu si k čelu postele a promluvím. Vím, že mě poznal.

„Vrátila ses, ctihodná? Leccos se povídalo, ale tady proti Lině nikdo hlas nezvedl. Ona by přece nikdy neotrávila zdejší lidi.“

„Otevři pusu, Radmire,“ naberu do pipety, „jistě že by vám Lina neublížila a taky to neudělala.“ Několika větami vypovím příběh, který omílám tak často, že už mě ani nebolí, jen obtěžuje. „Ignácius byl na vině, ale hanba padla na nás všechny, odcházíme.“

Radmir těžce kašle. „Odcházíte z Grabsteinu?“

„Ze země.“

Pozoruju muže, kterému se trochu ulevilo, horečka klesla i dech se ztišil.

„Musím,“ pokynu rukou, „ještě se zastavím, abych se na tebe podívala.“

Když odcházím z místnosti, dívá se za mnou a já jeho pohled cítím, ale když se ohlédnu, má už hlavu v polštářích.

*

Radmirův syn mi horlivě hlásí splnění úkolu. „Všechny jsem pozval a ta ženská, to byla bláznivá Fina. Bozi vědí, kde děcko vzala, její jistě nebylo.“

Obrátím oči v sloup, ještě tohle. Z venku slyším šum hlasů, Grabsteinští už čekají na svou dávku zdraví. Lítostivě si vzpomenu na Uminy lívance a jdu.

*

Chvílemi to jde líp, chvílemi hůř. Grabsšteinští možná proti Lině hlas nepozvedli, ale nemusím mít oči na zádech, abych si všimla pohrdavých posunků, ani díky leckterým nejdou přes rty snadno.

Provaznice na chvíli odtáhne od očí zástěru. „Tři holky jako růže jsem měla, teď budou samá jizva.“

„To kdekdo,“ zchladím ji.

„Jako bychom vám dost nedávali, zle se tu od vás neměl nikdo.“

Mávnu rukou a ženská si uplivne. Starý provazník se k manželce obrátí, jako by chtěl něco říct, ale pak mlčí. Já ne.

„Ty, Mario, myslíš, že jsem vás nakazila Lina, nebo já? Odpověz.“

Trochu se zarazí. „To nemyslím. Já jen…“

„Po mně,“ přeruším ji, „házeli lidi kamením a lili na mě louh jen proto, že jsem čarodějka. Taky tě z toho neviním, tak mlč. Holky budou zdravé, strupy se sloupou, rány časem zacelí.“

„A co by stálo…“

Zavrtím hlavou. „Zítra už tu nebudu. Domluv se s někým jiným.“

Ukřivděně našpulí rty a já vypadnu.

*

„Copak se lívanec dá ohřát?“ nadává Uma.

„Nevím, možná nedá, ale já si je klidně vezmu i studené,“ těším ji.

„Už se nedivím, že jsi tak hubená, když pořád běháš po lidech a sama se šidíš.“

Namažu si lívanec jahodovou zavařeninou. „Byl to špatný rok, Umo.“

Přisedne ke mně na lavici, až dřevo zapraská. „Takže je to pravda?“ zeptá se tiše.

„Copak?“

„O té nákaze?“

Nemám už sílu vysvětlovat, jen pokrčím rameny.

„Slyšela jsem, že prý v Donbergu čaroděje stínali,“ nadhodí.

„Věšeli,“ opravím ji. „Taky jsem málem měla oprátku na krku.“

„Měla jsem strach,“ řekne, „Lina byla celá tumpachová, bála se, aby i tady… No, nevěšeli ji, ale kamením házeli i zahradu mi zplanýrovali, větve zlámali. Děcka, víš, ale kde by je to napadlo, kdyby je dospělí neposlali.“

Uskrnu smetany. „Je to zlé, ale ne tak.“ Vzpomenu si na Fenjiny oči, pak se vzchopím.

„Kdo je ta bláznivá Fina?“

Uma setře zástěrou stůl. „Ta? Přišla v zimě, ještě než to začalo, a už tenkrát se zdála potrhlá. Bydlela nejdřív v hospodě, pak si pronajala domek za pekárnou. Pekařka na ni nadávala, že je to špindíra, ale pak onemocněla.“

„Kdo? Fina?“

„Ale ne, Karla, pekařka. Onemocněla a pak už se o bláznivou nikdo nestaral, každý měl starostí dost.“

Nakažené přikrývky, napadne mě… Jestlipak i Fina není jednou z nich? Oči se mi klíží, jídlo a únava z léčení dělají své.

„A co Lavinius?“ napadne mě. Připadal mi skoro senilní, už když jsem do Grabsteinu přijela, milý, starý pán, ale úplně nanic.

„No, snažil se, ale to víš, hlavně bědoval.“

Bude muset pryč, pomyslím si, podle toho, co Evald říkal. I Lavinius. Hlava mi třeští.

„Mám rozestlat?“ Uma nezapomněla, jak to dříve chodilo.

„Prosím.“

*

Uloží mě do peřin jako ospalé děcko a do usínání mi šumí hrušně. Je tu takový klid. Poslouchám píseň stromů a už mi to tak nepřipadá. Zpívají o zlámaných větvích.

*

Ráno je stejné, jako bylo v Grabsteinu vždycky. Uma se do mě snaží nacpat snídani, já se úporně bráním. Tentokrát mám ovšem výmluvu. Radmir čeká.

Ke starostovi dorazím tak zadýchaná, jako by mě honili psi, byla to však jen Uma s koláčem.

„Jak jim je?“ prohodím místo pozdravu a starostová zvedne hlavu.

„Maminka i děvče se pozdravily, ale muž…“ Vždycky byla jaksi zakřiknutá a zůstalo jí to. Jedinou dceru už vyvdala a snad si před svými muži navykla mlčet.

„Uvidíme…“

Vidím velmi brzo, Radmirovi plasknou puchýře, ale stále má v tváři barvu olova.

Propletu prsty. „Měl bys to říct ženě a synům,“ připomenu mu vážně.

Zrudne, pokud je to u někoho tak bledého možné.

„Co?“ zeptá se zastřeným hlasem.

„O smrti nežertuju, Radmire. Můžu ti vyléčit neštovice, nebo raka, obojí zesláblé tělo nezvládne. Lék zabral, ale dal ti jen čas, dva tři týdny, možná měsíc.“

„Nebo můžu jít hned, že?“

Zamračím se. „Radmire, známe se dlouho, ale… Máš takové bolesti?“

Dívám se do jeho očí a vidím odpověď i prosbu.

„Dobrá,“ slíbím, i když v duchu kleju jako kat, „ale ne hned. Uspořádáš si věci a já to vyřídím s tou bláznivou.“

Stiskne mi ruku. „Fina? Víš, ctihodná, myslel jsem si, že pekařku otrávila, ale pak přišla ta nemoc.“

„Nejspíš ji otrávila, svým způsobem, jenže nejdřív někdo otrávil ji. No, půjdu a ty zavolej děti. Vilma si sama neporadí.“

„Je to,“ zarazí se, „moc zlé, když člověk odchází k Hel?“

Smutně se usměju. „Já u ní zatím nezůstala, ale není to tak hrozné. Ne, když jsi k ní předtím nepřivedl půlku Ostwegenu,“ dodám, když si

vzpomenu na Longinovo zoufalství. Dveře za sebou zavřu tiše, jak se sluší. Pak se rozhlédnu po světnici.

„Otec vás čeká.“

*

Najít Finu není tak těžké. Na hřbitově je jako doma, pobíhá mezi hroby a věší věnečky na ohlazené stély.

„Fino, mám pro tebe vzkaz,“ zavolám na ni tiše. Obrátí se a přiskáče ke mně jako kůzle, jako děvčátko.

Vezmu ji za ruku a zahledím se do jejích zelenohnědých očí s obrovskými panenkami. „Ignácius se ptá, jestli jsi byla hodná.“

Horlivě kývá. „Nezapomněla jsi, co tě naučil?“

Zavrtí hlavou, pak mi sevře zápěstí a táhne mě kolem hrobů. „Vidíš, tady nový a tady a tady.“ Dělá se mi mdlo. Škubnu ženou tak prudce, jak jen to jde, a když se skulí na zem, přitisknu jí dlaně ke spánkům a s nechutí vstoupím do její mysli.

Vidím znovu Ignáciovu tvář, blahosklonnou, povýšenou, triumfující, vidím jeho ruku, jak Finu hladí po hlavě. Finina ústa na jeho ruce, žena, lísající se jako pes, plazící se k pánovi. Nůž jí rozřezává kůži a Ignácius cosi kape do rány. Víc nesnesu. S nadávkami přitisknu šílenou k zemi, syčím zaklínadla, která ničí vzpomínky, která trhají pouta, co nezrušila ani smrt. Pak si sednu vedle bezvědomé a čekám.

*

„Kde to jsem?“

Nečekala jsem, že to bude vědět, a nespletla jsem se.

„V Grabsteinu.“

„V Grabsteinu? Co dělám tady, na hřbitově? Jsem z Donbergu, mám tam muže, musím…“

„Vrátíš se zpátky do Donbergu, to ti slibuju, ale… Kdys přišla za Ignáciem a proč?“

Nadechne se. „Ach, pan Ignácius, víte, nemohli jsme mít děcko a známá mi řekla, že on je nejlepší. Je přece představený čarodějů, opravdový expert. Nebylo to laciné, ale… Narodilo se mi dítě?“ zeptá se sevřeným hlasem.

„Ne, myslím, že ne. Onemocněla jsi.“

„A Herman, můj muž? A co dělám tady?“

Pomůžu jí vstát, ale ještě předtím ji přinutím, aby polkla lék. „Nevím, jestli je tvůj muž naživu. Ostwegen postihla velká rána, neštovice.“

Zalomí rukama a už nevypadá jako pomatené děcko. Odcházíme ze hřbitova, jako by tam právě uložila k věčnému spánku blízkého. Pláče. Já ne. Myslím na desítky jiných Josefin, které někde roznášejí nákazu, a strach mi svírá hrdlo. Zem, kterou necháme druidům, věru není kvetoucí zahrada.

*

Svěřila jsem plačící Josefinu Umě. Vím, kam teď musím jít, a všechno se ve mně vzpírá. Další smrt, znovu známá cesta a nesmlouvavá ruka na jejím konci. Zdá se mi, jako by sahala i po mně, ne aby mě odvedla, ale naopak, aby mě vyslala jako posla. Rabe mě neměl učit zabíjet, myslím si pochmurně, darmo si mě Hel všimla. Děsím se prázdných schránek po tom, co jsem jejich obyvatele odvedla, ale opakováním všechno ztrácí svou auru strachu a stává se z toho zvyk. Děsím se zvyku.

*

Vilma pláče, dokonce i chlapci vypadají, že uronili slzu.

„Nemusí to být,“ rozhlédnu se po jejich ztrápených tvářích, „ne dnes. Počká to, ale má bolesti. Když ho necháte jít, dáte dar vy jemu, když ne, dá dar on vám.“

Starší ze synů, otcův jmenovec, si odkašle. „Velké bolesti?“

„Těžko říct, chce umřít, takže asi velké.“

„Nemyslel jsem to tak, ale otec si nikdy na nic nestěžoval.“

Sednu si ke stolu. „To ale neznamená, že netrpěl.“

Starostka se ječivě rozpláče. Mám neodolatelné puzení vstát od stolu a počkat někde, až záchvat pomine, ale nemám dost času.

Odvedle zazní Radmirův zastřený hlas. „Nechte paní Moire, ještě řev bude poslouchat.“

Vysvobodil mě. Pospíším si za ním bez ohledu na vychování.

Tiskne si ruce k hrudi. „Neohlížej se na Vilmu, ctihodná. Dožije se vnoučat, sama tu nezůstane.“

Dotknu se ho v místě, kde jsou plíce, pak ruku stáhnu.

„Radíš mi čekat?“ zeptá se rovnou.

Potřesu hlavou. „Nečekal bys dlouho. Pamatuješ na povodeň?“

Zvedne oči. „Jak by ne, dodnes si tady o tom lidé vyprávějí, jak jsi přišla nahoru na kopec jako nějaká rusalka.“

„Nemyslím tuhle povodeň, mluvím o té, cos ji zažil jako kluk.“

Vyvalí oči. „Tos tu přece ještě nebyla.“

„To ne. Ale o utopeném štěněti vím. Čeká tam na tebe už dlouho.“

Radmir se usměje, dětsky a šťastně.

„Mám pro ně dojít?“ zeptám se a on kývne.

*

Odvedla jsem Radmira po známé cestě a jeho ruku pustila v okamžiku, kdy se ozval štěkot venkovského voříška. Někdy Hel není tak zlá, ale Vilma strašlivě pláče a já se těším domů.

V Grabsteinu po mně zůstane kromě jednoho mrtvého i kupka živých.

*

Hodím zaprášenou halenu do sedlové brašny.

„Už musím, Umo. Josefinu vyzvedne mladý Radmir a pošle ji s vozem, co jezdívá do Donbergu. A ty, ty se opatruj.“

Uma si otře ruce do zástěry, pak je založí na prsou a odfrkne si.

„Moire, ty už se nevrátíš?“ zeptá se přísně.

„Ne. Nebudu moct. Kdokoli z nás, kdo se tu objeví, bude obviněn z vlastizrady, Umo. Je mi to taky líto.“

„Jedu.“

„Kam?“ Její rezolutní prohlášení mě trochu zaskočilo.

„S tebou přece. Vím, že už jsem stará a dlouho nevydržím, ale dosloužím ti. Děcka nemám a ty se na sebe podívej. Hubená jak lunt, zelená, šaty jako cucek. Jestli tě ten tvůj trápí, tak…“ hospodyně zahrozí pěstí velkou jako dětská hlava.

„Umo, stěhuju se a ještě ani nevím kam. Nemám tam dům, nemám…“

„No vidíš, nemáš dům, kdopak ti ho uklidí, až si nějaký najdeš. Kdo nakoupí povlaky, kdo koberce? Ty snad? Vždyť tě znám. Pět let tam budeš a ani truhly nevybalíš. Máš smůlu, jedu.“

„Hm,“ nechci ji urazit, a navíc má pravdu, o to nic, jenže, „Umo, nemůžu tě teď vzít s sebou. Bozi vědí, co se ještě v Donbergu semele, a jestli budeme muset utíkat, o všechno bys přišla.“

„Já přece nechci lézt do nějakých těch tvých magických tento. Dej mi adresu a já už dojedu. Než ty a ten tvůj černej dorazíte, já zatím v klidu poklidím, jen se neboj.“

Nebojím se. Představa, že ve Wasaheimu najdu Umu, je docela útěšlivá. Vytáhnu kalamář.

„Wasaheim, Zyraw a ptej se po Vierovi. Ten už ti řekne, co a jak.“

„Pan Viero? Já už toho uličníka srovnám. Naposled sliboval, že na tebe dá pozor, a skutek útek. Paní Lina tam bude taky?“

„Nejspíš.“

Na chvíli koketuju s myšlenkou, že by Bratrstvu předsedala Uma. Ale raději ne. Skončili bychom nacpaní lívanci a líní jako její zvířectvo.

Když se s Umou loučím, pokusím se jí podstrčit peníze na cestu. Urazí se.

„Našetřila jsem si, peníze mám. Až odvedu práci, tak mi plať, ale dřív ne.“

Zavrtím hlavou, ale to už vede ze stáje moji vranku.

„V brašně máš štrúdl, nabalila jsem ti dva, když máš doma chlapy, a jablka jsem ti tam dala, maliná̊če, ty máš ráda.“

S obavami se dívám na kobylu, která klopýtá pod nákladem.

„Abych tím portálem vůbec prošla,“ namítám pochybovačně.

„To je toho, pár jablek.“

Uma mi mává svou mocnou paží a mně nezbývá nic jiného než vyšvihout se na plně naloženou Onyx a vyrazit.

16. KAPITOLA

„Štrúdl?“ Rabe se na mě dívá s takřka posvátným úděsem. „Štrúdl?! Kdes takovou věc vzala?“

Účastně ho poplácám po zádech. „Vypadá to, že budeme mít štrúdlu všichni dost. I lívanců, nákypů, a dokonce i jablek v červeném víně. Uma se vrací.“ Rváčka zaštěká, jako by jí jméno něco připomnělo.

„Jaká Uma?“ Desmond úspěšně polkne sousto, které měl v puse.

„Pamatuješ se na tu ráznou dámu, co tě umravňovala, když jsme se stěhovali z Grabsteinu?“

Na Desmondově tváři vidím, že si pamatuje velmi dobře.

„Jo tahle Uma.“

„Ta. Tak ta se rozhodla, že se ke mně vrací, protože jsem moc hubená a zelená.“

„No jo, ale my se přece stěhujeme do Zyrawu.“ Desmond vypadá trochu zaskočeně.

„Vždyť ona taky jede tam.“

„No potěš,“ Rabe se na mě kření, „ale peče dobře, o tom žádná. No a dál?“

„Dál už mám jen to špatný. V Raabě je všechno jakž takž v pořádku, ale v Grabsteinu jsem potkala šílenou Finu a došlo mi, že jsme se na některé věci pořádně nevyptali ani Longina, ani Ignácia. Pořád jsme mysleli na nakažené přikrývky, pánové. Jenže oni teď nakazili lidi.“

„Cože?“

„Lidi. Tahle Josefina přišla k Ignáciovi, aby ji léčil na neplodnost, a náš vzácný přítel ji místo toho uhranul, nakazil a poslal do světa. Měla tu muže, ale nepředpokládám, že by ho Ignácius nechal přežít epidemii. Lépe řečeno, právě to ověřuju.“

Rabe odloží hrnek na stůl. „Jsem idiot. Jasně že lidi jsou lepší media než kus hadru. Do hajzlu.“

Položím dlaně na desku stolu. „Podívejte, koho jsme vyléčili, nedostane ani tuhle nemoc, ale taky ji nemůže šířit dál. Dá se předpokládat, že většina přenašečů se nám, nebo někomu od nás, do ruky dostala, a pokud ne…“

„Pokud ne, můžeme tu být věčně, protože epidemie neskončí.“ Desmond si popotahuje za pásku přes oko jako vždycky, když je nervózní.

„No, to by nám zřejmě Evald nesežral. Takže co navrhujete?“ přejedu pohledem po svých souputnících.

„Je třeba si promluvit s druidy.“ Rabe je neobvykle úsečný. „Buď to, nebo tu zůstat, léčit a bojovat. S Vidarovými kněžími, s Evaldem a možná že i s vyděšenými lidmi. To není dobrá volba.“

„Takže Keevan?“ ujistím se, že to myslel stejně jako já.

„Zkusíme to.“

* * *

Náš dům je teď už prázdný jako dlaň, lichvář v doprovodu Bertholda si všechno podrobně prohlédl, prolezl sklepy i půdu, vyptal se, kdy kam padá slunce, a pak nabídl cenu nečekaně kulantní. „Časy se mění,“ mrkl na mě, „ale rozumní lidé se vždycky dohodnou.“

S tím souhlasím a Desmond se z citových důvodů jednání neúčastnil. Vždycky se z nepříjemností vykroutí. Vracím se „domů“ už jen nerada a psí víno na plotě po mně vztahuje stonky. Pohladím je. Listy jsou barevné a léto pryč.

*

„Elo,“ křiknu z předsíně. Už jen jediná místnost se používá, ta, ze které jsme udělali kancelář.

„Moire, jsi to ty?“ Podpatky zaklapou po dlažbě.

„Kdo jiný?“

Ela rovná papíry do úhledných hromádek. „Někdo tě tu hledal,“ řekne tajemně a trochu pohoršeně.

„Kdo?“ Pozoruju její ruce, přesné, ale pořád ještě trochu chvějící se prsty. Ublížili jí, uvědomuju si a víc než hněv se ve mně vzedme hnus. Může tolik bolesti způsobit jeden člověk, nebo jen spouští lavinu větších i menších nenávistí, křivd a ran? „Tak kdo?“

Nafoukne se. „Nějaký druid. Černovlasý, arogantní, ne starý.“

„Výborně,“ tlesknu, „Keevan. Co říkal?“

„Říkal, že s tebou potřebuje mluvit.“

„A dál?“

„Poslala jsem ho pryč. Nejsem ten pravý člověk, který ti má sjednávat dostaveníčka.“

„Elo, to bylo úřední.“

„Tak to ale opravdu nevypadalo.“

Povzdychnu si. Představa, že v Zyrawu budeme mít na krku kromě jiného i skupinu poraněných zatrpklých ženských mě netěší.

Pohladím Elu po rameni. „Už brzo odtud vypadneme. Netěšíš se? Moře, lázně…“

„Ne,“ odsekne. „Jediné, co pro nás po těch letech udělají, je, že nás odsud nevymrskají. Možná. Nechci pryč.“

„Proč?“ Jedno prosté slůvko zarazí nářek spolehlivěji než sebeprocítěnější vyjádření soucitu.

„Protože, no, vždyť jsme tu vyrostly. Je to náš domov.“

„Už ne,“ zavrtím hlavou.

Ela se na mě zpříma podívá a z očí jí vyhrknou slzy.

„Máš pravdu,“ vypraví ze sebe s námahou. „Už ne.“

*

Nevím, proč se druidi nevěnují telepatii, ale nedělají to, takže najít Keevana je trochu komplikované.

Snad mě slyší, ale odpovědět nedokáže, a tak sedím v Rabeho pracovně a koukám. Ne zbůhdarma, ale do koule.

„Kde to bydlí?“ vrčím a Rabe mi nahlédne přes rameno.

„U paláce, vedle kasáren. No, ten má vkus.“

Obrátím oči v sloup. „Vedle kasáren. Nechceš za ním jít ty?“

Starý čaroděj s úsměvem vrtí hlavou. „Kdepak, minule jste si tak hezky popovídali. Ty, lišče, kdyby to šlo moc špatně, dej mi vědět, ale jinak, no, však víš.“

„Jo, mám ho opentlit. Jenže já si nejsem jistá, jestli o to zrovna tenhle stojí.“

„Stojí, co by ne.“ Rabe je se vším rychle hotov. „A vůbec, maž už, jdu vyvenčit čubu.“

„Stárneš, sokolíku,“ vypláznu na něj jazyk a prchám z místnosti dřív, než mě žahne.

* * *

„Prý jsi mě hledal?“ Keevanův pokoj je skromný, a navíc také magicky nijak chráněný, takže otevřít sem portál je už hračka. Druid nadskočí.

„Co tu děláš?“ zamračí se na mě a sáhne po holi.

„Vykonávám u tebe společenskou návštěvu, nevidíš?“ Vyhoupnu se zadkem na stůl. „Není tu moc místa.“

„Nepotřebuju ho, navíc pokoje, kde je místa víc, jsou drahé.“

„Platíš si to sám?“ zeptám se překvapeně.

„Cos myslela, princezno? To jen vy jste si tu nakradli na domy.“

Zabubnuju nehty na desku stolu, v duchu si zálibně přehraju Keevanův důkladný výprask a pak se mile zeptám: „Cos ode mne potřeboval, že jsi mě hledal?“

Druid zatne zuby a já jsem v pokušení zjistit, co si právě představuje on.

„Chtěl jsem se poradit,“ přizná nakonec.

„Tak se raď, jsem jedno ucho.“

Přechází po úzké místnosti sem a tam.

„Podívej, Moire, jednal jsem s Evaldem, ale nikdy sám. Vždycky tam byl jeden z těch Vidarových psů.“

„Udělaný, vysoký chlap s runovým medailonem na krku?“

„Jo. Ty ho znáš?“

„Viděla jsem ho při stejné příležitosti jako ty. Co dál?“

„Králova představa úlohy Společenstva je takováhle… Budeme zalezlí ve svých hájích, kde si, pravda, můžeme dělat, co chceme, ale víc nic. Nebudeme mít ani poradní slovo a rozhodně nebudeme rezidenty v krajích.“

„To je pitomost,“ vyštěknu.

Keevan se na mě dívá překvapeně. „Samozřejmě že je, myslel jsem si, že ty na to máš jiný názor.“

Povzdechnu si, vytáhnu nohy na stůl a zkřížím je do lotosového sedu. Pak začnu mluvit.

„Milý Keevane, myslet je hovno vědět, to ti řekne každý pasák koz. Nejsem nadšená tvým stylem, ale Společenstvo je pro mě pořád mnohem přijatelnější než vidarovci. Měla jsem s Laegem poměr přes deset let, Keevane. Myslíš, že je to proto, že nenávidím druidy?“

Keevan rozhodí rukama. „Miluješ, nenávidíš, poměr… Hrozně to komplikuješ.“

Ke scénce s výpraskem se zálibou přidám další praktiky.

„Podívej, přišla jsem za tebou proto, že se vyskytl problém. Velký problém, a jeho řešení zbyde na ty, kteří přijdou po nás. Rozhodni se, jestli s námi budete spolupracovat, nebo budete v hájích leštit listí a tady v Donbergu vidarovcům holínky.“

Keevan bojovně vystrčí bradu. Čekám, čekám tak dlouho, až se jeho brada zas zasune na původní místo, a pak mu řeknu všechno o přenašečích.

*

„U rohů Věčného, to je docela…“

„…průser,“ dořeknu za něj. „Ano, to je. Jsme ochotni vám tady nechat trochu protilátky, kdyby se vyskytly problémy. Vám, ne Vidarovým kněžím, jak jistě chápeš.“

„Chápu. Co chcete dělat?“

„Promluvit znovu s Evaldem. Ne já sama, ne ty sám. Zástupci Bratrstva, Společenstva, a hlavně Grainne. Té bude těžko odmítat.“

„Grainne je ještě…“

„…mladá, jistě, jenže je to sestra královny vdovy. Máš nějakou lepší kartu, se kterou budeš hrát?“

Zavrtí hlavou. „Ne. Ale takhle mi to nepřipadá čisté.“

Zaúpím. „Keevane.“

„No co?“ nasupí se. „Stejně nechápu, co vlastně bylo mezi tebou a Laegem. Jste každý úplně jiný.“

Teď už se nerozpakuju, čtu a koutky se mi zvedají. Většina těchhle přírodních typů v hloubi duše sní o neřestných hrátkách v lázni a ženách v prádle z řetízků. Plácnu ho po zádech.

„Víš, Keevane, mezi muži a ženami jsou jisté rozdíly, na to časem přijdeš.“

Chce se urazit, ale když si všimne mého pohledu, začne se smát.

„Víš, nemyslel jsem to tak, že nejsi přitažlivá, nebo něco v tom smyslu,“ vypraví ze sebe. „Já si prostě jen nedovedu představit, že zrovna Laeg…“

Sevřu dlaně mezi koleny. „Prostě to byl slušný chlap a věrný přítel, a toho si žena jako já cení.“ Je to nekrolog kratší, než by si Laeg asi zasloužil, ale když ho vyslovím, uleví se mi a zdá se, že se uleví i Keevanovi.

Seskočím ze stolu a stojíme proti sobě v úzkém zanedbaném pokojíku. Podám mu ruku a Keevan ji stiskne. Chvíli tak zůstaneme a pak se vrátím k životu.

„Nemáš tu něco k pití?“

* * *

„Jak to šlo, slečinko?“ Rabe se zjeví jako duch, právě když se máčím v kádi. Rozhovory v lázni se stávají pomalu tradicí.

„Dobře.“

„Jak jinak. Keevan nakonec ocenil tvé přednosti?“

„Svým způsobem,“ uchichtnu se.

„Nelez s ním hned pod dub,“ má Rabe strach o mou čest.

„Jo,“ přidá se Desmond, který právě vešel, omotaný v ručníku.

Starý čaroděj se otcovsky usměje. „Nebudu vás rušit, děťátka. Ale jestli voda zas prosákne podlahou, přilítnu na vás s bičem. Taky chci tuhle barabiznu prodat a s fleky na stropě to jde těžko.“

Dveře za ním zapadnou a Desmond pečlivě pověsí osušku.

„Trochu santalu?“ zeptá se mě jako lazebník.

„No, když tomu říkáš santal…“

*

Je noc. Dům je tichý a takřka prázdný, Desmond a nejspíš i Rabe už dávno spí, jen já hledám v zrcadle temnoty odpovědi. Odcházíme, ale účty ještě nejsou vyrovnané. Čtvrtý ještě žije, v Evaldově předpokoji vartuje přeběhlík a na náměstí roste nový chrám. Jestlipak stoupenci Vidara čekali dlouho? Skousnu nehet na palci. Proti samému bohu Vidarovi nic nemám, ale aplikace jeho mouder je přinejmenším pochybná. Ostatně, jaká jiná by mohla být. Když vezmete jen jednoho boha z pantheonu, malujete obraz jen jedinou barvou. Ocelovou barvou. Ušklíbnu se. Evalda čeká nepříjemné jednání, vidarovce zklamání a bachaře smrt. Je mi úzko, když pomyslím na Grabstein, na Raabu, Olsu, všechna ta města, městečka i špinavé díry, kterými jsem tu za ta léta prošla. Nenechám je tomu, kdo nechce hojit rány, jen přijímat hold.

*

Celý další den je ve znamení slídění. Berthold, krčmy, honím se jako hladová, abych našla posledního z vězeňských milovníků. Nepamatuju si ho, a tak ho ani nevidím, v křišťálu ani jinak. Nevidím ho, ale zabiju ho, už proto, že nad ním bere ochranu Vidarův řád. V hloubi duše vím, že ho zabiju právě proto.

*

„Kurva, do prdele,“ mrsknu kouli zpátky na podložku a Des se v posteli převalí na břicho.

„Co je?“

„Nemůžu najít toho parchanta z vězení.“

„Lištičko…“

„Tys neviděl, jak jsou z toho holky špatné?“

„Ale viděl, ale nemůže to udělat třeba Rabe? Nebo já?“

„Ty? Copak jsi to někdy dělal?“

„Víš, že ne, ale jsem ochoten obětovat se pro klid v rodině.“

Našpulím rty.

„No tak ne.“

„Co se tady zase děje?“ Rabe má zázračnou vlastnost, kterou oplývají rodiče a vychovatelé malých dětí. Slyší totiž každou hádku.

„Nic.“ Nejsem ochotna se dohadovat ještě s ním.

„Sebrala mi kouli.“

„Máš ještě dvě.“

„Nebuď drzá. Nemáš vlastní?“

„Co je to za otázku?“

„Křišťálovou!“

„Mám, ale tvá je lepší.“

Přejde ke stolu, nesmlouvavě sbalí křišťálový předmět a ukazovákem se dotkne špičky mého nosu. Odtáhnu se.

„Tak, na co ty koule vůbec potřebuješ? Hm?“

„Rabe…“

„Na co? A zkus to hned s pravdou.“

„Nemůžu najít toho posledního zmetka z galejí.“

„To si ze mě děláš legraci.“

„Nedělám. Odpravím ho.“

Rabe mlaskne. „Mstitelka znásilněných?“

„Nedívej se na mě tak. Ela je jako tělo bez duše, Elvyn…“

„Já vím, ta se chtěla věšet, Fenja se rozhodla, že se stane lesbičkou, všechno vím. Moire, kolikrát jsi byla v životě znásilněná?“

Zamyslím se. „Pětkrát?“

„Dobře. A pomstil tě někdo?“

„Ne, ale…“

„Takže nepomstil. Proč teď cítíš nepřekonatelnou touhu prokázat podobnou službu ženským, které to navíc mohou docela dobře udělat samy?“

„Grr.“

„No proč?“

V duchu počítám do deseti a ještě jednou do deseti.

„Protože ta svoloč z Vidarova řádu z toho má radost. Chrání ty ubožáky.“

„A jsme u toho.“

Desmond strnule zírá před sebe a Rabe na mě míří prstem jako soudce, který právě usvědčil lapku.

„Takže žádná ženská soudržnost, žádný soucit, chceš prostě vyvolat bitku. Celkem vzato, nespletl jsem se v tobě, ale už podruhé ti říkám, že jakmile se začneš chovat jako rváč, budu se já k tobě chovat jako ke rváči. Takže spočítej si, co máš, a pak si vyskakuj.“

„No, především mám vás dva. Pak Viera, který by se v případě nutnosti připojil, no a pak…“

„A pak už velký kulový. Většina členů Bratrstva má ocas mezi nohama a pádí odsud pryč, druidi jsou také oslabení, a navíc pochybuju, že by do toho s tebou šli, a co dál?“

„Někdo z Layely?“ nadhodím.

Rabe vytáhne nůž a roztočí ho mezi prsty.

„Copak ti Reay nasliboval?“

„Nic,“ odpovím upřímně. „Ale máme peníze a layelští se přece dají najmout.“

„Bohové, zač mě trestáte,“ Rabe předstírá pláč a okázale si otírá oči.

Desmond si mne oči a je najednou podivně vážný.

„Někdo při tom zemře, muž, se kterým jsi ležela, Moire.“

„Věštba?“ ušklíbnu se.

Přikývne.

„Je to nesmysl.“

Pokrčí rameny, jako by mu na mé víře nezáleželo. „Snad…“

„Naneštěstí je ‚muž, se kterým spala‘ trochu široký pojem,“ rýpne si Rabe.

„Nevíš víc?“ Úzkostlivě v duchu procházím seznam milenců.

„Ne,“ Desmond sáhne po džbánu vody a zhluboka se napije, „přicházejí jen útržky.“

„Ale kdyby šlo o tebe, to bys přece věděl.“

„Nejspíš. Ne, nejde o mě,“ vezme mě za ruku. „Aspoň že projevíš zájem.“

„Hele,“ strčím do něj.

„Nechte toho,“ starý čaroděj je náhle vážný, „jestli dojde k boji, nebude to hračka. Vidarův řád jsou spíš rytíři než čarodějové. Zabíjejí snadno. Moire, buď opatrná.“

„Budu,“ slíbím. Pak skousnu ret. „Ta epidemie jim posloužila. Nemohli ji čekat?“ napadne mě a srdce klopýtne.

„Čekali," Desmond se znovu napije, „čekali na příležitost. To spíš."

Rabe přikývne. „Ani Ignácius by neprodal Bratrstvo i sebe. Snad," dodá a bolestivá tříska pochybností se zaryje hloub.

* * *

Mířím k Bertholdovi, sliboval, že by mohl něco mít. On spíš než já, protože pro mě, která tu už nežiju, se Donberg mění příliš rychle. V Papírnické ulici, kde jsme kupovali knihy, mapy a jiné nezbytnosti, zejí krámy prázdnotou a chodníky jsou pusté, jako by tu bytovali malomocní.

Vezmu za kliku krámku, kde jsem si knihy koupila tenkrát poprvé. Dnes už ho sice vede vnuk původního majitele, ale jakýsi sentiment to ve mně pořád vyvolává.

Zvonek nade dveřmi zacinká a zpoza polic opatrně vykoukne lysá hlava.

„Paní Moire, no to je návštěva."

Rozhlédnu se kolem sebe. „Jak jdou obchody, Benjamine?"

Tvář se mu kormoutlivě stáhne. „Jak by mohly jít? Všichni mí zákazníci jsou buď mrtví, nebo na odchodu. Také odcházíte?"

„Budu muset."

Otře si ruce do jemné hedvábné zástěry, kterou láskyplně leštíval drahé svazky.

„A kam, jestli to není tajemství."

Usměju se. „Do Wasaheimu. Zyraw, malé městečko u moře."

Polkne. „To je daleko."

„Ne zas tak daleko."

Rozhlédne se po policích. „Bude toho na několik vozů."

„Cože? Pojedeš s námi?" To už je druhý, napadne mě. Kolik jich ještě bude.

„Nejsem na tom o moc líp než vy, paní Moire. Už tu byli."

„Kdo?"

„No, ti Vidarovi halapartníci. Prý mám začít prodávat jiné zboží, nebo zavřít krám. Lépe řečeno, nebo mi zavřou krám. Byli, eh, dost přesvědčiví."

Ukáže na tlustý foliant se zlomeným hřbetem. „Příště prý by nemuseli zlomit hřbet jenom knize. To nemám zapotřebí, já ani Lena."

„Kdybys potřeboval pomoc," nadhodím, ale zavrtí hlavou.

„Kdepak, jediné, s čím teď potřebuju pomoct, je balení knih, a to není práce pro vás."

„Nejsem na ni dost pořádná," mrknu na něj a obrátím se k odchodu.

Vyběhne zpoza stolu a do ruky mi vtiskne v sametu vázaný svazeček jakýchsi erotických zaklínadel.

„To je pro vás, Moire. Kdysi se vám líbil, už je to pár let, a teď… Kdyby přišli zas, dali by to spálit."

Usměju se na něj způsobem, který pokládám za povzbudivý, a jdu. Na ulicích si pak mnohem lépe všímám schýlených hlav, ztišených hovorů a také menších výstřihů. Vidar zřejmě frivolnostem nepřeje, nebo jim alespoň nepřejí jeho uctívači. Přibylo oněmělých hospod i domů na prodej, opuštěná budova Institutu hledí tmavými okny přímo před sebe jako odsouzenec na smrt. Bratrstvo určovalo život města příliš dlouho a jeho odchod bolí obě strany. Upřímně řečeno, bolí i mě, a pořádně.

*

Berta jsem tentokrát našla na dvoře v pilné práci. Dělal to, co většina lidí v mém okolí. Balil.

„Jedeš někam?" Možná bylo překvapení v mém hlase trochu moc.

„Jistě. Jedou všichni, jedu taky."

„Ty nejsi čaroděj," ušklíbnu se.

„To ne, ale zdá se, že se někomu má loajalita k tobě nelíbí. Navíc mám teď na krku tu malou."

„Alinu?"

„Koho jiného? Musím přiznat, že paní Antje se v těchhle věcech vyzná."

„Aby ne. Co naše maličká? Víš, přece jen to šlo trochu rychle."

Bert se zvedne a otře si ruce od prachu o zadek kalhot. Zamne si nos.

„Ne tak rychle, jak to chodívalo s její máti, Moire. Jablíčko se tentokrát daleko neodkulilo."

„A tak… Takže i pod peřinou už jste se dohodli."

„Bez toho to nejde."

„Je to ještě štěně," vložím do svého hlasu varovnou notu.

„No právě. Už za ní byli taky. Prý aby z hostince udělala jídelnu nebo školu."

„Školu?"

„Jejich školu pro děcka z Dolního města. Alina je z toho celá vyděšená. Přišli čtyři, měli meče, však víš, jak to chodí."

„Do prdele," víc říct nedokážu, „do rybí prdele. Na tu partu čeká víc problémů, než si dovedou představit."

Berthold mě vezme za rukáv. „Pojď do domu," řekne rychle, „některé věci je lepší řešit v soukromí."

*

Čekám, až zavře okna a dveře. „Takže něco máš," konstatuju pak.

„Mám. Toho parchanta z vězení i něco o vidarovcích. Ono to totiž vlastně souvisí."

Sedne si ke stolu proti mně. „Ale je to poslední práce, kterou pro tebe tady dělám, Moire. Mizím i s malou do Pomoří, tam bude volněji, a pak se uvidí."

„Z Pomoří to není do Wasaheimu daleko."

Nakrčí nos. „Budu při ruce, tobě vždycky, Moire. Ty jsi skoro rodina, tedy, pokud tě takové označení v mém případě neuráží."

„Půjdu ti na svatbu, jestli někdy nějakou budeš mít."

„Svatbu?"

„No dobře, půjdu za kmotru tvým dětem."

„To spíš," směje se, „jestli bude Alina po mámě…"

„Tak co máš?" obrátím jeho mysl k méně veselým věcem a Bert zvážní.

„Toho chlapa, kterého hledáš, mají u sebe naši přátelé."

„Ale? Takže to není jen můj dojem, že Vidarovým kněžím vlastně znásilňování nevadí, když na to přijde. Kde je?"

„Ve starých kasematech. Je jich tam nalezlých požehnaně."

„Podívám se tam."

Přitlumí hlas a šero, které panuje v místnosti, jako by mu na tváři nakreslilo ještě jednu, ostře vystínovanou masku.

„Ne sama, Moire. Ty určitě víš líp než já, jak si na tom stojí s magií, ale válečníků tam mají dost."

Zamhouřím oči. „Vidarův kult, to jsou jen bohoslužby a nepřepokládám, že by bohy zaujala naše přízemní rozmíška, otázkou ale zůstává, z jakých spolků přitáhli jeho vyznavači. Jeden je od seveřanů, to vím, a nemusí být sám. Dám si pozor."

„Šel bych s tebou, jestli chceš."

„Ne, zapakuj, sbal Alinu a vezmi motejla, synáčku. Budeš užitečnější, když zůstaneš naživu."

Zamyšleně se na mě dívá, ale pak se rozhodne neodmlouvat.

„Víš, Moire, já bych byl hrozně rád, kdyby to s tím kmotrovstvím vyšlo."

„To já taky, Berte," řeknu a myslím to smrtelně vážně.

17. KAPITOLA

Ani mě nenapadlo jít do kasemat zabíjet. Naopak, vylila jsem si doma srdce svým dvěma kavalírům, prošla se s Rváčkou, ba dokonce jsem se i najedla, a teprve po tom všem jsem si zalezla do pokoje s křišťálovou koulí. Rabeho, samozřejmě. Je dokonale čirá, a pokud by náhodou došlo k nepříjemnostem, zadrží zpětný náraz clony líp než ta má. Je docela možné, že budu její pomoc potřebovat.

*

Prsty polaskám křišťál a skrz jeho bílé světlo vyšlu Smysl do kasemat. Není tam žádná clona, snad Vidarovi kněží opravdu naše řemeslo neovládají. Vidím cely, prosté místnosti s lůžkem a truhlou, plné válečného náčiní, nehostinné a stereotypní, vidím muže, držené v kázni takřka vojenské, ale něco mě nutí hledat dál. Konečně se v kouli objeví pokoj, který vypadá mnohem víc jako pracovna v Institutu než jako domov žoldáka, pak druhý takový. Svírám kouli v dlaních a usmívám se. Tohle by Evald neviděl rád. Pak už svou pozornost věnuju hlavně malé brance, která vede z kasemat do zapadlé uličky. Jednou z ctností lovce je trpělivost, opakuju si, když už druhou hodinu civím na zavřené dveře. Potom konečně dojdu odměny.

Těžká klika se pohne, dveře se otevřou a uvolní cestu dvěma mužům v hnědém hávu. Jeden má na prsou Vidarův znak a druhý, druhý je ten můj.

Vyskočím ze židle, shrábnu ze stolu runovou hůl a protáhnu se portálem jako přivřenými dveřmi. Tohle mě tedy Rabe naučil dokonale.

*

Dobře mě naučil i stát se stínem. Sunu se ulicí a pozoruju oba muže. Nemluví spolu, zdá se, že si ani nemají co říct. Vidarovec ho hlídá, došlo mi,

nebo vyvádí ven jako návnadu. Návnadu na mě. Zatnu zuby. Nejen já chci boj, chce ho i přeběhlík. Řád, sekta, sektička, která živoří už dobrou stovku let bez zájmu a číhá na příležitost, ji teď urvala a nechce pustit, nebo ji možná nechce pustit jen přeběhlík. Kdybych tak lépe znala někoho z Chladného větru, vyptala bych se. Byli tak tiší, že jsme si jich ani nevšimli. Až doteď.

Muži zahnou za roh a na okamžik mi zmizí z očí. Když je znovu zahlédnu, vcházejí do krčmy. Dobře vybrali, pomyslím si, tady pijí snad všichni biřici z města. Těžko tu vraždit.

Obejdu dům a oknem nahlédnu dovnitř. Bachař sklání ryšavou hlavu nad holbou, Vidarův služebník se tváří jako někdo, koho přinutili vybírat žumpu. Takže opravdu past? Zamyšleně se vydám zpátky ulicí, a když mi někdo zastoupí cestu, ani mě to nepřekvapí.

*

„Slídíš, čarodějko?“

Runový medailon se mu kývá na hrudi.

„Pozoruju cvrkot, přeběhlíku.“

„Vraždíš. Ale neboj se, podruhé už šibenici neutečeš.“

Mile se usměju a muž, snad podvědomě, vypne hruď. Na to, že je čaroděj, přikládá fyzické síle příliš velkou váhu.

„Evald mě tam nechce poslat bez důkazů, viď? Smůla, ale Evald je takový. Pedant. To, co ti na jedné straně hraje do karet, na druhé straně překáží. Tak už to v životě chodí, seveřane.“

Zatočím s runovou holí. „Proč jsi mi vlastně zastoupil cestu v temné uličce, co? Chceš se prát?“

Přimhouří oči. Připravím si clonu a znovu zopakuju všechno, co mě Rabe učil. Rabe i Reay.

„Za vším tady jsi ty,“ řekne chraplavě. „Děvka.“

„Máš s nimi nějaký problém. Přeptám se u tvých bývalých přátel, abych se tě zbytečně nedotkla, můj milý.“

Pocítím otvíraný portál a couvnu ke zdi. Z nicoty vykročí další muž v hnědém.

„Nech ji, Gunare.“ Je starší než přeběhlík, plavé vousy má prokvetlé a na zádech sekeru. „Nic jí nedokážeš.“

„Zatím,“ zavrčí seveřan. „Zatím ne.“

Usmívám se chladně a nuceně, až mě bolí koutky. Pak se obrátím k jeho druhovi.

„Nechává se moc unést. V boji je to chyba.“

„Ne vždycky,“ odsekne mi muž. „Ne vždycky, ale teď ano.“

Pánovitým gestem otevře portál a pokyne Gunarovi. Seveřan se k němu neochotně přidruží. Pak muž kývne hlavou směrem ke mně. „Přeju ti dobrou noc, čarodějko. A ráno by ses měla vydat na cestu. Všichni byste se měli vydat na cestu. Král vás tu nevidí rád.“

V tomhle roce podruhé mě někdo vyhání z Donbergu. Už je to málem rutina.

„Díky za radu,“ poděkuju způsobně, „a jestli budete mluvit s Evaldem, vyřiďte mu, že se tak do týdne stavím.“

* * *

„V Donbergu by neměla zůstat ani noha,“ uvažuju nahlas. Rabe mě tentokrát nenechal, abych si věci vyřídila po svém, a Desmond ho v tomto postupu podporuje.

„Mezi vidarovci nejspíš není moc čarodějů, zato mají na své straně krále, vojsko a možná i část, eh, veřejného mínění. Kdo tu nemá co dělat, ať jede do Zyrawu co nejdřív.“

Rabe sedí v křesle, oči přivřené, ruce volně spočívají na opěradlech. Vypadá důstojně, dokonce úctyhodně. Dojem ovšem trvá, jen dokud nepromluví.

„Ne, nemají moc čarodějů, prdelko. To jsem zjistil, zatímco ty ses toulala po krčmách. Přesněji řečeno, mají Gunara, Elka a Thorse.“

„Který je ten starý?“

„Elk.“

„Je taky ze severu?“ chci vědět.

„Ze severu je, ale ne z Chladného větru. Byl vždycky dost pro sebe, snad opravdu vždycky uctíval Vidara. Párkrát jsem s ním byl v poli. Nepil, netancoval, holky neklátil.“

„Takže taky válečný čaroděj?“ Desmond vypadá přepadle. Celé dny se snaží zajistit přesun Bratrstva do Zyrawu a na náladé mu to nepřidává. Lidé, knihy, vybavení Institutu a peníze. Nezávidím mu jeho administrativní trampoty.

„Co jiného?“ Rabeho to nevyvedlo z míry. „Tahle záležitost je mezi bojovníky, Desmonde.“

„Bojovníky, jo?“ Desmond zvedne oči od papíru, na kterém cosi počítá. „Bojovníky? A co Moire?“

Rabe si prohrábne vousy. „No, co je s ní?“

Des založí ruce na prsou. „Jakej ona je bojovník?“

„Docela dobrej. Má touhu bojovat, odvahu, rychlost a jde za ránou. Trochu zbrklá a někdy zbytečně agresivní, ale jinak v pořádku. Proč se ptáš?“

Teď na Rabeho nezírá jen Desmond.

„To mluvíš o mně? Zbytečně agresivní? A to říkáš ty?“

Rabe vstane z křesla a iluze patriarchální důstojnosti zmizí úplně.

Šťouchne do mě. „Čemu se divíš? To ty chceš s vidarovci bojovat, já ne. Mně je jedno, jak to tady budou mít druidi, já nechci mstít čest čarodějek, ba ani nepociťuju touhu si to s někým rozdat jen tak z bujnosti. Ono tě to taky časem přejde,“ utěší mě a Desmonda neurčitou nadějí a spokojeně se protáhne. „Dáte si taky ještě panáka?“

*

Dala jsem si panáka, dala jsem si jich víc, než je zdrávo, a ráno je to znát. Desmond se choulí pod peřinou s hlavou opřenou o můj zadek a zřetelně dává najevo, že nemíní hned tak vylézt.

Překulím se na břicho a tím ho připravím o polštář. Nespokojeně si odfrkne a já otevřu oči.

Světlo mě bolí a v nohách postele vítězně zívá Rváčka.

„Desi,“ pobídnu svého životního druha chraplavě, „dojdi pro něco k pití.“

„Ne,“ zahuhlá z pod peřiny, „nevstávám.“

Jazyk se mi lepí na patro a v džbánu na podlaze samozřejmě není ani kapka.

„Mazej…“ žduchnu do něj patou.

„Slečna je drsná, co?“ Neochotně se souká zpod pokrývek. Rozhrne závěsy.

„Jak je venku?“

„Hnusně,“ odvětí chmurně a šourá se ze dveří. Slyším ho, jak na chodbě shání Mila, a bezradně vzpomínám, kam jsem při všech těch útěcích a sledování založila podzimní oblečení.

*

Tentokrát se musel Rabe přemoci a pozvat zbylé členy Bratrstva k sobě, protože v „našem“ domě už nám nepatří ani hřebík. Teď posedávají dole v jídelně, nervózní jako všichni, kdo se vydávají na cestu.

Seběhnu ze schodů, projdu chodbou a nakouknu do dveří. Všechny hlavy se ke mně otočí, pohledy všech mě zváží a ohmatají. Korunní princezna. Nemám z toho o nic větší radost, než když se po mně oči Bratrstva vozily jako po vyhlášené nymfomance.

Kývnu na shromážděné a s námahou se usměju. Je jich tu bezmála třicet, ale z těch, kdo ochutnali vězení, zbyla už jen Thea, Udin a Rudyard, dychtivý sdělit mi novinky z Pomoří. Kývnu na něj: „Potom, Rudy, taky po tobě budu něco chtít.“ Naznačí úklonu a Thea se ušklíbne.

Lina se na mě usmívá mateřsky, Udin podlézavě, Antje se straní ostatních a obdivuje vyřezávaný nábytek. Zdá se, že se ještě myšlenky na uštvání Rabeho zcela nevzdala. Povytáhnu obočí, když si všimnu, že v houpacím křesle trůní Eusébius. Vlasy má bílé a záda shrbená.

„Eusébie,“ vyhrknu, „myslela jsem, že…“

„No, nejsem mrtvý,“ stařec by chtěl být uštěpačný, ale hlas ho zrazuje. „Považoval jsem za moudřejší se ztratit, holčičko. Ne před nemocí, ne před pogromem, ale před Ignáciem. Já nejsem zabiják jako Rabe.“

Jako vždycky, když se o něm mluví, je můj učitel nablízku.

„Zabiják? Tohle je teď náš hlavní rváč,“ plácne mě po zadku, „já už se jen hřeju u krbu.“

Eusébius pohrdavě ohrne rty. „Ty určitě, Rabe. Ale je ti přáno. Zachránils, co se dalo.“

„Pojedeš do Zyrawu?“ zeptám se na to, co mě zajímá nejvíc.

„Pokud tam budu vítaný, klidně.“

Cítím ve vzduchu napětí, nejistotu, naději i touhu po moci. Právě teď příležitost znovu sahá do osudí a nikdo nechce vypadnout. V mnoha pohledech čtu ambice. Však se dočkáte, děti, pomyslím si. Jestli má Bratrstvo jakž takž žít, dostane se funkce na každého.

„Chceme obnovit Institut,“ navnadím ho. Eusébius nikdy nestál stranou her, na druhé straně, kontinuita musí být zachována a zdá se, že prohra, kterou utržil od Ignácia, starci poněkud znechutila intrikování.

„Rád budu vyučovat, pokud o to bude zájem.“ Eusébius má tvrdý pohled karbaníka, který vykládá karty na stůl, „k ničemu jinému už se nehodím.“

Antje stáhne rty. Její vrstevníci vyklízejí pozice, a to se jí v nejmenším nelíbí.

„Co ty, Antje?“ obrátím se k ní s jistou dávnou zlomyslnosti, „taky jsi ochotná učit?“

„Co?“ odsekne. „To, čím jsem proslulá, umí každá i bez učení.“

Rudyard ztlumí smích v kapesníku a Rabe se jejím směrem ironicky ukloní.

„To neříkej, prdelko, i za tím se skrývají léta učení.“

Prásknutí dveří je mu dostatečnou odpovědí.

„No nic," pokračuje nezkrušeně. „Já jen, že mi upřela podíl na svém vzdělání. Doufám, že se nedopustíš stejné chyby, lišče."

Udělám pukrle. „Ne. Ale pravdou je, že mě jsi v tomto směru nikterak nevzdělával."

Thea na mě hledí se špatně skrývanou nevolí a Desmond, který se mezitím připojil ke společnosti, si jen povzdychne.

„Po těch třech layeláncích v háji nebyl snad Rabe ani potřeba, ne?"

Žahnu ho Znamením, až nadskočí. „No, snad abychom se věnovali tomu přesunu."

* * *

Naložené vozy, provázené čaroději vyzbrojenými dobrými radami a Evaldovým glejtem, už odjely, Eusébius dvorně pomohl Thee portálem do Zyrawu a s nimi odešli všichni ti, kdo nechtěli riskovat nepohodlí cesty na koni. Dům znovu ztichl a Rabe pokynul nám zbylým.

„Pojďte se najíst, už zbývá jen přestěhovat kasu."

*

Stolujeme v šesti. Se mnou, Rabem a Desmondem zůstal ještě Rudyard, přes všechno práskání dveřmi neodešla Antje a o strpení požádal Rabe i Linu.

„Nechybí nám tu někdo?" nevydržím už při polévce.

Rabe se na mě znechuceně podívá. „Nech mě najíst, práce počká."

„Myslela jsem…"

Vrhne na mě jeden ze svých otcovských pohledů. „Nestačí ti tu jeden?"

„Neviděla jsem Viera už dlouho," našpulím rty.

„Neviděla? Chm. Tolik cavyků kvůli pár kuldům."

V pokladně ovšem ve skutečnosti není jen pár zlatých. Pravda, něco jsme museli vyklopit do královské pokladnice jako odškodnění za epidemii. Tedy něco, dost podstatnou částku, ale pořád nám dost zbývá. Ignácius uměl vyždímat z měst peníze, všechna čest, a navíc Evald, jak se zdá, neměl ani představu, jakou částkou Bratrstvo disponuje, jinak by nepochybně trval na narovnání nepoměrně vyšším. Nevyzná se v tlačenici, zatím. Nevyzná se, a v tom je naše naděje. Naneštěstí zrovna takovou naději chová i Gunar. Z myšlenek mě vytrhne Rváčka, která se náhle vevalí do jídelny a s mazaností vlastní zvířatům začne Antje slintat na klín. Čarodějka se okamžitě ohradí.

„Zavolejte si někdo to zvíře," decentně odsunuje Rváččinu ohromnou hlavu.

Rabe mlaskne a fena mu samou náklonností vleze do talíře.

„Co s Rváčkou?" napadne mě. Po události z jara se mi ji nechce vystavovat nebezpečí.

„Nechám si ji," odpoví mi Rabe mile.

„Cože? To nepřipadá v úvahu. Ostatně, myslela jsem, co s ní uděláme teď, do Zyrawu ji samozřejmě bereme s sebou."

„Máš o ni strach?"

Kývnu. „Jistě. Ty víš, co se stalo na jaře. Mohli by…"

„Nepostarají se o ni v Zyrawu?"

„Viero? Spíš ne, zná ho, ale nikdy ho moc neposlouchala, a Uma tam ještě nedorazila."

„Zařídím to," mávne rukou Rabe. „Teď máme na práci něco jiného."

„Jak zařídím?"

Očima ukáže na ostatní, takže zmlknu a věnuju pozornost svému talíři.

Rváčka spokojeně drtí kosti pod Rabeho židlí. A pak kdo čubu rozmazluje.

*

Dojedli jsme, Milo rozdal sklínky staré vínovice a Rabe se konečně odhodlal k řešení úředních záležitostí. Rozhlíží se po stolovnících a zamyšleně usrkává. Pak se obrátí k Lině, která sedí po jeho levici.

„Že nevíš, proč jsme tě požádali, aby ses tu zdržela, Liny?"

Podíváme se na sebe s Desmondem. Rabe měl zřejmě nadstandardní vztahy s kdejakou kolegyní.

„Ne," odpoví s úsměvem, „ale kvůli tomu, že budu platná v boji, to určitě nebylo. Natolik mě snad znáš."

„Znám," Rabe je skoro dvorný. „Upřímně řečeno, potřebujeme, abys přidala svou pečeť na kasu. Pokud bychom to obstarali v úzkém rodinném kroužku s Moire, jejími dvěma kamarády a Antje, nevypadalo by to zrovna důvěryhodně."

Lina pokrčí rameny. „Já mám být ta důvěryhodná? To ti děkuju. Alespoň nějaké výhody staropanenství přináší."

„Já jsem tu taky za starou pannu?" přihlásí se o pozornost Rudyard.

Rabe kývne. „Jistě, taky nejsi z přízně. Nebo jo?" podívá se na mě pátravě.

„Ne ne,“ uklidním ho a přemýšlím o tom, jestli se za půl roku opravdu změnil, a nebo byl takový vždycky. Budu taky taková, až zestárnu? Mohla bych.

„Mimochodem, co v Pomoří?“ rozpráví dál Rabe s Rudym.

„Celkem klid. Většina z našich už se odstěhovala na ostrovy a vidarovci tam zatím nemají ani člověka. Ostatně, druidi vlastně taky ne.“

„Máte tam nějaké styky s Chladným větrem?“ skočím mužům do řeči.

Rudy se zarazí. „To jsi mi chtěla?“

„Jistě.“

Podrbe se v rudé kštici. „Podívej, Moire, nejpřiléhavější je asi říct, že se snášíme. Nic víc.“

Propletu prsty. „Vůbec nic víc? Vím, že na ostrovech se jejich lidé najdou.“

Rudyard zabodne pohled do desky stolu a Rabe si odkašle.

„Synku, odpověz Moire po pravdě, když se ptá. Viděl jsem, co dělá, když jí lidé něco nechtějí říct.“ Směje se, ale Rudymu do smíchu není.

Soucitný Desmond se nad kolegou slituje. „Jestli tam s nima máte nějaký pletky, klidně to těmhle dvěma řekni. Myslím, že zvlášť Moire je na tyhle nadstandardní vztahy odborník.“

Gestem naznačím, co Desmondovi v soukromí provedu, a ponouknu Rudyarda. „Sem s nemravnejma podrobnostma.“

Antje se zasměje ovládaným smíchem kokety a Rabe po ní střelí pohledem.

Rudyard znovu prohrábne rudou koudel na hlavě a pak odloží diskrétnost na jindy.

„Znám se s Tanyou, ale je mladá, nemá v jejich řádu žádné postavení.“

„Nejde o postavení, jde o drby,“ uklidním ho. „O drby o Gunarovi.“

Rudymu se uleví. „Drby možná bude znát, je to holka.“

„Možná že právě proto o nich vědět nebude,“ umravním ho a Rabe roztočí po stole sklenici jako káču. „Každopádně bych s ní ráda mluvila.“

„Pojedeš se mnou na sever?“ vyjeví se Rudy.

Povzdychnu. „Ne. Jakmile vyřídíme záležitost s kasou, otevřu Bránu a navštívíme tvou favoritku, zlato.“

Rudyard se zasmuší a zřejmě už se v duchu připravuje na vysvětlování.

„No, postelové záležitosti už jsme přetřásli, teď tu kasu,“ zavelí Rabe a Desmond vstane od stolu.

*

„Je to spousta papírů,“ vzdychne a jeho vyčítavý pohled padne na mě. Nepomohla jsem mu, to uznávám, ale v mém případě je to spíš důvod k vděku.

*

Všichni už odešli a na mě zbyl úkol, na který se těším.

„Viero, zvedni zadek.“ Najdu ho rychle, beztak nejspíš už netrpělivě čeká.

„Kasa?“

„Jo.“

„Mám otevřít portál?“ zeptá se. Flákač.

„Když je ti zatěžko to udělat, tak čekej,“ popíchnu ho, „otevřu ti, ale neloudej se.“

„Jak poroučíte, paní,“ šaškuje a já za trest použiju layelský vír. Když z něj můj přítel vypadne, připomíná ze všeho nejvíc zježenou kočku.

„Příjemná cesta?“ zeptám se mile.

„Příště si otevřu sám, jsi pořád jako malá,“ vrčí Viero a tiskne si mou hlavu k hrudi.

„Lištičko…“

Líbnu ho a pak ještě jednou. Je dobré mít ho zas při ruce.

„Dal ti Rabe vědět?“ přeptám se pro pořádek.

„Jistě, o všem. Vlastně jsem s ním v poslední době mluvil docela často.“

„Cože?“ zamračím se. „Nic mi neřekl.“

„To se nedivím,“ Viero na mě udělá posměšnou grimasu, „mluvili jsme hlavně o tobě.“

„Co na mě šiješ?“ přidržím ho za pramen vlasů.

„Na mou duši nic, kotě. Řekl jsem mu jen to nejlepší. Mimochodem, jemu se špatně lže.“

„To vím,“ odbrouknu.

„Zvláštní chlap. Jak ho snáší Desmond?“

To je otázka, jejíž odpovědí si sama nejsem jistá. „Snáší.“

„Jak ty?“

Viero zrozpačití. „Nevím. Vždycky, od těch dob, co jsi byla malá holka, jsme v některých věcech byli jen my dva. Když se ti něco stalo, šla jsi za mnou, když jsi něco provedla, taky. Když ti hřebčil chlap, věděl jsem o tom. Teď mě Rabe…“

„Odstavil?“ zeptám se tiše.

„Spíš pominul. Přivlastnil si tě.“

„V jeho očích jsme děti, Vivi, já i ty.“

„No právě. Co by udělal, kdybysme nechtěli poslouchat, Moire? Víš to?“

Vivi se usadil na stole, a dokonce adoptoval osiřelý džbán s vínem.

Přikývnu.

„A?“

„Přinutil by nás poslechnout. Dokázal mě přimět, abych udělala věci, o kterých jsem si myslela, že je nedokážu. Donutit mě dělat to, co nechci, by pro něj nebyl problém.“

„Mít takového představeného bude radost.“

„A kdo říká, že bude představeným?“

Viero překvapením na chvíli oněmí a v tom nás dostihne Rabeho hlas.

„Kde se couráte, vy dva. Vraťte ten džbán, kde jste ho vzali, a ať už jste tady.“

Vivi na mě mrkne a pospíší si do schodů.

*

Čekám, opravdu zvědavá. Rabe nás vzal k sobě do pracovny a já se těším na eskamotérský trik, kterým ukáže truhlice s majetečkem, který Bratrstvo shromáždilo jednak z vydřidušských členských příspěvků, jednak Ignáciovou vytrvalou bezcharakterní pílí.

Antje se ošívá. „Miláčku, myslíš, že je nutné, abys nás podroboval těmhle zkouškám?“

Tak miláčku, mrknu na Rabeho, který na mě naopak nekouká vůbec.

„Antje,“ plácne čarodějku po zadku, „až vyšetřím trochu času, udělám ti věci, po kterých už mi miláčku neřekneš nikdy. Opravdu se vynasnažím.“

Rudyardovy pihy jsou náhle výraznější a Lina si diskrétně odkašle.

Vyprsknu smíchy, Rabe má kromě jiných výhod i tu, že si vedle něj připadám mladá.

Neprodleně můj pocit ještě podtrhne.

„Ty mlč,“ vyjede na mě přísně, „ty děláš Desmondovi věci, po kterých by ti neměl říkat miláčku, každou noc.“

„Co ty o tom víš?“

„Jste pod mou střechou, jen hlídám pořádek v domě.“

Viero na mě gestikuluje, Desmond trpitelsky mlčí a Lina ho pohladí po rukávu. Dobrá duše.

„Tak kde jsou ty škvarky, Rabe?“ pokusím se naše špičkování zamluvit. „Nepoužils je náhodou na své účely?“

Zvedne runovou hůl, jako by mě chtěl přetáhnout, ale neudělá to. Místo toho načrtne na podlaze znamení a dlažba se rozestoupí.

„Až po vás, dámy," postrčí mě a Antje na strmé schody, končící ve tmě.

*

Jistě že ty dlouhatánské schody byla jen iluze. Jsme v malé místnosti bez oken a na podlaze leží šest truhel.

„Tady jsou peníze, tady šperky, cenné svazky, magické artefakty, poháry pro hlasování do Rady a tady elixíry. Máš seznamy, synku?"

Desmond by pohledem vraždil, kdyby se ovšem odhodlal to riskovat.

„Rudyarde," zavrčí místo toho, „pojď mi s tím pomoct."

Nakonec pomáháme všichni, protože položek je moc a místnost příliš malá na to, aby v ní mohlo pohodlně přebývat sedm lidí.

Počítám sáčky s mincemi, beru do rukou platinové mísy a myslím na děti pokryté boláky, na čerstvou řadu hrobů v Grabsteinu, na nářek pozůstalých.

„Neměli bychom s tím něco dělat?" zeptám se najednou a všichni zvednou hlavu od práce.

„S čím, Moire, něco chybí?" Rudy je horlivý, snad se mu zdá, že si u mě musí udělat oko.

„Spousta těch peněz je plat za vydírání," slova mi ani nechtějí přes zuby.

„To je," vezme mě Rabe za ruku a odtáhne ke zdi, „ale je na vás, nových, jak je využijete. Nechceš je rozhazovat mezi chudinu, že ne?"

Tíseň ze mě trochu spadla. „Jistě že ne. Jenom…"

Desmond odloží seznam a přitáhne mě k sobě. „Pojď ke mně, ty malej sentimentální zabijáku."

„Většina vrahů je sentimentálních," potěší nás Rabe moudrem a přičichne k jedné z baněk.

„Hm, tinktura z rudohlávek. Co tu uspořádat večírek?"

„Bylo by mi potěšením, dámy tu máme krásné," ukloní se Viero dvorně před Antje.

Ta se chichotá a Rabe zaklapne truhlu.

„Tak radši ne. Mohli bychom dostat Antje do řečí."

Čarodějka stáhne rty a Desmond hlásí: „Hotovo, panstvo. Můžeme to uzavřít."

*

Kolem je cítit ozon, jak každý splétá zamykací kletbu kolem beden. Rudyard nakapal na jejich zámky pečetní vosk a Vivi je starostlivě obhlédl.

„No, snad bude kolejní pokladna stačit, vyspravil jsem ji, jak to šlo."

„Ty už zas půjdeš?" dojde mi.

„Vrátím se, jen tam uložím tyhle cejny a ubytuju náš, ehm, fraucimor. Kdo jde se mnou?"

Antje vyšle k Rabemu vlaštovčí pohled, ale ten mu nevěnuje pozornost. Lina se přihlásí.

„Určitě já. Svou povinnost ženy s dobrou pověstí už jsem splnila a teď, hádám, tu už nejsem k ničemu."

Přikývnu poněkud nezdvořile. „Ty, Lino, jestli dorazí Uma dřív než já, trochu ji kroť. Chce mi zařídit dům."

Lina svraští obočí. „Ty, Moire, a nechceš mě raději tady? Mohla bych třeba obléhat Vidarův chrám nebo mučit zajatce. Bylo by to určitě míň nebezpečné než Uma v ráži."

*

Viero tentokrát otevřel portál sám a jeho Brána je široká a pohodlná. Dívám se, jak v ní mizí truhlice, čarodějky a nakonec i Vivi sám.

„Koukej se vrátit," připomenu mu.

„Spolehni se. Sám vidím, že na tebe Rabe a Desmond nestačí."

* * *

Vystěhovaný dům je jako tělo ležící na pitevním stole, nebo jako novorozenec. Čistý list nebo do dna vybraná sýpka, prázdné lůno, past.

Milo nechal naložit na vůz i dubový jídelní stůl, z oken sundal závěsy, v síni stojí všeho všudy jedna truhla a zmizela i Rabeho postel. S podezřením nakouknu do pokoje, kde spím. Zmizela nejen Rabeho postel.

Čarodějové sedí na zahradě a věnují se ušlechtilé zábavě. Pijí kořalku.

„Kde budeme spát?" vyjedu na ně. „Postele jsou pryč."

„Jedna tu zůstala," Desmond mi uvolňuje místo na lavici. „Na, cvakni si taky, nic jiného se tu už beztak dělat nedá."

„Jedna pro všechny?" podezíravě si změřím Rabeho.

„To je tvoje práce," obviním ho.

„Ale ne, prostě se jen stěhuju a nechávám tu jen nepotřebné harampádí."

„O tom jsem vždycky snila, být s váma třema v posteli," zvrhnu do sebe sklínku tak prudce, že mi vytrysknou slzy.

V tom se objeví Milo.

„Je tu návštěva, mám ji uvést?"

„Kdo to je?" protáhne se líně Rabe.

„Pán se představil jako Keevan. Druid."

Desmond vyprskne. „Vezmeš ho taky, Moire?"

Rabe cosi říká Milovi, ale já to nevnímám. Soustředěně totiž Desmonda lechtám.

*

„Nepřišel jsem nevhod?"

Keevan poněkud v rozpacích pozoruje naše rodinné hrátky.

„Ani ne," pokyne mu Rabe. „Posaď se. Děti se perou, to je tu na denním pořádku. Co máš na srdci?"

Druid se snaží odhalit v jeho hlase výsměch, ale pak usoudí, že narážka nemířila na něj.

„Tedy, týká se to hlavně Moire."

„To je taky na denním pořádku."

„Mě?" Konečně nechám úpícího Dese na pokoji. „Není to, doufám, nic s postelí."

„S postelí?" vyjeví se.

„No nic, to my tady jen řešíme jeden problém. O co jde?"

Keevan se odmlčí. „S kalleswaldským hájem je něco v nepořádku," řekne pak.

Strnu. „Grainne se ti ozvala?"

Druid vrtí hlavou. „Ne. Byl jsem za ní. Stejně tu v hlavním městě nejsem k ničemu a ona nemá zkušenosti."

Spolknu námitku, že z jeho pohledu nemá dost zkušeností žádná žena, a pokračuj u ve vyptávání.

„Byla vyděšená?"

„Spíš zmatená. Já háj neslyším."

Pokrčím rameny. „To nikdo od vás už přes třicet let. Jen Laeg ho slyšel. A Grainne."

„Ano, ona ho slyší," souhlasí se mnou Keevan. „Slyší, ale prý nechápe. Nechtěla tě obtěžovat teď, když máš tolik starostí, ale myslím, že si neví rady."

„Kurva, ještě toho trochu. Vidarova parta, stěhování a teď tohle. Musím tam, Rabe,“ obrátím se k čaroději. „Později by to bylo ještě složitější, a navíc, stejně tu Grainne potřebuju.“

„K čemu?“ zeptají se Desmond i Keevan současně.

„Musí jít s námi za Evaldem, vždyť už jsem to říkala. Jsem ochotná připustit, aby zem spravovalo druidské Společenstvo, chlapům od Vidara nedám nic. Keevane, teď je čas.“

Druid kývne, a Rabe mi dokonce ani nevynadá.

„Rudyarde, vyzpovídej svou povětrnici ohledně Gunara,“ připomenu ještě zrzkovi a ten se zatváří upjatě.

„Je to důležitý,“ zdůrazním a Rudy naznačí úklonu.

„Jak si přeješ.“

„Rabe, dáš žrát Rváčce?“ rozdílím dál úkoly.

„Jako bych někdy nedal.“

„Desi, jdeš se mnou?“

„Když mě už nebudeš lechtat.“

„Keevane?“

„Taky nechci, abys mě lechtala,“ usměje se druid.

„Musela jsem se na někom strašně provinit, že mě bohové tak trestají,“ zanadávám.

„Cha, na někom. Budou jich zástupy.“ Desmond stříkne svou jedovatou slinu a prchá do hloubi zahrady.

„Pojď zpátky,“ lákám ho. „Grainne tě ráda uvidí.“

18. KAPITOLA

Sílu k otevření další Brány už mi dodá jen myšlenka na háj a pocit zodpovědnosti za Grainne. Rabe mi sice jednou tvrdil, že čím víc člověk magii používá, tím víc v něm schopnost roste, ale dnes mi to tak nepřipadá. Klid, odpočinek, soulad… Ano, možná mě to zas po pár dnech omrzí, ale chci jít spát bez pocitu, že mě ráno čekají další boje. Desmond nepochybně touží po tom samém, ale místo toho znovu vstoupíme do ohlušivého ticha portálu, a to nás pohltí.

*

Slyším háj, ještě než se dotknu nohama země. Cítím ho kůží, chutnám ho, třese mnou zimnice hůř než při neštovicích. Udělám krok a přitisknu si ruku na ústa. Háj je jiný.

S námahou obrátím hlavu k mužům.

„Jděte za Grainne," vzlyknu. „Přijdu za vámi."

„Je ti dobře?" V Desmondově hlase zvedá hlavu obava.

„Úplně. To jen ten háj."

Keevan vykročí směrem ke srubu, nakonec se pohne i Desmond a já zůstanu sama v soumračném háji.

Stojím tiše a čekám. Pak mi známé ruce obejmou ramena a mně po tváři steče slza. Už dlouho neumím plakat, ale u hrobu se to sluší.

„Jsi unavená." Laegův hlas zní stejně jako vždycky. „Měla bys víc spát, najíst se…"

Prudce se otočím. Stín je nezřetelný, ale nejsem na pochybách.

„Laegu, to jsi ty, v tom zpěvu háje?"

V korunách dubů tančí vítr a shazuje žaludy.

„Já? Ne. Háj je pořád hájem a já… Zůstal jsem tady, kam jsi mě odvedla."

„Laegu…" nohy se mi třesou, „já… kurva, ublížila jsem ti?"

Vezme mě za rameno a vede k dubu. Na pozadí tmavé kůry je jeho silueta zřetelnější. Pokrčí rameny.

„Nevím, Moire. Tady jsem doma, ty jsi tu doma, je tu Grainne, co bych si mohl víc přát."

Zvednu k němu oči. „Klid. Takový, jaký přinese jen smrt, takhle…"

„Možná ještě nepřišel čas," nadhodí. „Jsi silná, Moire, ale ne silnější než Hel. Nedokázala bys mě zadržet."

Sklouznu na paty a zády se opřu o strom. „Snad ne," vydechnu. „Jaké to, eh, je?" nedokážu se nezeptat.

„Zemřít? Nevím, usnul jsem a pak už jsem byl tady."

„Na pohřbu."

„I na pohřbu, věděla jsi, že jsem tě objal já, ne?"

„Věděla, jen mě nenapadlo, že to je takhle. No nic," vytáhnu z boty nůž a bodnu se do prstu, „napij se."

„Co?"

„Napij se, něco o tom přece jen vím. Prostě ti chci vidět do obličeje, Laegu. Jsi jeden z těch, které miluju, a umřel jsi. Chci tě vidět."

Stín se dotkne mé ruky a pak už není stínem. Laeg sedí vedle mě na kořenech, cítím jeho tělo vedle svého. Ne dech, ne teplo živé tkáně, ale přesto se mi uleví. Stisknu v dlani žalud.

„Letos je jich spousta."

„To je. Bál jsem se, že v těch vedrech uschnou, ale vydařily se. I jmelí bude dost a…" zarazí se, když si uvědomí, že letos už jmelí řezat nebude.

„A já začnu chodit o Samhainu místo o slunovratu," zasměju se trpce.

„Moire…"

„No co, nenechám tě tady samotného, jen to bude o něco složitější."

„Musíte odejít?"

„Už jsme vlastně odešli. Zbývá jen vyrovnat jeden dluh a pak… Ne," zarazím se, „ještě jednu věc musím vyřídit. Zajdeš se mnou za Grainne a za Keevanem?"

„Je to moudré?"

„Je to nutné."

„Nevycházíš s Keevanem dobře. Věděl jsem, že to tak bude, ani jeden neumíte ustoupit."

„Dohodli jsme se."

„Ustoupil on?"

„Proč mě všichni považujete za takovou bestii?"

Laeg mi podá ruku. „Tak půjdem?"

Opráším si kalhoty a pak ho zadržím.

„Za chvíli. Mám ještě jednu otázku. Proč jsi vlastně za Amelií jel? Umíralo tu tolik jiných.“

A druid, oddělený ode mě clonou smrti, odvrátí hlavu.

*

„Moire, Desmond trpěl, když přišel na to, že máme spolu poměr. Já to chápu, cítil jsem to samé pokaždé, když jsi odcházela za ním. Deset let, plameni, to je zatraceně dlouho.“

Polknu.

„Odjel, možná spíš utekl před bolestí…“

„Byls rád, že je pryč?“ zeptám se tiše.

Jdeme hájem jako už tolikrát a duby klidně prozpěvují. Snad pro ně procházení s mrtvým není nijak překvapivé.

„Je těžké říct, že rád. Jen jsem ti chěl ukázat, že se dokážu postarat, že, no, však víš.“

„Že jsi zkrátka lepší než Desmond.“

„Jo. Přišlo to trochu dráž, než jsem čekal. Co naplat.“

V krku mi roste nepolknutelná hrouda, háj zpívá a zralé žaludy padají do listí.

„Laegu,“ obejmu ho, něco ve mně křičí, je mrtvý, mrtvý navždy, přitisknu své rty na jeho, háj vyjekne, objímáme se zoufale, hladově. Pláču.

*

Otevřené dveře vyseknou obdélník světla. Vejdu.

„Bylas tam dlouho, Moire. Co se děje?“ Desmond je ustaraný, Keevan rozpačitý a Grainne běží ke krbu.

„Dám ti trochu ohřáté medoviny.“

Kývnu do tmy a Grainne upustí hrnek. Laeg ho sebere, bezděčně, s rutinou toho, kdo je tu doma.

„Možná to nebyl moc dobrý nápad,“ povzdychne si a nabere z kotlíku další medovinu.

„Dej si kazajku sem, Moire, jsi mokrá,“ pobídne mě potom a já se propadnu do drtivého pocitu studu a smutku.

„Grainne, v doubravě jsou hřiby, proč je nesbíráš?“ vyplísní ještě druidku, Grainne se rozklepe brada a uteče do rohu chaty.

Keevan mlčí, jako by mu někdo vyřízl jazyk, jen Desmond se trochu drží.

„Laegu, to je, ehm, překvapení.“

Nemrtvý urovná věci na stole a pak si sedne do vrzajícího křesla.

Polknu, pak ještě jednou a konečně jsem připravená mluvit.

„Laegu, než začneš opravovat nábytek a přerovnávat po Grainne hrnky, musíme probrat něco důležitého. Vy, druidi, se nesmíte nechat vyhodit Vidarovým řádem ze sedla. Co podnikneme?“

Řeč vázne. Keevan neví, co říct, Grainne tiskne ruce v klíně a Desmond si mě podezíravě měří.

„No tak, Grainne, seber se. Musíš s námi za Evaldem. Země potřebuje rezidenty, ať už čaroděje, nebo druidy. Lidé si sami nepomohou, je třeba léčit, pracovat s počasím, rodit děti, věštit. Tolik práce – Evald vám zatím jen přiznal právo spravovat háje a vykonávat obřady. To je dobré pro vás, ale Ostwegenu to nepomůže. Lidi budou mřít a vidarovci jim do hlavy vtlučou svoji písničku. Keevane, co s tím chceš dělat? Laegu?“

Keevan si promne oči. „Nevím. Všechno jsem králi řekl a on odmítl. Nevím, jestli na Grainne dá.“

Laeg proplete kostnaté prsty. Tmavé vlasy má mokré, přilepené k pohublé tváři a zdají se být delší než kdy dřív. Ze zvyku si přitáhne hrnek a pak ho zas odloží.

Povytáhnu obočí.

„Moire, co čekáš ode mne? Na tohle jsem nikdy nebyl.“

Zavrtím hlavou a Desmond si olízne rty.

„Máš na krku cucflek, Moire,“ chvíli se na mě dívá a pak mu smích zacuká koutky.

„Začínám si připadat opravdu bezpečně, ty nás nenecháš ani umřít, aby, ach, Moire, ty nejsi ženská, ty jsi úkaz.“

„To jsem nechtěl,“ zachraptí Laeg rozpačitě, ale pak ukáže prstem na Desmonda, „ale ty nemáš co mluvit, po pohřbu jsi to s ní dělal v mé posteli.“

Keevan vypadá načisto vyděšeně, Grainne zrovna tak.

„Chlapi,“ mírním začínající hádku, „kvůli tomuhle tady nejsme. Desmonde, máš ty nějakej nápad ohledně druidů?“

Urovná si pásku. „Jedinej. Vytáhnout na Vidarův řád nějakou špínu. To by Evald nejspíš nesnesl.“

„Takže Rudyard a ta jeho. Co vy, víte něco na vidarovce?“

Grainne vrtí hlavou. Je tu nejmladší, a navíc úplně ochromená přítomností Laega. Bude si muset zvyknout, děvče, napadne mě. Keevan zamyšleně přejíždí prsty po hraně stolu.

„Je to těžké, Starší jsou většinou mrtví a Vidarův řád nikdy neměl se Společenstvem co do činění. Upřímně řečeno, moc se mi to nelíbí.“

„Je to jediná šance, Desmond má pravdu,“ Laegův hlas zní trochu dutě.

Natáhnu k němu ruku. „Chceš ještě pít?“

„Ty mu dáváš krev?“ vyjeví se Desmond.

„Jistě, jinak byste ho neviděli. Desmonde, tohle jsme v Institutu brali,“ dodám vyčítavě.

„No, taky jsme se učili, že je to zakázaný. Jo, už mlčím. A, Laegu, za tu postel se omlouvám.“

„To nic,“ Laeg se zarazí, „vidarovci… vím, že byli v Raabě, to už je pár let. Chtěli tam stavět jakousi modlitebnu, ale starosta to zakázal, vidarovcům se nelíbily krčmy a trhy. Vlastně se jim toho nelíbilo víc, ale byli to jen dva chlapi, a když se jim starosta opřel, odtáhli.“

„Evald tyhle pořádky podporuje. Na rozdíl od svého bratra, který měl pro noční život a půvaby čarodějek slabost.“

„Nejen čarodějek,“ doplní mě Grainne hořce.

„V tom spočívá nebezpečí,“ Desmond usrkne medovinu, „Evald je proti svému bratrovi pro lidi přijatelnější. Chce žít mravně, prostě, tiše…“

„A chce ostatní donutit, aby žili zrovna tak,“ doplním ho. „Takže v zásadě není o nic lepší než jeho bratr, ale špínu tolerovat asi nebude. Je to trochu fanatik a pro jednou by to mohlo hrát do karet nám.“

„Tak řeší věci Bratrstvo,“ namítne Keevan.

Zašilhám na Laega, který si Keevana měří víc než zamyšleně.

„Proč je nechceš poslechnout?“ zeptá se potom. „Když druidi nebudou léčit, lidé zapomenou a Bratrstvo na tom bude líp než my. Oni odešli, protože byli vyhnáni silou, my své pozice opustíme dobrovolně.“

Keevan trhne hlavou. „Nechápeš to.“

„Chápu. Prostě je ti proti mysli spolupracovat s čaroději.“

„Ano, jejich způsobem. Očerňování, vydírání, pomluvy. Král sám musí poznat, že…“

Zavrtím hlavou. „Evald pozná hovno. Laegu, omlouvám se.“

„Za co?“

„Za to, že jsem tě považovala za nenapravitelného naivku. Keevan je v tom ještě hlouběji než ty. Chlapi, vždyť vás vidarovci opíchají do zadku,“ rozhodím rukama.

Keevan vstane. „Budu u toho, víc po mně nechtěj. Laeg není mrtvý, háj nikdo z nás neslyší, role Společenstva závisí na tom, jaké seženeš drby. Moire, o co ti vlastně jde?“

Civím na něj.

„Prostě se odsud nechci nechat vypráskat a zahodit všechno, čemu jsem léta věřila. Lidi mají strach, v Raabě, v Grabsteinu, v Donbergu. V zemi mohou být desítky přenašečů nákazy, a i kdyby ne, tak je pomoc potřeba. Copak to nechápeš?“

„Nechápu. Nechápu, protože jste ty lidi nakazili, a teď nad tím brečíte. Nerozumím ti, ale udělám, co řekneš. Kvůli Laegovi.“

Obrátím oči v sloup a Desmond si odkašle.

„Dobrá, když chceš kvůli němu, tak klidně. Laegu,“ obrátím se k druidovi, který čím dál víc splývá se stínem, „co ty?“

„Já,“ ozve se ze šera, „tě zítra vezmu do háje. Potřebuješ si odpočinout.“

„Budeš hodně zabíjet,“ dodá Desmond.

„To byla věštba?“

Desmond se obrátí ke stínům, které před chvílí byly Laegem. „Byla. Můžu sem přivést Amelii?“ zeptá se ještě.

„Přiveď,“ nejsem si jistá, jestli Des Laega ještě slyší, ale já ho slyším. „Přiveď, budu rád.“

*

V chatě je ticho, Grainne se choulí v posteli, Keevan spí na lavici. Desmond na mě sykne a gestikuluje dýmkou.

„Dáš si?“

Tiše vyklouznu na zápraží.

„Dám.“ Háj zpívá, ale jako vždycky, když jsem tu déle, už ho nevnímám.

„Jaké je to líbat se s mrtvým?“

Desmond mě obejme a vstrčí mi dýmku, nacpanou konopím, mezi rty.

Potáhnu si.

„Ať mrtvý, nebo živý, je to pořád Laeg a jako Laeg taky líbá.“

Podám Desmondovi dýmku a cítím, jak přerývaně oddychuje.

„Myslíš, že se na nás dívá?“

„Ne, upřímě řečeno, myslím, že přemýšlí, jak přinutit Grainne, aby sbírala křemenáče a nepřehazovala hrnky.“

Vyfouknu dým a poryvy větru ho trhají na pentle. Usmívám se a vím, že konopí už odvádí svou práci.

*

Druhý den je nálada horší než po divokém skupinovém sexu. Grainne na mě vrhá placheé pohledy, Keevan mlčí a Desmondovi pořád vrtá v hlavě cucflek. Vyřeším situaci tak jako vždycky. Umyju se a prchnu.

*

Toulám se hájem a hledám houby. To by mohlo Laega potěšit, houbaření bylo jednou z jeho radostí. Pro mě, když už jsem se tu vyskytla, bylo radostí spíš jíst jeho houby na smetaně, zvlášť když je doplnil zvěřinou. No nic.

Právě když si přidřepnu, abych podřízla rodinku hřibů, položí mi ruku na rameno. Nevyděsím se.

„Neříkej, žes je měl v merku."

„K čemu by mi byly?"

Vezme mi nůž z ruky a začne houby čistit. Smrt ho opravdu nezměnila nijak zásadně.

„Máš trochu času?" nasype mi hřiby do klína.

„Mám. Ty, Laegu, Grainne je trochu nervózní, měl bys s ní možná promluvit, ty, nebo háj."

„Bojí se?" Teď je v jeho hlase bolest.

„No tak. Jsi duch, na půl cesty mezi Hel a mnou, a Grainne je zpola děcko. Navíc je romantická."

„Co je na tomhle romantického?"

Hodím po něm žalud. Chytí ho.

Nespokojeně se ošiju. „Měl projít skrz."

Laeg mě jemně vezme za ruku. „Pojď, Moire, máme práci, jinak ti udělám další cucflek a Des mě vyzve na souboj."

Ušklíbnu se. „Ještě pořád chceš dokázat, že se umíš postarat?" rýpnu si.

„Samozřejmě," odpoví. „Jsem mrtvej, ne svatej."

*

Kůží vnímám chvění zpěvu dubů a Laegovy chladné ruce na spáncích, pak se přese mě přelije záchvěv Síly, jako by mě zavalila vlna. Znovu, znovu, nemůžu dýchat, pohnout se, spodní proud energie, ukryté ve stromech, mě pohltil, jako by mě opletly kořeny všech dubů v háji. Bezmoc je vlastně příjemná. Pak zmizí a ruka, kterou takřka nevidím, mi pomůže vstát.

„Moire," šeptá Laeg.

„Napij se," pobídnu ho nesmlouvavě, „chci ti vidět do obličeje."

Znovu se bodnu do dlaně a stín se skloní ke krůpěji. Laeg se rozpačitě usměje.

„Snad si zvykneš."

„Což o to, zvyknu, ale teď se to nehodí. Cos mi chtěl říct?"

„Budeš hodně zabíjet."

„Taky proroctví? Asi vám ty záblesky jasnozřivosti vyženu z hlavy."

Zavrtí hlavou. „Já neprorokuju, jen vidím, jakou cestou ses dala. Ne teď, nejspíš už tenkrát, když jsi tady byla poprvé.“

„Nenaříkej. Když mě zabijou, máš mě tu jako na koni.“

„Moire?!“ I nemrtví mohou být pohoršení. „To neříkej. Nechci, aby se ti něco stalo, a neuraz se, neříkám to jen kvůli tobě. Nejen že tě potřebuje Bratrstvo, i my tě potřebujeme.“

„Vy potřebujete, aby se zvetila Brid.“

„Ona není jako ty, Moire. Tak už si to přiznej.“

„Co zas?“ Upřímně řečeno, nechce se mi nic přiznávat, připadám si jako křesadlo a těžko se na Laega soustředím.

„Že tohle je od počátku tvůj boj a že za žádnou cenu nechceš prohrát.“

„Za žádnou cenu?“

Laeg vrtí hlavou.

„Zaplatila jsem už hodně,“ namítám jako dítě, kterému někdo nechce vydat kýženou sladkost.

Laeg mě obejme. „Já vím, ale zaplatíš víc a já tomu nemůžu zabránit. Nikdo tomu nezabrání.“

„Takže se brzo sejdeme?“ zvednu hlavu z jeho hrudi.

Položí si prst na ústa. Vezmu ho za zápěstí, ruku odtáhnu a políbím ho. Smrt je možná blízko, ale není tak děsivá.

* * *

Doma je doma, ale u Rabeho už domov připomíná jen štěkající Rváčka, která se nám řítí vstříc. Méně nadšeně ji následuje Rabe sám.

„Jak to šlo?“ ptá se a otcovsky líbá Grainne na čelo. „Koukám, že dobře. Jsi samá modřina.“

„To jí udělal Laeg,“ žaluje Desmond a Keevan vybere ze svého repertoáru výzorů ten nejpohoršenější.

Rabe hvízdne. „Víš, lišče, já tě obdivuju. Ty neustoupíš ani před smrtkou.“

Stisknu rty.

„Jen se neurážej. Proč bys měla přenechat chlapa Hel? Má tam spousty jiných.“

„Laeg si myslí, že ještě nepřišel čas, aby…“

„Holčičko, mám poměrně jasnou představu, čím myslí Laeg v tvé přítomnosti. Mají mrtví erekci?“

„Ale no tak.“ Hledám zastání u ostatních, ale zřejmě jsou s Rabem zajedno.

„Je tu Rudyard?“ končím rázně debatu a Rabe se směje.

„Jasně, čeká tu na tebe jako na jehlách.“

„Má něco?“ Nervozita mě kouše v břiše.

„Nejspíš má, ale nevyptával jsem se. Chce to říct tobě a vysloužit si ostruhy, to je jasné.“

„Moje ostruhy jsou mu na dvě věci,“ ohradím se a pak se rozpomenu.

„Rabe, přinesli jsme ti houby.“

„To je pěkné, pokud to není skrytá pobídka, abych šel vařit.“

„Umí Milo houby na smetaně?“ zkusím to hned. „Laeg je vždycky dělal k masu.“

„Zeptám se ho,“ Rabe potřese plátěným vakem. „Desmonde, vzal sis recept?“ zašpičkuje a míří ke kuchyni.

„Moire,“ šeptá mi Desmond do ucha, „miluju tě, vážím si tě, ale jednou tě roztrhnu jak hada.“

„Buď v klidu, zlato,“ obejmu ho kolem pasu, „ten recept ti klidně dám.“

*

Rudy na mě čeká na zahradě u hrnku svařeného vína.

„Tak jak?“ pobídnu ho. Pihy mu září.

„Co dostanu, když tě potěším?“ zalaškuje.

„Od Desmonda přes hubu, už má mých milostných zástojů dost,“ opáčím a zlomyslně se na chvíli kochám Rudyho pohledem.

„Dost legrace. Máš něco?“ Jsem tak napjatá, že na svařené víno ani nemám chuť. „Je to pro nás životně důležité.“

„Mám,“ zajásá Rudyard a já jen doufám, že jeho drby budou stát za to.

„Tak co ta tvoje koroptvička povídala?“

Rudy si mě změří. „Koroptvička?“

„To je jedno, třeba orlice. Je za Gunarem nějaká špína?“

Rudovlasý čaroděj si ke mně přisedne blíž. „Víš, Moire, když jsem ji poslouchal, celkem mě potěšilo, že nejsem jediný, kdo má skříně plné kostlivců. Gunar byl prý jeden čas horkým kandidátem když ne na představeného, na to nemá věk, tak aspoň na pravou ruku. V runové magii je dobrý, prý jeden z nejlepších, ale jinak…“

„Klasika?“

„Podle toho, čemu říkáš klasika. Jak přičichl k moci, začal dělat problémy. Chladný vítr není žádná banda školaček, ale Gunar to tak zřejmě

viděl. Prosazoval askezi, kázeň a čistotu, ale když na to přišlo, docela rád si smočil.“

„To každej. Obtěžoval tu tvou přítelkyni?“ Zdá se mi, že poslouchám stou reprízu příběhu, jaké se odehrávají všude.

„Jo,“ přisvědčí Rudyard. „Obtěžoval a zřejmě dost nevhodným způsobem. Naznačil jí, eh, jaksi, že by se měla kát a změnit a… a tak dále.“

„Jistě, kát, udělat mu to pusou a uvědomit si, že ho vlastně ani není hodna a musí se tedy hodně snažit.“

„Ty jsi s ní už mluvila, co?“

„Ach, Rudy, jasně že ne, ale jsem ženská a s Gunarem jsem se setkala. Přebujelé sebevědomí a pod ním strachů a nejistot tolik co blech na toulavém psovi. No, pokračuj.“

Rudy si lokne vychladlého vína.

„No, zkrátka… choval se sice občas jako křupan, ale kvůli tomu ho z řádu samozřejmě nevyloučili. Takových je tam víc, jako všude. Hlavní problém byl, že si Gunar občas rád vypůjčil Tyr, jejich posvátné kopí, a tak nějak potichoučku ho používal k vlastní práci. Tedy, nejen on, i pár jeho sympatizantů. Nevím sice přesně, jak funguje, ale zřejmě ten předmět značně posiluje schopnosti operatéra. No, o tom jsme se učili, ne?“

Usměju se. Což o to, učili jsme se ledacos.

„Jo, no a dál?“ Vypadá to velmi dobře a já s potěšením splétám smyčku, do které Gunara chytím. Doufám, že chytím.

„Časem to samozřejmě prasklo. Chladný vítr ovšem není Bratrstvo, a tak Gunara veřejně zbičovali a jakýsi Fjorm, jejich hlavní obřadník, mu na hruď vložil cejch.“

„Řekla, že vložil?“ zajímám se.

„Jo, vložil. Taky mě to zarazilo. No, zkrátka, vypráskali Gunara a jeho partu pryč a ta se zřejmě velmi horlivě chytla příležitosti tady.“

Přitáhnu Rudyarda a líbnu ho. „Skvělý. Tohle bude Evald jen těžko omlouvat a ten cejch je, předpokládám, nesmazatelný, že?“

Trochu šokovaný Rudy krčí rameny. „Nejspíš.“

„Vyřiď té své, že jsem jí hluboce zavázána, kotě. A že má u mě panáka a nějaké strašně stimulační afrodisiakum pro tebe.“

Rudyard si odkašle.

„Ty se ještě umíš červenat?“ hlesnu závistivě a Rudy si mě pohrdavě změří.

„Jsem zrzavěj, ne? My se červenáme snadno.“

Usměju se na něj a rozběhnu se k vrátkům s Rváčkou v patách. Musím to říct Rabemu.

* * *

Evald se schůzce ani nebránil, proč taky. Nejspíš doufá, že bude poslední. Všichni jsou pryč, domy prodané a Vidarův chrám na Trhovém náměstí zvedá hlavu. Až ji zvedne docela, možná už nebudou žádné trhy, žádné krčmy kolem kramářských bud, žádné poběhlice v rudých sukních.

Zamyšleně hledím do křišťálové koule. Stará kasemata jsou tichá a můj Smysl do nich už jen těžko hledá cestu. Někdo zvednul clonu. Někdo? Nejspíš Gunar.

*

Grainne má strach. Sesedáme z koní na nádvoří donberského hradu a Grainne má takový strach, že ho cítím jako horký poryv pokaždé, když se ke mně přiblíží.

Stisknu jí rameno. „Nic to není, vždyť jsi tu doma, děvče. Doma, tak klid."

Vděčně se na mě podívá a Rabe, zahalený v působivém slavnostním plášti, zdobeném vlčí kožešinou, ji popožene.

„Žádný strach, štístko, ona to Moire vyřídí. Má ji pořádně prořízntutou."

„Rabe," zavrčím výhružně.

„Pusu, lištičko."

Keevan se po nás nervózně ohlédne. Ani on zřejmě naše kočkování neshledává zcela zábavným. No co, brzo budeme muset volit jiný tón.

*

Síň, ve které zasedáme, je prostorná, až příliš prostorná po tom, co Evald odstranil čalouny, ale stejně se zdá, že pro nás pro všechny není dost místa.

*

Keevan a Grainne se uměřeně klaní Evaldovi, Rabe kývne na Elka a ten mu odpoví. Já a Gunar nezdravíme nikoho, protože jsme zaměstnáni nenávistnou bitkou pohledů. Začíná to pěkně. Dokonce i královský ceremoniář znejistěl.

Po nezbytném (a zcela bezobsažném) úvodu si slovo vezme Keevan. Nekličkuje, všechna čest, a o post rezidentů pro druidy si řekne bez okolků.

S úsměškem si měřím Gunara, který žádosti naslouchá s nehybnou tváří. Grainne vedle mě na židli poposedne a Evald se opře do vysokého křesla. Pak promluví.

„Vy všichni, kteří jste byli pozváni, víte, jak hluboce si vážím víry a vědění, které obsahuje tradice vašich řádů, naprosto výjimečně si pak cením členů druidského Společenstva, které…“

Zívnu. Rabe do mě pod stolem kopne. Zívnu znovu. Už vím, co Evald řekne.

„… které je strážcem paměti Ostwegenu, přesto však, po tom, co byl můj bratr hanebně zrazen a bezmála zavražděn členy Bratrstva…“

Tentokrát zakašle Rabe. Nahlas a tak, až Evald nadskočí. Než stačí pokračovat, ozve se Rabe a v jeho hlase je výsměch.

„Pane Evalde,“ s lehkostí upře králi jeho titul, „chápeme a z části i sdílíme tvou bolest nad ztrátou bratra a nad utrpením země, přesto však těžko můžeme přijmout obvinění ze zrady a vraždy. Viníci byli nalezeni a potrestáni, dohoda splněna. Nedávej vinu těm, kteří bojovali proti zrádcům, ne na jejich straně.“

Evald zrudne. „Pane Rabe, mluvíš nejen směle, spíš…“

„Ale no tak, Evalde,“ vložím se do řeči i já, „ty přece dobře víš, že Ignácia i Longina jsme k zubaté doprovodili my, Rabe a já. Bratrstvo pak zastavilo nákazu a požadavek, který vznesli druidi, je i naším požadavkem. Nákaza může kdykoli vzplanout znovu, musí tu být někdo, kdo ji zastaví hned v zárodku. Jsme ochotní a schopní spolupracovat se Společenstvem.“

Evald zvedne ruku.

„Nech mě domluvit,“ řeknu ostře. „Jsme ochotní spolupracovat s těmi, kteří léčí a pomáhají už tisíce let. Rezidenti jsou potřeba. Nemoci, porody, povodně, sucha… Když jsem rozvážela protilátku, chytali vesničané mou kobylu za uzdu ze strachu, že odejdu a nebude nikdo jiný na mé místo. Lidi mají strach. Odejmout jim pocit, že je nablízku někdo, kdo pomůže, je osudné. Tuhle radu, kterou ti dávám, mi nenašeptala zištnost, ale zodpovědnost, kterou pociťuju.“

Evald se znovu nadechne, ale tentokrát ho přeruší Gunar.

„Že zrovna ty mluvíš o zodpovědnosti, běhno. Ty, která jsi proslulá jen pletichami a kurvením, potraty a dryjáky, po nichž se staví…“ udělá jednoznačné gesto.

„Penis?“ zeptám se nevinně.

Gunar si odplivne. „Není těžké si domyslet, proč podporuješ druidy. Nejspíš jsi nějaké předtím zatáhla do pelechu.“

Mrknu na Rabeho a ten povytáhne obočí.

Evald se konečně dostane ke slovu. „Dost,“ křikne hlasem, který se náhle zlomí. „Dost, zakazuji…“

„Špiníš tuhle zem svou přítomností, ty nečistá…“

Evald se rozhlédne, snad po strážích, ale v tom se ozve Rabeho nevzrušený hlas.

„Elku, ztiš to své štěně. Já za svá ručím, poprat by se nám tu neměla.“

Zachmuřený Elk zjevně není řečník, a tak vyštěkne jen jedno slovo. „Mlč.“

Zdá se, že to stačí, protože Gunar zmlkne a král se znovu ujme slova.

„Ticho,“ nervozita skřípe v jeho řeči, „pokud se tohle bude opakovat, zruším jednání. Se všemi a bez odvolání.“

Grainne se konečně odhodlá.

„Strýče,“ řekne, „Společenstvo nechce moc ani peníze, jen možnost zastoupit čaroděje v úlohách, které jsou nám blízké. Nebudeme prodávat afrodisiaka ani vyrábět filtry, nechceme žádnou daň.“

Keevan pohodí hlavou. On by zjevně nějakou finanční podporu rád přijal.

Evald se trochu zarazí. Jemný hlas dívky ho vytrhl z křečovité touhy lišit se od bratra alespoň na chvíli.

„Milá neti, tady přece nejde o peníze.“

„Ne, jde tu o lidi v zahnojených vískách,“ nadávám polohlasně. Slyší mě všichni.

Evald zjevně lituje, že s námi nejedná obklopený gardou. Chvíli váhá, ale nakonec se odhodlá.

„Rozhodl jsem se, že nechám v městech zbudovat chrámy Vidara. Není nutné užívat magii, která se stejně obrací proti lidu, stačí poskytnout jim duchovní podporu, posilu, očištění. Pro Ostwegen bude blahodárné žít po takové době životem, na který bohové shlížejí laskavě.“

Gunar se na mě samolibě šklíbí, ale dřív než já se ozve Keevan.

„I my máme bohy a ti rozhodně neshlédnou s potěšením na to, že jsme vyháněni z míst, kde se kořeny našich posvátných dubů zachytily už v nepaměti, Výsosti. Snad se provinili členové Bratrstva, ale já odmítám nést jejich vinu.“ Druid se roztrpčeně zvedne od stolu.

„Sedni si,“ okřikne ho Rabe, jako by mírnil děcko, „ještě tu budeš potřeba.“

Teď už zbývá udělat jen jednu věc. Ujmu se toho já a s potěšením. Lusknu, nic víc.

Z Gunarovy hrudi zmizí plášť, kabátec i košile a pod medailonem září na holé kůži zlověstná runa.

„Tak takhle to vypadá, když Chladný vítr vloží cejch,“ podivím se kousavě. Gunar zvedne ruku, dusivý příkrov Rabeho clony padá, Keevan k

sobě strhne Grainne a syčí jakási zaříkávadla, Evald sjíždí ze židle pod stůl stejně jako ceremoniář, a ještě než se všechny použité Síly srazí a srovnají palác se zemí, zasáhne Elk. Prostě udeří Gunara přes ruku a srazí mu ji stranou. Jednoduché, ale stačí to.

„Aspoň že ty máš rozum," kývne na něj Rabe a obejde stůl.

„Pane Evalde, jsi v pořádku?"

Král se vysouká z pod honosně vyřezávané desky a sápe se po zvonci. Rabe přitiskne jeho ruku ke stolu. „Ne. Je potřeba najít řešení, teď hned. Ostatně, garda by stejně nepomohla. Dávám ti své slovo, že to zvládneme bez rvaček. A ty rozvaž, co je správné." Poslední věta se výhružku ani neobtěžuje skrývat.

Já obdařím úsměvem Gunara, který stojí, ztuhlý hněvem. Nenávidí mě a já cítím, že mi to není nepříjemné. Hrajeme velkou hru, já hraju velkou hru. Poprvé v životě.

„Ani ty jizvy po bičování sis nezacelil," můj hlas zvoní šálkem.

„Ty vražednická kurvo," Gunar se rychle otřepal, „odvažuješ se mluvit o cejchu, ty, která jsi zabila tři lidi za poslední měsíc. Odpravila jen kvůli tomu, že protáhli tvé špinavé kolegyně?"

„Obvinit je jedna věc, dokázat druhá, kolego," odseknu. „Mimochodem, Vidar přece znásilnění nevidí rád, ne? Je zvláštní, že jeho kněz je, zdá se, schvaluje."

Elk se chystá promluvit, zachmuřený a mohutný jako medvěd. Nedám mu čas.

„Víš, Gunare, mluvila jsem s tvým bývalým Mistrem. Nechtěl mi nic říct, starý Fjorm, vyjma toho, že tebe a tvé chlapy vypráskali ze sněmu a zapomněli tvé jméno."

Seveřan zatíná zuby. „Je to lež."

„No, lež. Jiní nebyli tak mlčenliví jako Fjorm. Prý sis dost často půjčoval Tyr, posvátné kopí. A taky," usměju se, „jsi nebyl úplně zdrženlivý, co se týče žen, jen ten tvůj přístup každé nevyhovoval. Ani se nedivím, bratře. Pokud je pro tebe sex jen ‚protáhnout špinavou kolegyni…' To není nejlepší postup."

Evald je bledý. Strachy bledý a zdaleka ne tak rozhodný jako před chvílí.

„Máš pro to, co říkáš, důkazy, Moire?" zeptá se mě.

„Cejch je důkaz, jizvy jsou důkaz a můžeš jistě oslovit Moudré z Chladného větru. Jsi král, ne soupeř, tobě odpoví. A ještě jedna věc, Evalde, je třeba rozhodnout rychle, přesně jak říkal Rabe. Města nemohou zůstat bez ochrany dlouho. Jsou i jiné nemoci než neštovice a oslabení lidé jim snadno podlehnou. Ostwegen si ale už nemůže další umírání dovolit, a ty to víš."

„Vím,“ král se zachmuří. „Vydíráš mě, vydíráte mě všichni, jeden jako druhý.“

„Strýčku,“ vyjekne Grainne. Usměju se na ni a pak na Evalda.

„Zvolila bych jiný postup, kdybych věřila, že zabere.“

„Odejdi z mého domu, Moire. Odejdi ze země. Jsem ti povinován vděčností, protože jsi poskytla mému bratrovi poslední službu, ale…“

Elk zvedne hlavu a jeho hlas zaduní síní. „Nechceme zastávat místo, jaké mělo Bratrstvo, pane. Mí muži nebudou léčit ani nahrazovat porodní báby. Nic takového jsem neslíbil.“

Pozoruju pobledlého Gunara a zlá radost mi zvedá koutky.

„A kdo to tedy slíbil?“ zeptám se, nezkrušena vyhazovem. Ticho je dlouhé a výmluvné.

„Odejděte všichni,“ Evald se konečně vzpamatoval a ceremoniář za jeho křeslem se už přestal třást. „Nezopakuju chybu svého bratra. Nevydám svou zem vašim lžím. Pane Elku, myslel jsem, že váš řád je jiný, a vy zatím ani nevíte, co jste slíbili. Běžte všichni.“

Představený Vidarova řádu potřese hlavou. „Já jednám za řád, nikdo jiný. Mám jen muže, válečníky, pane. Stěží jsem mohl slíbit to, o čem mluví čarodějka.“

„Běžte všichni,“ opakuje Evald a Rabe mi dvorně přehodí plášť přes ramena.

„Půjdem?“

Keevan vypadá sklesle a Grainniny tváře barví ruměnec.

Naposledy se obrátím k Evaldovi. „Už se neuvidíme, králi. Chraň Ostwegen, budu na něj mít sentimentální vzpomínky.“

Evald se ošije, teď už mě nemá o nic raději než jeho bratr.

„A chraň Grainne,“ dodám. Král vstane, Rabe mi nabídne rámě a vydáme se ke dveřím.

„Na tebe výzva k odchodu samozřejmě neplatila, neti,“ slyším za sebou.

Grainne se zdráhavě vrací ke strýci a Rabe na mě mrká. Hry o moc se málokdy hrají s čistými kartami.

19. KAPITOLA

„Gunar se tě pokusí zabít.“

Vracíme se do Rabeho domu a podkovy koní cvakají o dlažbu.

„Já vím,“ nemůžu si pomoci, ale usmívám se docela vítězně. „Pěkně jsme ho vyhodili ze sedla. Grainne to zvládne.“

Rabe si mne bradu, až vousy šustí. „Jistě. A i kdyby ne, Evaldovi už nikdo jiný než druidi nezbyl. Je upjatý suchar, ne blázen, a bez rezidentů by brzo začaly nepokoje.“

„Tak… v to každopádně Keevan doufá.“

Druid se od nás odpojil už v paláci, dobře vycítil, že teď by přílišné bratříčkování s námi jeho věci jen uškodilo.

„Může doufat,“ Rabe si mě zamyšleně měří, „vsadila jsi vysoko, lišče. Přiostři meč, tanec zase začíná.“

*

Desmond bubnuje prsty o stůl.

„Takže Vidarův řád teď půjde po Moire? V tom případě je na čase změnit vzduch.“

Zavrtím hlavou. „Ne. Je na čase dát Gunarovi na prdel.“

„Moire… Je to zabiják z Chladného větru, runik, válečník. Ty přece…“

„Co já přece?“

Rabe se směje. „Desmond se pořád nemůže smířit s tím, že jeho miláček se teď nejvíc pobaví podřezáváním krků. Zvykneš si, Desi, není na tom nic zlého.“

„Z pohledu Layely,“ zavrčí Desmond, „ne z mého.“

„Desi.“

Opře se dozadu a podrží před sebou svůj meč.

„Rabe, možná bys měl se mnou ztratit trochu času, jinak vám budu na nic.“

Starý čaroděj ho plácne po zádech. „On se do toho vpraví, holčičko, neměj strach.“

*

Rozvažuju, počítám, slídím s křišťálovou koulí v dlaních.

Gunar, Thors, možná Elk, a možná také jiní, o kterých nevím. Gunar neodešel z Chladného větru sám. Je jich dost, pomyslím si. Dost, i když mi pomůže Rabe a Desmond. Nehledě na to, nebezpeční mohou být i lidé, ne jen čarodějové. Obrátím kouli v prstech a můj hlas se rozlehne prázdným domem.

„Rabe, potřebuju s tebou mluvit.“

*

Přijde, zatím vždycky přišel. Dívá se, jak hřeju kouli v dlaních.

„Máš strach, kotě?“

„Nemám, a to není dobře.“

„To není,“ povzdychne si.

„Jak moc jsou nebezpeční?“ zeptám se přímo.

„Jsou. Těžko říct, jestli po tobě Elk půjde, ale měla bys dost práce i s ním samotným. Gunar nemá jeho třídu, ale nenávidí tě, a to taky něco platí, Thors je prostě žoldák a mohou přijít další, o kterých nevíme nic.“

„Takže…“

„Takže si proklepnu Desmonda a ty zavolej Viera. Ten zábrany nemá, ve válkách byl a křivý je jak šalve. To potřebujeme.“

„A potom?“

Ušklíbne se. „Ty přece víš, co uděláš potom. Půjdeš zabít toho čtvrtého. Oni to vědí taky.“

„Takže opravdická válka?“

Rabe těžko zastírá radostné očekávání. „Jasně, kotě. Válka.“

* * *

Je pozdě, ale Rabe zřejmě ještě dole mlátí do Desmonda holí, alespoň zvuky tomu napovídají. No což, i já jsem si s ním užila své.

Převalím se na lůžku na břicho, chvíli bezvládně ležím v polštářích a

pak vstoupím do Vierovy mysli.

„Všechno vím," uslyším, ještě než stačím sama něco říct, „Desmond už si stěžoval. Válka, rvačka, revoluce. Lištičko, jde to s tebou z kopce."

„Jak z kopce?" ohradím se. „Poprvé v životě dělám trochu politiku a ty hned…"

Vivi si povzdychne. „Politiku děláš, ale klackem. No, dalo se to čekat, máš dobrého učitele. Takže kdy se mám dostavit?"

„Hned," kontruju jedovatě.

„Co si s sebou mám vzít?"

„Cokoli, co je možné použít v boji."

„A kolik nás bude?"

„Děláš si legraci? Čtyři."

„Jich bude?"

„To nevíme jistě."

„No, zní to dobře. Za chvíli jsem tam."

Schoulím se na polštáři a pomalu odplouvám do moře spánku, když mě Viero plácne přes zadek.

„Kde je vystrčíno, tam je dovolíno, lištičko. Jsem tu."

* * *

Snídaně se nesla ve znamení bojové porady, Desmond zkouší svůj nový dar jasnozření, který se, bohům budiž žalováno, nehlásí vždycky, když ho potřebuje, Rabe se zcela nestydatě těší na melu a Viero oťukává půdu. Myšlenku na zvolení do Rady z hlavy rozhodně nepustil.

Já bloumám domem a můj nepokoj roste. Meč, který se lepí jako huspenina, nářek umírajících, prška kamenů z provalených zdí – obrazy mi běží hlavou jako láje zdivočelých psů.

„Musím ven."

„Zbáznila ses?" Desmond vyběhne ze svého pokoje jako uštknutý. „Zabijí tě, sama jsi říkala, že Gunar čeká na příležitost."

„Budu opatrná," slíbím neupřímně. „Po pravdě řečeno, musím za Bertem. Vždycky ví něco, co čarodějové nevědí. Žádní čarodějové."

Připevňuju si na záda runovou hůl, když se objeví i Rabe.

„Jdeš za svým pavoukem?"

„Za Bertholdem? Jistě. Bude vědět něco užitečného."

„Pojď sem," přitáhne mě čaroděj bezohledně za rameno a na čelo mi načrtne znak.

„Budu klidnější."

„Stává se z tebe kvočna, Rabe,“ neodpustím si.

„Napráskám ti, až vyhrajeme, a už to slibuju podruhé. Nezahrávej si, děvče.“

Vypláznu na něj jazyk a otevřu Bránu. Toulat se městem by opravdu nebylo rozumné.

*

Vlastně by už měl být pryč, ale není. Není ovšem taky ve stavu návštěvu přijmout, jak zjistím podle zvuků linoucích se ze světnice. Dveře jsou pevně zavřené. Okenice zrovna tak. Jiný vchod není. Pokrčím tedy rameny, otevřu ještě jeden portál, a když z něj vystoupím, rozvříská se Alina jako zjednaná.

„Neječ,“ okřiknu ji laskavě, „tohohle si ještě užijete a já nemám času nazbyt. Berte,“ obrátím se k muži, který šátrá po kalhotách, „měli jste už být pryč.“

Chvatně si natahuje nohavice. „To už skoro jsme.“

„Jen skoro. Do večera budete úplně, nebo si mě nepřejte,“ odseknu a vzpomenu si, že takhle nějak vyhazoval před půl rokem Rabe nás. To už snad ani není pravda.

„Děje se něco?“ zeptá se Berthold nejistě.

„To se ptáš ty mě?“ vyvalím na něj oči.

„Vlastně ani ne. Namydlila jsi Gunarovi schody, co?“

„Nejen jemu. Nebyl ses v poslední době čirou náhodou podívat po našem posledním, eh, objektu?“

„Byl,“ zahuhlá z pod košile. Alina sedí na posteli jen ve spodničce a obdivně svého souložníka pozoruje. Možná to bude šťastný pár.

„Byl?“

Vykoukne z košile. „Můžu ti říct jen jediné. Celé to smrdí. Po tom, co ses zapojila do hry, kasemata se uzavřela.“

„Nechodí ven?“

„Bachař? Ten ano, ale nikdo se nedostane dovnitř. Zkoušel jsem to různě, nepustí ani pekaře. Předtím to tak nebylo.“

„Takže tam mají něco…“

„…nebo někoho,“ doplní mě Bert.

„…koho nechtějí ukázat. Hm.“

„Jdeš tam?“

„Uvidím.“

„Buď opatrná. Vím, že s Ignáciem to nebylo snadné, ale tohle jsou spíš vojáci než čarodějové.“

„Já vím,“ brouknu zamyšleně. „Kdy vyrážíte?“

„Jak jsi nařídila. Hned.“

„Na koních?“

Bert přikývne.

„Ale já moc neumím jezdit,“ zakňourá Alina.

„Buď budeš mít zadek omlácený od sedla, nebo ti ho zmaluju já,“ má Berthold ve věcech jasno. Šťastný pár? No, uvidíme.

„Ozvu se,“ slíbím. „A vy koukejte zmizet,“ pobídnu je výhružně a jdu jim příkladem.

*

Všude prázdné stěny, přikrývky bez povlaků, přísvit skončeného. Ani Rváčka neštěká, napadne mě a hvízdnu. Neozve se nic. Strach a vzpomínka na ošklivou jarní noc mi sevře krk.

„Rváčko,“ křičím, „Rváčko.“

„Už tu není,“ Desmond má na lícní kosti modřinu.

„Jak není?“ zachraptím.

„Klid, to ji jen Rabe poslal pryč.“

„Do prdele.“

„No co?“

„Jak to mohl udělat bez dovolení? A kam ji poslal? Na chvíli vytáhnu paty a tady je všechno jinak.“

Vztekle zabuším na dveře Rabeho pracovny a ten se vynoří, zcela nezkrušen.

„Kams zašantročil Rváčku?“ vyjedu na něj.

„Nebuď zvědavá, nebo ti naskáčou vrásky. Rváčka je tam, kde koně. V bezpečí. Nemysli, znám tě. Stačí, aby ti sebrali čubu, a budeš nahraná. Máš štěstí, že to Gunar neví.“

„Rabe, kurva, nemoř mě,“ zkusím to po dobrém, „kde je?“

„Kam jsem poslal tebe, když sis potřebovala odpočinout?“ napoví.

„Je v Layele?“

Přimhouří oči.

„Takže je. A Onyx taky?“

„Všichni koně. Víš, jednou přede mnou zchromili mou kobylu, když se potřebovali něco dozvědět. Bylo to, no, těžké. Sice jsem jim po čase udělal to samé, co oni jí, ale klisně to už nepomohlo,“ zachmuří se.

„Hu.“

„Takže jsou pryč.“

„Díky.“

„Rádo se stalo,“ na Rabeho tváři už zase leží obvyklý úšklebek. „A ty se oblíkej, máš práci.“

*

Na posteli leží černá hedvábná kazajka s prošitými rameny a hrudí a podobné kalhoty. Krev z nich už někdo vypral, ale stejně páchnou smrtí. Rána na hrudi je zcelená stejně jako má kůže. Zapomene látka ránu? Kůže ne. Pomalu svlékám oblečení, tmavě rudou vyšívanou blůzu, kalhoty, měkkou šněrovačku, a balím je do vaku. Copak s tím asi Rabe udělá? Taky to pošle do Layely, aby se tam, pokud padnu, mohli smát mým hedvábným kalhotkám? Možná.

Na stolku pod oknem leží meč. Cítím jeho nepokoj, svůj nepokoj a vím, že hodiny, které teď spolu strávíme, budou patřit k těm nejdivočejším.

*

„Mám jít sama?“ zeptám se pro jistotu. Desmond na židli nadskočí.

„Ne.“

„Jo,“ kývne Rabe. „Jsi návnada. Čím víc nás tam bude, tím menší překvapení. Když budeš potřebovat…“

„Já vím, hvízdni. No, počítejte s tím, že nejspíš hvízdnu,“ procedím mezi zuby.

„Medailon,“ kývne na mě Rabe a vloží mi do dlaně věc, kterou dobře znám, minci zabíjení, šém šílenství. Rozepnu kazajku a zavěsím si tmavý lesklý kámen na krk. Dotkne se mé kůže a začne hřát. Krev jako huspenina, sladká, sladká…

„Už musím jít,“ touha obnažit meč mě vyhání z potemnělé místnosti. Rozhlédnu se kolem sebe. Naposledy. Nějak vím, že je to naposledy.

Desmond vstane a obejme mě. Nelíbá, snad se to ani nehodí, jen se ke mně pevně tiskne, tak pevně, že cítím údery jeho srdce. Je to pro něj těžké, víc než pro mě, kterou láká pryč layelská cetka.

„Liško, nebudu ti říkat, abys byla opatrná, protože stejně nebudeš, ale přežij to.“

Zadívám se do Vierových očí. „Přežiju, slibuju. Vzpomínáš, už když mi bylo patnáct, slíbili jsme si, že se nikdy neopustíme, tak co.“

„Je mi jasný, že nakonec budu někde strašit jako Laeg, to je tvá představa neopouštění.“

„A ne?“

„Syp!“ Rabe je nejméně sentimentální. „Ocucávat se můžete potom. Až vyhrajete, tak se klidně opijte a rozdávejte si to v psí boudě, teď na to není čas.“

„V psí boudě?“ ujistím se.

„Ven!“

* * *

Podzim se hlásí brzkým šerem. Tím lépe pro mě, tentokrát žádný vír, jen zlodějské pootevření nicoty, jen slabý závan větru. Tiše se vydám k hospodě blízko kasemat. Ulička je tichá, jako by jí procházela sama smrt.

*

Smrt nesmrt, krčma tichá není. Zevnitř se ozývá zpěv, křik, ženské vřískání a jiné zvuky, prozrazující, že návštěvníci se dobře baví. Ztěžka se nadechnu. Uvidíme, kolik z nich se bude bavit, než padne tma.

Mohla bych vstoupit nepozorovaně, ale je to zbytečné. Pokud jsou uvnitř čarodějové, už o mně vědí, pokud ne, vyřídím si své a budu hledat dál. Ramenem se opřu do dveří a vstoupím.

Pach, kouř a zášť, udeří mě do tváře jako facka. Rozhlížet se nemusím, vím, kde sedí má kořist. Jen druhý stolovník mě trochu udiví. Bald.

Gunara nevidím, ale vím, že je poblíž, cítím to a neztrácím čas. Muž zvedne korbel k ústům, napije se, chvíli bojuje o dech a pak padne tváří na stůl. Hel otevře vrátka a já udělám krok do sálu. Zabít člověka je lehčí než rozmáčknout vejce, zvlášť když vám do uší zpívá layelský medailon. Vyšla jsem si dnes zabíjet a proměnit doušek piva v jed je to nejmenší. Bald ke mně obrátí hlavu a pak se stěny hostince zhroutí.

*

Kamení, krov, břidlice ze střechy prší na řvoucí lidskou masu, která se zoufale snaží uniknout. Já ne. Chvíle útoku přišla a jako vždycky je to mnohem méně děsivé než v představách. Nad mou hlavou se uzavřela clona, po které trosky kloužou jako po ledu. Rozhlédnu se po Baldovi. Stojí ve výklenku obvodové zdi a dívá se na mě. Kývnu. Cosi křičí, ale v lomozu zkázy ho není slyšet. Otřesu se. Něco horšího než přelomený trám útočí na

clonu, čelo se mi orosí, přivřu oči a začnu zpěvavě zaříkávat. Už vidím Gunara, blíží se, v pravačce sekeru pokrytou runami a v levé dlani svůj medailon. Jeho rty drtí slova, obočí se křečovitě stahuje. Obrátím se. Z druhé strany se blíží Thors, vyzbrojený úplně stejně. Zalykám se, jako by z hostince zmizel vzduch, ale je ještě příliš brzy, příliš brzy.

*

V uších mi buší buben krve, clona se při útoku z obou stran může každou chvíli zhroutit, a také se zhroutí, ale v tu chvíli už se opírám zády o zbytky zdi. Zrušila jsem své kouzlo sama a proudy Síly z Thyrsova a Gunarova medailonu se střetly. Oba muži mají tvář plnou krve, to se stává. Usmívám se. Pak se ozve povědomý hlas a úsměv zmizí.

„Mohli jste od ní čekat nějakou špinavost," obrátím se po hlase a zvednu obočí. Karsten se po naší rvačce v Ignáciově domě ještě úplně nezotavil, ale teď už vím, že je nebezpečný jako had v trávě.

„Co zdravíčko?" zeptám se po sousedsku.

Rozkašle se. „Vytrhnu ti plíce z těla, čubko."

„Ale no tak, vidím, žes přesedlal. Když Ignácius selhal, našel sis jiného zastánce."

„Já jsem našel jeho," Gunarův hlas zní trochu podivně, odhaduju, že má přeražený nos. „To já ho našel, věděl jsem, že se bude hodit. Zná všechny tvoje kejkle."

„Opravdu? Myslíš dopředu." V duchu se loučím se svými dovednostmi z Bratrstva. Je příliš nebezpečné je v boji použít. Teď už zbývají jen layelské kletby a duby. Zase duby.

Thors neříká nic a na rtech mu praskají krvavé bubliny. Nakoupil to pořádně, odhaduju. Zdá se, že stejně uvažuje i Gunar, protože znovu zaútočí.

Vidím záblesk, míří mi na podbřišek. Runy na mé holi zazáří, když opisuje půlkruh. Přetne dráhu záblesku, srazí ho stranou, a jiskřící jeho Silou, pošle ji zpět k původci. Tohle jde hladce, jenže mezitím spojil dlaně do Znamení i Karsten.

„Surme," syčí, „surme vaev." Clonu už nestačím vystavět, tasím jen meč, použiju ho místo zrcadla a pak už se vynasnažím být někde jinde. Thors se kymácí jako oslepené zvíře, Gunar zvedá sekeru a Karsten se nadechuje k dalšímu zaklínadlu. Kde jste, chlapi, pomyslím si neklidně, je toho na mě trochu moc. Pak mě zasáhne Gunarova hozená sekera. Ne zplna, ale dost na to, aby ostří proťalo rukáv a zakouslo se do kůže ramene. Trhnu hlavou a Karstenovo „surme" znovu zazní, čaroděj ale nestačí dořícť. Těžké tělo,

medvědí Baldovo tělo, které mě před nějakou dobou přibilo k lůžku, teď srazilo k zemi Karstena, velká pěst se zvedá k ráně, ale už nedopadne. Karsten je možná otřesený, ale pořád nebezpečný. Gejzír krve tryská z Baldových zad a vzápětí i z Karstenova krku. Mohla jsem ho zabít zaklínadlem, ale nechtěla jsem. Jeho mečem odťatá hlava se válí na zemi. Pěkné, pomyslím si ironicky, pěkné a civilizované. Na další kochání mi nezbývá čas, sípající Thors se po mně ožene sekerou stejně velkou, ostrou a opředenou kletbami, jako je ta Gunarova. Tančím kolem něj a dbám, aby byl stále mezi mnou a Gunarem. Obětuje ho jeho druh? Nejspíš ano. Snažím se nemyslet na Baldovu smrt. Donberg přišel o dobrého kata, svět o slušného chlapa. Desmondovo vidění se naplnilo. Jeden z mých chlapů… Buď k němu laskavá, Hel, zaprosím v duchu tu, se kterou se teď tak často setkávám, a zadržím dech. Zvenčí se ozývá křik z mnoha hrdel. Že by Vidarovy děti? Z Gunarova křivého úsměvu čtu přitakání.

*

Rána způsobená sekerou krvácí a pálí jako politá kyselinou a kolem se rojí muži se sekerami a meči. Clona mě chrání před šípy, po troskách šplhám na střechu hostince a kleju. Nejen čarodějové jsou nebezpeční. Kde je Rabe, Desmond, Viero? Co když… nedokončím myšlenku, protože strnu. Nejen hospoda, ale i kasemata jsou v troskách a jejich zdi způsobně olizují plameny.

„Rabe?“ zašeptám nevěřícně.

„Copak?“ Čaroděj náhle stojí vedle mě a v tváři má spokojený výraz lovce, který právě zvěři zlomil vaz.

„To je dost.“

„Nepovídej. Tys to koupila?“

„Trochu,“ odseknu a holí srazím muže, který se škrábe vzhůru po suti.

„Karsten je mrtvý, tentokrát asi už úplně, Thors dodělává, Gunar…“

„Nemusíš mi říkat, vidím,“ Rabe se se zálibou dívá dolů, „nemám rád, když se lidé dlouho trápí.“ Dál už neříká nic, zatočí holí a Thors padne.

„Kde je Des a Vivi?“ křičím, abych přehlušila vřavu mužů, kteří se na nás sápou.

„Za chvíli jsou tady. Viviho ti tu nechám,“ odpoví Rabe vyrovnaně.

„Víš, že po tomhle už se nikdy nesmíme vrátit?“ zeptám se ho ještě.

„Nikdy je moc dlouhá doba, kotě,“ ušklíbne se, „ale pár desítek let určitě ne.“

*

Gunar mě hledá očima. Není to tak snadné, většina bojujících mě převyšuje nejméně o hlavu a já radostně vzpomínám na Reaye a jeho lekci o rozprskávání myší. V chaotické řeži se najednou vynoří Viero. Vypadá soustředěně, na tváři má něco, co zřejmě před chvílí bylo mozkem, a z jeho prstů tryská smrt.

„Kde je Rabe a Des?“ řvu na něj.

„Šli navštívit Elka,“ odpoví nonšalantně a zábleskem uřízne podsaditému chlapíkovi meč i s rukou. „Ostatně, mně ten chrám taky vadí.“

*

Snad nás Gunar slyšel, snad ho zavolal Elk. Jisté je, že chvatně otevírá portál.

„Jdem taky,“ gestikuluju na Viera a vrážím přitom hůl do břicha jakémusi mladíčkovi, „tady už jsou skoro všichni mrtví.“

*

Opět myslím na Rabeho takřka s láskou. Než by Bránu otevřel Viero, rozsekali by nás. Popadnu ho za loket, vstrčím do portálu, sama se provléknu za ním a vzápětí už stojíme na náměstí. Je tu živo, jak by taky ne. Evaldovi vojáci obklíčili chrám v zoufalé snaze zjednat pořádek, kolem nich pobíhají zkrvavení vidarovci, snažící dostat se do chrámu, pod nohy se jim pletou naříkající ženy i čumilové s očima navrch hlavy.

„Město hoří,“ ječí kdosi a houfec vyděšných trhovců, kteří přespávali u svých bud, se žene pryč. Je to zbytečný poplach, kasemata sice doutnají, ale oheň se nerozšíří. Nerozšíří, pokud Rabe nebo Desmond něco zatraceně nezfušovali.

*

Dostat se do chrámu není tak snadné. Kdosi, snad Elk, protože v zásah božského Vidara přece jen nevěřím, obehnal chrám zdí upletenou ze zaklínadel.

„Vivi, že bys taky hejbnul zadkem?“

Viero se na mě ušklíbne, setře si z tváře krev a povytáhne manžety. Zatíná zuby, jako by tlačil těžký vůz.

„Teď,“ sykne po chvíli a já mu proklouznu pod rukou. Cesta je volná a nedostavěný chrám se černá proti temnému nebi. Představím si, jak se věž hroutí, a zamnu si nos.

„Na poslední velké číslo Bratrstva v Donbergu jen tak nezapomenou.“

„No,“ rozhlédne se Viero ostražitě, „toho se právě bojím.“

*

Postupujeme obezřetně. Tady nejsme doma, Gunarovy nástrahy mohou být jiné než naše vlastní. Malá dvířka v zadní části chrámu nejsou zavřená, nemohou být, truhlář ještě nedodal dveře. Opatrně je ohmatám Smyslem, dokonce pošlu fantoma. Nic. Možná že Elk a jeho věrní už na pasti rezignovali a zvolili otevřený boj. Kývnu na Viera a protáhnu se nízkou brankou.

*

Chrám duní. Vlastně ne, je tichý, ale jako by duněl údery obrovských kladiv. Pod oltářem s velkou sochou Vidara stojí Mistr Elk, svaly zaťaté námahou, proti němu Rabe, který se poprvé za dobu, co ho znám, neušklíbá. Nemůže. Aura, kterou šíří, by zabila i Hel. Jeho hlas je podivuhodně prázdný.

„Nic proti tobě nemám, Elku, nikdy jsem neměl, není v tom nic osobního.“

Kdosi se uchechtne, ale smích skončí stonem. Rozhlédnu se po chrámu. U hlavního vchodu leží zhroucený muž v hnědém hábitu a rukama si tiskne břicho, druhý mladík se zády opírá o zeď, možná vyčkává, možná je jen příliš vyděšený, aby zasáhl. Gunar svírá v dlaních sekeru, Desmond nic. Prostě jen stojí u mohutného sloupu a dívá se. Dívá se…

„Nikdy jsi proti nikomu neměl nic osobního, layelánče. Jen jsi zabíjel a bral sis. Jediný bůh, kterého uctíváš, je Zubatá. Nebudu bránit sebe, bojuju za svého boha.“

„Za svého boha?“ promluvím a můj hlas se v chrámu rozléhá. „A za čího boha bojoval Karsten? On, kterému nevadilo sloužit Ignáciovi, pomáhat nákaze, zrazovat své, se pak uchýlil k vám a uvěřil ve Vidara? To není moc pravděpodobné. Nevím, jestli lžeš, nebo lžou tobě, ale k tvé víře se to moc nehodí.“

Elk se na mě nepodívá, dokonce ani Rabe se na mě nepodívá, jen Gunar se obrátí jako zápasník.

„Odejdi odsud, layelánče, dokud můžeš jít po svých.“

Rabe pohne rukou tak rychle, že nevím, jestli mě jen nezmátlo šero. Vidarova socha praskne a Elk se sveze na kolena.

„Tolik k naší debatě o víře, bratříčku. Desmonde, strhni tu věž a půjdem,“ Rabeho slova jsou hravá, ale tón nepoznávám.

„Zkurvysynu,“ vydechne Elk.

„Poslouž si, kurva má, na rozdíl od tvých děcek, docela poctivé řemeslo.“

Až teď si všimnu, jak je Rabe v tváři bílý. Snad to je jen vypětím, možná ne.

„Vivi,“ syknu a Viero zvedne dlaň proti podpěrným trámům.

„Chci s ní bojovat.“ Gunar vstoupí mezí Rabeho a Elka. „Chci s čarodějkou z Bratrstva bojovat. To ona mě urazila.“

„Nesmysl,“ Desmond se konečně pohne.

„Souhlasím,“ řeknu já. Rabe mlčky přihlíží.

„Se zbraněmi. Bez medailonů a zaklínadel.“

Těžce dýchající Elk se podepře o pěst a vstane. „Je to žena, ať vybere někoho, kdo se bude bít za ni.“

Gunar zavrtí hlavou. „Ne. Je v Bratrstvu druhá, za takové ženy nikdo nebojuje.“

Viero ke mně stočí pohled. Mrknu na něj.

„Má pravdu. Skončíme to. Když vyhraju já, zboříme chrám a odejdeme. Když Gunar, chrám bude stát. Jen mi, Elku, odpověz na jednu otázku. Věděls o Karstenovi? Věděls, že Gunar přivedl Ignáciova poskoka, aby ho použil proti Bratrstvu? Nebo to bylo jinak, Gunare?“

Seveřan stiskne topůrko. „Všechno, co se proti vám dá použít, je dobré. Nákaza udělala aspoň tu službu, že vás vypudila ze země. Vidar…“

„Vidar je jen záminka,“ opáčím lehce, „pojďme se bít.“

Cítím křik Desmondova strachu, Rabeho bolest, Vierovu nejistotu, také Gunarovu nenávist.

Odložím runovou hůl a z krku stáhnu layelánský medailon, rozžhavený mým teplem, i pentagram, který mi Bratrstvo zavěsilo na krk před tolika lety, že z celé procedury zbyla jen vzpomínka. Meč v mé ruce se leskne ve světle měsíce, dopadajícím skrz nezakrytý krov.

Gunar odkládá medailon, který už vlastně nemá právo nosit, stahuje prsten, obkroužený magickými znaky.

Pak pozvedne sekeru.

„Při Vidarově sekeře přísahám, že se budu bít bez pomoci kouzel až do konce,“ odrecituje slavnostně.

Stisknu rty a chvíli přemýšlím. Na čepeli meče tančí bílé záblesky. Přiložím si ho obřadně k tváři.

„Já ne.“

Ruka skoro podvědomě udělá to, co mě naučil Reay, a Gunarovy vnitřnosti ozdobí chrám. Nejen chrám. Přemáhám touhu ječet, když spěšně odstraňuju z vlasů kus sleziny.

*

Elk ohromeně mlčí, dokonce i Rabe se tváří zaraženě a Viero zapomněl zavřít pusu.

„No, stejně tě mám rád.“ Desmond si rozpačitě srovná pásku na oku.

„No a teď tu věž,“ provinile se podívám na Rabeho. „Jdi ven, Elku, a vem s sebou i toho kluka. Mrtvých už bylo dneska dost.“

Rabe se topomě pohne a postrčí svého bývalého spolubojovníka. „Slyšels ji. Jdi. Vystavíš si jinou barabiznu na lepším místě.“

*

Věž se hroutí k zemi bez velkého lomozu, kameny dopadají na dlažbu chrámu, tlučou do tváře povalenou sochu Vidara a lámou větve stromů, stojících v blízkosti chrámu.

„Rabe, podívej…“

„Ty mlč,“ čaroděj je sice pořád bílý jako smrt, ale už zdaleka ne tak zamlklý. „Já ne, a prsk. Moire, jestli se tohle dostane ven, vstoupíš do legend jako podrazácká bestie.“

„To ti vadí?“

„Tohle? Ani ne. Vadí mi, že jsem to od Elka schytal na žaludek.“

„Hodně?“ Viero už nedemoluje, takže se může zajímat o Rabeho zdraví.

„Počkej,“ přiložím Rabemu ruku na břicho.

„Opatrně. Po tom, co jsem viděl.“

Ohrnu rty a myslím na doubravu, na co taky jiného. Obraz stromů zaplaší myšlenky na roztahané kličky střev a po chvíli se uleví i Rabemu.

„Hotovo,“ hlásí Desmond a po očku mě při tom pozoruje.

„Co na mě všichni tak koukáte?“ rozčílím se. „Měla jsem s ním bojovat konfesní zbraní, když se mě chvíli před tím pokusil s pomocí dvou svých kompliců oddělat? Tak měla?“

„O tom si promluvíme v Layele,“ zakrákorá utahaný Rabe a před námi zavíří portál.

Ohlédnu se k chrámu. Pobořené zdi připomínají vymlácené zuby a střešní trámy žhnou. Tady nás už rádi neuvidí, to je jisté.

20. KAPITOLA

Layelské nádvoří je takové, jaká už nádvoří kasáren bývají. Jakž takž uklizené a neosobní. Zakloním hlavu, abych si prohlédla dvě vysoké věže, které se rýsují proti nebi.

„Že bysme je taky sundali?“ nadhodím.

„Opovaž se, cácorko,“ zahrozí na mě Rabe, „někde složit hlavu musíme.“

„Taky pravda,“ Viero se ušklíbne nad železem obitými dveřmi. „Není divu, že se zamykaj na tři zámky, když je sem tak lehký otevřít portál.“

„Kluku,“ Rabeho oči se varovně lesknou, „pozor na jazyk.“

Vezme za kliku a vede nás po úzkém schodišti.

„Kde je Rváčka?“ napadne mě. „A kde koně?“

Nohy se mi podlamují únavou a zraněná ruka znecitlivěla, ale plamen, zažehnutý bojem, ve mně stále hoří.

„Rabe, jestli tě kdysi vyloučili, jak se budou tvářit, když sem přitáhneš s bandou potlučenejch čarodějů?“

Mlčí, a kdybych se trochu snažila, mohla bych v jeho mysli pochytat slušnou řádku sprostých slov. Nadechnu se, abych něco řekla, ale to už zabočíme do široké chodby.

„Tak naposledy, Rabe, co jestli nás vyrazej?“

Čaroděj jen cosi zavrčí a dveře, které chodbu uzavírají, otevře větší silou, než je nutné.

„No že jdeš, Rabe.“

Protáhnu se kolem veřejí a vidím místnost plnou kouře a mužů.

„Že jdeš,“ opakuje Reay po zjizveném starci, který nám jde vstříc, „tak co, nezapomněla jsi na naše dovádění s myší?“

Zavrtím hlavou. „Ne. A až se provalí, jak jsem ho použila, u táborových ohňů bude veselo.“

Reay na mě mrkne a Desmond za mými zády dotčeně šeptá: „Kdo to je?“

„No, jeden z těch layelánců z Kalleswaldu přece.“

„Ty máš všude bratry,“ směje se Viero.

„Já vás představím," nabídnu.

„Ne, já vás představím," postrčí mě Rabe vstříc staršímu z mužů.

„Tohle je Moire, největší číslo ze všech mých žáků. No a tohle je Aivar, představený řádu."

„Odstupující představený, bratře, odstupující," Aivar má tolik vrásek, že jeho tvář vypadá, jako by podlehla erozi, ale je o dvě hlavy vyšší než já a chraplavý hlas by ještě dokázal přehlušit ryk rvačky, „jsi tady, takže čekám, že se ujmeš svých povinností už dneska. Zašíval ses dost dlouho, nejnověji, jak koukám, se zrzavou holčičkou. Taky si chci na stará kolena něco užít. Zrzky, to se tak někdo má."

S námahou polknu, pak znovu. Vztek mi zamknul ústa jen na chvíli, pak zaječím.

„Rabe, ty čuráku. Ty podrazácká svině, ty zmetku. Tak představený v Layele? Proč jsi nás nechal chcípat? Proč jsi mě málem nechal pověsit? Stačilo jen říct a nic se nemuselo stát, dokonce ani ta epidemie nemusela být. Mohls vzít Ignácia pod krkem kdykoli. Kdykoli."

Layelánci zmlkli, Viero mi tiskne rameno a Desmond se snaží něco říct. Pozdě.

„Zabiju tě," vyštěknu na Rabeho.

„Zabij."

„Vyškubni si ho," vztekle udeřím pěstí do zdi. „Já idiot, nakonec se nechám opentlit od starýho dědka. Proč jsi to všechno dělal? Proč?"

Rabe si distingované odkašle. „Možná proto, abys konečně přestala léčit hrdlořezy a dělat potraty, a začala s něčím pořádným. Na někoho neplatí nic jiného než kopanec. Ty jsi ten případ."

Už nemůžu ani mluvit. Obrátím se a tentokrát pěstí nezasáhnu zeď.

„Dobře," setře si Rabe dlaní krev, „máš ještě jednu ránu. Jestli se ani potom neuklidníš, seřežu ti prdel."

Tu druhou si opravdu užiju, až v rameni cítím, jak dopadla.

„Měla jsi ho praštit z otočky," projeví Reay profesní názor.

„To měla," Aivar se směje. „Myslel jsem, že to o temperamentu zrzek je pověra."

Odplivnu si. „Tohle nemá s temperamentem nic společného," zatnu pěst. „Beztak tu ruku už skoro necítím."

„Máš tam drbu," Reay, sledovaný nemilostivým pohledem Desmonda, mi bez okolků rozřízne rukáv. „Od čeho to je?"

„Gunarova sekera."

„Gunara z Větru?"

„Toho."

„Nebude se to hojit. Kaleve, pojď se na to kouknout."

„To se dalo čekat," Rabe si rovná nos, „cácorku budou ošetřovat a já tu vykrvácím."

„Z nosu?" hodím opovržlivě. „Rabe, já ti opravdu věřila."

„A podrazil jsem tě snad někdy? Neděláš tu teď náhodou oči na layelskou smečku živá a zdravá? No, skoro zdravá?" Rabe mluví tónem, jakým otec vysvětluje dítěti, že mu to štěňátko opravdu koupit nemůže.

„Podrazils Bratrstvo. Layela tě nikdy nevyhodila, jen u nás prostě měli svého člověka. Bylo ti jedno, že mřem. Ty máš své jisté tady."

„Moire," Viero, neklidný z tolika layelánců, kteří nás, koneckonců, mohou vyřídit, kdykoli se jim zachce, mě mírní, „bez Rabeho bys Ignácia nikdy nedostala."

„Prostě mu jen přestala vyhovovat situace," odseknu.

„Layela v Bratrstvu vždycky měla člověka," Aivara už zřejmě hádka přestala bavit, „a bude mít zas. Tebe. Jsi Rabeho miláček, vidí se v tobě až tak, že vymohl, aby ses stala layelánkou, no a předpokládám, že Bratrstvo nechceš opustit."

Je toho na mě trochu moc. Těžký vzduch, Reay a Kalev, muž s podivuhodně světlýma očima, kteří se mi hrabou v ráně, zaražený Desmond, ostražitý Vivi a Rabe, který vyfrkává z nosu krev. Před očima mám černo.

„Layelánkou? Nic takového není. Neberete ženské, co mi to povídáš?"

„Nikde není psáno, že je nebereme. Jen musí vyhovovat podmínkám, a to ty vyhovuješ. Pěkná práce s tím sídlem u Ignácia. Tobě krev chutná."

„Židli," zachraptím, a když mi ji Desmond přistrčí, sesuju se na ni. „Krev? Možná se mi trochu přejedla." Tupě zírám před sebe, neslyším, jak se dohadují o tom, kde budeme spát, nevšímám si pohledů ani poznámek. Teprve když mě Viero vezme za ruku, zvednu se a jdu.

„Bude tam Rváčka?" zeptám se ještě.

„Bude. Ta čuba mi za tu dobu, co je tady, stačila sežrat stůl," Aivar pro domácí miláčky zjevně neplane. „Jen si ji užij."

V místě, které si svým osazenstvem nezadá se hřebčínem, padnu do postele sama a usnu hned, jak mi Rváčka olízne tvář.

*

Probudím se až v poledne a mým jediným pocitem je únava. Rozhlédnu se po místnosti. Je tmavá a prázdná, zdá se, že si v Layele na přepych zrovna nepotrpí. Ruku mám oteklou a prsty skoro nepohyblivé, ale dokážu se vyhrabat z postele, a dokonce si i všimnu vaku, který leží na truhle. Moje šaty, ty, které jsem svlékla v Rabeho domě. Uvědomím si, že smrdím

zvětralou krví a možná něčím ještě horším. Včerejší oblečení už někdo odnesl, ale z vlasů mi čpí smrt, jako bych dělala na jatkách. Přehodím přes sebe plášť, obuju boty a takhle oblečená vyjdu na chodbu. Dokonce ani Rváčka tu není, Rabe s ní určitě courá někde venku, odhaduju nevraživě.

Šourám se pevností a občas nahlédnu do některých dveří. Nezamykají tu, není proč. Cimry jedna jako druhá, liší se jen mírou pořádku či chaosu, který v nich panuje. Konečně narazím na živou bytost.

„Ty, eh, kolego, potřebuju se vykoupat."

Chlápek se podrbe na vyholené hlavě. „Asi chceš teplou vodu, co?"

„Přesně tak."

„No, nějak to ohřejem."

Vede mě po schodech dolů, pak zase dolů, a když už začnu mít podezření, otevře dveře.

„Tady to je, princezno."

„To je zdejší mučírna?"

Uchechtne se. „Ne. Koupelna."

„Nevidím rozdíl."

Layelánec mlčky přikutálí jednu z kádí ke studni, která celé ponuré prostoře vévodí, a spustí dolů okov. Sednu si na roubení a čekám. Koneckonců, nikam nepospíchám. Vlastně jsem tu doma.

*

Šplouchám se v jakž takž ohřáté vodě a můj průvodce se zájmem přihlíží. Po tom, co s námahou naplnil káď, a dokonce i vodu přihřál, jsem neměla to srdce ho vyhodit.

„Mýdlo tu náhodou nemáte?"

Podá mi misku s hmotou podivné konzistence.

„Po tom se oloupu."

Pokrčí rameny. „Nic jiného není."

Riskuju užití jen malého množství, ale páchne to skoro stejně jako přischlé zbytky vnitřností.

„Nepotřebuješ nějak pomoct?"

Ochota z muže přímo čiší.

Přikývnu. „Podívej se mi do vlasů, a když najdeš kus jater, vyndej ho."

Směje se, ale poctivě mě víská. Při této intimní činnosti nás přistihne Rabe s Desmondem v patách.

„To jsem si mohl myslet, že tě načapáme s chlapem. Peete, co si myslíš, že děláš?"

„Vyndávám zrzečce z hřívy vnitřnosti. Přála si to, tak jsem poslechl.“

„To tu teď budeme slýchat často, ne? Hlavně že máš na co se vymluvit.“

Peet se tváří ctnostně.

„Už jsi tím představeným?“ přeruším Rabeho.

„Jo. Tady si na formality nepotrpíme.“

„A Aivar se toho chtěl zbavit,“ dodám zlomyslně.

„A Aivar se toho chtěl zbavit,“ potvrdí Rabe. „Vylez, teď je řada na tobě.“

Nerada se hrabu z vody a rozhlížím se po ručníku.

„Nic takového tady není,“ zchladí mě Rabe, „utři se do pláště.“

„Výborně,“ ždímám si vlasy. „A co teď?“

„No, přijmeme tě do Layely.“

„Nahou?“

„Nahou, oblečenou, to je jedno. Pojď, všichni už čekají.“

V botech naboso a ovinutá provlhlým pláštěm šlapu do schodů.

„Jdu se oblíct.“

„Jen pojď takhle, bude to chvíle.“

„Jo, nahá poleze před bandu nadrženejch chlapů,“ Desmond pomalu propadá zasmušilosti. Když vejdeme do sálu, ozve se hvízdání.

„Kuš,“ zasáhnu ještě dřív než Rabe. „Mám něco odpřisáhnout? Co? Je mi zima.“

Rabe se uvelebí v čele stolu. „Ty nic přísahat nebudeš, vím, jak to s tebou dopadá.“

Ohrnu rty a Rabe mi předčítá něco, co připomíná slib, který jsem kdysi složila v Bratrstvu. Loajalita, úcta, poslušnost a nikde o tom moc nežvanit… No, jak jinak.

„Máte tam nějaká speciální ustanovení, která jsme v Bratrstvu neměli?“ snažím se udělat si jasno.

„Jo. Když tu někoho odkrouhneš a bude to v čestném boji, musíš Layele zaplatit cenu krve, pokud ho zavraždíš, tak přijdeš o krk taky. To je asi tak všechno.“

„A kolik to dělá?“

„Co?“

Aivar, sedící po Rabeho pravicí, se nepokrytě baví.

„Deset tisíc kuldů,“ mrkne na mě. „Pokud jsi šikovná, za chvíli si našetříš a pak můžeš oddělat zas někoho jiného.“

Rabe založí ruce na prsou. „Už jste skončili?“

„Jo jo. Nic dalšího tam není?“

„Ne.“

„V tom případě slavnostně přísahám a slibuju. Můžu se jít oblíct?“

„Mazej.“ Rabe je v obličeji trochu pobledlý a já se můžu jen dohadovat, jestli to způsobilo včerejší zranění nebo nemírná pitka na přivítanou.

„Nemůžeš na chvíli sundat ten plášť?“ ozve se kdosi z přihlížejících.

Rozhlédnu se kolem sebe, přeběhnu pohledem všechny ty posměšné, dychtivé, hladové, čekající tváře a stáhnu ze sebe vlhkou látku.

„Chytej.“

Desmond sepne ruce ve vyčítavém posunku.

„A aby mezi námi bylo jasno, jsme kolegové, nic víc. Nepolykám, bolístky nefoukám, natržené uzdičky neošetřuju. Jo, už deset let žiju s Desmondem.“

„Co z toho vyplývá?“ zeptá se uštěpačně muž s dvěma kůží propletenými copy a já v něm poněkud opožděně poznám Urvase.

„No, vyplývá z toho, že jsem už z jakékoli romantiky vyléčená a dalšího chlapa si na krk neuvážu. Pokud byste měli pochybnosti o některých detailech, odkazuju vás na Viera, zná mě od třinácti let.“

„Ty kráso,“ jeden z layelánců, poměrně mladě vypadající chlapík se slámovými vlasy, se zasní, „vybral jsem si blbej řád. Nebo to bylo přece jen trochu brzo?“

Dává se do mě zima. „Ale ne, to, na co myslíš, proběhlo až v patnácti. Půjčte mi někdo suchej plášť.“

V mžiku mám na ramenou tři. „Jeden stačil. No, jdu se oblíct, děti.“

„Ta má ale hubu,“ zamumlá uznale kdosi z davu.

„Nejen hubu,“ Reay na mě udělá neslušnou grimasu jazykem a já raději vypadnu.

* * *

Svým způsobem je všechno to staré kamení Layely krásné. Opřu se o cimbuří věže. Kolem jsou hory, špičky borovic daleko pode mnou se pohybují ve větru. Žádné duby, zasteskne se mi po nich. Grainne, Kalleswald a Laeg. Zdivo, prohřáté podzimním sluncem, mě tlačí do břicha, když se nakloním dolů. Žádné duby, najednou mě zachvátí stesk. Po tom, co se stalo, se už do Ostwegenu zatraceně dlouho nepodívám. Uvažuju o tom, co všechno se Elk odhodlá říct králi, něco bude muset říct tak jako tak. Donberg je pobořený, lidé mají strach, Evald bude chtít vysvětlení a najde ho v nás. Dveře jsme za sebou přirazili pořádně. Chtěla jsem to tak? Snad ano, ale najednou mi připadá oběť, kterou jsem přinesla, až příliš velká. Ostwegen byla moje zem.

„Ale už není.“ Desmond se vedle mě objeví jako duch a položí mi ruku na předloktí.

„Je toho na tebe dost, lištičko. Co mám dělat?“

Obrátím se k němu. „To, co vždycky. Úplně obyčejně se mnou žij. Všechno se rozpadlo, Desi, všechno.“

„Všechno ne, pořád jsme tu s Vierem a Rváčkou jako dřív, ve Wasaheimu tě čeká Uma, Berthold…“ Des mě objímá kolem ramen a fouká mi seshora do vlasů.

„Uma a povinnosti. Volby do Velké rady…“

„Nemysli na to.“

Vytrhnu se mu. „Musím, Desmonde. Mám strach, ne, to není přesné, mám pocit, že mě bere proud a já z něj nemůžu ven. Co když mě zvolí…“

„Představenou?“ Desmond se na mě zpříma podívá. „To zvolí. Pokud Rabe nebude kandidovat, jako že nebude…“

„Přísahala jsem tady, v Layele.“

Des odhodí z ramene cop a stáhne mě na zem. „Moire, nelži si do kapsy. Zvolili by tě, i kdyby to věděli. Pro zdecimované Bratrstvo je výhodné mít představenou, která má za zadkem silnou Layelu. Dřepěl jsem při tom všem papírování s lidmi od nás dost dlouho. Pomlouvají tě, bojí se tě… no a půjdou za tebou. Vždyť tu sebranku znáš.“

„Desi, slib, že mě nebudeš volit.“

„Ale no tak… Popros Viera, ať tě nevolí. Uvidíš, co ti řekne. Uvidíš, co ti řekne Rabe.“

„Bez něj to bude divný,“ řeknu náhle. „Zvykla jsem si na něj.“

Desmond se zvedne na kolena, chvíli se na mě dívá a pak mi polibkem olízne nos a čelo.

„To proto, že tě do Institutu šoupli už ve třinácti.“

Sedím opřená o kamení a moje myšlenky běží životem zpátky k dětství. Protože mě šoupli do Institutu… Snažím si vybavit tvář svého otce, ale ve vzpomínkách je to jen prázdný ovál tváře.

„Ať je to, jak chce, Rabe tě má rád tak, jak jen starý hrdlořez dovede. Ve Vidarově chrámu se o tebe dokonce bál.“

„Skvěle,“ vyhrabu se na nohy. „Takže zas zpátky do šumu.“

„Ještě ne,“ vrtí Desmond hlavou. „Bude to tu sice nepohodlný, postele tu mají stejně tvrdý jako šutr, ale i tak…“

* * *

„Neříkalas, že chceš být představenou Layely?“

„To byl vtip, Rabe,“ zanařím.

„No, první krok už jsi udělala.“

Aivar se zakloní v křesle vyloženém kožešinou. „To nepochybně. Shodila ten plášť. Kdyby mi bylo o šest set míň, zvolím ji představenou okamžitě.“

Sedíme u Aivara, bydlí přece jen líp než ostatní layelánci. Ne o moc, ale líp.

„Takže s námi do Zyrawu pojedeš?“ ujistím se. Rabe přikývne.

„Jasně. Dohlídnu na vás, a až se situace trochu uklidní, vrátím se sem.“

„Vrátíš se do týdne, bratře. Nehnu ani prstem, když tu nebudeš.“ Aivar energicky střásá jho povinností.

„Dobře. Do týdne.“

„No co,“ Viero se odtrhne od okna a obrátí se k nám. „Volby uděláme hned. Rabe pronese nějakou řeč, zvolíme tady prdelku…“

„Nebudu kandidovat.“

„Budeš,“ řeknou Rabe a Viero současně.

„Bez diskuze,“ doplní Rabe, Viero by se, doufám, takového dodatku neodvážil.

„Hm,“ chápu jejich argumenty, ale všechno se ve mně vzpírá nákladu, který mi házejí na záda, „co Ostwegen?“

„Jak, Ostwegen?“ Viero se na mě podívá skoro starostlivě. „Na ten teď zapomeň, budeme rádi, když Evald na wasaheimskou kalupinku neudělá moc velké bu bu bu. Nech Ostwegen druidům, aspoň nějakou dobu.“

„Dali jsme Keevanovi zatraceně pěknej dárek,“ řeknu nasupeně.

„Chělas tam druidy, máš tam druidy.“ Rabe do mě šťouchne. „Moire, nemůžeš být všude.“

„Můžem se tam aspoň podívat?“ poprosím. Mé věci jsou všechny v Zyrawu a navíc, přes zdi Layely se můj Smysl dostává ven jen stěží. Musím si zvyknout.

Rabe si povzdychne a kývne na Aivara. „Půjč jí zrcadlo, ať nemusím k sobě.“

Polknu, když přede mne položí velký kus leštěného stříbra, po obvodu pokrytý runami, jejichž význam ani neznám.

„Jak?“ obrátím se k Rabemu.

„Jednoduše. Stejně jako s koulí. Vizualizovat snad umíš, není ti pět.“

Pět mi není, a tak vzápětí stříbro zmatní a pak ukáže vozy, které odvážejí z náměstí suť, pobledlou Grainne ve smaragdově zelených šatech, jak se opírá o Evaldův trůn, a Keevana, pořád v jeho kamrlíku u kasáren.

„Co tam, kurva, dělá?“ rozhlédnu se po ostatních.

Desmond pokrčí rameny. „Je to vůl.“

Keevan se ošije, jako by věděl, že ho pozorujeme, a zaklapne knihu. Mračím se. Když jsme se viděli naposled, tehdy po bouřlivém jednání u Evalda, měl pochybnosti. Možná je má pořád.

„Keevane," promluvím na něj. Vím, že to není slušné vůči ostatním, ale nedá mi to.

„Keevane."

„To jsi ty, Moire? Město je vzhůru nohama, chtěli jste to tu srovnat se zemí, nebo co?" Je spíš vyděšený než vítězný.

„Gunar se mě pokusil zabít. Trest byl, ehm, exemplární. Copak o tom říká Elk?"

„Neříká nic," druid rázuje po malé komůrce i po stříbrné ploše zrcadla, „odjel. Vy jste zmizeli, Elk odjel a jediný, na koho teď Evald může ječet své výhrady vůči magii, jsme my. Děkuju. Snažili jste se," vyčte mi ironicky.

„Jste rezidenti, ne?"

„Grainne je. Ona je jediná, s kým Evald jedná."

„Je to jeho příbuzná," připomenu Keevanovi.

„Je to děcko."

„Chceš radu?" Stesk ustoupil škodolibé radosti z toho, že Keevan nakonec musel ustoupit mé copaté chráněnce.

„Neuraz se, Moire, ale tvoje rady nejsou vždycky použitelné."

„Tahle bude. Pošli za ním Brid. Je mírná, vypadá důvěryhodně, je to ženská, přesvědčí Evalda líp než ty."

„A já mám, předpokládám, dělat sirupy a štrikovat dečky, že?"

Smiluju se nad ním. „Ne. Ty zvedni zadek a začni rozesílat druidy tam, odkud Bratrstvo odešlo. A fofrem, čím dřív, tím líp, aby lidé neodvykli."

„Moire…" Keevan zahrozí kamsi do vzduchu, „co na tobě ten Laeg viděl?" Pak vezme ze stolu mošnu a hotoví se k odchodu.

„Kampak?" zarazím ho.

„Pro Brid, tak jak jsi řekla."

Zvuk, který vydaly prudce zavřené dveře, sice neslyším, ale představit si ho dovedu.

„A je to," usměju se.

„Rozděl a panuj. Jsi bestie." Rabe vyklepe dýmku o krbovou římsu.

„Poslouchal jsi?"

„Všichni jsme poslouchali," ujistí mě Viero. „Co kdybychom vyrazili do Zyrawu?"

„Zítra," slíbím mu.

„Jo jo, zítra," přizvukuje mi Rabe. „Dneska konečně zapijeme vítězství."

Z představy layelánské slavnosti mi naskočí husí kůže a Desmond se ošije.

„Neplánujete, doufám, nějaký orgie?“

Viero ho dloubne do žeber. „Co se stydíš, Desi. Já už jsem si vyhlídnul jednoho blonďáčka. Tohle jsou kasárna, bráško.“

„No právě,“ zavrčí Desmond a Aivar se rozesměje, až okenice zapraskají.

„Bojíš se o svůj zadek?“

„Ne,“ ohradí se Desmond ctnostně, „o její zadek.“

EPILOG

Aula zyrawské koleje je nazdobená tak, jak je při volbách obvyklé. Všechno je takové jako vždycky, kromě mě.

„Jak se cítíš, kotě?“ Rabe do mě jemně strčí loktem.

Obrátím se k němu. „Rabe, co na mě šijete?“

Ušklíbne se. „Nic, co bys nečekala. Jdi volit, Moire, ať tu nejsme do noci.“

*

Známá plenta, známé poháry a známá jména… Polknu.

Viero, Desmond, Rudyard, Lina, Ela, Utan a já… Sedm míst v Radě, sedm jmen, ne víc, jako by se Antje a ostatním už nechtělo vzít do ruky karty, cinknuté samotným osudem.

Sedm pohárů… cvrnkám do nich kamení, kromě toho svého, samozřejmě. I tak je plný. Mohla jsem to čekat, po všech těch lichotivých objetích, mohla jsem hádat podle rukou, hladících mi předloktí, rychlých pohledů, uctivých gest… Institut? Nejsme o nic lepší než posádka pirátské šalupy. Zabila jsem kapitána a zatím není vhodná chvíle mi vrazit nůž do zad. Zatím jsou Rabe a Aivar příliš blízko. S povzdychem odhodím sedmý kámen do vázy a odhrnu závěs. Viero na mě kývá se sklínkou v ruce a klevetící čarodějové se uctivě rozestupují. Nedívám se jim do očí, vím, co bych v nich našla.

* * *

Rabe cvrnkne do sklenice a sál ztichne. Ne, nikdo není zvědav, kdo byl zvolen do Velké rady, teď záleží jen na tom, kdo ji povede. Nechci, uvědomuju si zřetelně, nechci to vzít po Ignáciovi, nechci

vést schůze, nechci civilizovaně konverzovat s nesnesitelnými, omezenými, přešlechtěnými obyvateli trůnů. Ne, ať zvolí Viera. Ať zvolí Viera.

„Vezmeme to zkrátka, děti moje.“ Rabe očividně neupadl do obvyklé povolební rétoriky, „Radu povede Moire, jejím zástupcem byl zvolen Viero, o ostatní funkce se, prosím, v Radě servěte sami. Pojď sem, kotě.“

Vstanu. Vím, že je to na mně.

„Rabe, nezeptal ses mě, jestli volbu přijímám,“ ozvu se a sálem přeběhne poryv šepotu.

„Ne.“

„Bez toho volba není platná.“

Založí ruce na hrudi. „No dobrá. Přijímáš volbu?“

Nadechnu se.

„Kdo mlčí, souhlasí. Přijímáš a volba je platná.“

„Říkala jsem ti jasně a už několikrát…“

Viero se ke mně pobaveně otáčí, Desmond se takticky obrátil zády, jen Rudyard zřejmě sleduje scénu s napětím.

„Taky jsem ti něco říkal, Moire. Takže to prostě vezmeš, nebo ti opravdu napráskám zadek.“

„Rabe, jsme dospělí.“

„Já, ty ne.“

„Rabe, nebudu se s tebou prát.“

„Neper, prohrála bys.“

„Kurva.“

„No, to je konečně slovo. Připijte si na novou Velkou radu, děti. Představená už hoří touhou ujmout se svých povinností.“

Ráda bych věřila, že to, co vychází z mých rtů, není vrčení.

„Dovolíš,“ odstrkuju Rabeho z jeho místa na pódiu, „taky bych ráda něco řekla.“

Přehlédnu sál, komplikované účesy čarodějek, z truhel vytažené hedvábné pláště, nakroucené kníry.

„Tak, děti…“ opřu se o stůl před sebou, „nebudu tak kulantní jako můj předchůdce. Chci po vás jen pár věcí. Vyhýbejte se travičství, únosům, lidským obětem a nešoustejte nikoho pod třináct. Pokud to přes mé doporučení uděláte, není mé rameno to místo, kde budete brečet.“

Členstvo poněkud rozpačitě zahučí.

„Neskončila jsem,“ upozorním je pomstychtivě. „Pro ty, které přepadá stesk po domově, mám špatnou zprávu. Lavinius z Adleru neměl ani dost pevné zdraví, ani dost rozumu, aby s námi odešel. Byl zavražděn v posteli. Pokusíme se zjistit, kdo to udělal, ale zatím Ostwegen nedoporučuju. Ticho,“

okřiknu lamentující hlouček, „no a na závěr jedno upozornění. Pokud vás zase někdo znásilní, odpravte si ho sami. Mě už to zmáhá.“

Rabe výsměšně zatleská, ale pak se k jeho rukám přidají další a další a další… Stojím v přepršce potlesku a bolestně si uvědomuju, jak moc se mi chce spát.

Petra Neomillnerová
Nakažení

1. vydání
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 100. publikaci
Ostrava 2007
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 229 Kč

www.fantomprint.cz